

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Fast cars. Three Men. Big Dreams.

MAKE MY HEART RACE

USA Today Bestselling Author
GRACE MCGINTY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

MAKE MY HEART RACE

GRACE MCGINTY

Telif Hakkı© 2024 Grace McGinty olarak yazan Madeline Young

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı DAZED Designs

tarafından yapılmıştır. Aubergine

Editing tarafından düzenlenmiştir.

ALSO BY GRACE MCGINTY

Cehennemin Kefareti Serisi: Kurtarılabirler/Tövbe Etmeyenler/Düşmüşler

Damnation MC Düeti: Serendipity/Providence

Azar Nazemi Üçlemesi: Duman ve Alev/Ateş ve Alev/Öfke ve Yıkım

Karanlık Nehir Günleri Serisi: Karanlık Nehirde Yeni Ölümsüzler/Karanlık Nehirde Mutlu Ölümsüzler/Karanlık Nehirde Keyifle Ölümsüzler/Karanlık Nehirde Baştan Çıkarıcı Ölümsüzler

Kara Dağ Arkadaşları: Isla'yı Avlamak

Eden Akademi Serisi: Kayıplar ve Avlananlar (Önsöz)/Takip Edilenlerin Kalbi (Önsöz)/Asiler ve Kaçaklar (1. Kitap)/Tatlılar ve Vahşiler (2. Kitap)

Shadow Bred Serisi: Manix/Frenzy/Feral/Crave

Tek Başına Romanlar ve Novellalar: Kasırgadan Gelen Parlak Işıklar/Son Nota/Melstromun İçinde Bölüm 1 ve 2/8 Uçmak İçin Saniyeler/Kalp Başına Ödeme/Gün Yaratanlar/Kalbimi Hızlandır

Penaltı Kutusu Oyuncuları: Sticks and Stone/Break My Bones

Omega Piyangosu: Karanlıkta Randevu

*Hayallerine ulaşmak için çabalayan kızlar için. Ben size . Bunu
başarabilirsin, seni küçük seksi baş belası!*

*Ayrıca erkeklerini hızlı ama arabalarını daha hızlı seven bayanlar için.
Vroom, vroom, sürtükler!*

*Son olarak, BBC'deki hanımlar için: Sadece sizin için bazı Şair
Paskalya yumurtaları bıraktım! Ayrıca Kat için, titreşimleri kontrol
ettiğin için teşekkür ederim!*

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında 8](#)

[Seconds To Fly](#) .

PROLOGUE

TALLY

Hayatta bana motor yarışları kadar risk-ödöl heyecanı veren sadece üç şey vardı.

İndirimli gün sonu suşisi. Turuncu bir kediye sevmek.

Başka bir sürücüyle uyumak.

Şimdiye kadar, garajımın dışında çok yüksek sesle konuşan spor yorumcularının da kanıtladığı gibi, bu şeylerden sadece biri yüzüme patladı.

"Geçen haftaki yarışta kaza yaptıktan sonra Ryclo Racing, Tally Palmer'in kafasının oyunda olup olmadığını merak ediyor olmalı. Burada büyüklerle yarışacak dayanıklılığa sahip olduğundan emin değilim. Takımın üçüncü sürücüsü ama oradaki pozisyonunun istediği kadar sağlam olduğunu düşünmüyorum ve hala pozisyonu daha hak eden bir sürücüden çaldığını söyleyenler var."

Diğer yorumcu iğrenmiş bir ses çıkardı. "Daha çok doğru adamın kalbini çalmış gibi, öyle değil mi Dan? NASCAR'ın Romeo ve Juliet'i. Willtot Racing'den Tally Palmer ve Buck Willtot'a böyle diyorlar. Elbette Buck'ın babası Brick, Willtot Racing'in sahibi ve takım bulmaya çalışırken Brick gibi güçlü birinin yanınızda olmasından zarar gelmez, en azılı rakibinizle bile olsa."

O sesi tanıyordum. Rupert Ballantyne yorumculuğun kralıydı, ama aynı zamanda destansı bir pislikti. Sıradan bir dangalak da değildi; profesyonel olarak hiçbir aracın direksiyonuna geçmemiş olmasına rağmen kendisinin Tanrı'nın motor yarışlarına bir armağanı olduğuna inanıyordu.

Takım elbisemi giyerken homurdandım. Yeteneğimi ve dürüstlüğümlü yarışmaya hazırlandığım garajın önünden başka bir yerde yüksek sesle sorgulama nezaketini göstereceklerini düşünürdünüz.

Ayrıca, çok yanılıyorlardı. Brick, Ryclo'ya girmeme hiç yardımcı olmamıştı, azıcık bile. Aslında, NASCAR'daki kadınlar hakkında en yüksek sesle karşı çıkanlardan biriydi.

Hayır, altı yaşındayken ve gaz pedalına zar zor yağmurda üç çeyrek cüce arabalarla yarışmaktan, podyumlarda mücadele etmeye ve kendimi bildim bileli her hafta sonu değerimi kanıtlamaya kadar çok çalışmam beni buraya getirdi.

Buck Willtot gibi mirasçı çocuklar her şeyi sanki doğuştan haklarıymış gibi ellerine alırken, kariyerimde ilerlerken satın alınması gereken binlerce şeyi ödemek için geceleri ve hafta sonları taksi şoförlüğü yapan babam da çok çalışmıştı.

Buck'ın pistteki yerini küçümsediğimden değil. O kadar yetenekliydi ki -ve eklemeliyim ki çok da ateşliydi- vücudum da dahil olmak üzere hiçbir şeyi ona çok görmek zordu.

Omuzlarımı geriye atarak göğsümde kabaran duyguları bastırdım. Babamı düşündükçe kalbim acıyla sıkışıyordu. Burada olmamın, Cup serisinde ilk kez araba kullanmamın sebebi oydu ama burada değildi. Bu anı asla göremeyecekti. Ölümünün üzerinden beş yıl geçmişti ve onu gururlandırmanın en iyi yolu oraya çıkıp yetenekli bir sürücü olduğumu bildiğim gibi sürmekti.

Terapistimin bana yıllardır söylediği sözleri kafamın içinde tekrarlardım. *Hayallerim değerli. Ailemi gururlandırıyorum.*

Makinistlerden biri "Tally, gidelim!" diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım, kendime bir kez daha belalı bir kaltak olduğumu söyledim ve garaja doğru yürüdüm. çocuklar bana tokat attı.

Hayes bana kaskımı ve ihtiyacım olan diğer teçhizatı verirken.

"Bunu yapabilirsin. O pistte her şeyi bırak ve burada olmayı hak ettiğini herkese kanıtla." Hayes baş teknisyen ya da onun gibi bir şey değildi. Neredeyse benim kadar totem direğinin altındaydı ama kazansam da kaybetsem de umursayacak kadar arkadaş canlısı olan birkaç kişiden biriydi.

Ona sıkı bir gülümseme verdim ve güneş gözlüklerimi burnumun üst doğru ittim. "Teşekkürler, Hayes."

Arabayı çoktan piste çıkarmışlardı ve ben derin, güçlendirici bir nefes aldım. bu kadardı. Ya bu yarışı en geriden kazanacak ve playofflara katılacaktım ya da eve dönecektim.

Gülümsedim ve kalabalığa el salladım, ancak tezahürattan çok alay vardı. Olumsuzlukları görmezden gelerek, o kalabalığın içinde muhtemelen araba sürmek, bisiklete ya da boğaya binmek veya savaş uçağı kullanmak isteyen başka bir küçük Tally Palmer olduğunu düşündüm. Onların örnek aldığı biri olabilirdim ve bugün onlar için yarışabilirdim.

Ekip tüm son dakika detaylarının üzerinden geçti ama benim aklım çoktan yarıştaydı. Zihnimde senaryoları tekrar tekrar oynuyordum ve bunlar hiç gerçekleşmese bile o yedeğe karşılık bir yedeğim vardı. Ben hazırdım.

Marş için ayağa kalktık ve savaş uçaklarının uçuşunu izlerken kendimi kusmaktan vazgeçirmeye çalıştım. O kadar çok titriyordum ki parmaklarımı yumruk yapıp kalçalarımaya sıkıca bastırıyordum. Kimsenin sarsıldığını görmesine izin veremezdim, çünkü bu pistteki diğer sürücüler köpekbalıkları gibiydi; korkumun, sudaki kanın kokusunu alırlardı ve benim için her şey biterdi.

Kaskımın altındaki kafa çorabını çekerek, arabaların ve sürücülerin sırasına baktım ve bir çift ışıltılı mavi göz aradım.

Buck bakışlarımla buluşup bana göz kırptı ve kalbim göğsümde çırpınmaya başladı. Basın bize NASCAR'ın Romeo ve Juliet'i diyordu ama henüz o kadar ciddi değildi. Belki bir gün olabilirdi. Buck bir Amerikan NASCAR sürücüsünün olması gereken her şeye sahipti; bir rahibeyi baştan çıkaracak kadar yakışıklı, Güneyli, iyi çocuk

Cazibesi ve gülümsemesiyle iç çamaşırlarını düşürebilirdi. Ve araba kullanır gibi sevişirdi; sanki Tanrı'nın yeşil dünyasında önemli olan tek şey sizi ilk çizgiye getirmekmiş gibi.

Ona bir öpücük gönderdim, kameraların bunu çekeceğini ve muhtemelen yarışın gece geç saatlerdeki tekrarlarında oynatacağını bile bile. Öpücüğü aldı, yanağına yapıştırıyormuş gibi yaptı ve sonra kendi kaskını taktı.

Usulca kıkırdayarak kafamı oyuna verdim. O yüksek elmacık kemiklerine daha sonra ben de öpücük kondurabilirdim. Daha önce yüzlerce kez yaptığım bir manevrayla kendimi sürükleyerek arabamın camından içeri girdim ve kaskımı taktım. Ekip beni talimatlar vermeye devam etti ve ben sadece başımı salladım. İşimi biliyordum. Onların da işlerini bildiklerine güveniyordum.

"Sürücüler! Başlayın. Çalıştırın. Motorlarınızı çalıştırın."

Ekibime son bir kez gülümseyerek kaskımın vizörünü indirdim ve arabayı çalıştırdım. Altımda titreşen motorun hissi, daha önce yediğim azıcık yemeği kusmama neden olma tehdidinde bulunan sinirlerimi yatıştırdı.

Buraya gelmeyi başarmıştım. Bu babamın gurur duyacağı bir şeydi.

Rupert Ballantyne ve Dan Baker'ın benim uyuyarak bir takıma girdiğimi düşünmeleri konunun dışındaydı. Uyumamıştım. Pistlerde zaman geçirmiştim. Evde iRacing'de muhtemelen sağlıklı olandan fazla saat geçirdim. Bu noktaya ter dökerek gelmiştim ve burada olmaktan keyif alacaktım.

Piste çıktık ve çok geçmeden telsizden şu sözler duyuldu. "YARIŞ. YARIŞ. YARIŞ."

İşe gitme zamanı.

Tam bir karmaşaydı. Burada alacağımız bir galibiyet herhangi birimizi playofflara gönderebilirdi ve hepimiz bunu biliyormuş gibi sürüyorduk. Daha önce 34 numara duvara çarpıp kendini tamamen dışarı attığında büyük bir kazayı kıl payı . Grupta on ikinci sıradaydım, yerimde sayıyordum ama daha doksan altı tur vardı. Herkes kazanabilirdi.

Takım radyosuna göre her iki takım arkadaşım da beşinci ve altıncı olarak benim önümde koşuyorlardı. Benim işim, onları saf dışı bırakmak isteyen insanların peşinden koşan küçük havlayan köpek olmaktı.

Kimse kazanmamı istemedi. Kazanamazdım, gerçekten. Ama denemeyecek olsaydım boku yerdim.

Bu sporun en sevdiğim yanı öngörülemezliğiydi ve bir başka büyük çarpışmada dumanlar ön camıma doğru uçtuğunda, damarlarımdan elektrik akmaya başladı. Pistte ping-pong yapan arabalardan sıyrıldım, tam zamanında bir arabanın dış duvardan sıçradığını ve takla atarak iç alana yuvarlandığını gördüm. Sadece bir renk cümbüşüydü ama kalbimi küt küt attırdı.

"Kimin arabasıydı o?" Telsizden talep ettim.

"Sadece kontrol ediyordum," dedi Tyler'ın sesi, ellili yaşlarında huysuz bir adam. "Willtot'tu."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kötü bir şeydi. Kötü olduğunu biliyordum. Her yarışta kaza görüyorduk ama bazıları insanın kanını donduruyordu. "Sert mi?"

"Sarı bayrak, Tally. sana haber veririm."

Arabalar yavaşladığında, yardım edemedim ama baktım. Araba yanıyordu ama sorun değildi. Yangın kıyafetlerini giymemizin bir sebebi vardı. Hâlâ iyi olabilirdi.

"Çık dışarı. Çık dışarı. Dışarı çıkın." Güvenlik arabaları hızla içeri girerken, yangın söndürücüler alevleri söndürmek için ayaklarının üzerine indiklerinde nefesimin altında bu sözleri sayıkladım.

"Kırmızı bayrak."

Neredeyse kas hafızamdan, arabamı durdurup sahaya doğru yöneldim. "Ty. Çıktı mı?"

"Henüz değil." Ty'ın sesindeki bir şey beni germişti.

Neden hâlâ çıkmamıştı? ", Buck. Hadi."

Gözlerimin yarısı pistteydi, sağlık görevlilerinin sahaya uçtuğunu görebilecek kadar. Kanımın kulaklarımda uğuldadığını duyabiliyordum.

Hayır, , hayır. "Ty, bana neler olduğunu anlat!"

"Onu kesip çıkarıyorlar. Durum ciddi görünüyor."

Sikeyim.

"Pozisyonunuzu koruyun ve sonra içeri girin."

Pist bakım ekibi kazanın enkazını temizlerken, iki sağlık görevlisinin Buck'ı bir sedyeye yükleyip sahadan çıkışını çaresizce izledim. Yarışta kalan araç sayısı neredeyse yarıya inmişti, on bir araç bu kaza yüzünden yarış dışı kalmıştı. Daha az umursayamazdım. Buck'ta gerçekten bir sorun olduğunu içten içe bildiğim halde.

"Sarı bayrak. Pozisyonunu koru, Tally."

Dikkatim dağılmıştı, Ty'ın talimatlarına cevap verdiğimi bile hatırlamıyordum. Onun yerine, kendimi sürüşün akışına kaptırdım.

Yarışın sonunda arabadan iner inmez kaskımı kafamdan çıkardım. "Bir haber var mı?"

Kimse benimle göz göze gelmiyordu. Çukurdaki her bir kişinin o anda yapması gereken bir şey vardı ve içimi bir korku kapladı.

"Biri bana *söylesin!*"

Hayes bana sempati dolu bir bakış attı ve Ty belirttiğinde başımı sallamaya başlamıştım bile. "Sahadan çıkmayı , Tally. Hastaneye kadar onunla uğraştılar ama hastaneye vardıklarında öldüğü açıklandı."

Başımı öfkeyle salladım. Ty . *Yanılıyordu*. "Hayır." "Özür dilerim tatlım. Garip bir kazaydı. Onlar bir

Enkaz parçası yeterince yüksek bir hızla pencereden içeri girmiş ve Hutchins ile kaskının arasına çarparak şahdamarına ulaşmış. Yangını kontrol altına alamadan çok kan kaybetti." Sertçe yutkundum. "Çok üzgünüm."

Dizlerimin bağı çözüldü, şok beni yere düşürdü. Başım kalbimle savaştı, sanki o hain kaltak göğsümde agresif bir şekilde atan organa *ben sana söylemiştim* diye bağırarak istiyordu. Bu sporda ölümler vardı. Piste her çıkışımızda geri dönemeyebileceğimizi bilirdik.

Onunla çıkmaya başlamadan önce Buck'ın bir sürücü olduğunu, hem de vahşi ve agresif bir sürücü olduğunu biliyordum. Buna en azından biraz hazırlıklı olmalıydım.

Ama kalbim ılık attı ve olabileceklerin kaybıyla haykırdı, başım eğik, yenilmiş bir şekilde sessizce hıçkırısam bile. Kollar beni kaldırdı, kalabalığın ve garaj ekibinin görüş alanından uzaklaştırdı.

Başımı kaldırıp Hayes'e baktım ve yüzündeki endişeyle ilgili bir şey kendimi toparlamamı sağladı. Kendimi uyuşukluk içinde gizledim. Göğsümdeki acıyı silkeleyip attım ve onun yerine hiçliğin siyah uçurumunu koydum.

Kollarından kurtularak ayaklarımın üzerinde durdum. "Ben iyiyim," dedim zayıfça.

Hayes başını salladı. "Hayır, değilsin."

Gözlerimden bir kez daha yaşlar süzölmeye başlarken sertçe yutkundum. O ; ben değildim. "Buradan çıkabilecek kadar iyiyim."

Sam Ryker, içinde durduğumuz garajın kapısında belirdi. Yüzünde tarafsızlık maskesi vardı ama gözlerindeki pişmanlığı görebiliyordum. "Tally, konuşabilir miyiz?"

İliklerime kadar, söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı biliyordum.

ONE

TALLY

Lady Luck'ın onları nasıl terk ettiğini, sonra da köpeklerini çalarken taşaklarına tekme attığını kederli bir şekilde anlatan o eski tarz country ve western şarkıcılarıyla gerçekten ilişki kurmaya BAŞLAMIŞTİM.

Şans köpeğimi çalmamıştı ama erkek arkadaşımı öldürmüştü. Şans beni taşaklarımdan vurmamıştı, ama sevdiğim meslekten kovulmama ve kara listeye alınmama neden olmuştu, çünkü acılı bir baba oğlunun kaza yapmasının ve uçan enkazın yoluna girmesinin benim suçum olduğuna karar vermişti.

Brick Willtot kariyerimi batırmıştı, çünkü benim kötü şans getirdiğime inanıyordu. Duvara çarptığında Buck'ın beni düşündüğünü ve bu yüzden bir sürü arabaya çarptıktan sonra takla attığını söylüyordu. Kendi teknisyenlerinin şahdamarını delen çerçeve parçasını sabitlememiş olması benim hatamdı.

Yorumcuların tekrar tekrar söylediği gibi "sadece kötü şanslı". Garip bir kaza. Spor tarihinde bir ilk.

Kazayı Youtube'da tekrar tekrar izlemek zorunda kalmıştım. Spor yayıncıları aileye saygılarından dolayı görüntüleri göstermeyi bırakmışlardı ama internetteki insanların hiç saygısı yoktu. yüzden kendimi orada oturmaya zorladım, gerçekten kimin suçlu olduğunu anlamak için saatlerce kazayı tekrar izledim. Ama Buck'tan başka kimse çuvallamamıştı.

ve motor yarışı sporundan başka suçlanacak kimse yoktu.

Stüdyo dairemdeki sarkık kanepeye sırtımı yaslayarak o anın anılarına karşı gözlerimi kapattım. Altı ay önceydi ve şansıma şimdi daha büyük sorunlarım vardı.

Birinci sorun: Hiç param yoktu. Görünüşe göre Brick Willtot devasa taşaklarını diğer tüm takımların ağzına tıkmıştı, bu yüzden Ryclo beni bıraktıktan sonra kimse beni almadı. Daha da kötüsü, NASCAR'da *hiçbir yerde* iş bulamadım.

Şu anda sokağın aşağısındaki bir lokantada garsonluk yapıyordum ama bunu bile uzun süre yapamayacaktım. Tek bir gerçek çözümüm vardı; tehlikeliydi ama getirisi buna değecekti.

Willy Love'ın numarasını bulmak için telefonumu karıştırdım. Gerçek adı William'dı, ama ailesi ona Willy diyordu ve bu bir şekilde yapışmıştı. Ailelerimiz en iyi arkadaşlardı, bu yüzden birlikte ve ben yarış peşinde koşarken o gidip yatırım bankacısı olarak harika bir iş bulmuştu. Yatırım bankacılığının heyecanı neredeydi?

Her neyse, şu anda bir aileye sahip olduğum en yakın şey oydu, ancak onunla altı aydır konuşmamıştım, bu yüzden bunun nasıl gideceğinden tam olarak emin değildim. Telefon çaldığında hoparlörü açtım ve patlayıcı bir cihazmış gibi dikkatlice sehpanın üzerine bıraktım.

"Alo?"

"Willy? Ben Tally."

"Tally? *Tanrım*, senden haber almak ne güzel. Çok endişelendim. Colin! Ben Tally."

Ben kirli tırnaklı ve şaşkın gülümsemeli yağlı maymunların peşinde koşarken, Willy ailesine eşcinsel olduğunu açıklamış ve Willy'nin ailesinin kabul etmekten başka bir şey yapamayacağı kadar sorunsuz ve tatlı bir adam olan Colin'i sunmuştu. Colin'in arka planda peynire ve RuPaul'a teşekkür ettiğini duyabiliyordum. Kendi ilahları vardı.

"Hangi *cehennemdeydin*, Tally? Meraktan öldük. yarıldı da içine girdin."

Kendimi kötü hissediyordum ama öfkeyle bağırmadan kimseyle konuşacak durumda değildim ve Willy ile Colin'i dışlama riskini göze alamazdım. Yeryüzünde tamamen ortadan kaybolmamı umursayacak son iki kişi onlardı.

"San Francisco'dayım."

"Neden burada olup da bize söylemedin?" Willy, San Fran sanki bir noktada onu kişisel olarak rencide etmiş gibi sordu. Çok iyi bir soruydu. Umudum ve param tükenmeden önce bir takımda yer bulabilmek için yalvarmaya geldiğim son yerdı. Şehrin köhne bir bölgesinde bile olsa, karşılayabileceğim ucuz stüdyo daireler vardı.

Ayrıca, ailemin anılarından ve kariyerimin yanan küllerinden uzakta, bilinmezlik içinde kaybolmak için iyi bir yer gibi görünüyordu.

Ayrıca, o noktada burada olduğumu bilmelerini istemesem bile, hayatımda beni umursayan tek insanlara da yakındı. Willy ve Colin bir ana üsse sahip olduğum en yakın kişilerdi ve şansım onlara şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Ama bunları Willy'ye söylemedim. "Tam indiğim yerde. Eninde sonunda seni görmeye gelecektim. Sadece her şeyi yoluna koymak için biraz zamana ihtiyacım vardı."

Hattın sonundaki sessizlik yüklüydü ama Willy beni tanıyordu. Zorlamaması gerektiğini biliyordu.

"Ziyarete mi geliyorsun?" Colin boşluğu doldurarak sordu.

Yüzümü buruşturdum çünkü bir sonraki isteğimi anlamaları çok zor olacaktı. Yüz yüze sorsaydım kesinlikle daha iyi olurdu ama korkağın tekiydim. "Sayılır. Gelip benimle bir yerde buluşmanı ve Porsche'yi de getirmeni umuyordum."

"Tally-"

"Benimle güvende; bunu biliyorsun. Beş parasızım Willy. Küçük bir yarış beni, şehrin kötü bir bölgesinde garsonluk yapmaktan başka bir iş bulana kadar idare edebilir." Bu küçük bir duygusal şantaj olabilirdi, ama yine de, umutsuz zamanlar ve hepsi bu.

Willy derin bir iç çekti. "Tekrar ayağa kalkana kadar sana borç verebiliriz."

Onlar de ben başımı sallıyordum. "Senin paranı istemiyorum Willy. Bunu yapabilirim. Sana tek parça halinde geri getiririm, yemin ederim."

Boğazının arkasından hırıltılı bir ses çıkardı. "Porsche umurumda değil, ama söylemediğin şeyleri anlıyorsam, onu sokak yarışı için kullanmak istiyorsun. Bununla ilgili bir sorunum var."

"Takım elbise giyeceğim. Ve bir kask. Arabanı çarpmayacağımdan değil." Kelimelerin aramızda kalmasına izin verdim. "Buna ihtiyacım var. I..." Neredeyse ona söyleyecektim ama söylersem arabayı kesinlikle bana vermeyeceğini biliyordum. "Lütfen."

Willy bir iç çekti. "Peki, Tally. Ama kovboy olacaklarına dair en ufak bir ipucu olursa, geri çekilmeni istiyorum. Duydun mu beni?"

"Yemin ederim." Endişelenmedim. Farkına bile varmadan arka lambalarımın peşine düşeceklerdi.

Bir ağır iç çekiş daha. "Seni ben . Yalnız gitmene izin vermeyeceğim. Colin ikimizi de kefaletle hapisten çıkarması gerekebilir diye burada kalabilir."

Göğsümdeki gerginlik hafifçe çözüldü. "Teşekkür ederim Willy."

San Gregorio Eyalet Plajı'na sabahın birinden hemen sonra vardık. Yollar zifiri karanlıktı ve herkesin yatağında olmadığına dair tek işaret Cabrillo otoyolunun dışına park etmiş bir grup araba ve bisikletin toplu ışığıydı. Müzik çalıyor, arabaların motorları çalışıyor, herkesin ve kız arkadaşlarının bira şişelerini yudumladığını görebiliyordum.

"Eski günlerdeki gibi." Willy hâlâ burada olmaktan etkilenmemiş görünüyordu ama haklıydı. İkimizin de ehliyeti olmadığı zamanlardan beri beni sokak yarışlarına götürüyordu. Karanlık sokaklarda yarışmaktan ve on dört yaşında hamile kalmaktan başka yapacak bir şeyin olmadığı küçük bir kasabada yaşıyorduk.

Neyse ki, ilk yılımızdaki büyük bir büyüme hamlesinden sonra Willy kimsenin bulaşmadığı havalı bir çocuk haline gelmişti. Ayrıca, iyi ve gerçekten

dolapta. Bu, kimsenin pantolonuma girmek için yanıma yaklaşamayacağı anlamına geliyordu ama Willy de benimle ilgilenmiyordu.

Beni asla hayal kırıklığına uğratmayan tek adama baktım. "Seni seviyorum, Willy Love." Böyle bir isimle, belki de ailesi kendi kendini gerçekleştiren bir kehanet yaratmıştı.

"Ben de seni seviyorum, gerçi bana ilk gri saçlarımı veriyorsun, Tally. Neyse ki Colin gümüş bir tilkiyi seviyor. Ve bana Will de. bana Willy dersen, biri payını alır."

Güldüm. Her zaman bir defans oyuncusu gibi yapılıydı ama belli ki son zamanlarda antrenman da yapıyordu. Eğer yumruklar havada uçuşacaksa, paramı ona yatırırdım.

Ben arabadan indim, Willy de sürücü koltuğundan kalktı. Dar siyah dar kot pantolonlu bir adam geldi, yamalı keçi sakalı zayıf çenesine hiç de iyi gelmiyordu. "Araba sürmeye mi geldin?"

Willy başını salladı, ben de bir adım öne çıktım. "Araba sürmek için buradayım."

Keçi sakallı adam bana yukarıdan aşağıya baktı ve ne gördüğünü biliyordum - kalçalı şortu ve delikli, büyük boy Harley Davidson sweatshirt'ü olan küçük bir sarışın. Birinin küçük kız kardeşine benziyordum. "Araba kullanacak yaşta mısınız?"

"Yirmi iki yaşındayım, göt herif. Gayet iyi araba kullanabilirim." Kıyafet seçimim kasıtlıydı. Diğer sürücülerin beni hafife almasını *istiyordum*. Yarışları kazanmak direksiyona geçmeden çok önce başlardı. Ama bu adam bir yarışçı değildi ve onun saçmalıklarını dinlemek zorunda değildim.

Keçi sakalı umursamaz bir omuz kaldırdı. "Beş bin dolarlık bir giriş. Kazanan hepsini alır."

Çenemi kaldırarak arka cebimden içi yüzlüklerle dolu bir zarf çıkardım. Biriktirdiğim son paraydı, bu yüzden bu yarış kazanmalıyım yoksa boku yerdim. Zarfı ona uzattım ve bana kaşlarını kaldırma cesaretini .

"Emin misin? Kimse sana yumuşak davranmayacak." Etrafından dolandım.

"Eminim."

Keçi sakalı omuz silkti. "Her neyse. Bu senin kışın." Sesi, erkeklerin çekici bulunduğu ama aslında çoğu kadının tüylerini diken diken eden o iğrenç tona büründü. "Ve ne kadar tatlı bir kış."

Willy kıpırdamadı ama ben kolundan tuttum ve onu sürükledim. Goatee sadece paralı adamdı; görmemiz gereken kişi o değildi.

Kirli, yırtık kot pantolon ve belinden yırtılmış Halestorm tişörtü giymiş bir kız, Supra'nın kaputunun altında derin bir şekilde duruyordu. Sonunda ayağa kalktı. "NOS yok mu?" diye sordu önündeki adama. "Yarış sırasında kullanırsanız diskalifiye olursunuz. Yarışlarımızın eğlenceli olmasını istiyoruz, kimin en çok modifiyeye sahip olduğuna dair bir tür sik ölçme yarışması değil."

"Kedi..."

"Duymak istemiyorum. Eğer onsuz kazanamıyorsan, hemen Mankles'ı gör ve paranı geri vermesini sağla. Bu iş *beceriyle* ilgili." Adam oflayıp puflayarak arabasına geri oturdu ve kadın -sanırım Cat-bana doğru döndü. "Yarışıyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, şuradaki 911 GT."

"Bilmem gereken bir modifiye var mı?"

Willy'ye baktım ama o başını salladı. "O bir stok." Cat bir kaşını kaldırdı. "Kontrol etmemi ister misin?"

Willy tekrar başını salladı ve motoru kontrol etmesi için onu yönlendirirken ben de rakiplerime baktım. Supra'dan başka, yarışacakmış gibi görünen bir Civic, parlak sarı bir Camaro ve şık bir tunç Corvette vardı. En endişe verici olanı ise bir Dodge Demon'dı. Bu piçler cehennem kadar hızlıydı ve eğer biri benim paramın karşılığını katıksız beygir gücüyle verecekse, bu o olacaktı. Bu tür toplantılarda her zaman görebileceğiniz türden bir sürü başka araba vardı, ancak hangilerinin yarışacağından emin değildim.

Sonunda Willy yanımda belirdi ve ben de Cat'in İblis'e yürümesini izledim. Evet, ben de o piçi kontrol ederdim, sırf ağzımın suyu aksın diye.

En eski arkadaşımın çatık kaşlı yüzüne baktım. "Her şey yolunda gitti mi?"

Willy başını salladı ama kaşları çatık ifadesini terk etmedi. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım, kelimeleri çıkarabileceğimden emin değildim. Bundan başka bir seçenek yoktu. Onu arabaya geri götürürken

dişli. Başlama saatine sadece yirmi dakika vardı ve kafamı yarışa vermem gerekiyordu.

Bu yarışta beş bin dolardan çok daha fazlası söz konusuydu.

TWO

TALLY

Giyinip Willy'nin 911'ine oturduğumda, herhangi bir şeyin direksiyonuna geri dönmüş olmanın mutluluğunu içime çektim. Motoru devirdim ve kaslarımın hemen hissettim. Altı ay boyunca arabasız kalmak bir uzvumdan yoksun kalmak gibiydi ama sözleşmem iptal edildiğinde takımın verdiği sponsor arabamı geride bırakmıştım. Birikimlerimle başka bir araba almayı haklı çıkaramazdım, özellikle de San Francisco'ya indiğimde. Paramı harcamak için hızlı arabalardan daha önemli şeyler vardı, özellikle de başımı sokacak bir çatıya ihtiyacım olduğu için.

Pozisyonlarımızı belirlemek için isimleri çektikten sonra yolun karşısına dizildik ve Demon'un sıralamada olmadığını görünce rahat bir nefes aldım. Bunların geri kalanını kolayca halledebilirdim.

Yine de yanımda bir bisiklet görünce şaşırdım. İki tekerleği dörde karşı yarıştırmak tehlikeli görünüyordu; adam ölmek istiyor olmalıydı. Kasklı başımı kaldırıp ona baktım, o da başıyla onayladı.

Bisikletli adamlar birlikte gridde altı araba daha vardı, bu bir sokak yarışı için çok fazlaydı ama ödülün kırk bin dolar olacağı anlamına geliyordu.

Yangın kıyafeti ve kask bana garip bakışlar atıyordu ama Willy'nin verdiği hüküm buydu. Bunu kabul edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Sözümü tutmazsam, anahtarları geri ver, beş binliğimi geri al ve beni eve götür.

Goatee kulağında bir telsizle kenarda , bir kız elinde bir tanga ile önümüzde duruyordu. Dantelli ve pembeydi ve böyle bir şey giymeyi düşünürken bile İYE olacağımdan oldukça . Önümdeki adamın stop lambaları gözlerimi yakmaya başlamıştı ama umurumda değildi. Sanki özgürlüğümün son kalıntısıymış gibi o lanet olası pembe kış ipine odaklanmıştım.

Sonunda külotunu yukarı kaldırdı, sürücülere abartılı bir göz kırptı ve sonra indirdi. Önümdeki araba çizgiden fırladı. Yanımdaki bisiklet öndeki iki arabanın arasından fırlayıp G-string Girl'ü kıl payı ıskalayınca adrenalin damarlarımı yaktı.

Şimdi bir bisikletin nasıl rekabet edebileceğini gördüm.

Yarışa odaklanarak stratejilerimi gözden geçirdim. Keskin virajlar ve ince, iki şeritli yol göz önüne alındığında yaklaşık on iki dakika sürmesi gereken yirmi beş mil boyunca çoğunlukla aydınlatılmamış deniz kenarı otoyolunda hız yapacaktık. Tempo tuttum ama henüz ciddi bir hamle yapmaya çalışmadım. Bırakalım önce onlar pozisyon kapmaya çalışsın; ben arkama yaslanıp onların arkasından gidecektim. Mutluluk damarlarımda adrenalinin kuyruğunda dalgalanıyordu.

Karanlık her yeri kaplamıştı, sadece farlarımız yol reflektörlerinden yansıyarak bize yol gösteriyordu. Henüz önde olmak istemememin bir başka nedeniydi bu.

Öndeki iki araba biraz fazla yaklaştı ve ikisi de yoldan çıkarak sağdaki kum tepelerine girdi. Şanslılarmış çünkü on beş saniye sonra bir uçurumun kenarından aşağı düşeceklerdi.

Keskin bir viraja girmek için yavaşladık ama bütün öğleden sonramı bu yolu inceleyerek geçirmiştim. Almak istediğim hatları biliyordum; daha önce hiç kullanmamış olmama rağmen her santimini biliyordum. Supra'nın etrafından dolaştım, Porsche ben araya girerken sert bir şekilde devirleniyor ve Supra'yı dönüşte fren yapmaya zorluyordu.

Yedi dakika daha. Porsche'yi düzlükte bir yirmiyi geçecek şekilde ittim ve o da mırıldanarak onayladı. "Aferin kızıma," diye mırıldandım arabaya doğru, gözlerimi tutarak, parmaklarımı gevşeterek, nefesimi düzene sokarak. "Bu iş bizde."

Önümüzdeki büyük bir mesafede onu daha sert itmeye çalıştım ama Camaro'ya sıkı sıkıya bağlı bir 350z tarafından engellendim. Şerefsizlerin hareket etmesi gerekiyordu, çünkü neredeyse onlara ders verme zamanım gelmişti.

Barikat olmaya devam ettikçe, yaratıcı olmam gerektiğini biliyordum. Yakında bir sapak olacaktı ve onları aşmak için orayı kullanabilirdim ama bu tehlikeliydi. Bu hızla çakıllara çarpıp kontrolden çıkabilirdim. Ama burada kalırsam başım belaya girerdi.

Camaro köşeyi dönerken yavaşlayıp yüksek çizgiye geçtiğinde seçeneklerimi değerlendiriyordum. Tehlikeliydi. riskliydi. Ama sola yanaştım ve içeriye doğru fermuar çektim, Camaro Porsche'nin arkasını kıl payı kaçırdı. O pozisyonunu geri almaya çalışmadan ben uzaklaştım.

"İşte bu!" Ön camdan çığlık attım.

Dört araba gitti, üç araba kaldı. Motoru hiçbir yerde göremiyordum, belki de daha önce silmişti. Daha da iyisi. Sadece iki tane kaldı.

Gözlerimi hızla saate çevirdiğimde, bu yolculuğu anlamlı kılmak için sadece üç dakikam olduğunu biliyordum. Yarışta bir ömür. Hâlâ kendilerini bayıltabilirlerdi ama ben tam olarak nereye hamle yapmak istediğimi biliyordum. Biraz daha bekleyebilirdim.

Corvette ve 350z'in arka lambalarına baktım; birbirlerine çok yakındı. Corvette'in direksiyonunda kim varsa gerçekten iyi kullanıyordu ama o küçük 350z tam bir profesyonel gibi yol tutuyordu ve çok hafifti.

Fark etmezdi. Neredeyse .

Yol iki şeride sıkışmıştı, her iki tarafta da bariyerler vardı, bu benim işaretimdi. Vakit neredeyse gelmişti. "Bir Mississippi, iki Mississippi... İşte orada." Nefes aldım ve odaklandım. Önümdeki arabaları izledim. "Hadi yapalım şu işi kızım."

Gaza basarak sert bir şekilde sola döndüm ve asfalt bankete çarptım. Yol bir köprüden önce açıldı ve Porsche'yi iterek Corvette'in önüne sertçe dönmeden önce üçümüzün bir anlığına yan yana oturmasına izin verdi. Köprüye çarpmadan önce önünden kaydım ve Willy'ye kalp krizi geçirecek bir farkla korkulukları ıskaladım. Porsche'yi açtığımda, hemen önümdeki bitiş çizgisini görebiliyordum.

. *Başardım amına koyayım.*

Gülmeye başladım. "Siktir et EVET!"

Sonra birdenbire motor yanıma yanaştı ve bir tekerlek önümde çizgiyi geçince ağzım açık kaldı.

Ayağım gaz pedalından çekildi ve neredeyse kas hafızamla vites küçülttüm. Motosiklet önümde yavaşlarken "Hayır," diye nefes aldım. "Hayır, hayır, hayır, bu olamaz. Siktir!" Elimi direksiyon simidine vurdum, çok şaşırmıştım. "*SİKTİR!*" Çığlık attım.

Seyirci arabalarının park ettiği bir alana girdiğimde başımı direksiyona yasladım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Her şey girecekti. Tekrar deneyecektim. Başka bir şey olacaktı.

Başka bir alıcım yoktu ama kurtarabilirdim. Bir şey olmazdı. Çakılların çıtırtısını duyduğumda kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Willy kapıyı açtı ve ben de kaskımı çıkardım. "Kaybettim." Ağlamak istemediğim için gözümü kırıştırdım. Daha önce de yarış kaybetmiştim. Bitiş çizgisinde ağlamazdın, çünkü kimse seni bir daha ciddiye almazdı.

Ama Willy beni tanıyordu. "Tekrar deneyebilirsin." Nasıl ya da ne zaman olacağını söylemedi. Bir dahaki sefere daha zor olacaktıçünkü küçümseme unsurumu kaybetmiştim. Aynı sürü arkası numarasını yapamayacaktım, çünkü beni izliyor olacaktı.

"Tekrar deneyebilirim."

Başlangıç çizgisindeki arabalar içeri girmeye başladı ve onlarla birlikte müzik ve inançsızlık çığlıkları yükseldi. Motosiklet park alanına girdi ve sürücüsü indi. Kesinlikle bir erkekti, çünkü uzun boyluydu, rahatlıkla altı-dördü geçiyordu. Porsche'den indim ve damarlarıma dolan hayal kırıklığına rağmen kazanana doğru yürüdüm. Bu babamın bana aşıladığı bir dersti - sadece sportmenliğin kadar değerliydin, bu yüzden kaybettiğin için ne kadar kızgın olursan ol, saygıdan dolayı el sıkıştın. Bunun sokak yarışları için de geçerli olup olmadığını bilmiyordum ama acımasız bir cadalog gibi davranarak babamın anısına leke süremezdim.

Adam kaskını çıkardı ve kendisine ve galibiyetine övgüler yağdırmaya gelen kalabalığı kabul etti. *Lanet olsun.* O sadece bir

iyi bir yarışçıydı, seksiydi. Her zaman değil miydi? Yakasının altından boynunun sütunlarına tırmanan dövmeleri görebiliyordum. Adam tam bir kötü çocuk sokak yarışçısı klişesi.

Nemli bir geceydi ve ateş elbisemin içinde kıcımdan ter akıyordu. Omuzlarımdan sıyrıp belime bağladım ve adamın etrafındaki kalabalığın biraz dağılmasını bekledim.

Sonunda başını kaldırdı ve gözlerimle buluştu. Şaşırılmış gibi görünüyordu ama yüzündeki ifadeyi çabucak yok etti ve isteksiz bir saygıya dönüştü. Motosikletini okşamak isteyen erkeklerin arasından sıyrılarak

-ve açıkça başka bir şeyi okşamak isteyen kızları- bana doğru ilerledi.

"İyi sürüştü." Sesi derin ve çakıllıydı ve Willy'nin hafifçe ısıklık çaldığını duydum. Sigara içiyordu. Ama profesyonel tavrımı koruyabiliyordum.

"Teşekkürler. Belli ki sana da. Farlarınız olmadan mı sürüyordunuz?" Adam başını sallayınca ben de başımı salladım. "Bu çok çılgınca. Dahice ama çılgınca. Sen beni geçene kadar seni görmedim bile." Ve bu lanet *şey yaktı*. Yarışta bir hayalet gibiydi.

"Bunun için üzgünüm, ama nasıl olduğunu bilirsin." Adam elini uzattı. "Ben Jesse."

"Tally."

Yüzü kaşlarını çattı. "Tally mi dedin?"

Buna neredeyse alışmıştım. Eğer bir NASCAR hayranıysanız, kaçınılmaz olarak adımı biliyordunuz. Bunun en büyük nedeni Buck'ın ölümü ve bunun sonucunda yaşanan patlamanın bir süredir büyük haber olmasıydı. Ama ona bundan daha fazlasını teklif etmedim, çünkü hayatımın o , diğer ayakkabı düşmeden önce unutmak istiyordum.

Kahretsin, bu noktada resmen ayakkabı yağıyordu.

Birisi elinde para dolu bir zarfla koşarak geldi, Jesse'yi arkasından yakaladı ve kazandığı parayı göğsüne vurarak Jesse'yi zarfı almaya zorladı. "Bu inanılmazdı! O Porsche'yi tam da son anda içtin-" Nefesim kesilince kafasını kaldırdı ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm bir adamın gözleriyle karşılaştım. "*Tally?*"

"Hey, Hayes."

Kahretsin. Ŗu anda geçmişten gelen bu patlamaya ihtiyaım yoktu. Bakışları vücudumda gezindi, gbeğime takıldı ve zihinsel olarak lanet ettim. Ateş giysimi tekrar giymek için çok mu geçti? Gözleri komik bir şekilde büyüdü ve koyu mavi derinliklerinde farların parıltısını görebiliyordum.

"Hamile misin?"

THREE

TALLY

Küçük grubumuzdaki herkesin gözü belime çevrilmişti. Willy sanki onu vurmuşum gibi sendeleyerek geri çekildi ve Jesse her şeyden çok şaşkın görünüyordu. Bunu hiç düşünmemiştim bile. Sanki aşağıda karpuz taşıyor gibiydim. Neredeyse hiç , bu yüzden bu haftaya kadar hiçbir fikrim yoktu. Hayes'in bunu nasıl anlayabildiğini bile bilmiyordum. Doktorlar buna gizemli hamilelik demişti. Bense buna rahme atılan bir tekme diyordum, kelimenin tam anlamıyla.

"Evet. Bunu kendine saklarsan memnun olurum." Hâlâ Ryclo için çalışıp çalışmadığını bilmiyordum ama tamirciler neredeyse bir örgü çemberi kadar dedikodu yapıyordu.

Brick Willtot'a torununu hamile bıraktığım haberi ulaşırsa, başımın büyük bir belaya gireceğinden korkuyordum. Düşüncesi bile kanımı buza çevirdi. O zengin, güçlü ve kederliydi. Ben ise tehlikeli bir işi olan ve destek sistemi olmayan bir hiçtim. Bebeği mahkemeye vermeye kalkarsa, hiç şansım olmazdı.

Bu yüzden kızımdan yalan söyleyecektim. "Beş aylık hamileyim. Her şeyden sonra bazı hatalar yaptım." Bir ay erken bebek sahibi olabilirdim. Bu çok oldu. Bırak bebeğimin tek gecelik bir ilişkiden olduğunu düşünsünler.

Willy'nin onu düşürmeyeceğini bilmeliydim. "Babası kim?"

Yalan, yalan, yalan. "Acılarımda boğulurken bir barda tanıştığım bir ezik. Ayrıca, kimseyi ilgilendirmez. Bu benim ve önemli olan tek şey bu." Willy'nin gözleri bu işin daha bitmediğini söylüyordu ama vazgeçti.

Ama soru Hayes'in dikkatini Willy'ye çekmişti. "Sen kimsin?"

"Will Love. Tally'nin arkadaşı." Arkadaş kelimesini adeta çiğniyordu; o kadar çok vurgu yapıyordu. Ses tonu arkadaştan çok daha fazlası olduğumuzu gösteriyordu ve bayanlar baylar, hiç kimseyle çıkmamamın nedeni de buydu.

Kavga edeceklermiş gibi birbirlerine yukarı aşağı baktılar. Sonunda Hayes burnunu çekti. "Hamile olduğunu anlayamadıysan çok iyi bir arkadaş olamazsın. Onunla biraz vakit geçiren herkes için bu çok açık."

İçimi çektim ve gözlerimi göklere doğru yuvarladım. "İkiniz de beni hiç çıplak görmediniz, o yüzden şu lanet olası pozları kesebilirsiniz." Jesse güldü ve ikimizden birinin bu anın tadını çıkarıyor olmasına sevindim. "Burada ne halt ediyorsun, Hayes?"

Eski tamircim omuz silkti. "Muhtemelen burada yaptığın şeyin aynısını yapıyorum, Palo Alto'daki çağrıya cevap veriyorum. Hazır şehre gelmişken Jesse'ye de uğrayayım dedim. Çok eskiden beri arkadaşız."

Ona aptalca göz kırptım. "Buradayım çünkü ödül parasına ihtiyacım var, böylece çocuğumu küflü bir hamam böceği otelinde büyütmek zorunda kalmayacağım."

Jesse sözlerime kaşlarını çatı. "Gerçekten bilmiyor musun? Son birkaç aydır sektörde bu konu konuşuluyor."

Hayallerimi kaybettiğimi bilmenin göğsümde yarattığı acıyı yuttum. Birisi onları benden çalmıştı ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Eğer fark etmediysen, artık Noel kartı listesinde değilim."

Hayes'in yüzünde öfke parladı. "Biliyorum. Senden kısa süre sonra Ryclo'dan ayrıldım. Sürücülerinden birine bu pisliği yapan bir takıma her şeyimi veremezdim. Ryker'a nereye gidebileceğini söyledim. Birkaç ay ortalıkta dolandım ama VANT Enterprises yarışlara, özellikle de açık tekerleğe girmek istediğini açıklayınca

-Ben de dahil olmak istedim. Büyük işler yapmak için paraları ve azimleri var."

Onun tutkusu benimkinin aynasıydı, ya da birkaç ay öncesine kadar öyleydi. Şimdi ise artık içinde yer almadığım bir rüyadan bahsediyordu.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Kulağa harika geliyor. IndyCar mı? Ya da Formula yarışı?" Rekabetçi bir seviyede stok arabalar dışında hiçbir şey sürmemiştim, ama bir pistte *vin vin* ediyorsa, bunun için buradaydım.

Hayes bana VANT'ın izleyeceği yol hakkında her şeyi anlatırken iş arkadaşlığımıza geri dönmüştük. Önce IndyCar, sonra belki FIA'ya bir takım statüsü için dilekçe vermeye çalışacak, belki de mevcut bir takımı satın yeniden markalaştıracaktı.

Kalbim kırılrsa da sözlerini yuttum. Hayes motor sporları konusunda her zaman benim kadar tutkulu olmuştu ve takımda oturup benimle bu konuda arkadaşmışız gibi konuşan birkaç kişiden biriydi, benim sadece taraftarları yatıştırmak için bir yenilik olduğumu düşünmüyorlardı.

Benimle bu şekilde konuşan tek kişi Buck'tı. Ama Buck ölmüştü.

Şık kırmızı bir Ferrari otoparka girdi ve dikkatleri üzerine çektiğini söylemek hafif kalır. İnsanlar durdu yanlarından mırıldanarak geçmesini izledi. Güzel bir kadının podyumdan aşağı yürümesi gibiydi; bir kez daha gözden kaybolana kadar nefesinizi tuttunuz.

Dodge Demon'ın yanına yanaştı ve yaşlı bir adam sürücü koltuğundan kaydı. "Vay anasını," diye fısıldadı Hayes ama ben Demon'ın yolcu koltuğundan inen kadına bakmakla meşguldüm. Ellili yaşlarında olmalıydı, ama dostum, ellili yaşlarımda bu kadar iyi görünebilseydim, ruhumu hemen orada şeytana satardım.

Kadınla aynı yaşlarda olması gereken adam öne doğru eğildi ve onu usulca öptü. Yakışıklıydı, Akdenizli yüz hatları karanlıkta bile belli oluyordu.

Başka bir adam Demon'ın sürücü koltuğundan inerek yanlarına geldi. Bu kalabalığın içinde dikkat çektiklerini söylemek çok hafif kalır. En azından

Buradaki çoğu insandan otuz yaş daha büyüklerdi, para diye bağırıyorlardı. Onlarla ilgili her şeyden zenginlik ve refah damlıyordu.

Willy'nin Porsche'sini geliştirmeler için kontrol eden kadın Cat yanlarına gitti ve onlarla konuştu. Bize doğru bakmadan önce onlara parlak bir şekilde gülümsedi. Tüm grup bize doğru döndü ve ben aniden saklanma isteği duydum.

Jesse usulca kıkırdadı. "Şeker Adam gibi, onların adını çok fazla söyledin ve ortaya çıktılar, Hayes."

Ferrari'deki adam bize doğru yürüdü ve ben de başımı Hayes ve Jesse'ye doğru çevirdim. "Kim o?"

Ama Willy cevap verince şaşırdım. "Antony Barbieri. Batı Yakası'nın en iyi avukatlarından biri ve VANT Enterprises'ın kurucu ortağı."

Şimdi gözlerimi dört açarak bakma sırası bendeydi. Adamda kendi gücünün farkında olan birinin havası vardı. Adam tam bir gümüş tilkiydi, bu kesindi - eğer güçlü ve yaşlı erkekler ilginizi çekiyorsa. Ne yazık ki bu hiçbir zaman benim tarzım olmamıştı; ben her zaman kendi fiziksel sağlıklarına çok az önem veren ya da hiç önem vermeyen vahşi erkeklerin enayisi olmuştum. Bu kalp ağrısına mahkûmdum. Her şey yıldızlarda yazılmıştı.

Antony Barbieri Hayes'in önünde durdu. "Bay Davis, sizi bu kadar kısa sürede tekrar görmek çok güzel."

Hayes kızardı ve el sıkışmak için uzandı. "Kesinlikle efendim. Ama lütfen bana Hayes deyin."

Gümüş tilki genişçe sırıttı. "Bana Antony de o zaman. Sokak yarışı alışkanlığınız var mı?"

Hay aksi. Bilin bakalım kim elleri pantolonunun içindeyken yakalandı?

"Hayır efendim, yani Antony. Ben sadece arkadaşım Jesse'ye destek olmak için buradaydım." Hayes telaşla uzun boylu motorcuyu gösterdi. "Jesse, bu Antony Barbieri, bu hafta VANT Racing takımı için görüştüğüm kişi." Jesse ve Antony el sıkışırken Hayes bana baktı, yüz hatlarında muzip bir ifade belirmişti. Ne olduğunu anlamadan beni öne doğru çekiştirmeye başladı. "Aslında burada olmana sevindim. Bu Tally Palmer. Eski bir NASCAR yarışçısı. Daytona'da yarışan en genç kadın. Harika bir sürücüdür."

Antony tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Memnun oldum, Bayan Palmer." Gözleri hâlâ açıkta olan karnıma kaydı.

Lanet olsun.

Her neyse. Sıradan bir insanın ne düşündüğü umurumda değildi.

"Ve siz, efendim. Gerçekten güzel bir araba." Ferrari'sine bakarken çenemi kaldırdım. "Sanırım VANT'ın bir yarış takımı kurma arzusunun arkasında kimin olduğunu anlamaya başlıyorum."

Antonius başını geriye attı ve güldü. "Ne diyebilirim ki? Ben özümde bir İtalyanım ve Ferrari ile Formula 1 bizim DNA'mıza kodlanmış durumda." Benimle Hayes'in arasına baktı. "Eşim Vanessa, bu gece oldukça ustalıkla sürdüğünü söyledi ve sanırım artık nedenini biliyoruz. Ama Hayes eski bir NASCAR yarışçısı olduğunuzu söyledi?"

Tüm vücudum gerildi. "Evet. Takımım sezonun ortasında beni kontratımdan çıkardı." Buz gibi ses tonumla beni sıkıştırmayacağını umuyordum.

Hakkını yemeyeyim, söylemedi ama gözlerinin beni değerlendirdiğini hissettim. İyi bir avukat olmasına şaşmamalı. Kendimi tartılmış ve ölçülmüş hissettim. "Anlıyorum. Hayes, bu gece seninle karşılaştığımıza sevindim - beni bir telefon görüşmesinden kurtaracak. VANT Racing ekibine hoş geldin."

Hayes bir çığlık attı ve Antony'nin elini tekrar sıkı. "Çok teşekkür ederim efendim."

Birkaç ayrıntıyı hallettiler, sonra Antony Hayes'e tüm evrakları e-posta ile göndereceğine söz vererek ayrıldı. Karısı Vanessa olduğunu tahmin ettiğim kişinin de içinde bulunduğu küçük gruba doğru yürüdü, ama belki de değildi, çünkü dönüp yanındaki diğer adamı da öptü. Her neyse, zengin insanlar istediklerini yapabilirlerdi; zengin olmanın nimeti buydu.

Ki hiç de öyle değildim.

Yorgunluk kemiklerime kadar işlemişti, stres ve uykusuzluk beni hayatımda hiç olmadığım kadar yorgun yapıyordu. Willy'ye döndüm. "Colin öldüğümüzü düşünüp polisleri aramadan önce eve gitsek iyi olur." Yanaklarımın gerildiğini hissetmeme rağmen Hayes'e gülümsedim. "Seni görmek güzeldi Hayes," dedim ona.

Yumuşakça. Gerçekten öyleydi. Onu görmek çok güzeldi ama aynı zamanda kaybettiğim her şeyin acı verici bir hatırlatıcısıydı.

Beni şaşırtarak bir adım öne çıktı ve bana sarıldı. Kendimi çalıştım ama onun kollarında eridim. Hayes en kötü anımda yanımda olmuştu; şu anda da burada olması neredeyse şiirsel görünüyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, Tally," diye fısıldadı saçlarıma doğru.

Göğsüne karşı anlaşılmaz bir şeyler mırıldandım. Bunu yapmayacaktım ama teklif etmesi çok hoştu.

Geri çekildi, kaşlarını ciddi bir ifadeyle indirdi. "Ciddiyim. Beni istediğin zaman ara. Numaram hâlâ sende var."

İç çekerek kollarının rahatlığından çıktım. "Evet, Hayes. Seviyorum."

Jesse daha önce olduğundan daha yakındı ve bana çarpık bir sırtıttı. "Umarım yakında seninle tekrar yarışabilirim."

Ben de sırtıttım. "Bir dahaki sefere beni bu kadar kolay geçmene izin vermeyeceğim." Uzanıp elini sıktım ve uzun, güçlü parmaklarının benimkileri sardığını hissetmek beni biraz nefessiz bıraktı. Adrenalin kesinlikle beni yakalıyordu.

Porsche'nin yolcu koltuğuna tırmandım ve Willy arkasına geçerken adamlara küçük bir selam verdi. Çenesinin gerginliği bana kesinlikle bir azar işiteceğimi söylüyordu, ama bunun yerine şehrin kendi tarafına dönene kadar bana sessiz davrandı. Beni evime geri götürmedi, sadece evinin önünde durdu, etrafından dolaştı ve kapımı açıp bekledi.

Ağır ağır iç çekerek dışarı çıktım. Dürüst olmak gerekirse, zaten bu gece yalnız kalmak istemiyordum. Geçerken kolunu sıktım. "Sana söylemediğim için özür dilerim Willy. Eninde sonunda söyleyecektim."

Derin bir nefes çekti. "Seni sevdiğim için şanslısın, Tally. Donmadan içeri gir." Ateş elbisesi aslında cehennem gibi sıcaktı ama ona söylemedim.

Saatın geç olmasına rağmen Colin kapıyı açtı. Willy beni içeri buyur etti ve yatak odalarına çıkan merdivenlere doğru yürümeye devam etti. "Tally hamile. Saatte yüz elli mil hızla araba kullanıyordu."

Hamileyken zifiri karanlıkta. Onunla *sen* ilgilen," dedi uzun zamandır birlikte olduğu sevgilisine ve sonra bir drama kraliçesi gibi merdivenleri tepti.

Colin aramıza bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Yani benimle ortağının kaybolan omuzları arasına. "Ah, tatlı şey. Yorgun görünüyorsun. Hadi, sana yatarken giymen için bir şeyler getireyim, bütün bunları yarın konuşuruz."

Colin'in yumuşaklığı Willy'nin öfkesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu ve bu beni neredeyse ağlatacaktı. Yutkundum ve onu alt kattaki misafir odasına kadar takip ettim. Bana banyoyu gösterdi ve çamaşır odasından birkaç eşofman ve Willy'nin büyük boy tişörtlerinden birini aldı.

Sonunda kapıyı kapatıp gitti ve ben de yılan ısırığındaki zehri temizler gibi gerginliğin bedenimden akıp gitmesine izin verdim. Geceyi atlatmıştım; en önemli şey de buydu. Kaybı ya da daha da kötüsü Hayes'e yaslanmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalıştım. Ateş giysimi yolun geri kalanında sıyırdım ve boğuk bir gümbürtüyle yere bıraktım.

Yere baktığımda kollardan birinin garip durduğunu fark ettim. Elime alıp salladığımda yatağın üzerine sarı bir zarf düştüğünde gözlerime inanamadım. Kafam bunun ne olduğunu tam olarak biliyordu ama kalbim buna inanamıyordu.

Açtığımda, lastik bantla sarılmış sekiz adet yüzlük destesi buldum. Girişler.

"Bu nasıl oldu da takım elbiseme girdi?"

Bu kelimeleri yüksek sesle sorarken bile biliyordum. Jesse onu oraya koymuştu. Zarfı son gördüğümde elinde tutuyordu.

Ama neden bana kırk bin dolar versin ki? Ve bende kalmalı mı?

FOUR

HAYES

BEBEĞİMİ -diğer adıyla kireç yeşili 1963 model Chevy Nova'mı-Avalon'a kadar Jesse'nin arkasından sürdüm. Onu garaja kadar takip ettim ve bisikletini yerleştirmek için olabildiğince sağa park ettim. Her zaman iki tekerleği dört tekerleğe tercih etmişti ve bu çözemediğimiz tek tartışmaydı.

Onu iç merdivenlerden ana oturma odasına kadar takip ettim. Burayı yıkılmaya yüz tutmuş bir haciz evinden gurur duyulacak yere dönüştürmüştü ve bu belli oluyordu. Jesse'nin kişiliğinden küçük parçalar evin her yerine serpiştirilmişti; parke zeminler gibi, çünkü Jesse bir yandan futbol ya da sezonuna göre The Bachelorette izlerken bir yandan da motor üzerinde çalışmayı seviyordu. Rustik mutfak dolaplarının tamamı el yapımı ve bazı modern evlerde eksik olan ev hissini veriyorlar.

Burayı satabilir ve ödediği paranın iki katını alabilirdi ama kendisi için kilometrelerce büyük olmasına ve hâlâ tekinsiz bir mahallede bulunmasına rağmen burada kalmak istiyordu. *"Satmak için doğru zamanı bileceğim."* Konuyu açtığımda söylediği tek şey buydu ve hakkını vermeliydim, bir sonraki banliyöde bir tür soylulaştırma yaşanıyordu, bu yüzden haklı olabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, paraya gerçekten ihtiyacı yoktu. Babası Federaller için çalışıyordu ve büyük bir hayat sigortası poliçesi vardı. Babası öldüğünde

biz on beş yaşındayken öldürüldüğünde, amcası ona parayı yatırmasını söylemişti. Birkaç güvenli yatırımın ardından Jesse o kadar çok para kazanmıştı ki, istemediği sürece çalışmak zorunda kalmıyordu. Evler çevirdi. Aptalca hızlı bisikletleriyle yarıştı. Hayatı kendi şartlarına göre yaşıyordu ve ben buna saygı duyuyordum. Ailemden herhangi bir miktar para için vazgeçebileceğimden değil, ama yine de, istemediğiniz sürece çalışmak zorunda olmamak iyi olmalı.

"Peki, kız hakkında konuşacak mıyız?" Jesse derilerini çıkarıp kapının yanındaki rafa asarken sordu.

Kanepesine yığıldım. Tally Palmer. Lanet olsun, kader beni bu geceki kadar zorlayamazdı.

Ryclo'ya ilk katıldığında tatlı ama ateşliydi. Garajda konuşulanların hiçbirini almadı, ama aynı zamanda erkeklerden de bir bok almadı. Sporu biliyordu, motoru kullanmayı biliyordu ama bundan da öte, nasıl sürüleceğini biliyordu. Tally Palmer'ın fil kadar büyük taşakları vardı ve saf pirinçle kaplanmıştı. Yalan söylemeyeceğim, onu ilk gördüğüm gün ona biraz aşık olmuşum.

Ancak ben daha ne olduğunu anlamadan Buck Willtot onu önce gözüne kestirmiş, sonra da yatağına almıştı. Ölünün arkasından kötü konuşamazdım; Buck iyi bir adamdı. Hayatının her günü güneşin üzerinde parladığı altın bir çocuktı, ta ki artık parlamayana kadar. Yine de, herhangi bir sürücüye sorarsanız, en azından sürüye liderlik ederek, sevdiği şeyi yaparak gitti ve bu ölmek için iyi bir yoldu.

Buck ve Tally iyi bir eş olmuştu. Ama Brick Willtot huysuz, yaşlı bir herifti ve Tally'ye yaptıkları yüzünden ondan iliklerime kadar nefret .

Jesse yanımdaki kanepeye uzandı ve düşürmeyeceğini biliyordum. En azından acınası aşkımı bastırmak için bana bir bira getirmişti.

"Takımımın üçüncü sürücüsüydü. Başka bir sürücü öldükten sonra babası bunun onun hatası olduğuna karar verdi."

"Buck Willtot'un ölümü mü?" Başımı salladım; ölümü haftalardır büyük haber olmuştu. "Onu duvara mı itti?"

Başımı salladım. "Hayır. Sürünün çok gerisindeydi. Ne onun ne de kazanın yakınında."

Jesse burnunu yukarı kaldırdı. "Bunun nasıl onun hatası olduğunu anlamakta zorlanıyorum?"

"Sevişiyorlardı. O ve Buck birlikteydiler. NASCAR'ın yıldızları kesişen aşıkları. Willtot Senior, oğlunun dikkatinin kızın göğüslerine falan takıldığına ve bu yüzden kaza yaptığına karar verdi. Brick de onu spordan kara listeye aldırdı."

Jesse, "Ne amcık ama," diye hırladı ve ben de fikirdeydim. "Kadın araba kullanabiliyor ama." Boğazını temizledi. "Peki, onu farklı bir evrende becermek istediğini ne zaman fark ettin?"

Neşesiz bir kahkaha attım. Belli ki düşündüğüm kadar kurnaz değildim. Tek umudum Tally'nin bunu fark etmemiş olmasıydı. "McSweeny'ye sadece onu herhangi bir yarışta yenebileceğini değil, karısını çalabileceğini ve Bayan McSweeny'ye kırk yıldır yaşadığı ilk gerçek orgazmı yaşatabileceğini söylediğinde."

Jesse'nin çenesi çözüldü. Evet, bu sözlerin böylesine tatlı bir şeyin ağzından çıktığını hayal etmek zordu, ama o yaşlı çocukların yapabileceği her şeyi yapabileceğini o anda kanıtlamıştı. Sadece bu da değil, onlara öyle sıcak bir şekilde geri servis ederdi ki, yakardı.

Jesse arkasına yaslanarak hafifçe kıkırdamaya devam etti. "O da çok güzel." Gözlerim en iyi arkadaşşıma kaydı.

Lisedeyken, Teksas'a transfer olduğunda tanışmıştık. Babasının ölümünden kısa bir süre sonra annesi sinir krizi geçirmiş, Jesse de bir amcasının yanına gönderilmişti. Bir hafta sonu, beni kablo bağları, bez bant ve pasla bir arada tutulan hurda bir Mustang'in içinde kış üstü bulmuştu.

Jesse çırpınıyordu. Onun bir ihtiyacı vardı, benim de o kadar küçük bir kasabada bir amaca ihtiyacım vardı ki, oy kullanacak yaşa gelir gelmez ölümün namlusuna bakmak gibi bir şeydi. Doğu Yakası aksanına rağmen birbirimizle ikimizin de anladığı bir dilde konuştuk ve o andan itibaren arkadaş olduk.

Onu NASCAR ile tanıştırmıştım. Ben Mustang'im üzerinde çalışırken o da eski bir Indian'ı tamir etmişti. Ben bir yarış takımında çıraklık yaparken o motosikletiyle Batı Yakası'nı dolaşmaya başladı ve gerisi tarih oldu. İkimizin de San Fran'da olması tamamen şanstı.

Tally'nin de buraya gelmiş olması neredeyse kader gibi geliyordu. "Sence yanındaki adam gerçekten erkek arkadaş mıydı?"

Jesse homurdandı. "Sikeyim hayır. Hamile olduğunu söylediğinde yüzünü gördün mü? Yaşadığı şok çok komikti." Bana doğru döndü, gözleri değerlendiriyordu. "Ondan bir şey mi istiyorsun? Hayallerini yıkmak istemem ama bir bebeği olacak. Başka bir adamın bebeği. Seksi bir kız ama güzel bir vücut ve ortak ilgi alanları için çok fazla yük üstlenmek gerekiyor."

Anlamıyordu. Hayatını hızlı şeritte, bir yerden diğerine, bir yataktan diğerine atlayarak geçirmişti. Ruhunun bağlandığı biriyle tanışmanın nasıl bir şey olduğunu anlamamıştı. Muhtemelen onun ruhu bir başkasınıninkine bağlandığında hissettiğin kalp ağrısını da bilmiyordu ve onları garip bir sürüngen gibi kenardan izlemek zorunda kaldın.

Onu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Willtot'un isteği üzerine onu terk ettiğini söylediğinde Ryker'a sikimi yalamasını söyledikten sonra, onu hayatımın o kısmına tecrit etmişim. O bir yerlerde sevdiği adamın yasını tutuyordu, bense gidip hiç sahip olamadığım bir kız için yaralarımı sarıyordum.

Şimdi ikinci bir şansım vardı. Ama o bir bebekle geldi. "Bilmiyorum Jesse. Çocuğu olması umurumda değil. Çocukları severim." Sekiz çocuğun en büyüğü bendim. Dediğim gibi, memleketimde madencilik ve bebek yapmak dışında pek bir şey yoktu. "Yine de bir hayaletle yarışmak istemiyorum, musun?"

Başını salladı. "Evet, dostum. Anladım. Başka bir not olarak, Vanessa Sumich ve Antony Barbieri yasadışı bir sokak yarışında ne halt ediyorlardı?"

Bu gerçekten iyi bir soruydu. Beni görmek için orada şüpheliydim ve o Dodge Demon kesinlikle yarış izliyordu. Orada olmalarının bir sebebi vardı, belki de sürücüleri incelemek için. Umarım öyledir, çünkü ihtiyaç duydukları sürücüyü tanıyordum ve o da tam orada, gözlerinin önündeydi.

"Emin değilim ama polisler gelseydi bu olay taşınırdı. Şehrin en iyi vatandaşlarından bazılarının gecenin bir yarısı biz serserilerle birlikte dışarıda olduğunu hayal edebiliyor musunuz?"

Biraz içtik ve konuştuk. Jesse'yle birlikte olmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Onunla birlikte olmak, sadece takılmak, uyumak gibiydi.

çocukluk yatağında -o kadar rahattı ki, başka bir yerde nasıl uyuduğunuzu merak ederdiniz.

Sonunda esnedim ve gerindim. Yatma vakti gelmişti ve biramın geri kalanını da mideye indirdim. "Kırk bin dolarla ne yapacaksın? Başka bir mülke yatırım mı yapacaksın?"

Jesse ayağa kalktı ve sağa sola eğilerek omurgasını kırdı. "Hiçbir şey. Kıza verdim," dedi, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ona yavaşça göz kırptım. "Tally'ye kırk bin dolar mı verdin?" Vay . Bu çok büyük bir ve elbette Jesse nakit paradan zarar görmezdi ama bu da büyük bir meblağdı.

Omuz silkti. "Onun buna benden daha çok ihtiyacı var. Ayrıca, orada en iyi arabayı o kullandı; onu arkadan gizlice aldım. Adil olan bu."

Bazen Jesse'yi tanıdığımı sanıyordum ama sonra o şeyler yapıyordu. Hayatım boyunca kardeşim olarak gördüğüm bu adamın çok farklı yönleri olduğunu fark etmemi sağladı. O huysuz, dövmeli, kötü çocuk dış görünüşünün altında Teksas kadar büyük bir kalbi vardı. Annelerin kızlarını uyardığı türden bir adama benziyordu ve Tanrı biliyor ya, memleketteki pek çok anne kesinlikle uyarmıştı. Ama onu tanımayanlardı. Mesafeli ve sessiz biriydi ama ihtiyacınız olduğunda size son dolarını verirdi.

Sırtına bir tokat attım. "Yaptığın çok hoş bir şeydi Jesse. Tamponu takdir edeceğini biliyorum."

Bencilce, bu aynı zamanda Tally'yi görmek için başka bir yol bulmam gerekeceği anlamına geliyordu, çünkü onu biraz olsun tanıyorsam, kırk bin doları tek kelime etmeden kabul etmezdi. O asla sadaka kabul eden biri değildi; NASCAR uzmanlarının söylediklerine rağmen Daytona'daki pistteki yerini *hak etmişti*.

Hayır, o kadar parayı öylece kabul etmezdi. Geri dönecekti ve ben şimdiden sabırsızlanıyordum.

FIVE

TALLY

Ertesi gün, komodinin üzerindeki zarfın içindeki paraya baktım ve onunla ne yapacağımı bulmaya çalıştım. Sadaka gibi geliyordu ve bu bana hiç iyi gelmiyordu. Kimsenin sadakası değildim - sonunda yataktan kalkıp Willy ve Colin'in karşısına geçtiğimde, onlar bana bilmediğim bir sürü soru sorarken, bunun sorun yaratacağını biliyordum.

Bu benim için bir gurur kaynağıydı. Sahip olduğum her şey için çok çalışmıştım. O zarfın içinde kazanmadığım bir sürü para vardı. Ben kaybetmişim. Jesse kazanmıştı, adil ve dürüstçe.

Ama bekâr bir anne adayıydım ve artık gurur duyacak yerim olduğundan emin değildim.

İç çekerek ayağa kalktım, Willy'nin gömleği dizlerime düştü. Zarfı aldım ve kaskımın içine tıktırdım. Bunu daha sonra, evime döndüğümde çözecektim. Şu anda, sır sakladığımı öğrendikleri için arkadaşlarımla öfkesiyle yüzleşme zamanıydı. Birden fazla ama özellikle bu.

NASCAR'dan atıldığımı bilmiyorlardı. Kimse bilmiyordu. Takım ve medya tarafından yayılan hikaye, sevgilimin pistte öldüğünü gördükten sonra TSSB'den muzdarip olduğumdu. Bu beni zayıf gösteriyordu ama o zamanlar karşı koyamayacak kadar karanlık bir yerdeydim.

Bir de sıkı bir gizlilik anlaşması imzalamak zorunda kalmıştım, bu da neden kovulduğum konusunda ağzımı açamayacağım anlamına geliyordu.

Şerefsizler. .

Yemek kokusu beni acıktırıyordu, bu da birkaç aydır yaşadığım kusma isteğinden çok daha iyiydi. Uzun bir süre boyunca sadece stresli olduğumu düşünmüştüm. Her zaman biraz endişe kusan biri olmuşumdur. Gençken, büyük bir yarıştan önce kahvaltımı hep kaçırdım. Gerçekten saat gibiydi. Bunu aştığımı düşünmüştüm ama birkaç ay önce sabahları kusmaya başlayınca stresin beni etkilediğini düşündüm.

, yanılmışım.

Mutfağa girdim, Willy kahvaltı barında oturmuş tabletinden bir şeyler okuyordu. Saçları dağınıktı ve çocuksu bir yakışıklılığı vardı; Colin şanslı bir adamdı. Aslında Colin de çekiciydi, biraz daha yumuşak bir şekilde olsa da. Fiziksel olarak daha yumuşak değil - profesyonel bir dalgıcın zayıf vücuduna sahipti ve üzerinde bir gram bile yağ olduğundan şüpheliydim. Hayır, duygusal olarak Willy'den daha az içine kapanıktı, topluma göre kim olması gerektiğine dair beklentilerin üstesinden gelmek zorunda kalmıştı, böylece sonunda mutlu olabilecekti. Ve mutluydular, aptalca bir şekilde.

İkisi gibi bir erkeğe ihtiyacım vardı, beni onların sevdikleri gibi sevecek erkeğe. Şu an için böyle bir şey söz konusu değildi ama yine de umut edilebilirdi, değil mi? Buck'la bile bu ikisinin sahip türden bir aşk yaşayabileceğimden emin değildim.

"Uyanmışsın!" Colin kapıda durduğumu görünce mutlulukla, "!" dedi. "İçeri gel. Sana çilekli ve çikolata soslu waffle yaptım."

Düşünceli tavrı karşısında gözlerim doldu ama duygularımı bastırdım. "Teşekkürler, Col." Kahvaltı barına doğru yürürken başımı Willy'nin sırtına yasladım. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

Sertliğinin gittiğini hissettim ve bir kolunu belime dolayana kadar döndü. Bana sıkıca sarıldı ve bu bana çok iyi geldi. Son birkaç aydır insan temasını özölüyordum.

" değil. Hazır olduğunda yapacağını biliyorum. Önümüzdeki 18 yıl boyunca benden kaçamazdın. Ben sadece

Geçen hafta Colin'e sana bir hafta daha vereceğimi, sonra da tam Pl'a geçip peşine söyledim." Gülümsediğini hissettim. "Ayrıca, beni Lug Nut'ın en sevdiği amcası olmaktan asla mahrum bırakmazsın."

Colin homurdandı. "Bebeğe Lug Nut diyemezsin, Will." Bana göz kırptı. "Ayrıca, hepimiz en sevilenin ben olacağımı biliyoruz." Tezgâhın etrafından dolanıp bana da sarıldı, ben ikisinin arasında güvenli ve sıcak bir şekilde sıkışana kadar. "Seni seviyoruz, Tally. Ve bu bebeği de seveceğiz. Biz senin aileniz ve bize güvenebilirsiniz."

Willy homurdandı. "Ne dediyse o."

Birkaç saniye sonra Colin geri çekildi ve bir taburenin önüne bir tabak yemek koydu. "Otur, yemeğini ye ve bana bilmemiz gereken her şeyi anlat. İhtiyacın olan randevuları. Doğum tarihin. Babanın kim olduğunu, çünkü barlarda rastgele adamlarla yatmadığını *biliyorum*, Tally."

Evet, bu cümlelerin Hayes üzerinde işe yarayabileceğini biliyordum ama Willy üzerinde kesinlikle işe yaramayacaktı. Sanırım itiraf etme zamanı gelmişti.

"Buck'ın kazasından sonra, Ryclo'nun ofis karavanına çekildim..."

Ben tüm kederli hikayemi anlatırken sessiz kaldılar. Buck'la tanışmak ve anında şehvete kapılmak. Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen hikayenin en anlatılabilir kısmıydı, çünkü Buck'la tanışan herkes ona aşık olurdu. O kadar yakışıklı ve o kadar cana yakındı ki girdiği her odayı aydınlatıyor, beş dakikadan fazla kalsa ilgi oluyordu. Siz daha "Nasılsınız hanımefendi?" diyemeden beni ayaklarımın altından çekip yatağına atardı.

Colin buna kaşlarını salladı, çünkü anlamıştı. Willy gerçek bir ağabey gibiydi. Kimsenin beni hak ettiğini düşünmezdi ve yıllarca potansiyel erkek arkadaşlarını kovalamıştı. Babam Willy'nin bana gizliden gizliye aşık olup olmadığını hep merak ettiğini söylerdi ama Colin bu düşüncüyü kolayca dağıtmıştı.

Bunun sadece korumacı olmasından kaynaklandığını biliyordum; Willy eşcinsel olabilirdi ama aynı zamanda bir erkekti. Bir keresinde bana erkeklerin nasıl düşündüğünü bildiğini ve açıkçası hiçbirinin benim ilgime layık olmadığını söylemişti. Kendi çapında çok tatlıydı.

Hikayeye devam ettim ve kazaya geldiğimde, yarışı anlatırken sesim monotonlaştı, yanan arabayı gördüm

Buck'ın ölü mü diri mi olduğunu bilmeden kalan turları atmak zorunda kaldı.

Ryclo tarafından "düşük performans" nedeniyle -ama aslında Brick öfke nöbeti geçirdiği için- işten çıkarıldığım zaman, Willy çok sinirlenmişti. "O şerefsizlere haksız yere işten çıkarıldıkları için dava açacağız. Sözleşmeyi ihlal ettiler; buna karşı kurallar olacak."

Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş, ruhumda kocaman, boş bir uçurum yokmuş gibi omuz silktilim. "Sözleşmemde vardı; her türlü hakları vardı." Sözleşmemi ödemek zorunda kalmışlardı ama yine de birkaç bin dolar hayallerimi sona erdirmek için aşağılayıcı bir teselli ödülüydü. Başımı salladım, çünkü bunu kafamda yüzlerce kez gözden geçirmiştım. Sözleşmemi bir avukata bile götürmüştüm.

"Her neyse, birkaç hafta öncesine kadar hamile olduğumu fark etmemiştim. Doktora gittim, ultrason yaptılar ve bana şifreli bir hamileliğim olduğunu söylediler. Göründüğü kadar sıra dışı bir durum değilmiş. Bunu sizden bilerek saklamadım çocuklar."

Willy kaşlarını çatı. "Bebek Buck'ın mı?" Başımı salladım. "Yani altı aylık mı?" Bir kez daha başını salladı ve elini yüzüne götürdü. "Aman Tanrım. Yani seni bir bebeğe tamamen hazır hale getirmek için on iki haftamız mı var? Colin, bir not defteri kap. Bir liste yapmamız gerek."

Willy listeleri severdi. Bu yükü bir başkasıyla paylaşmak iyi hissettirse de Buck'la paylaşmadığım için üzgün olduğumu itiraf etmeliydim. Willy ve Colin elbette yardım edeceklerdi ama onlar babalık değil, amcalık yapıyorlardı. Bu bebeği tek başıma büyüteceğim bir geleceğe bakıyordum.

Ve bu beni herhangi bir yarıştan daha çok korkuttu.

Kahvaltı, evlerinin arka güvertesinde kahveye dönüştü ama artık bana sadece sıcak çikolata veriyorlardı. Onlara hamile olduğumu fark etmeden önce ayakta kalabilmek için duble espresso içtiğimi söylemedim.

Sonunda sohbet dün geceye döndü ve derslerden aldığım aranın sona erdiğini anladım.

"Artık bu saçmalığı yapamazsın, Tally. Eğer kaza yapsaydınız, ölen sadece siz olmazdınız; içinizdeki o küçük hayata da biraz saygı göstermeniz gerekirdi. Sadece bu da değil, eğer kaza yapsaydın ve

ameliyat olsaydın, kimse hamile olduğunu bilmez ve doktorlara söylemezdi. Sen zevk için sokak yarışlarına giden sorumsuz bir genç değilsin. Bunu istemediğini biliyorum, ama gerçek şu ki, bu senin gerçeğin. Eğer anne olmak istemiyorsan, evlat edinmeyi düşünebilirsin."

"Hayır!" Bebeği istiyordum. Ben istedim. Bunu kısaca düşünmüştüm ama en azından kendim ve bebek için bir hayat kurmaya çalışmazsam babamın beni ne kadar hayal kırıklığına uğratacağını da düşünmüştüm. Harika bir ailem vardı. Başka biri onu nasıl yetiştirecekti ve ya kötü muamele görürlerse? Hayır, bende kalmasını istedim. "Yine de paraya ihtiyacım vardı. Bebekler pahalı ve hızlı araba kullanmak dışında hiçbir becerim yok."

"Peki ya Brick Willtot-" diye başladı Colin ve ben başımı salladım. "Hayır. Bilemez. Bunu benden daha çabuk alırdı. Bir avukata binlerce dolar verip bana yoksul bir fahişe diyemezsin."

Brick'i oğlunun dünyada kalan son parçasından mahrum bıraktığım için kendimi zerre kadar kötü hissetmiyordum. Bir kaza yüzünden tüm geleceğimi mahvetmişti. Sonumun çukurda olması umurunda bile değildi. Kendimi intikamcı hissediyordum ama bunun iyi bir şey olduğunu düşünen birini çocuğuma da bulaştırmak istemiyordum. Bebeğim bana ailem tarafından aşılana ahlak ve etiği öğrenecekti, zenginlerin hak ettiklerini değil.

Hâlâ başımı sallarken omuz silktim. "Fark etmez. Bir daha yarışmak zorunda kalmayacağım. Dün geceki yarışın galibi, benim haberim olmadan ödülleri ateş giysimin içine doldurmuş."

Hem Willy hem de Colin şok olmuş görünüyordu. "Jesse sana kırk bin dolar mı verdi? Neden?"

"Sokak yarışında kırk bin dolar kazanabilir misin? Vay *anasını!*"

Colin'in şaşkınlığına usulca güldüm. Evet, çok fazlaydı. Ama olasılıklar arasında ölüm, hapis ya da arabanıza sonsuza dek el konulması varsa, ödül riske değmeliydi. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Para kılıfın içindeydi. Belki de benim hayırsever biri olduğumu düşünüyor."

Willy gözlerini bana dikti. "Tally Palmer, o para sende kalsın. Adam zaten seni çaldı; aslında senindi. geri verme. Bunu bir hediye olarak düşün."

Evet, Willy beni çok iyi tanıyordu. Parayı kesinlikle geri verecektim ve bunu ikimiz de biliyorduk. "Elbette, William." İç çekti. "Gel . Seni eve bırakayım."

SIX

TALLY

Parayı saklayıp saklamama konusunda iki gün daha gidip geldim. Parayı kanepemin minderinin içine saklamıştım, ki burası pek de devrimci bir saklama yeri sayılmazdı ve kırk sekiz saat sonra, paranın çalınacağı ve yine mahvolacağım bir hırsızlık olayına beş dakika uzaklıkta olduğuma ikna olmuşum. Lokantadaki vardiyalarım boyunca stresliydim. Korkunçtu.

Sonunda pes ettim ve Hayes'i aradım. Telefon birkaç kez çaldı ve cevap vermeyeceğini düşünmeye başladım. Belki de bu kaderdi. Belki de bu sadece-

"Alo?" Sesi her zaman hoşuma giderdi. Yoldayken onunla saatlerce konuşurdum ve sesinin derin, gürleyen tonu bazen bana sözlerini sindirmem gerektiğini unuttururdu, sadece benimle edepsizce konuştuğunu hayal etmemi değil. Çok garipti, özellikle de bir erkek arkadaşım varken... şey, bir erkek arkadaşım yoktu. Sanırım bir "durum arkadaşlığımız" vardı. Buck bizi halka açıklamak bile istememişti. Sadece sosyal medyada yayınlanan şanssız bir fotoğraf bizi açığa çıkarmıştı. Her iki durumda da başkalarıyla görüşmüyorduk, bu yüzden Hayes'i bu kadar çekici bulduğum için kendimi hep biraz suçlu hissetmişimdir.

"Hayes? Ben Tally."

Küçük bir kahkaha sesi kulağımda yankılandı. "Ne zaman arayacağını merak ediyordum. Aramayacağını düşünmeye başlamıştım."

Kaşlarımı çattım. "Jesse'nin bana para verdiğini biliyor muydun?" "Buraya dönene kadar bilmiyordum."

anlamamıştım. "Neden?"

Hattın diğer ucunda bir hışırtı duyuldu. "Bilmiyorum, Tally. Ona sormalısın."

Boğazımdan biraz sinirli bir ses çıkardım. "Peki, bana onun numarasını vermek ister misin?"

"Yani, yapabilirim, ama onun mahremiyetini bu şekilde ihlal etmek istemem. Bu akşam yemeğe gelmeniz gerekecek."

"Yani bana kırk bin dolar verebiliyor ama numarasını veremiyor mu?" İnanamayarak sordum ve Hayes cevap olarak sadece güldü. Kahretsin, yine de güzel bir kahkahaydı. "Tamam, akşam yemeğine gelirim. Ama o parayı geri getireceğim. Ben hayır değilim."

"Seni almamı ister misin, yoksa buraya bir Uber çağırmak için elli dolar mı vermek istersin?" diye sorduğunda neşesi hâlâ geçmemişti.

Lanet olası piç. Ama ona bu zevki tattırmayacaktım. "Bir bulacağım. Adres nedir?"

Güney San Francisco'da bir adres verdi ve telefonu kapatmadan önce saat yedide orada olacağıma söz verdim. Saatiime bakarak biraz kestirmeye karar verdim. Bir insan yetiştirmek çok yorucuydu.

Telefonumun aralıksız titremesi beni uyandırdı. Yatağın üzerinde yuvarlanarak telefonu elime aldım. Ana ekranımda altmış iki cevapsız arama görünüyordu. Elli üçü Hayes'ten, dokuzu Willy'den.

Ekranın köşesindeki saate baktığımda saatin gece on olduğunu fark ettim. *Ah, lanet olsun.*

Meğer beni uyandıran telefonum değil, ön kapıdan gelen gümbürtülermiş. Kapıyı açtığımda solgun yüzlü Hayes'i kapımın önünde buldum. Arkasında da aynı derecede yıpranmış görünen Jesse vardı.

Hayes, telefonu kulağına götürerek, "Tanrım, şükürler olsun," diye mırıldandı. "Will, o burada. Az önce uyuyakalmış gibi görünüyor. Ne? Evet, telefonu ona veriyorum."

Kahretsin, bir haftada iki ders benim için yeni bir rekor olacaktı. "Lo?"

"Siktir git, Tally. Bu yıl beni yirmi yıl yaşlandırmaya falan mı çalışıyorsun? Neden telefonuna cevap vermiyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Biraz kestirmiştim. Uyuyakalmış olmalıyım." *Tamam, az bile.*

"Arkadaşların tam bir dedektif gibi LinkedOut'tan bulup aradılar. Üç saat önce onlarla buluşman gerektiğini ama gelmediğini söylediler. Senin öldüğünü düşünmüşler." Buradaki alt metin bağırılmış da olabilirdi. Benim öldüğümü düşünmüştü. "Adresini sordular ve daha yakındılar, ben de . Ama Colin ve ben oraya gidiyoruz."

"Willy, gerçekten yok. Ben iyiyim. Git Colin'i dondurma ya da taco yemeye falan götür. Geceni mahvetmek istememiştim."

Diğer uçta uzun bir sessizlik oldu. "Emin misiniz?" Bu kez Colin'di. "Bize ihtiyacın olursa, Tally, burada olduğumuzu biliyorsun."

"Hayır, ben iyiyim. Yemin ederim çocuklar. Sadece kestiriyordum. Benim için biraz karidesli taco al, çünkü artık deniz ürünleri yememem gerekiyor. Seni yarın ararım."

Uzun bir sessizlik daha. "İlk işim Tally. Sabah dokuza kadar aramazsan, polisi arayıp durum kontrolü yapmalarını isteyeceğim," diye homurdandı Willy. İçimden bir ses son cümlemin Hayes ve Jesse için olduğunu söylüyordu.

"Dokuzdan önce, söz veriyorum. Sizi seviyorum çocuklar."

Hayes'in telefonunu kapattıktan sonra geri uzattım ve biraz bir şekilde onlara baktım. "Hay aksi?" Daireme geri adım attım. "Sanırım içeri gelseniz iyi olur."

Annem saat ondan sonra iki erkeğin daireme girmesine izin vermem konusunda bir şeyler söyleyebilirdi, ama on yıldır ortalarda yoktu, bu yüzden kafamın içinde ona ait olan o küçük ses kayboluyordu. Ve Tanrım, bu beni çok üzüyordu.

Bebeğimin büyükanne ve büyükbabası düşüncesiyle gözyaşı dökmeden önce buzdolabımı aradım. "İçecek bir şey ister misin? Su ya da... süt var mı?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi Jesse, söylediği ilk kelimelerdi bunlar. Küçük stüdyo dairenin etrafına bakındı. Aslında bütün ev tek bir odadan ibaretti. İyi dekore edilmişti ve Murphy yatak yukarı kaldırıldığında aynı zamanda kanepeye dönüşüyordu. Yani ucuz bir izbeydi ama belli ki bir zamanlar birileri uygun fiyatlı konutları gerçekten güzel hale getirmek için büyük hevesler beslemişti. Kanepeye uzanıp tavana bakmaktan başka bir şey yapmak istemediğim zamanlarda bile burayı kendime ait kılmak için elimden geleni yapmıştım.

Gözlerimi Jesse'den Hayes'e çevirdim. Mavi gözleri beni nasıl kurtaracağına karar vermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu ve açıkçası bu bana çok fazla geldi. Boğazımı temizledim ve o da gözlerini . "Su iyi. Teşekkürler, Tally."

Dolaptan bir bardak aldım ve buzdolabındaki filtreli sürahidan ona biraz doldurdum, yüzümü serinletmek için bir an ayırdım. Arkamı döndüğümde kendimi daha sakin hissediyordum. "Yemeği kaçırdığım için çok üzgünüm. Gerçi artık kırk bin dolarla bir taksiye atlayıp şehri geçme konusunda endişelenmeme gerek yok sanırım."

Jesse'nin yüzü . "Para sende kalsın. Sana vermemin bir nedeni var."

En azından lafı dolandırmamıştı. "Neymiş o sebep?"

"Bebekler pahalıdır."

Komodine gittim ve zarfı çıkardım. "O zaman bir hayır kurumuna ya da bir kadın sığınma evine falan bağışla. Parayı sen kazandın; o senin. Ona ihtiyacım yok." *Yalan, yalan, yalan.*

Gözler gerçekten yanabilir miydi? Sanki zar zor yanan kömürlermiş gibi hissediyordum ve ateşe düşmek üzereydim. "Evet, öyle. Benim oturma odamdan daha küçük bir odada yaşıyorsun. Hiç bebek eşyası yok. Beşik yok, beşik yok. Bebek kıyafeti, alt değiştirme minderi ya da çocuk sahibi olacağınızı *ima* edecek herhangi bir şey yok. Yani ya buna verecek paran yok, ya da almayı düşünmüyorsun."

Sözleri karşısında hırlamaktan kendimi alamadım. O kim oluyordu da beni yargılıyordu? Bebeği doğuracaktım ama onun bu konuda fikir beyan etmeye hakkı yoktu. "Bu seni hiç ilgilendirmez. *Ben* seni ilgilendirmiyorum ve bu bebek kesinlikle ilgilendirmiyor."

Omuz silkti. "Öyle olduğunu söylemedim. Ama para benim işim ve senin almanı istiyorum. yüzden inatçı bir pislik olmayı bırak ve bu lanet olası hamamböceği motelinden çık. Kendin ve bebeğin için daha güvenli bir yere taşın."

"Jesse," diye hırladı Hayes uyarırcasına.

Jesse hoşnutsuz bir ses çıkararak döndü ve pencereden geceye baktı. Yani, binanın tuğla duvarına. Hayes'in parmakları benimkilere dokunana kadar kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Üzgünüm, Tally. Jesse'nin kişiliğinin gerçekten bir kişiliğe *sahip olduğu* kısmı eksik. Onları dağıtırken hala düşünceli pislik çizgisindeydi. Ondan bolca var," dedi benden çok arkadaşına.

Bağlayıcı olmayan bir ses çıkardım. Doğru anlamıştı. Görünüşe göre Jesse de sıcak hatta biraz zaman geçirmişti, çünkü ateşli, düşünceli pisliği çok iyi yapıyordu.

"Biz gidelim ve seni rahat bırakalım. Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim," dedi Hayes yumuşak bir sesle ve asla itiraf etmesem de gitmesini gerçekten istemediğimi fark ettim.

Onun dost bir yüz olmasını özledim. Arabalar ve hayat hakkında konuştuğumuzda bana hissettirdiklerini özledim. Buck'a ve şimdi de bebeğe kendimi bu kadar kaptırmamış olsaydım, onunla birlikte olabilme şansımı özledim.

Bu duyguları derinlere ittim. Şu anda hayatımda bir ilişkiye başlamak için yer yoktu. Hem de hiç. "Ben iyiyim Hayes. Uzun tek başıma gayet iyiyim. Kafa kafaya vermediğim hiçbir zorlukla karşılaşmadım ve şimdi de öyle olacak."

Hayes ağzını birkaç kez açıp kapadı ve yüzünde sanki Sharpie ile çizilmiş gibi yazılı olan çatışmayı görebiliyordum. Ama sonunda başıyla kısa bir selam verdi.

Jesse döndü, arkasındaki karanlıkla birlikte yüzü çok daha gergin görünüyordu. "Benimle iş yapmak ister misin?"

Ne oluyor ? Bu adam aklını kaçırmış.

SEVEN

JESSE

Aklımı kaçırmıştım. Tally ağzı açık bana , Hayes de öyle. Aslında Hayes bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu ve haksız da sayılmazdı. Neden umursadığımdan bile emin değildim. Parayı geri alıp hayatıma devam edebilirdim. Hatta onun önerdiği gibi yapıp parayı bir hayvan barınağına ya da gıda bankasına bağışlayabilirdim.

Yine de kendime yalan söylemeye eğilimli değildim. Bunun para ödülünü hak etmediğimi düşünmekten ziyade -çok iyi bir yarış çıkarmıştım- iri, yaralı gözlü ve vahşi saçlı kızın göğsümde bir şeyleri yakalamış olmasıyla ilgisi vardı. Onun iyi olmasını istedim.

Belki de onun durumu bana annemi, babam öldükten sonra beni tek başına büyütmek zorunda kalmasının yarattığı stresi hatırlatıyordu. Yaşadığı çöküş, ki bunun biraz da benim hatam olduğunu düşünmüşümdür hep.

"Yanımda bir ev var, onu satın alacak, restore edecek ve doğru zaman geldiğinde kâr etmek için satacaktım. Parayla yapacağım şey buydu." Sesimi nötr tuttum, sanki ne yaptığı umurumda değilmiş gibi. Ki umurumda değildi, gerçekten. "Restorasyonda bana yardım edeceksin ve sattığımızda kârın yarısı senin olacak. Bebek doğduktan sonra lokantada çalışmak ve çocuklarına bakmak için mücadele edeceksin.

Bu yüzden bu bir seçenek olabilir." Omuz silktim. "Nasıl istersen. Hatta biz tadilat yaparken sen de burada yaşayabilirsin."

Gözlerini kısmıştı. "Seninle birlikte bir ev almamı mı istiyorsun?"

Hayes alay etti ama bunu olduğundan daha tuhaf bir şekilde dile getiriyordu.

"Harabeye dönmüş bir evi yeniden inşa etmek için canla başla çalışmanı istiyorum, bir iş teklifi olarak, evet."

Hemen yan olmasından zarar gelmezdi. Hayes'in bundan hoşlanacağını biliyordum. Bu küçük yarışçıya vurulduğunu anlamak için gözlerine bakmanız yeterliydi. Yani, o aslında onun hayalindeki kızdı, bu yüzden mantıklıydı.

"Bunu düşünebilir miyim? Çünkü seni tanımıyorum."

En azından biraz sağduyusu vardı. "Elbette. Yarın gel ve kararını vermeden önce eve bir göz at. Hayes yan dairede benimle yaşıyor, eğer bu seni rahatlatacaksa."

O önce yapacağım şeylerin listesini yapmaya başlamıştım bile. Banyo ve mutfak iyi çalışır ama ebeveyn yatak odasının yaşanabilir hale gelmesi için yeniden yapılması gerekiyordu. İyi bir güvenlik sistemi kuracaktım, çünkü orada küçük bir bebekle yalnız kalacaktı ve yan komşumuz olmamız yeterince yakın sayılmazdı.

Bana bir kez daha dikkatle baktı, sonra başını salladı. Hayes onun duyduğundan emin olmadığım küçük, rahatlamış bir nefes verdi. "Saat on gibi gelip seni alırım, olur mu? Cuma günü işe başlıyorum ama yarın boşum."

Gitme vakti gelmişti. Bu küçük kulübenin kapısına doğru yürüdüm ve kalbimin çok güçlü bir şekilde çekilmesine izin vermemeye çalıştım. Yapılacak en doğru şey buydu. Hayes için. Ve babam da böyle yapardı.

Bu düşünceyle ön kapıyı açıp koridora ve Hayes ona usulca bir şeyler söylerken sessizce bekledim. Muhtemelen benim adıma özür diliyordu. Gençliğimizde benim somurtkanlığım için özür dileyerek çok zaman geçirmişti. Dışarı çıktı ve kapı arkasından kapandı ama sürgü ve zincirin yerine oturduğunu duyana kadar ikimiz de kıpırdamadık.

Benim bölgem biraz gölgeliydi ama burası daha kötüydü.

Gelişigüzel park edilmiş arabaya doğru ilerlerken Hayes de ben de sessizdik. Tally geleceğini söyledikten bir saat sonra gelmeyince Hayes paniğe kapılmıştı. Ben de paniklemişim ama soğukkanlılığımı korumaya çalışmışım.

Hamile bir kadındı, yalnızdı. Ya duşta kayıp düşseydi? Ya bebekle ilgili bir sorun çıksaydı? Ya bayılıp kafasını mutfak tezgahına çarpmış olsaydı? Yalnız yaşayan biri için olasılıklar sonsuzdu ama altıncı ayındaki hamile bir kadın için durum katlanarak daha da kötüydü. Bu yüzden ona sakinleşmesini söylemedim, lanet bir sapık gibi onu takip etmeye başladım.

Hayes sürücü koltuğuna kaydı, ben de yanına oturdum. Evime giden ana arter yola çıkana kadar hiç konuşmadı.

Bana doğru gizlice bir bakış attı. "Bu beklenmedik bir şeydi."

Kayıtsızca homurdandım. "Para onda kalıyor, biraz daha para kazanıyor, ben de gecekonducu olmasın diye yan odaya taşınmak zorunda kalmıyorum. Bana uyar."

"Yani bu tamamen bencilce bir teklif miydi?" diye sordu hafifçe, ama ses tonundaki alaycılığı duyabiliyordum. "Saçmalama Jesse. Ondan hoşlanıyorsun."

Kafamı . "Hayır dostum, senin şeridine çalışmıyorum. Ona her baktığında kocaman kalp gözlerini görebiliyorum."

Gözlerini yoldan ayırmadığı için profilini değerlendirecek zamanım oldu. Kıskanç ya da kızgın görünmüyordu. Onun yerine kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Onu henüz yeterince tanıımıyorsun. Şerit seçiyor olabiliriz ama bu Tally'nin yolu ve senin ne istediğini ya da neyi hak ettiğini düşündüğün onun umurunda değil. Benim şansım vardı ama o başkasını seçti. Onu mutlu görmeyi tercih ederim ve bu seninle olursa daha da iyi olur."

Aman Tanrım. "Dostum, ben ona iş teklif ettim, sikimi değil. Kendini aşıyorsun."

Bizim çıkışta inerken mırıldandı. "Hmm. Göreceğiz."

Kardeşlik kurallarına inanırdım. Eğer onu isteseydi, ellerimi kendime saklardım. Yani, kız güzeldi, ama o benim en iyi arkadaşımdı, ve

Onu çok seviyordum. Bunu asla tehlikeye atmazdım.

Ertesi gün saat on birde buluşmak üzere emlakçıyla ve yan evle ilgili duyumlar almış da bir zararı olmadı. Benimki iki katlıyken, bu tek katlı bir bungalovdu ve yıkık dökük olsa da biraz potansiyeli vardı.

Tally'ye verdiğim para olsa da olmasa da satın alacaktım ama bunu yapmak için onun parasına ihtiyacım olduğunu düşünmesine izin verdim. İhtimalleri kendi lehime çevirmekten çekinmiyordum. Hata yapıyor olabilirdim, çünkü o aslında bir yabancıydı, ama babam bana insanları nasıl okuyacağımı erkenden öğretmişti. Geniş, açık bir yüzü vardı ve her düşüncesi yüz hatlarında parlıyordu. Parayı geri vermeye çalışmıştı, oysa parayı elinde tutmak hayatını delicesine kolaylaştıracaktı. Ayrıca Hayes ondan hoşlanıyordu ki bu bile başlı başına çok değerliydi.

Hayır, teklifimi ikinci kez değerlendirmiyordum.

Hayes arabasıyla yanaştı ama sürücü koltuğunda Tally'nin oturduğunu gördüm. Hayes o arabayı çok severdi; onun bebeğiydi ve *benim* kullanmama bile izin vermezdi. Eğer onun şımarıklığına dair daha fazla kanıtı ihtiyacım varsa, o Tally'nin direksiyonda olmasıydı. Geniş geniş sırtıyor, motoru hafifçe devirip mırıldanmasını sağlarken hareketli bir şekilde konuşuyordu.

Evet, yüzünde saf bir neşe vardı ve onunki de öyle. Kesinlikle doğru karar.

O arabadan inerken, kızarmış Hayes'e tek kaşımı kaldırdım. "Lanet holiganlar. Mahalle elden gidiyor," diye kestirip attım ve Tally başını geriye atıp güldü.

"Bu bebek rüya gibi sürüyor! Bu arabayla evlenmek istiyorum."

"Hayes boşanma davası açana kadar beklemek zorundasınız ve duyduğuma göre hâlâ o yaşlı kuşa aşıkmış." Onlara kapıya doğru el salladım. "Emlakçıyı beklerken bana gelin, size bebeğimi göstereyim. İki tekerlek dört tekerlekten çok daha üstündür," diye ikisine de takıldım ve yüzlerindeki öfkeye güldüm.

"Asla!"

"Siktir git."

Daha sert güldüm ve kendimi iyi hissettim. "Öyle diyorsun ama Jeanette'i görmedin." Onları garaja götürürken yarış motosikletimin yanından geçip tek gerçek aşkıma, 1988 model Softail Springer Harley'ime doğru yürüdüm. Kapının hemen içinden anahtarları alarak yanına gittim ve onu çalıştırdım, sesi bir kedinin mırıldanması kadar rahatlatıcıydı. "Atla ve bana bunun heyecan verici bir his olmadığını söyle."

Bana sırtıttı ve bacağını makinenin üzerine atmakta tereddüt bile etmedi. Biraz gaz vererek güldü. *Evet, bebeğim. O tatlı kalçaların arasında gürleyen beygir gücünü hisset.*

"Çok hoş biri Jesse," dedi boğuk bir sesle. "Onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum." Sırtıttı beni büyülemişti. "Ama yine de yerde dört tekerleği iki tekerleğe tercih ederim, seni çılgın insan." Bana göz kırptı ve bisikletten indi ama ben onu bisikletin üzerinde becermenin nasıl bir şey olacağını düşünmekle meşguldüm.

Bu düşünceyi aklımdan çıkardım. Onu ilk Hayes görmüştü. Daha da kötüsü, onu sadece ismen bile olsa iş ortağım yapmak üzereydim. İş ortaklarıyla yatmazdın. *Bu* da yetmezmiş gibi, birinin annesi olmak üzereydi ve ben baba olacak biri değildim.

En azından o tür bir baba değil.

"Sepet araban mı var? Bu biraz komik," dedi kıkırdayarak ve ben de otoriter görünmek için elimden geleni yaptım.

"Ne yani, yirmi yaşlarında bir adamın motosikleti için sepeti olamaz mı?" Harley'de sepeti kullanmıyordum ama özellikle Norton yanımdayken olması güzeldi. "Bu adam başka nereye gidebilir ki?"

Eve açılan kapıyı açtım. Norton oturma odasından merdivenlerden aşağıya iniyordu ama sabırlı bir çocuktı, odaya yeni gelen kişiyi selamlamak için emrimi bekliyordu. Uzun tüylü bir Alman Çoban Köpeği idi, yani çoğunlukla akıllıydı. Kuyruğu öfkeyle sallansa da Tally'ye şüpheyile baktı. Köpekler hakkında ne düşündüğünü bilmediğim için muhtemelen onu uyarmalıydım.

"O naziktir. Sana zarar vermez."

Norton bunu bir izin olarak algıladı ve temkinli adımlarla garaja girip Tally'ye doğru yürüdü. Şaşkınlığına rağmen korkmuş görünmüyordu, elini uzattı, parmakları yumuşak bir yumruk şeklinde kıvrıldı ve Norton'un koklamasına izin verdi

parmaklarını. Adam onları pamuk şekerden yapılmış gibi yaladığında, kız kıkırdadı.

"Aman Tanrım, en yakışıklı çocuk kim? Sen ne kadar tatlısın öyle!" Bu sözlerle Norton tam bir aşk böceğine dönüştü.

Onu yavruyken Batı Yakası'na giderken Tijuana'yı geçtikten hemen sonra yol kenarından almıştım. Kardeşleriyle birlikte çöp gibi yolun kenarına atılmıştı. Orada tek başlarına hayatta kalamayacak kadar küçük ve hastaydılar ve insanlıktan hiç onları bulduğum andaki kadar nefret etmemiştim.

Onları en yakın veterinerine götürdüm, veteriner hepsini kontrol etti ve kardeşlerinin yeterince sağlıklı olduğunu, sadece parazitlerle istila edildiğini söyledi. Ancak Norton'un kalbinde ciddi bir üfürüm vardı ve veteriner bana onu uyutmanın en insancıl yol olacağını, zira muhtemelen hayati tehlike arz eden bu kusurla evlat edinilmesinin pek mümkün olmadığını söyledi.

Bu durum içime sinmemişti, bu yüzden kardeşlerine el sallayarak veda ettim ama Norton benim oldu. En iyi yavru köpek kardiyologlarına gitti - görünüşe göre böyle bir şey varmış - ama neyse ki, altı aylık bir yavru köpek olduğunda üfürüm neredeyse kaybolmuştu. Bir yaşına geldiğinde bunu fark edemezsiniz bile.

Şimdi neredeyse dört yaşındaydı ve Hayes dışında en iyi arkadaşımdaydı. Tally'nin bacaklarına atlamaya kalktı, ben de sertçe ıslık çaldım. "Dur. Nazik ol, Norton." Tekrar kalçalarının üzerine oturdu ve Tally'nin ellerini ısrarla okşaması için dürttü, Tally de ona bol bol okşadı.

Hayes bana "Köpeğin de en az senin kadar erkek düşkünü," diye fısıldadı ve haksız da sayılmazdı. Norton bir çapkındı ama herkesi severdi: erkekleri, kadınları, postacıları, diğer hayvanları. Hatta gittiğimiz parktaki ördekleri bile. Bazen insanlara karşı temkinli davranırdı ve ben her zaman o insanlara daha fazla dikkat ederdim. Ve bazen köpek parkında gördüğümüz Boston Terrier cinsi bir köpekten kişisel olarak rahatsız olurdu. Ama onun dışında, bir insanın isteyebileceği en iyi huylu köpekti.

Yandaki garaj yoluna bir araba girdi ve Norton Tally'nin bacaklarının etrafından dolanarak onun önünde, davetsiz misafirle arasında durdu.

yeni arkadaşı. Aynı zamanda korumacı olduğundan bahsetmiş miydim? Genellikle bir yabancıya karşı bu kadar çabuk değil, ama her zaman bana ve Hayes buradayken ona karşı. Acaba Norton onun hamile olduğunu anlayabilir miydi?

"Topukla Norton," diye emrettim ve acınası bir inilti çıkardı, Tally'ye bir bakış fırlattı ama tekrar yanıma geldi. "Dur."

Tally'yi dışarı çıkardıktan sonra Chet'le arabasının önünde buluştuk. "Bay Banks, sizi tekrar duyduğuma çok sevindim." Eminim öyledir. Burayı ondan başka kimse boşaltmayacaktı. "Son bir kez daha gözden geçirelim, olur mu?"

İyimserdi. Yine de elimi Tally'nin küçük sırtına koydum ve emlakçıyı takip ettim, Hayes de arkasından.

EIGHT

TALLY

Jesse'nin bana bedava bir şey verdiğini ve böylece paranın bende kalacağını düşünmüştüm ama eve bir kez bakınca bu düşüncemden vazgeçtim. Sanki biri kendini sosyal medyadaki tadilatçılardan biri olarak hayal etmiş gibiydi, çünkü mutfağı yapmışlardı ve *muhteşemdi*. Adaçayı yeşili duvarlar ve kasap tezgahı mı? Çok güzel. Altın armatürler ve buzdolabımdan daha büyük mat siyah bir lavabo? Dergi seviyesinde mükemmel.

Ama evin geri kalanında alçıpan bile yoktu. Belli ki birisi her şeyi bir anda yıkmaya karar vermiş. Şimdi, temelde bir çatı ile çerçeve ve çiviler vardı. Ebeveyn yatak odası bile boş bir kabuktan ibaretti ve yetmişli yıllardan kalma, rengi bebek kakası kahverengisine dönmüş hardal rengi fayanslar içeren bir ebeveyn banyosu vardı.

Bir parça boya ve yeni halıdan çok daha fazlasıydı. Chet'e göre, banka haciz koymuştu ve şimdi neredeyse hiçbir şey için piyasadaydı.

Jesse'nin oturma odasında otururken, kendi kaba ve dürüst olmak gerekirse, çok seksi elleri tarafından taç pervazlarına kadar kusursuz bir şekilde yapılmış olan masaya ne getireceğimi merak ettim.

Norton kucağımda burnunu çekti ve ben de başını okşamaya geri döndüm. Henüz hiçbir şeye karar vermemiştim ama Jesse emlakçıya

Bu yüzden ben olsam da olmasam da bunu yapacağını düşündüm. Neden yapmasın ki? İşe gidip gelmesi kapısının yirmi üç adım ötesindeydi. Eğer kabul edersem, benim işe gidip gelmem de yatak odamın kapısının hemen dışında olacaktı.

Bebek beni tekmeledi - yıllardır kendimi ikna ettiğim gibi rüzgâr değil - ve karnımı ovuşturdu. Norton mızızlandı ve sanki hamile olduğumu biliyormuş gibi bana sokuldu. "Sen çok tatlı bir çocuksun, Norton."

Hayalini kurduğum kariyerden farklı bir kariyer düşüncesi içimde büyük bir boşluk hissi uyandırdı ama hayat böyleydi, değil mi? Buna katlanmak zorundaydınız ve hepsi bu kadardı.

"Ben . Parayı hemen geri al."

Jesse fırından pizzaları çıkardığı mutfaktan başını uzattı. Güzel bir mutfağı olabilirdi ama görünüşe göre ikisi de yemek yapmayı bilmiyordu. "Var mısın?" Başımı salladım ve küçük bir gülümseme dolgun dudaklarını kıvırdı. "Güzel."

Hayes karşımdaki koltuktan gülerken o mutfağa geri döndü. "Buraya baktığında kesinlikle *hayır diyeceğini* düşünmüştüm. Ben öyle düşündüm."

Omuz silktim. "Bir şeyler yapmam gerekiyor, özellikle de bebek doğduktan sonra ve bu, çalışırken çocuk bakıcısı bulmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Ona kefil olursun, değil mi?"

Hayes dikkatle bana baktı. "Jesse'ye hayatım pahasına güveniyorum." Öne doğru eğildi. "Bir keresinde, biz on altı yaşındayken, yan komşum düştü ve kalçasını kırdı. Çok yaşlıydı ama on iki kedisi vardı ve hayvanlarına bakacak kimse yoksa hastanede kalmayı reddetti. Ailem onları besleyeceğine söz verdi ama Brenda bunun yeterli olmadığını söyledi. Sevgiye ve şefkate ihtiyaçları vardı ve eğer yanlarında biri olmazsa çamurlanıp hastalanırlardı. O kedileri çok severdi."

Sesini daha da alçalttı. "Her neyse, Jesse bir keresinde annemle babamın bu konuda tartıştığını duydu ve gönüllü oldu. Brenda'nın hastanede kaldığı sekiz hafta boyunca yan odaya taşındı. Kediler ilk başta ondan nefret ediyordu ama bir gün onu kabullendiler. İşin içinden çıkamadım, çünkü kediler ürkekti ve sadece Brenda'yı seviyorlardı. Bir gün pencereden bakmak için yanına gittim ve Jesse oradaydı,

Brenda'nın geceliğini ve bornozunu giymiş, çılgın bir kedi kadınmış gibi kedileri okşuyordu. Elbise yere kadar uzanıyordu, çiçekliydi ve boynuna kadar dantelli idi. Hayatımda gördüğüm en komik şeydi."

Güldü ve arkasına yaslandı. "Brenda eve döndü ve ölmeden önce bir yıl daha yaşadı. Jesse o kedilerin yeniden sahiplendirilmesini bizzat denetledi. Neden bir tanesini kendine almadığını sorduğumda, alerjisi olduğu için almadığını söyledi."

Kanepede arkama yaslandım ve Norton bunu kucağıma tırmanması için bir davet olarak algıladı. Ta ki Jesse odaya dönene kadar. "Norton, yere yat," diye homurdandı ve köpek kederli bir iç çekişle aşağı inip ayaklarımın uzandı.

Her iki koluna ve hatta boynuna kadar uzanan dövmeleriyle iri yarı, huysuz adama baktım. Korkunç görünüyordu. Kalp acısından başka bir şey ifade etmeyen kötü bir çocuğa benziyordu. Ama onda, gözlerindeki yumuşaklıkta, havasında beni korkutmaktan ziyade güvende hissettiren bir şey vardı.

İçgüdülerime güvenme konusunda güçlü bir inanca sahiptim. Beni henüz yanlış yönlendirmemişti.

Willy'ye ortaklığa gittiğimi ve hiç tanımadığım bir adamın yanına söylemek tahmin edebileceğiniz kadar iyi gitti. Deli olduğumu düşündü ama düşündüğüm gibi karşı . Görünüşe göre, ikisi benim "kayboluşum" üzerine bağ kurmuşlardı.

Ayrıca, ona ve Colin'e bunu çok mantıklı bir şekilde, bir iş teklifi olarak sunmuştum. Emlakçının bölgede profesyonelce tamamlanmış bir ev için alabileceğimize inandığı miktar ve önümüzdeki birkaç yıl için projeksiyonların ne olduğu. Hepsi çok resmiydi.

Willy'nin yakınlarda birinin olacağını ve tek odalı stüdyomdan çıkacağını bildiği için mutlu olduğunu biliyordum. Gerçi birkaç gün sonra Colin'le birlikte her şeyi iki küçük bavula doldurmama yardım ederken bile bunu söylemedi. Ama onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki tek kelime etmesine bile gerek yoktu. Gözlerinin yıpranmış kanepeyi, yontulmuş tezgahı, banyodaki akıtan musluğu süzüşünden bunu anlayabiliyordum. Aslında klima yoktu.

Ona taşınacağım yerin duvarları bile olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım ama en azından yeni yer satıldıktan sonra yaklaşık seksen bin dolar kazanacaktım.

Willy sessiz ve düşünceli biriye, Colin bunun tam tersiydi ve bu yüzden çok iyi çalışıyorlardı. Colin boş havayı sohbetle dolduruyor, bebekten ve sağlık ocağındaki randevularımdan bahsediyor ve dalış ekibindeki insanlar hakkında dedikodu yapıyordu. Kendisi işin içinde olmadığı zaman dedikoduya bayılırdı.

Benim işimi gizli tutacağını biliyordum ama bana Clarissa ve Melanie'nin eğitim merkezinin yarısını siken aynı boktan yüzücü için nasıl kavga ettiklerini anlatmaktan mutluluk duyuyordu. Ya da Willy'nin Noel partisinde sikişirken yakaladığı iki ofis stajyerini. Adam bitmek bilmeyen anekdotlarla doluydu. Bunu sevdim ve onu sevdim.

Sonunda her şeyi Colin'in SUV'una yükledik -çünkü Porsche dev egolar dışında bir şey taşımak için yapılmamıştı- ve yeni mahalleme doğru yola çıktık. Jesse ve ben dün lojistik ve beklentiler üzerinde çalışmıştık ve tüm evrakları imzalamıştım. Ev uzun süredir boş olduğu için belediye normal bekleme sürelerinden feragat etmekten memnundu, böylece hemen taşınabilecektim. İşe yaradı, çünkü kira kontratım yeniden dolmuştu ve ceza almadan kontratımı bozabilirdim.

Bayan Şans bana bu zeytin dalını uzatıyordu ve ben de iki elimle .

"Hafta sonu için gelip Santa Barbara'daki ailemin evinde kalmak istemediğine emin misin? Seni ağırlamayı çok isterler," diye tekrar teklif etti Colin, Jesse'nin evinin önünde durduğumuzda.

Başımı salladım. "Hayır ama yine de teşekkür ederim. ve kız kardeşlerine selam söyle." Çocuklar sahile doğru yola çıkmışlardı ama yetersiz eşyalarımı toplamama yardım edecek birilerinin olduğundan emin olmak için ertelemişlerdi. Ayrıca Willy'nin sadece kaldığım yerin güvenli olduğundan emin olmak de emindim, koca ana tavuk.

Hayes, Jesse'nin evinden çıktı ve çocukların elini sıkmak için yanlarına geldi. Hayes ve Willy çantalarımı alıp yeni eve doğru yürürken, "Bu Will'in ortağı Colin," diye tanıştırdım.

"Memnun oldum Colin. Jesse hemen yan tarafta, taşınmanız için her şeyin hazır olduğundan emin oluyor. Dün biri gelip güvenlik sistemi kurdu, böylece burada güvende olacaksınız. İhtiyacın olması halinde önce bizi, sonra da 911'i arayacak bir alarm düğmesi de var."

Gözlerimi devirdim. "Buna gerçekten gerek yok, Hayes."

Willy homurdanarak karşı çıktı ve ben de onları yeni eve götürdüm. Norton beni görür görmez döşeme tahtalarına tırmandı ve ben de yavru köpek öpücüğü almak için eğilirken güldüm. Yüzümün yarısı ıslanana kadar Norton arkamdaki Willy ve Colin'i fark etmedi. Otomatik olarak sertleşti ve vücudunu onlarla benim arama koydu.

Neyse ki Colin büyük bir köpek hayranıydı. Onunla göz göze gelmedi, sadece koklanmak için elini uzattı ve Willy de aynısını yaptı. Sonunda çocukların iyi olduğundan emin olan Norton kuyruğunu sallamaya devam etti.

"İyi bir güvenlik sistemin var, değil mi evlat?" Colin mırıldandı ve Norton yanıma dönmeden önce bir kaşıma için eğildi. Hayes'i evin içinde takip ederek ana yatak odasına gittik. Ebeveyn banyosu ve bu bölge için oldukça lüks olan geniş bir gömme dolabı vardı. İhtiyacım olmayacaktı ama eninde sonunda iyi bir çocuk odası olacaktı.

Yatak odasına girdiğimizde Jesse'yi odaya son dakika dokunuşları yaparken bulduk. Alçıpan döşenmiş ve boyanmıştı; zeminin ortasında da bir yatak vardı. Henüz bitmemiş parke döşemeler olmasına rağmen, yer döşemelerini kaplayan büyük halılar vardı.

Jesse önümdeki bir tanesinin üzerine oturmuş, bir beşik inşa ediyordu. İskandinav tarzı soluk ahşap ayakları olan beşiğin kenarları fileliydi. Alt değiştirme masasının yanındaki küçük çekmeceleri fark etmem bir dakikamı aldı, hepsi birbiriyle uyumluydu. Her yer aydınlık ve güzeldi ve içimde ağlama isteği uyandırdı.

Hayes arkamdan geldi. "Sizin ve bebeğiniz için inşaat alanı olmayan rahat bir yer olmasını istedik. Ayrıca bebek için tehlikeli hiçbir şeyin içeri girmediğinden emin olmak için orada son teknoloji bir Hepa hava temizleyici var."

Jesse tepkimi izlemek için yaptığı işi bırakmıştı ve ben sertçe yutkunurken yanaklarım kızardı. "Bunu yapmak zorunda değildiniz," dedim Hayes'e. O da omuz silkti.

"Bunu bir bebek partisi hediyesi olarak düşün. Ayrıca, odadaki işlerin zaten yapılması gerekiyordu. Biz sadece biraz hızlandırdık."

"Önemli bir şey değil. Mobilyalı bir daireden geliyordunuz. Fazla bir şeyin olmayacağını biliyorduk." Jesse ayağa kalktı ve sağlam olduğundan emin olmak için beşiği salladı. "Zaten bir süre daha ihtiyacımız olmayacak ama temel eşyalara sahip olmak iyidir. Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakalım." Giderken omzumu sıktı ve bu küçük temas elektriklenme hissi yarattı.

Hayes bir kolunu omzuma attı. "Bir şeye ihtiyacın bize haber ver. Hemen yan ." O da gitti ve ben odaya . Çok güzeldi. Sade ama güzel.

"Başka kimse söylemeyecekse ben söyleyeyim," diye açıkladı Colin. "Vay canına, kızım, *bayılacaksın*." Bavulumu içeri doğru sürükledi. "Birini kilitlemen gerek. Ya da ikisini de. Burada ilerleme kaydediyoruz."

Başımı salladım ve güldüm, ama aklım bana bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu söylese de kalbimin biraz kapıldığına dair içimde sinsi bir şüphe vardı. Kalp acısının insanı nasıl öldürebileceğine dair kısa bir hafızası vardı.

NINE

HAYES

Herhangi bir işteki İLK GÜN sinir bozucuydu. Ama yepyeni bir yarış takımındaki ilk , sanki fırlayacakmışım gibi hissediyordum. Burada kendim için bir şeyler yapma şansım vardı. Adımı tarih kitaplarına yazdırmak için, bu sadece düşük seviyeli bir tamirci olarak olsa bile.

VANT Enterprises'ın VANT Racing'i kurduğu tesis çok büyüktü, daha önce bulunduğum herhangi bir atölyeden çok bir uçak hangarına benziyordu. Burada devrim niteliğinde bir teknoloji vardı. Ürkütücü yaşlı bir adamın çikolata fabrikasındaki Charlie gibi etrafta dolaşmamaya çalıştım, ama aval aval bakmamak zordu.

"Şu anda sadece aracı inşa aşamasındayız ve yapabileceğimiz çok az değişiklik olsa da, her zaman bir şeyler vardır, haksız mıyım?"

Antony bana etrafı gezdiriyordu ve her şey o parlak yeniliğe sahipti. Diğer çalışanlar bile. Sonunda, birbirimize yaslanabileceğimiz ve birbirimizin arkasında olduğumuzu bileceğimiz bir ekip olacaktık, ama bu zaman alacaktı.

Başımı salladım, değiştireceğim şeyleri, heyecanlandığım şeyleri işaret ettim, genel olarak burada olduğum için üzüldüm ama soğukkanlı olmaya çalıştım. "Peki ya şoförler?"

"Rocco Passero F1'deki koltuğunu yeni kaybetti ve onu iki yıllığına birincil sürücümüz olarak imza atmaya ikna etmeyi başardık."

"Lanet *olsun!*" Nefes nefese kaldım ve başımı .

Rocco Passero F1'in en büyük adamıydı ama ciddi bir imaj sorunu . Çok fazla parti yapıyordu. Ayrıca takım arkadaşlarıyla, basınla, takım patronlarıyla ya da hemen hemen hiç kimseyle iyi geçinemiyordu.

Boğazımı temizledim. "Bu cesur bir hareket."

Antony güldü. "Gerçekten de öyle. Ama oyuna girmek için cesur bir sürücüye ihtiyacımız vardı ve kimse Rocco Passero gibi araba kullanamaz."

Bu doğruydı. "Sadece bir şoför o zaman?" Hafifçe sordum.

Yeni patronum kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bence iş ilişkimize açık ve dürüst bir iletişimle başlamalıyız, öyle değil mi? Peki bana sormak istediğin şeyi sormaya ne dersin?"

Gergin bir şekilde kıkırdadım. *İlk izlenim için iyi bir yol, Hayes.* "Sanırım seni geçen günkü yarışta görmeyi beklemiyordum." Yepyeni bir şirkette olabilirdik ama kimin ispiyoncu olduğunu asla bilemezsiniz. "Bu tür etkinliklere sık gider misin?"

Antony bir kahkaha attı. "Artık o kadar değil, ama bir zamanlar bu tür etkinliklere direksiyon başında düzenli olarak katılmam sizi şaşırtabilir. Ama artık bunun için biraz fazla yaşlıyım ve ateşli bir araba kazasında ölürsem Vanessa beni öldürür."

Fabrikanın etrafında dolaşmaya devam etti. "Hayır, tam olarak düşündüğünüz şeyi yapıyorduk; yarışçıları araştırıyorduk. Çoğunlukla simülasyon sürüşü ve aracı yarışa hazır hale getirirken test etmek için, ama belki de takımdaki koltuklar için bile. Rocco yol pistlerinde mükemmel, ancak cadde pistlerinde ve kesinlikle oval pistlerde deneyimi yok. 'Lanet olası bir çemberde yarışmak' konusunda biraz alaycıydı." Antony başını salladı, sanki Rocco yirmi küsur yaşında seçkin bir motor sporları emektarı değil de asi bir çocukmuş gibi.

Başımı salladım ve hiç tereddüt etmeden şöyle dedim: "Tally'yi de almalısın. Sokakta, pistte, yarışmasını istediğiniz her yerde daireler çizerek sürebilir. Her şeyin direksiyonunda inanılmazdır. Bir alışveriş arabasını yokuş aşağı rekabetçi bir şekilde yarıştıracaktır."

Antony bir ses çıkarmadı ama açıkça hayır da demedi. Ekibin geri kalanıyla bir toplantıda lojistik konuşmak için oturmadan önce tura devam ettik. IndyCar efsanesi Ari Rome'un takım menajeriyle tanıştım. Emekli olduğunu sanıyordum ama anlaşılan yeterince para herkesi emeklilikten kurtarabilirmiş.

Gün bittiğinde, o güzelim Ferrari'sine binerken Antony'ye el salladım ve ağlamak istedim. Takımın eninde sonunda Formula 1'e girmek istediğini biliyordum ama FIA'nın onları yeni bir takım olarak kabul etmesi için muhtemelen altı yıl ya da daha uzun bir süre geçmesi gerekiyordu. Mevcut takımlardan birinin hisselerini satın alabilirlerdi ama Antony'nin sıfırdan büyük bir şey başlatmak gibi büyük fikirleri vardı. Şimdilik IndyCar'da çalışmaktan memnundu ama arka planda bizi yarışmacı yapabilecek bir motor geliştirecekti.

Cebimden anahtarlarımı çıkarırken, "Hayes!" diye bağırılınca biraz sıçradım. Döndüğümde Antony yanaştı. "Tally... Neden Ryclo'dan atıldı? Sonrasında medyanın bu konuda ne dediğini biliyorum ama herkes bu konuda ağzını sıkı tutuyor."

Lanet olsun. Ona gerçeği söyleyebilir ve Tally'nin güvenini kırabilirdim ama muhtemelen ona hayalindeki sektörde bir iş bulabilirdim. Ya da muğlak davranıp konuyu daha fazla araştırarak kadar umursamasını umabilirdim. "Söyleyebileceğimden emin değilim ama bunun onun sürüş yeteneğiyle bir ilgisi yoktu. Harika bir sürücüydü ve son on yılın en iyi çaylak yıllarından birini geçirdi. Eğer onu işe almayı düşünüyorsanız, pişman olmayacaksınız."

Antony ön cama bakarak yavaşça başını salladı. "Ve hamile mi?"

Öfkelendim. "Evet, ama sana söz veriyorum bu onu yavaşlatmayacak. Eğer ona bir şans vererseniz, çocuk bakımı konusunu için onunla birlikte çalışacağım."

Başını iki yana salladı. "Sakin ol evlat. Ben sadece nabız yokluyorum, sözleşme yapmıyorum." Bana orantısız bir sırtıma yaptı. "Bilmelisin ki motor sporları benim tutkum olsa da Vanessa'nın hayattaki tek bir gerçek amacı var: hak eden kadınları erkek egemen arenalara sokmak ve onların her şeyi mahvetmelerini izlemek. Bayan Palmer'ın kadın olması onun aleyhine bir durum yaratmayacak. Yarın görüşürüz, Hayes."

"Yarın görüşürüz."

Eve dönerken Tally'ye Antony'nin onu sorduğunu söylememeye karar verdim. Eğer bir şey çıkarsa, harika olurdu. Ama hiçbir şey , kalbinin bir kez daha kırılmasını izleyemezdim.

O gün onu kollarımda tutmak, önce Buck öldüğünde ve sonra Ryker onu kovduğunda, yaşadığım en kötü şeydi. Elbette Tally için olduğu kadar kötü değildi, ama birinin dünyasının paramparça olmasını izlemek o kadar yürek burkucuydu ki, bunu en kötü düşmanımdan bile istemezdim.

O gün değişmişti. Gözlerimin önünde gerçekleşmesini izlemiştim; hayalini yaşayan taze yüzlü, mutlu-şanslı bir sürücünden, yarış kazanmak da dahil olmak üzere her şeyden çok erkekler kulübünü önemseyen güçlü adamların topuğunun altında ezilmiş bir böceğe dönüşmüştü.

Şimdi bile, bu beni kızdırıyordu. Öfkemi dindiren tek şey eve, onun yanına gidiyor olmamdı.

Ona baskı yapmadan kur yapmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilseydim lanetlenirdim. Onu zorlamak istemiyordum ve eğer istediği buysa onun bana gelmesini bekleyebilirdim. Yine de bu çok zordu - onu başını arkaya atmış, o gürültülü kahkahasıyla gülerken her , ona biraz daha aşık oluyordum.

Bir yanım onun benimle VANT'ta çalışmasını istemiyordu, çünkü o zaman tekrar iş arkadaşı ve ekip arkadaşı olmak zorunda kalacaktık ve ben bundan çok daha fazlası olmak istiyordum. Tally'yi gördüğüm o ilk ana kadar ilk görüşte aşka inanmamıştım.

Acınası bencilliğime sinirlenerek müziğin sesini açtım ve avazım çıktığı kadar Tom Petty söyledim. Jesse'nin araba yoluna girdiğimde onu göreceğim için heyecanlıydım. Bu beni kırbaçlanmış mı yapıyordu?

Arabamdan inerken Tally'nin kahkahasını ve Jesse'nin kendi derin kıkırdamasını duyabiliyordum. İçimden kıskançlık akıyordu ama Jesse'nin onu güldürmesine değil. Yani, Jesse'nin onunla flört ettiği ya da gerçekten peşinden koştuğu düşüncesi bile beni kıskandırmıyordu. Hayır, olsa olsa Jesse'nin onunla geçirdiği ve onu mutlu ettiği zamanı kıskanıyordum. Ben de bunu istiyordum.

Yavaşça kendimi tekrar uyardım. Çok şey yaşamıştı ve ihtiyacı olan son şey benim kalbimle onun hayatına girmemdi.

ellerim kanıyor.

Düğmeli iş gömleğimin kollarını sıvayarak yeni eve doğru yürüdüm. Seksenli yıllardan kalma bir rock grubunun sesi etrafta yankılanıyordu ve Norton ön kapının yanında yattığı yerden başını kaldırdı. Yemin ederim, gözlerini devirdi, sanki "Bunlar yavrudan başka bir şey değil, haksız mıyım?" der gibiydi.

Mekânın içine doğru ilerlediğimde, Jesse'yi boya sıçramış bir tişörtle, sadece olay yerini incelemek için burada olduğunu tahmin edebileceğim birinin yanında gördüm. Tepeden tırnağa beyaz bir tulum giymiş olan Tally, bir odayı astarlamaktan ziyade bir nükleer reaktörü kapatıyor gibi görünüyordu.

"Vücut prezervatifini sallıyorsun, Tally," diye dikkatlerini çekmek için takıldım ve o da arkasını döndü. Gözleri parladı ve kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu. Her gün eve gelip bu ifadeyi görmek için neler vermezdim.

"Hayes! Jesse üzerime bir damla bile boya bulaşsa bebeğin bir uzaylıya dönüşeceğine inanıyor," diye güldü ve bana doğru yürüyüp solunum maskesini yüzünden çıkardı. Sırıtiyordu, yanakları pembe pembe kızarmıştı.

"Küçük E.T.'ye harika bir anne olacaksın," dedim ciddiyetle ve solunum cihazını bana doğru savurarak karnıma hafifçe vurdu.

Başını sallayarak benimle Jesse'nin arasına baktı. "Dürüst olmak gerekirse, birbiriniz kadar kötüsünüz." En iyi arkadaşıma baktım ve bu ifadeyi biliyordum. Kalbinin etrafındaki duvar, karşımdaki kadın tarafından her seferinde bir kahkaha atılarak yıkılıyordu. "İlk günün nasıldı?"

Onu boyadıkları oturma odasından mutfığa götürdüm. Dumanlar onun için iyi olamazdı ve Jesse'nin ona tüm koruyucu ekipmanları giydirmesine sevindim.

Buzdolabından bir bira alıp bana uzattı, ben de minnetle gülümsedim. "İnanılmazdı. Tally, oradaki teknoloji aklını başından alır. Simülatörün kendisi Formula 1 sınıfı gibi. Bu..." Motor kafalıların ıslak rüyalarını süslüyordu. "Çok şaşırtıcı. Ve birincil sürücü olarak kimi sıraya koyduklarını asla tahmin edemezsiniz?"

İri gözleri bana o kadar odaklanmıştı ki bu baş döndürücü bir deneyimdi. Belki de Tally'yi bu kadar sarhoş eden şey buydu; o anda dünyada sizden başka kimse yokmuş gibi hissettiriyordu.

Dramatik bir etki yaratmak için sessizliği uzattım. "Rocco Passero." "artık!" diye ciyakladı ve ben de güldüm.

"Ben de öyle dedim! Görünüşe göre, koltuğunu kaybetti ve Antony Barbieri onu iki yıllık bir sözleşme için IndyCar'a çekmeyi başardı. Ve tahmin edin takım müdürü olarak kimi aldılar? Ari Rome!"

Gözleri kocaman açılmıştı ve onu kucağıma sallamak istiyordum. Artık bu dünyada olmamasından nefret ediyordum. Onu da VANT Racing'e sokmak için elimden geleni yapardım. İçeriden menfaat falan umurumda bile değildi. Dünyanın ona verebileceği her şeyi ve daha fazlasını hak ediyordu.

"Ari Rome! Emekli olduğunu sanıyordum. Aman Tanrım, Ari Rome ile çalışmak için neler vermezdim. Sürücü olduğu dönemde tarihte arka arkaya en çok şampiyonluk kazanan pilot olduğunu biliyor muydunuz? Rekor hala onda..."

Yüzü sanki içinde bir süpernova yanıyormuş gibi aydınlanırken, göğsümdeki kırılğan bir şey uyandı ve onu sonsuza dek mutlu etmek için elimden geleni yapacağımı biliyordum.

TEN

TALLY

JESSE amaşır odasında birkaç çürümüş döşeme tahtası bulmuştu, bu da alt zemini onarmak için müteahhitlerin geleceği anlamına geliyordu. Bu da işe yaradı çünkü bugün bir araba almam gerekiyordu. Jesse'nin ısrarı üzerine -ve dürüst olmak gerekirse Hayes'in de-yarıştan kazandığım paranın bir kısmını bebeğe hazırlık için saklamıştım. Evin satışından gelecek parayı en az altı ay boyunca göremeyecektim ve bebekler pahalıydı. İhtiyacım olan ilk şey bir arabaydı, çünkü randevulara otobüsle gitmek çok sıkıcıydı.

Hayes de benimle geldi, çünkü kullanılmış arabalara bakmaya bir NASCAR tamircisinden daha iyi kim götürebilirdi ki? Yani, biraz biliyordum; arabalar hakkında bilgi sahibi olmadan profesyonel olarak araba kullanamazdınız. En azından vicdansız bir satıcı tarafından kazıklanmayacak kadar biliyordum. Ama Hayes kaputu açabilir, çalışırken motora göz atabilir ve bana tam olarak neyin yanlış olduğunu veya neyin aşındığını söyleyebilirdi. Bu tür bir yardımı geri çeviremezsiniz.

Jesse'nin hurda kamyonetini aldık, çünkü dönüş yolunda nalburdan birkaç kutu boya ve başka şeyler almamız gerekiyordu ve Hayes bunları bebeğine koymayı düşünmeyi bile reddetti.

"Bir minivana ne dersin?" diye sordu ve yüzü tamamen nötr rağmen gözleri gülüyordu.

"Bir minivan almaya ne dersin, g t herif," diye homurdandım ve o da kahkahayı patlattı. Adamım, ne güzel gülüyordu. İnsanı mutlu eden türden. "Biraz havalı bir Şey istiyorum. Ama aynı zamanda son derece güvenli." Kendi sürüş becerilerime inancım tamdı ama yolu bir sürü başka insanla paylaŐıyordum ve bazıları aptaldı. Gerçek Şu ki, her insan hayatının bir noktasında yolda aptalca veya dikkatsizce bir karar verebilirdi ve ben bebeğimin güvende olacağını bilmek istiyordum.

Bu da bana Willy ve Colin ile doğum sırasında bana bir Şey olursa ne olacağı hakkında gerektiğini hatırlattı. Eğer  l rsem, bebeği onların almasını isterdim. Ama bu kesinlikle önce konuŐulması gereken bir konuydu.

Adamım, hamile olmak seni hastalıklı ve pratik yapıyor. YetiŐkinlik berbattı.

İkinci el araba galerisinde arabadan indik. "Pekala, Hayes. Görevin, eğer kabul edersen, beş bin doların altında bulabileceğimiz en iyi arabayı bulmak. Var mısın?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Hadi Şu boku yapalım."

Bir saat sonra, bana uygun bir araba bulamamıŐtık ve satıcı ölmek üzere olan bir tavŐanın üzerindeki akbaba gibi etrafta dolanıyordu. Hayal kırıklığına  ęramıŐ bir halde büyük bir SUV'a baktım. Güvenli olacaktı ve b t eme uygundu ama  alıŐtırması pahalı olacaktı. Acıkmaya ve yorulmaya başlamıştım, bu da satıcı bana bunun çoğu anne adayı tarafından tercih edilen bir araba olduğunu söylemeye çalışırken beni biraz daha sinirli yapıyordu.

Onu yumruklamak istedim.

"Biliyor musunuz? Sanırım daha sonra tekrar gelebiliriz," dedi Hayes motoru kontrol ederken. Satıcı panikle miŐ görünüyordu, sanki komisyonu gidiyormuŐ gibiydi.

Surat astım, sonra surat astığım için kendimden nefret ettim ve sonra ağlayacak gibi oldum, çünkü bu doğru gitmiyordu. *Kesinlikle acıkmıştım.*

Satıcı başını salladı. "Hamile eŐler, haksız mıyım? Zaten doğal olarak duygusal olan benliklerini yepyeni bir mantıksızlık seviyesine taşıyor," diye Hayes'e Şaka yaptı.

Adama göz kırptım. "*Affedersiniz?*" Adam aniden fark etti, Hayes g lmeyince ve iyi bir yaşlı gibi kabul etmeyince

Oğlum.

Oh, adamım. Bu pislige mantıksızlığını göstermek üzereydim.

"Dinle beni, seni küçük çakal. Karar verme yeteneğimin hamileliğimle *hiçbir* ilgisi yok ve *her şey* bu araba galerisinin bokları parlatma ve bana bunların altın külçeler olduğunu söylemeye çalışma politikasıyla ilgili. Şimdi duygusal olduğumu mu düşünüyorsun? Yepyeni bir duygu görmek üzeresin, seni aptal orospu çocuğu."

Adama doğru bir adım attım, ona saldırıp kendini beğenmiş suratını tokatlamak üzereydim ama Hayes beni kollarımdan tutup uzaklaştırdı. Satıcıyı iki elimle öfkeyle tersledim.

"Geri dönmeyeceğiz, sık suratlı!" Bağırdım. Belki biraz abartmıştım ama siktir et o adamı.

Hayes beni ayağa kaldırdı ve kamyonete geri götürdü. O kadar öfkeliydim ki oflayıp pufluyordum.

" ne cüret? Ben dünya çapında bir yarış arabası sürücüsüydim ve o bana aşırı duygusal küçük bir kadın diyordu. *Aman Tanrım, arabalar hakkında ne bilebilir ki?*" Satıcının yalaka sesiyle alay ettim ve Hayes öfkelenmeme izin verirken bir homurtuyu bastırdı. Yan kapıyı açtı, böylece içeri girebildim. "Şu anda arabalar hakkında o herifin hayatı boyunca bildiğinden daha fazla şey biliyorum."

"Biliyorum, Tally," dedi Hayes yatıştırıcı bir sesle, emniyet kemerimi boş yere defalarca yanlış klipsine sıkıştırdıktan sonra bana yardım etmek için uzanırken.

"Ben lanet bir şampiyondum. *Biriydim*, anlıyor musun? Yüzüm dergilerdeydi. Küçük kızlar benden imza istedi. Ve şimdi..." Hıçkırdım ve adamın bana önerdiği mantıksız küçük kadın gibi ağladığımı fark ettim. "Ve şimdi bekar bir anne olacağım, kıt kanaat geçiniyorum ve şimdiden her şeyi ediyorum. Bebeğe , biliyor musun? Dün gece, o olmasaydı nasıl tekrar pistlere dönebileceğimi düşündüm. Bu beni dünyanın en kötü insanı yapar, çünkü bir anne çocuğu hakkında nasıl böyle düşünebilir?"

Hayes beni çözdü ve tekrar kollarına çekti. Bana o kadar sıkı sarıldı ki, normal olduğunu hissettim. İlk defa

Hamile olduğumu anladığımdan beri ilk kez her şeyi hissetmeme izin verdim.

Korku. Endişe. Neşe. Pişmanlık. Merak. Hepsi tarot kartlarının karılması gibi birbiri ardına içime yayıldı. Uğruna bu kadar çok çalıştığım her şeyden vazgeçmeden bunu nasıl yapabilirdim?

Hayes saçlarımı okşadı, fısıldayarak sakinleştirici sesler çıkardı. "Hey, hey, her şey yoluna girecek."

"Çok korkuyorum, Hayes. Bunu tek başıma yapmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim."

Sırtımı okşadı ve beni daha sıkı sıkı. "Yalnız değilsin, Tally. Seni o kadar çok seven Will ve Colin var ki, Will incitmeyi aklımdan geçirirsem iki elimi de kırmakla tehdit etti." Biraz geri çekildi. "Ben ve Jesse istediğin sürece seninleyiz, çünkü biz yüzde yüz Tally Takımımız, musun? Ve Bebek Takımı da olacağız."

"Bunu söyleyemezsin. Beni çok az tanıyorsun. Jesse de bir haftadır arkadaşım."

"Aylardır birlikte yoldaydık. Bana ihtiyacın olduğunda olacağımı bilecek kadar seni tanıyorum." Güldü. "Jesseye gelince, onunla ilk tanıştığımda alet çantamın üzerine oturdu ve üç saat boyunca benimle konuştu. Günün sonunda, 'Artık çok iyi arkadaşız' dedi, sanki hepsi kadarmış gibi. Jesse'nin yüzde yüz arkanızda olması için sizi uzun süredir tanınmasına gerek olmadığını söylediğimde ciddiyim. Şimdiden benden bir hafta öndesin, yani sana böbreğini vermeye hazır."

Gülümsedim ve başımı göğsüne yasladım. Güzel kokuyordu, kolonya ve motor yağı gibi. Mutluluk gibi kokuyordu. Benden ne istediklerini, neden benimle uğraştıklarını bilmek isterdim ama onun yüzüne baktığımda, ıslıl ıslıl parlayan mavi gözleri bana baktığında, bir parçam biliyordu.

Gözlerindeki bakışı tanıyan parçam göğsümün ve ifadelerini doğru okuma biraz daha sert çarptı. Ama bir adım atıp yanılamazdım. Sahip şeyi, olmadığı bir şey haline getirerek mahvedemezdim.

Reddedilmek kalbimi daha çok kırardı. Ayrıca, Jesse ile birlikteyken, uzun zamandır kapalı olan bir parçam da uyanırdı ve

asla ve asla dostluklarının arasına giremez.

Hayır, yapılacak en iyi şey ikisiyle de arkadaş kalmaktı.
Onlara Willy ve Colin'e davrandığım gibi davran.

"Dondurma yemeye gitmek ister misin?" Hayes usulca sordu, ben de başımı kaldırmadan onayladım.

Yarın onlara da Willy'ye davrandığım gibi şefkatle davranacaktım. Bugün, Hayes'in özgürce sunduğu teselliye kabul edecek ve hak etmediğim duygulara kapılmamaya çalışacaktım.

ELEVEN

JESSE

BOKU YEMIŞTİM. Baştan aşağı, kesinlikle sikilmiştim. Bir aydır bu yer üzerinde çalışıyorduk ve onunla çalıştıkça yanımdaki kadına daha çok aşık oluyordum.

Ben vidalarken Tally bir parça alçıpanı yerinde tuttu. "Benny Parsons'ın adı olan Benny hakkında ne düşünüyorsun? Unisex, yani her iki cinsiyete de uygun olabilir."

Ona baktım ve bir kaşımı kaldırdım. "Çocuğuna Benny mi demek istiyorsun? Crystal Meth de diyebilirsin. Ya da daha iyisi, adını Dale Earnhardt koyup bu işi bitirebilirsin."

Bana parmağını gösterdi ama yine de çarşafı tutmaya devam etti. Fazladan bir çift elin olması gerçekten iyiydi, yine de ağır bir şey kaldırmadığından ya da merdiven çıkmadığından emin oldum. "Kaba olma. Bebeğe hamile kaldığımda anne ve babası NASCAR , bu yüzden ona hayallerimi yansıtan bir isim vermek istiyorum."

Yarış kariyerinden bahsederken sesi hep çok üzgün gelirdi ve bundan nefret ederdim. "Peki ya Bobby? NASCAR tarihinde bir sürü harika Bobby var. Bobby Labonte. Bobby Allison. Ricky Bobby," diye takıldım. "Hem de unisex."

Hayes'in her zaman bir NASCAR hayranı olmasının yardımcı oldu. Arkadaş olduğumuzdan beri benimle ikonik sürücüler hakkında konuşuyordu. Ryclo'yu rastgele birinin kovulması yüzünden terk ettiğinde çok şaşırmıştım.

Şoför, gerçi şimdi Tally ile tanışmıştım, anlayabiliyordum. Birinin ona karşı acımasız olması fikri beni mantıksızca öfkeliyordu.

Eğer Brick Willtot'u yakın zamanda görürsem, o herifin suratını yumruklayacaktım.

"Bobby... Hoşuma gitti," dedi, bana güneş ışığının kişileşmiş hali gibi sırtarak. İşte bu yüzden sıçmıştım.

Ondan hoşlanmıştım. Etrafında ne kadar çok vakit geçirirsem, ondan o kadar çok *hoşlanıyordum*. Gelmiş geçmiş en kötü arkadaş. Hayes bana araba galerisinde geçirdiği sinir krizinden bahsetmişti ve bu kıza karşı bir şeyler hissetmek beni en kötü pislik yapardı.

Tally'yi romantik bir şekilde düşünmemin nasıl berbat bir şey olduğunu sıralayayım.

Bir: En iyi arkadaşım ondan hoşlanıyordu. Yani, ciddi hoşlanıyordu. Bu tür durumlar için bir kardeşlik kuralı vardı ve eğer Tally'ye bir hamle yaparsam? Bu, kodu kırıp okyanusa atmak, İhanet Köpekbalığı tarafından yenmek ve daha sonra İhanet Balinası tarafından tüketilecek küçük kık parçalarına sıçmak gibi bir şeydi.

İki: Belli ki savunmasız bir . Şu anda, o hala kendini bulmaya çalışırken onunla bir şeyler yapmaya çalışırsam her türlü pislik olurum.

Üç: Birinin ebeveyni olmak üzereydi, bu da onun bir paket anlaşma olarak geldiği anlamına geliyordu. Bebeklere karşı değildim ama açıkçası onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Hiç de ebeveyn olacak biri değildim. Babam çoğu zaman iş için dışarıdaydı ve annem geçirdiği ruhsal çöküntüden sonra beni olabildiğince uzağa göndermişti. Mantıken ikisinin de beni sevdiğini anlasam da, bu durum biraz travma yaratıyordu.

Birden üçe kadar olan noktaları kafamda tekrarlayarak merdivenden aşağı indim. Merdiveni tek eliyle tutuyordu, sanki tüy kadar hafif ağırlığıyla devrilmesini engelleyebilecekmiş gibi. Yere indiğimde orada durdu, elleri kalçalarında, az önce astığımız duvara bakıyordu.

"Çok güzel görünüyor."

Boyanmamış alçıpanı. Dünyadaki güzellikten en uzak şeydi, ama ona baktıkça biraz daha güzel görünüyordu

Bir şekilde.

"Çok güzelsin." Ağzımdan öylece çıkıverdi. Çenemi o kadar hızlı kapattım ki, kesinlikle bir dişimi kırdım, ama artık çok geçti. *Hay sikeyim.*

Ama çok güzeldi. Rönesans döneminden kalma vahşi bir tanrıça tablosuna benziyordu, saçları garip açılarla dışarı fırlamıştı, karnı artık kesinlikle şişmişti ve yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Gülümsüyordu. Şimdi bana doğru kaşlarını çatıyordu.

Ben de aklıma gelen en erkekçe şeyi yaptım ve konuyu değiştirerek kaçtım. "Sanırım bugünlük işimiz kesinlikle bitti. Canım biraz Tayland yemeği çekti. Ya da tako? Tacos'a ne dersin?" Taco konuşması sırasında mutfağa kadar gitmiştim ve su şişemi kapıp sanki kanımdaki ateşi soğutacakmış gibi soğuk sıvıyı kana kana içtim.

Bunun için donmuş olmam gerekir.

Mutfağa vardığında sesi eğlenmiş gibi geliyordu. "Tabii, taco yiyebilirim. Çantamı alayım."

Odasının bulunduğu evin arka tarafına doğru ilerledi ve ben de kendime moral konuşması daha yaptım. Koca ağzımı açtığımı görmezden gelecektim. Belki de önemli şey değilmiş gibi davranırsam Tally bunu unutacaktı.

Sağlam hamle.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp kot pantolonumun ceplerine yerleştirdim. Tally dışarı çıktığında, tayt ve dar bir tişört giymişti. Tayt karnındaki şişliği vurguluyordu ve Chuck Taylor'larını giymek için eğildiğinde, onların da lezzetli kıcının kıvrımlarını vurguladığını fark ettim.

Eski kamyonetime bindik ve Tally her türlü sohbet ederken onu dikkatle dinledim. Will'in onu götürdüğü randevular, Rocco Passero için Google'da arattığı istatistikler, tesisatçının yerden ısıtma hakkında söyledikleri ve sosyal medyada bir kadınla beşik için pazarlık yaptığı gerçeği.

"Bakmaya gidersen bizden birini de yanında götür. *Law and Order*'ın o bölümünü izlemiştim."

Bana kaşlarını kaldırdı ama kolayca kabul etti. Her şey o kadar yerli yerindeydi ki, durumumuzu bilmesem ilk çocuğunu bekleyen ve Amerikan rüyasını yaşayan bir çift olduğumuzu düşünebilirdim.

Daha da şaşırtıcı olan, bu fikrin bende tepelere kaçma isteği uyandırmamasıydı. Yani dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmiştik; yemiştim.

Taco kamyonunun otoparka girdiğimizde boğazımı temizleyerek IndyCar ile Formula 1 arasındaki farkları anlatmasını kestim. "Hayes'e mesaj atıp tako isteyip istemediğini sormalısın."

O iri gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Kahretsin, tabii ki. Onu arayacağım." Telefonunu çıkarıp onun numarasını çevirdi. "Alo?" Durakladı, konsantrasyon içinde kaşlarını çattı. "Taco yiyeceğiz. Parkın aşağısında. Evet. Tamam, seni bekleyeceğiz... Ne ? Hayes, sürprizlerden nefret ederim." Ofladı ve bu çok . "Yakında görüşürüz."

Park ederken bir kaşımı kaldırdım ve kapısını açmak için yanına geldim. Elimi uzattım ve o da kolayca tuttu. Küçük parmaklarının elimde kıvrılması kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oldu ve o anda kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

Bana sırtıttı. "Teşekkürler, Jesse. Hayes haberleri olduğunu söyledi ama ne olduğunu söylemedi. Sence VANT Ferrari'deki adamlardan birini IndyCar'a iltica midir?" diye alay etti ve ben de gülmekten kendimi alamadım. Yüzü . "Lanet olsun, bunu hisset."

Elimi karnına doğru çekerken hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim ve birden karnının küçük avucumun içine aldım. Derisinin altında bir şeyin çırpınışını hissettim. Bir tekme. Ya da bir kafa atma. Bunu bilmek zordu.

Gözleri parlıyordu, taco kamyonunun ışıklarının parıltısı onları mutlulukla ışılatıyordu. "Sanırım artık buna şifreli hamilelik diyemeyeceğim. Lug Nut kendini belli ediyor. Ya da kendini."

Karnına baktım, beynimde beyaz gürültüden başka bir şey yoktu. Orada, bu sessiz baloncuk anında durduk, batan güneş tenini yumuşak bir pembe yapıyordu ve çok öpülebilirdi.

Gözlerimiz birbirine takıldı ve o anda onun da bana karşı hissettiği çekimi görebildim. Gözlerim dudaklarına kaydı, onlar ayrılırken dili

kabarık alt dudağını ıslatmak için dışarı fırladı. Onu öpmeyi her şeyden çok istiyordum. Gözlerim tekrar onunkilere kaydı, aramızda uzanan sessiz anda tüm imkânsızlıklar askıya alındı.

Daveti ve dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatacak kadar beni öpmek istemesini umarak sonsuz derecede yaklaştım. Aramızdaki bu şeyi o da benim kadar .

Bir araba kapısı çarparak bizi o andan uzaklaştırdı ve sonra Hayes oradaydı, Tally'yi kaldırıp etrafında döndürürken çılgınca sırıtiyordu.

Güldü, en iyi arkadaşıma odaklanmadan önce gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Oof, Hayes. Beni yere bırak." Onu tekrar ayağa kaldırdı ve kız delirmiş gibi baktı. "Neden bu kadar mutlusun? Piyango mu kazandın? Biri sana bedava bir Hellcat mi verdi?"

"Daha iyi!" Bir o yana bir bu yana zıplıyordu. "Sana bir iş buldum. Yani, başka bir iş." Gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirdi. "Aslında gösterişli bir mülakat. Arabalar üzerinde bazı testler yapmanı istiyorlar."

Duygular kamera flaşları gibi yüzünden geçti. Sevinç. Korku. Mutluluk. Endişe. Şüphe.

"Hamile olduğunu biliyorlar mı?" Sormadan edemedim.

Tally gözlerini devirdi. "Bu şehirdeki tüm yeraltı yarış hamile olduğumu biliyor, bu adam sayesinde." Çenesini kaldırmış, sanki büyük açıklamasının içine sığıyormuşum gibi bana ters ters bakan Hayes'e bakıyordu. Yüzündeki heyecanın bir kısmı kaybolunca kendimi bok gibi hissettim. "Yine de iyi bir noktaya değindi. Hamileyken test sürüşü yapamam. Ayrıca, gerekenden yaklaşık 20 kilo daha kiloluyum."

"Ve hala çoğu erkek yarışçıdan 30 kilo daha hafif. Ayrıca, bir süreliğine simülasyon sürüşü olacak. Bunu yapabilirsin, Tally. Eskisi gibi değil, ama ayak parmaklarını tekrar daldırabilirsin ve bunun daha fazlasına yol açmayacağını kim söyleyebilir? Farklı ama bir o kadar da iyi bir şeye. Tam olarak senin hayalin değil ama hayaline yakın." Sesini alçalttı. "Belki NASCAR'dan bile iyidir," diye fısıldadı, sanki Richard Petty yemek kamyonunun arkasından çıkıp onu spora ihanet eden biri ilan edecekmiş gibi. "Ama önce bizi bir takım yemeğine davet ettiler,

Sanırım seninle gayriresmi bir görüşme yapacaklar. Antony senin de gelmen gerektiğini söyledi, Jesse."

Ona bir kaşımı kaldırdım. Hayes'le aramızda bir şey olduğunu düşünmüyorlarsa neden davet edilmişim ki? Her neyse, VANT grubunu ve niyetlerini anlamak ve Tally'den faydalanmayacaklarından emin olmak için bu fırsatı değerlendirecektim.

Mutluluk tüm yüzünü aydınlatmıştı ve bir gün da bana böyle bakacağına yemin ettim. Sadece bu ayrıcalık için daha çok çalışmam gerekecekti.

TWELVE

TALLY

"TALLY! GİTMELİYİZ!" Hayes evin kapısından bağırdı. Saçımdaki ve ellerimdeki boyayı daha yeni yıkamıştım ama en azından alçı levhanın astar katı bitmişti. Evi yenilemek hoşuma gidiyordu; tatmin edici bir yanı vardı. Ayrıca bana uzun ve yalnız akşamlarda odaklanabileceğim bir şey veriyordu; Google'da vücudun hayati bölgelerini delmeden çivi tabancasının nasıl kullanılacağını araştırmak ya da ışıkların nasıl gömüleceğini öğrenmek gibi. Bu ve bebek doğduğunda muhtemelen berbat edeceğim her şey hakkında okumak arasında, beni rahatsız eden geçmişten uzaklaşıyordum.

Ancak şu anda, hangisinin beni daha az hamile göstereceğine karar vermek için on farklı elbise deniyordum. Her şey yolunda giderse, eski hayatımı yeni hayatımla birleştirebilir, kendim ve bebeğim için daha iyi bir şey yaratabilirdim.

Sinirli bir şekilde çekerek çiçekli bir elbise giydim ve saçlarımı topladım. Gerçekçi olmak gerekirse, beni ya sürüş becerilerim için isteyeceklerdi ya da hiç istemeyeceklerdi. Ayaklarımı sandaletlerin içine soktum, kot ceketimi aldım ve evden dışarı fırladım.

Kapıyı kilitledikten sonra verandada Hayes'le karşılaştım. Sanki az önce bana bir balıkçının karısı gibi bağırmamış gibi sırtıyordu. "Çok güzel görünüyorsun," dedi, gözleri benim üzerimde hızla gezinirken

Yine benim. "Hazır mısın? Çünkü hazır değilsen, seni yine de arabaya tıkacağım. Programın gerisinde kalıyoruz."

Pit ekibi teknisyenleri, dostum. Hepsi zamanında gelmekle ilgiliydi. Ellerimi kaldırdım. "Kimseyi bir yere tikiştirmeye gerek yok. Ben hazırım. Önden buyurun."

Hayes döndü ve ben de bir anlığına onu iyice inceledim. Çok yakışıklıydı ve formunu çok iyi koruyordu. Kıçı, tırnaklarını batırmak isteyeceğiniz türdendi, o sizi yatağın içine sokarken siz de canınızı için tutunuyordunuz. Çok sevilmiş gibi görünen ama yine de temiz olan klasik mavi bir kot pantolon ve yaz sıcağından ödün vermek için kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymişti. Eve, annenize götüreceğiniz türden bir çocuğa benziyordu ve anneniz size onun ne kadar tatlı bir adam olduğunu söylerdi.

Georgia şeftalili turtanı bitirdikten sonra seni eve götürür ve turtanı yerdi.

Vücudumun alt kısmında bir şey sıkıştı ve inledim. Omzunun üzerinden baktı ama yüz hatlarımı çabucak düzelttim. Aklımı hemen oyuna vermeliydim, yoksa bu şansı mahvedecektim.

Sanki libidomu ikili bir saldırıyla kandırmak istercesine Jesse ortaya çıktı. Tamamen siyah giyinmişti. Siyah tişört. Siyah kot. Siyah botlar. Onunla ilgili tek renkli şey, açıkta kalan derisi boyunca uzanan dövmelelerdi. Elinde bir şişe şarap vardı ve Norton ön pencereden ona acıyarak bakıyordu.

Hayes'in gözleri beni çabucak içine alırken, Jesse'nin bakışları vücudumda aşağı doğru kayarak kıvrımlarımı, eteğimin kalçamın ortasına değdiği yeri, hatta ayaklarımı bile okşar gibi süzdükten sonra tekrar yüzüme geldi. "Güzel görünüyorsun."

Bu hafif övgü karşısında homurdandım. "Teşekkürler, Jesse. İkiniz de iyi görünüyorsunuz. Şimdi gidelim de kötü bir ilk izlenim bırakmayayım."

"İlk izlenimin yasadışı bir sokak yarışında oldu. Şimdi bunu değiştirebileceğinden emin değilim," diye alay etti Hayes. "Ama iyi bir ikinci izlenim için seni oraya götürebiliriz."

Arabasına bindik ama arka koltuğa oturmak için ısrar etmek zorunda kaldım. Jesse'nin bacaklarını arka koltuktaki boşluğa sığdırmaya çalıştığını hayal bile edemezdim.

arkada. Bu kaslı arabalar gerçekten insan taşımak için yapılmadı.

Antony Barbieri ve ailesi o kadar zengin bir bölgede yaşıyordu ki, iki güvenlik kontrolünden geçtik, bir listeden işaretlendik ve içeri alınmadan önce kimliğimizi teslim etmek zorunda kaldık. Muhtemelen Fort Knox'a girmek daha kolay olurdu.

Yüksek çitlerle ve geniş çimenliklerle çevrili evlerin sayısı çok azdı. Dürüst olmak gerekirse, bir zengin vardı, bir de VANT sahipleri her ne haltsa. Müstehcen derecede zengin. Antony Barbieri'nin bir sabah uyanıp sıfırdan çok masraflı bir yarış takımı kurmaya karar vermesinin nedeninin bu olduğunu sanıyordum.

Bizi içeri almadan önce Hayes'in yüzünü taradığını düşündüğüm küçük bir kameranın yanına yanaştık. "Hoş geldin, Hayes Davis," dedi robotik bir sesle ve Hayes garaj yolundan aşağı yuvarlanırken ağzım açık kaldı.

Jesse, "Bazen paralarını teknoloji alanında kazandıklarını unutuyorum," diye homurdandı. "Bu tam bir bilim kurgu saçmalığı." Daha fazla katılamazdım.

Bir yere yanaştığımızda, bir vale gelip anahtarları Hayes'ten aldı, Hayes de ona temkinli bir şekilde baktı. Misafir park yeri pikaplar ve SUV'lardan oluşan bir karmaşaydı, ancak aralarında domuz ağılındaki bir elmas gibi park edilmiş parlak kırmızı bir Ferrari vardı.

Beklediğimden, özellikle de bölgedeki diğer evlere kıyasla çok daha dünyevi olan bir eve doğru güzel merdivenlerden yukarı yürüdük. Ahşap, cam ve beton mimari bir kaos içinde bir arada duruyordu ama bir şekilde çalışmayı başarıyordu.

Vanessa Sumich, Antony'nin ortağı, yalınayak, arkasından akan güzel bir elbiseyle kapıyı açtı. Saçları ağarmaya başlamıştı ama her nasılsa bu onun güzelliğini daha da artırıyor. Muhteşemdi.

"Hayes! Seni tekrar görmek çok güzel." Öne doğru eğildi ve sanki işveren-çalışan değil de eski arkadaşlarmış gibi onun yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra geri çekildi ve elini bana doğru uzattı. "Sen de Tally olmalısın. Son birkaç haftadır senin hakkında çok şey duydum ve seni yarışırken gördüm. Çok etkileyiciydi."

Benim yarış görüntülerimi gördüğünü mü yoksa son zamanlardaki biraz yasadışı sokak yarışlarını mı emin değildim ama üstelemedim. "Sizinle tanışmak çok güzel Bayan Sumich."

Elini sallayarak son olarak Jesse'ye döndü. "Bay Banks, geldiğiniz için size de teşekkür ederim."

Jesse bir kaşını kaldırdı. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim Bayan Sumich, ama neden davet bilmiyorum. Hayes ve ben bir çift değiliz."

Jesse'ye aklını kaçırmış gibi baktım ve Hayes'in gözleri neredeyse ağzı kadar açıktı.

Önümüzdeki zarif kadın başını geriye attı ve kıs kıs güldü. "Aman Tanrım. Ne derler bilirsiniz, asla asla demeyin." Bize çirkin bir göz kırptı. "Yine de hoş geldiniz. Lütfen içeri gelin." Hâlâ kıkırdıyordu ve ben Jesse'ye "*ne oluyor lan*" der gibi baktım.

Özür dilemeden omuz silkti ve Hayes onu kaburgalarından dirsekledi, ama eve doğru götürülürken kendimizi toparladık.

Vay anasını, ne evdi ama. Tonoğlu tavanları ve devasa pencereleri vardı, o kadar çok ışık alıyordu ki sanki güneş ışığıyla yıkanıyor gibiydi. Duvarlarda toprak rengi ve nötr bir renk paletinde yumuşak sanat eserleri vardı. Burası sıcak bir kucaklama gibiydi; mutfak zemininde taklalar atabilir, aynı zamanda şöminenin önüne uzanabilirdiniz - ki Kaliforniya'da estetik bir yana, bu biraz gereksizdi.

Sonunda, açık arka kapılardan geçerek insanlarla dolu bir güverteye çıktık. Vanessa bize içki getirmek için ortadan kayboldu ve biz de kalabalığın içine doğru ilerledik. Spor yaptığım dönemden tanıdığım bazı yüzler vardı, örneğin Ari Rome'un etrafı sarayda oturuyormuş gibi insanlarla çevriliydi. Diğer birkaç yüzü de NASCAR'da geçirdiğim zamanlardan tanıyordum ama dürüst olmak gerekirse, her iki sporun ilerleyişi çok farklıydı.

Görmeyi beklemediğim bir yüz, en sevdiğim maskeli rock grubunun başçısıydı. Hayes'i dürttüm. "Vay anasını, bu The Daymakers'tan Poet." Şu anda maskeyi takıyor gibi görünmüyordu ama yakın zamanda doxxing gibi bir yüzünden kimliklerini ifşa etmişlerdi. İşte bu yüzden dünya güzel şeylere sahip olamıyordu.

Poet'in Formula 1 sürüş tarihindeki en büyük isimlerden birinin oğlu olan Moss Aguilar olduğunu da bu sayede öğrendim. Göremediğim biriyle sohbet , kolunu ortağı Charlotte olduğunu bildiğim bir kıza dolamıştı. Eğer röportajları doğruysa, kız tüm grubun kız arkadaşıydı. *Şanslı sürtük.*

Aslında yakın zamanda VANT sahiplerinin de poliamorist olduklarını keşfetmiştim. Belki de bu yüzden Vanessa benim, Hayes'in ve Jesse'nin büyük bir aşk üçgeni olduğunu düşünmüştü. Daha fazla yanılmazlardı, ama bir an için, gelişmekte olan arkadaşlığımızı mahvetmeden ikisine de sahip olabileceğim bir dünya hayal etmeme izin verdim.

Sonra . Bırakın iki erkeği, bir erkekle bile ilişkiyi sürdüremezdim.

"Gidip kendini tanıtmak ister misin?" Hayes bana mırıldandı.

Yok artık. Ama Hayes beni sürüklemeye başlamıştı bile, küçük gruplarının dışına doğru adım atıyordu. Korkuluklara yaslanmış, eğlenmiş görünen Jesse'ye panikle bir bakış attım.

"...sadece bir seansa gelebilerseniz vakıf için çok anlamlı olur. Baskı yok ama" diyordu Moss Aguilar gruptan birine.

konuşuklarını gördüğümde, sanki dizlerime kadar bataklığa batmışım gibi ayaklarım . Rocco Passero ile konuşuyorlardı. Rocco Passero tam burada, önümde, tüm zamanların en sevdiğim müzik sanatçılarından birinin yanındaydı.

Yumuşak bir ses bana "Nefes al," dedi ve ben de başımı kaldırıp Charlotte'un güzel yüzüne baktım. Ya da hayranlarının bildiği adıyla Dreamer'ın. "Eğer ayaklarının dibinde bayılırsan, onlara zaten sahip olduklarından daha büyük egolar verirsin."

Derin bir nefes çekerek önümdeki iki adam dışında her yere baktım. Yerin yarılması ve beni sonsuza dek utancın dipsiz çukurlarına düşürmesi gerekiyordu. Charlotte'a bakmaya devam ettim. "Sence bunun suçunu hamilelik beynine atabilir miyim?"

Güldü ve bana komplocu bir şekilde başını salladı. "Sanırım öyle, evet." Gözleri kısa bir süre karnıma kaydı, sonra tekrar yukarı baktı.

Çevresel görüşümde bir el belirdi. "Merhaba, ben Moss. Sizinle tanıştığıma memnun oldum..."

Derin bir nefes daha çekerek elini sıktım ve hissettirdiği kadar garip olmadığını umduğum bir gülümsemeye zorladım. "Tally Palmer."

Hayes de elini uzattı. "Hayes Davis. VANT Racing'de makine mühendisiyim. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum. Sizinle de Bay Passero."

Rocco Passero bir çocukla konuşur gibi, "Eminim öyledir," diye mırıldandı. *Hmm*. En iyi aptal sarışın takınarak kaşlarımı çattım. "Rocco Passero. İsminiz tanıdık geliyor. Siz de müzik endüstrisinde misiniz?" Kirpiklerimi yavaşça . "Grubunuzun adı ne? isim?"

Hayes bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu ama Rocco'nun ona verdiği alaycı cevap hiç hoşuma gitmemişti. Benim Hayes'im, nezaketin vücut bulmuş haliydi. *Hayır*.

Charlotte bir ses çıkardı ama ona baktığımda kendini tutmaya çalışıyordu. Yine de gözleri parlıyordu, sanki kahkahadan patlamak üzereydi.

Rocco kaşlarını çattı. "Ben bir müzik grubunda değilim."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Peki, et. Ne zaman başaracağını asla bilemezsin."

Bu Charlotte için çok fazlaydı, şampanyasını yudumlarken yarı yolda bir kahkaha attı ve küçük bir fiskiye gibi bardağına geri tükürdü.

Moss eğlenmiş görünüyordu. "Rocco Formula 1'de. Yani, eskiden Formula 1'deydi. Herhangi bir müzik yeteneği olduğunu sanmıyorum."

"Vay canına. Çocukken kart yarışı yapardım. Babam NASCAR hayranıydı," dedim Moss'a. Charlotte'un eğlendiğini anlamış olmalı ki o da bana eşlik etmeye karar verdi.

"Gerçekten mi? Düşük sosyoekonomik düzeydeki çocuklara yarış becerilerini öğrenme ve sponsorluklar elde etme fırsatı veren bir vakıf yönetiyorum."

Bu sefer ilgileniyormuş gibi yapmama gerek kalmadı. "Baban bir yarışçıydı, değil mi?" Rocco'nun gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum. *Oops, elimi ele vermiş olabilirim ama her neyse*.

Moss üzgün bir şekilde gülümseyerek başını salladı. Kendimi bir pislik gibi hissediyordum ama bu acıyı . Sen söylemedin diye acı geçmiyordu.

onların adı.

Hayes ona sempatik bir bakış attı. "Tartışmasız tüm zamanların en iyilerinden biri." Gözlerini hızla Rocco'ya çevirdi, o da kesinlikle bu kategoriye giriyordu ama egosunun daha fazla şişirilmesine ihtiyacı yoktu.

"Vakfınızı burada, Kaliforniya'da mı yönetiyorsunuz?" diye sordum ama Moss yine başını salladı.

"Hayır, Doğu Yakası'nda, ama bu tarafta bir uydu vakfı kurmak için VANT ile birlikte çalışıyorum. Ben de bu adama biraz yardım etmek isteyip istemediğini soruyordum."

İhtiyacım olan her şeyi karşılamak için babamın erken yaşta mezara girmesi yerine, çocukken Moss'un ki gibi bir vakfa sahip olmak için neler vermezdim. "Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. Çocuklarla birlikte olmaktan ve onlara yol göstermekten mutluluk duyarım."

Rocco mükemmel, kara bir kaşını kaldırdı. Lanet olsun, çok yakışıklıydı. "Peki neden bir tamircinin kız arkadaşının çocuklara kart öğretmesine yardım etmesini istesin ki?"

Ne kendini beğenmiş bir herif. Ona sıkı bir gülümseme verdim.

"Özür dilerim, belki de kendimi tanıtamadım. Tally Palmer, NASCAR sürücüsü." Öne doğru eğildim. "Sadece en iyi arabaya sahip olmanız değil, kişiden daha iyi bir sürücü olmanız gereken bir yarış."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. Uzanıp elimi kavradı ve dudaklarına götürdü. "Ben de kendimi doğru düzgün tanıtmadım. Rocco Passero, tarihteki en iyi Formula 1 pilotu." Parmak eklemlerime fısıltıyla karışık bir öpücük kondurdu. "Ama bunu zaten bildiğini varsayıyorum."

Omuz silktim. "Varsaymak hakkında ne derler bilirsin."

Charlotte şimdi göbek atıyor ve Moss'a bakıyordu. "Şair, o bizde kalabilir mi?" Bir kolunu benimkine doladı. ", testosteronu arkamızda bırakalım ve gidip şu süslü küçük pasta puflarından alalım."

THIRTEEN

TALLY

VANT Racing için mülakat yapma şansımı, yıldız sürücülerine koca ağzımı açarak zaten BOK ETMİŞTİM, ama büyük bir egosu olan birinin arkadaşlarımı aşağılamasına izin veren kişi asla olmayacaktım.

VANT için çalışmayı ne kadar istesem de, şu anda Jesse ile ev çevirmekten de mutluydum. Bana The Daymakers ya da onların hayatları hakkında çok az ayrıntı verirken CIA'deymiş gibi bilgi isteyen Charlotte ile bir çeşit mini hamburger yerken kendime bunu tekrar tekrar söyledim. Dürüst olmak gerekirse, halkla ilişkilerde iyi olma konusunda bir ustalık dersiydi.

Antony yanıma geldi ve ben kaskatı kesildim. Charlotte bana doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Erkeklerimi severim ama vay canına, ne da seksi."

Haklıydı tabii ki. Antony Barbieri evrensel olarak seksiydi. Tamamen heteroseksüel erkekler ona bakıp kendilerini sorgulardı. Saçları koyu bir tunç gümüşü, teni ise yaşına meydan okuyan sıcak bir altın rengiydi. Tıraşlıydı ve çenesinin keskinliğini koruduğu belliydi. Bunun estetik ameliyattan mı yoksa sadece iyi genlerden mi kaynaklandığını merak ettim. Gözlerinde kaz ayakları vardı, bu da düşündüğünüzden daha yaşlı olduğuna dair tek ipucuydu.

Ama onunla ilgili en çekici şey Vanessa'ya bakma şekliydi. Ona bakarken yüzü yumuşuyordu, sanki güneş sadece onun için doğmuş gibiydi. Bu çok tatlıydı ve kalbimin göğsümde sıkışmasına neden oldu. Bir gün biri beni böyle sevecekti. Daha azını kabul edemezdim.

Bir kadeh şarabı Charlotte'a, diğerini de bana uzattı. "Köpüklü elma suyu," diye mırıldandı. Ona minnetle gülümsedim, bu küçük jestten normalde duyacağımdan daha fazla etkilendim, çünkü... hormonlar.

Charlotte öksürdü. "Benimki kesinlikle elma suyu değil." Tekrar yudumladı. "Lezzetli ama." Dudaklarını şapırdattı ve Antony güldü.

"Teşekkür ederim. Buranın hemen kuzeyinde bir üzüm bağımız var ve bağcı gibi davranmayı seviyoruz."

Charlotte bardağını ona doğru eğdi. "Uzman değilim ama tadı Costco'dan alabileceğiniz şeylerden daha iyi." Sırıttı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Sanırım Poet gitmek istiyor. Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz Bay Barbieri. İrtibatta olacağız?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyoruz."

Charlotte bana sarıldı. "İletişimde kal. Senden hoşlanıyorum!" Sonra zıplayarak uzaklaştı. Gidişini izledim, Moss gözleriyle onu takip ediyordu, sanki onu burada, çimenlerin üzerinde yutmak istiyormuş gibi.

Antony eğlenerek başını salladı. "O kadar genç olduğumu hatırlıyorum. Her şey her zaman kırmızı sıcak yanar." Bana doğru döndü. "Hayes'in VANT'ta test sürücülerini aradığımız konusunda seni bilgilendirdiğini varsayıyorum?"

Sertçe yutkundum. ". Bay Barbieri-"

"Lütfen bana Antony deyin."

"Antony, sana söz , ister pistte ister simülasyonda olsun, beni bindirdiğin her arabadan en iyi şekilde faydalanabilirim. Ancak sana söylemeliyim ki bir süreliğine fazladan bir şeyle geldim." Karnıma doğru belli belirsiz bir hareket yaptım. "Ve bebeği doğduğu günden itibaren kreşe bırakmak bana pek doğru gelmiyor. O yüzden bir süre sana pek faydam dokunmaz. Takım için adil olmak gerekirse, belki de başka birini bulmalısınız. VANT Racing'i bir numaralı odak noktası haline getirebilecek birini."

Antony aynı fikirde değilmış gibi bir ses çıkardı. "Sadece bebeği yanında getir. Yenidoğan dönemini hatırlıyorum; çok uyur ve yemek yerler ve bebeği mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmaya yüzde yüz iznin olur. Hayes de orada olacak. Aslında, kuruluş aşamasında biraz daha ilerlediğimizde, bir kreş koymayı düşünebilirim. Ailelerin tek gelirle yaşayabildiği günler çoktan geride kaldı. Dürüst olmak gerekirse, ailelerin çift gelirle yaşaması bile zorlaşıyor.

"En iyi insanları almak istiyoruz ve en iyi insanları almak için de başarılı olmalarına yardımcı olacak yollar açmanız gerekir. Devam etmek istediğimiz gibi başlamak en iyisi, değil mi?" Ben ona öylece bakarken onun bu fikri düşündüğünü görebiliyordum. "Daha sonra yönetim kurulu için bir şey. Eğer bizim için test sürüşü yapmak isterseniz, bu fırsat sizin. Gerisini bir sorun haline geldiğinde çözeriz."

Kelimeleri oluşturmaya çalışırken yavaşça başımı sallıyordum. "Evet. Yüzde yüz evet. Ben... olmayacaksın Antony. Söz veriyorum."

Bana geniş bir gülümseme verdi ve o anda Vanessa'aşık olduğu genç adamı görebildim. "Yapmayacağımı biliyorum. Sende tanıdığım bir açlık var. Bunu otuz yıl önce kendisine yer olmayan bir sektöre giren genç bir kadında gördüm." Vanessa'dan bahsettiğini hissediyordum ve kalabalığın içinde ona haklı olduğumu anladım. "Vazgeçmeyen o genç kadının bir vasiyeti olarak, erkek egemen sektörlerdeki diğer kadınlara fırsatlar sunmaya çalışıyoruz."

Bir kadın olduğum için bu pozisyonu almam pek doğru olmayabilirdi ama umurumda değildi. Babaları, akıl hocaları ya da sadece koltuk parasını ödeyecek kadar zengin oldukları için sahibi olan pek çok sürücüyle karşı karşıya gelmiştim. Bu sektör adalet için fırsatlar sunan bir sektör değildi, bu yüzden alabileceğim her türlü yardımı kabul ederdim.

Gözlerim Rocco Passero'ya takıldı. "Dürüst bir iletişimle başlamak adına Antony, yıldız şoförünü tanımamış gibi davranarak onu şimdiden gücendirmiş olabilirim. Ve belki de ona çok çalışırsa bir gün Moss Aguilar gibi bir rock yıldızı olabileceğini söyledim." Kendi sözlerim karşısında irkildim ama temiz bir sayfa açmaya kararlıydım.

Antony başını geriye attı ve güldü. "Rocco'nun egosunun bunu kaldıracabileceğinden oldukça eminim, Tally. Aslında, egosunun canavar bir kamyon tarafından yüzlerce kez ezilmeyi hiçbir kötü etki olmadan kaldıracabileceğinden oldukça eminim." Hâlâ kıkırdayarak başını salladı. "Bununla birlikte, yakında bir ekip olacağız, bu yüzden lütfen onu bilerek kızdırmayın."

Kayıtsızca başımı salladım, çünkü kalabalığın içinde Rocco'yu bulduğumda bakışlarının bana döndüğünü fark ettim. Bu sözü tam olarak tutabileceğimden emin değildim. Küstahlığıyla ilgili bir şey beni heyecanlandırmıştı.

Ancak, bu benim ikinci şansımdı ve bir adam yüzünden bunu mahvetmek istemedim.

Tekrar.

Gece ilerledikçe Jesse'ye geri döndüm. Hâlâ güvertenin parmaklıklarını ama gece boyunca elinde birasıyla farklı insanlarla konuşmuştu. Ne zaman biri yanımıza gelse, önce beni tanıştıırıyordu.

Ancak beni tanıştırma şekli farklıydı. Bazen, "Bu Tally; benim iş ortağım." derdi. Ama diğer zamanlarda, "Bu Tally; Daytona'da yarışan en genç çaylak." Her iki durumda da, her seferinde yüzüm kızarırdı.

Jesse'de insanları kendine çeken bir şey vardı. Sanki bir malikanede, etrafının kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan insanlarla çevrili olmasını umursamıyormuş gibi rahat bir tavır takınıyordu. Nereye ait olduğunu söylüyorsa oraya aitti.

Güneş batarken hafifçe titredim, sıcaklığın son kırıntılarını da beraberinde götürdü. Jesse bir kolunu omuzlarıma doladı ve VANT pazarlama elemanlarından biriyle yaptığı sohbele hiç ara vermeden beni kendine çekti. Güneybatı Kaliforniya'dan şaraplar hakkında konuşuyorlardı ama Jesse, onu tanıdığım süre boyunca dudaklarına şarap kadehi götürdüğünü hiç görmemiş olmama rağmen şekilde sohbele ayak uydurdu.

Başımı göğsüne yasladım ve sıcaklığını içime çektim. O kadar güzel kokuyordu ki, bu yasalara aykırı olmalıydı. Bir çeşit

Yüzde yüz şişeden çıkan odunsu bir kokuydu ama yine de onu tepeden tırnağa yalamak istememe neden oluyordu.

Bekle. Hayır. Kötü, Tally. Kötü.

Beynimde uyarı işaretleri yanıp sönüyordu ama dokunmaya aç ruhum geçersiz kılma düğmesine bastı. Sadece bir anlığına, başka bir sarılmanın sıcaklığını takdir edebildim.

Ne zararı var?

Müstakbel işverenimin evinin arka bahçesinde soyunup ondan beni götürmesini isteyecek değildim. Bu sadece arkadaşlar arasında zararsız bir kucaklaşmaydı. Hepsi bu. Elimde olmadan parmaklarımı sırtındaki güçlü kaslara geçirdiysem, bu benim suçumdu, Jesse'nin değil.

Konu San Francisco'da gelişen emlak banliyölerine geldiğinde kolu etrafımda biraz daha sıkıldı, eli kolumun üstünü ısıtmak için kuvvetlice ovmak için aşağı indi.

Derin bir nefes aldım ve kalbinin yanağıma çarpışını hissettim. Bu biraz umutsuz bir hal almaya başlamıştı, ama bunu kabul edebilirdim. Bir an için gözlerimi kapattım. Dostum, bu hamilelik olayı beni sürekli yoruyordu. Gerçekten bir çizburger ve uykuya ihtiyacım vardı.

Dudaklarım başımın tepesine dokundu. "İyi misin, Tally? Çıkmak ister misin?"

İç çekerek doğruldum. "Evet, lütfen."

Parmakları son bir kez kolumda gezindi. "Hayes'i bulalım."

Şapkalarına ve çizmelerine bakılırsa grup kovboy ve Vanessa'nın diğer ortaklarından biri olan Nathan'la konuşan Hayes'i bulmam uzun sürmedi. Hepsi gülüyordu ve Hayes'i sürüklediğim için kendimi neredeyse kötü hissediyordum.

Sonra bebek tam mesaneme tekme attı ve ben altına işmeden önce bunu kaç kez yapabileceğine dair bir geri sayım olup olmadığını merak ettim.

Hayes uzanıp elimi tuttu ve beni kendine yaklaştırdı. "Tally, bu Tessa May. Profesyonel boğa biniciliğinde ilk kadındı. Onu T.M. Moore olarak tanıyor olabilir misin? VANT tarafından destekleniyor. Bunlar da ortakları, Branch ve Frankie." Ona baktım.

iki adam, kim görünüyordu gibi onlar tırmandı düz dışarı *Yellowstone*'a ve sıcak kanlı bir kadının şaplak bankasına. Birden bir şey gelince gözümü kırıştırdım. " anasını.

T.M. Moore! İlk sezonunda seni izledim. *İnanılmazdın*. Bir keresinde Teksas'ta babam için bir binici numarası imzalamıştın. Hâlâ bir yerlerde çerçevesi duruyor. Vay canına." Elini sertçe sıktım. Şimdi otuzlu yaşlarının başında olmalıydı, ama bunu bilemezsiniz. Onu televizyonda izlediğimi ve eğer o boğa biniciliğinde başarılı olabiliyorsa, benim de kesinlikle bir yarış arabası sürücüsü düşündüğümü hatırladım. "NASCAR'a girdim çünkü senden ilham aldım."

Tessa May kaşlarını çatı. "Baban taksi şoförü müydü?" Öfkeyle başımı salladım. "Evet!"

Genişçe gülümsedi. "Onu hatırlıyorum. Senin şoför olmak istediğini söylemişti. Oraya gittiğine çok sevindim! O gün beni gerçekten etkilemişti. Her şeyi berbat edeceğimden endişeleniyordum ve baban oradaydı, bana senden ve bana nasıl saygı duyduğundan bahsetti ve her şeyi yeniden netleştirdi. Ona bir imzadan çok daha fazlasını borçluydum. Dünya ne kadar küçük." İnanılmaz bir şeymiş gibi başını salladı, ki kesinlikle öyleydi. "O nasıl?"

Gülümsememi yüzümde tutmak için mücadele ederek zorlukla yutkundum. "Birkaç yıl önce öldü."

Bana empati dolu bir bakış attı. "Kaybınız için üzgünüm. Yine de sizinle gurur duyacağına eminim. O zamanlar kesinlikle öyleydi."

Sesime güvenemeyerek başımı salladım. Jesse bir adım daha yaklaştı ve sırtıma hafifçe dokunarak beni rahatlattı. "Tally'yi eve götürmeliyiz," dedi bana bakan Hayes'e usulca, yüzü sempatiyle yumuşamıştı.

"Evet, tabii ki." Elini uzattı ve vedalaştı, ben de öyle yaptım.

Hâlâ yoğun olan kalabalığın içinden çıkarken Jesse'nin eli sırtımda kalmaya devam etti. Cehennem gibi bir gece olmuştu ama küçük baloncuğumuza geri dönmeyi dört gözle bekliyordum. Hayes, Jesse ve benim şu anda sahip olduğumuz rutinde ne kadar güvende olduğumu fark etmemiştim.

Vale Hayes'in arabasını getirdi, biz de bindik. Başımı baş dayanağına yasladım. "Bana mı öyle geliyor yoksa

O partide orantısız miktarda grup ilişkisi mi vardı?" Jesse sordu ve ben bir kahkaha attım. Ben de aynı şeyi fark etmiştim.

Hayes kapının açılmasını beklerken direksiyona vurdu. "Sadece sen değilsin. Belki de bir grup ilişkisi sosyal kulübü gibi bir vardır? Ama hepsi mutlu görünüyordu, değil mi? Bilmiyorum dostum. Böyle bir durumda kıskanç bir pislik olmamak zor olurdu."

Çenemi kapalı tutuyordum, çünkü Charlotte ve The Daymakers gibi bırakın beş kişiyi, bir erkekle bile ilişkiyi sürdürmekte zorlanmıştım. Ama demek istediğim... Mükemmel bir dünya hayal edebilirdim. Birden fazla partner tarafından sevilebileceğim bir dünya. Onlara güvenebilirdim. Bir daha asla yalnız kalmayacağım.

Ve seks. Adamım... seksi hayal et.

Boğazımdaki iniltiyi yuttum ve boğuk bir ses çıkardım. Hayes dikiz aynasından bana baktı ve ben de yüzümü donuk tutmaya çalıştım. İçimden geçenleri umursamadan devam etti. "Demek istediğim, belli ki bazı zamanlar işe yarıyor, çünkü Vanessa ve onun küçük polikülü ne zamandır birlikteler? Otuz yıldır mı? Sanırım doğru kişiyle ben de buna açık olurum."

Jesse'nin yüzü Hayes'e doğru döndü. "Ciddi misin?"

Hayes'in gözleri benimkilerle buluştu, sonra uzaklaştı. "Elbette. Yani, başka bir erkekle yatmak istemem ama bir kadını paylaşmaktan da çekinmem. Özellikle de doğru kişiyle olursa. Ya da insanlarla, sanırım."

Jesse ön camdan dışarı baktı. "Evet. Ben de, doğru kız için." Bir fast food restoranını işaret etti. "Arabaya servis yapan yerden . Tally acıkmış."

Vay . Duyduklarıma inanamıyordum. Kendime özellikle benim hakkımda konuşmadıklarını hatırlatıp . Arkadaşça davranmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Ama Jesse'yle geçen gün taco kamyonunda yaşadığımız o an vardı. Hayes'le de o anlardan çok vardı.

Az önce üçlü ilişki fikrini yumuşak bir şekilde mi ortaya atmıştık?

"Siparişinizi alabilir miyim?"

Benimle eski sevgililerimden daha iyi ilgilenen iki yakışıklı adamla üçlü . Yanında da patates kızartması. Teşekkür ederim.

FOURTEEN

HAYES

TALLY dün gece eve dönüş yolunun geri kalanında sessizdi ama rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Daha çok derin düşüncelere dalmış gibiydi, ya sohbetin konusu hakkında ya da sipariş ettiği duble biftek burger hakkında.

Tally'yi kapısına kadar geçirirken aramızdaki gerginliği tahmin etmemiştim ama dostça bir iyi geceler diledikten sonra yan kapıya doğru yürüdük. Ancak, ön kapıdan içeri girer girmez Jesse'ye döndüm.

"Tally ile ilgileniyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Farkında değildim; sadece onu izleyişinden bile ondan ne kadar hoşlandığını görebiliyordum. Jesse'yle uzun bir arkadaşlığımız vardı ve bazı şeyleri *bilirdiniz*. Örneğin, onu istediğini biliyordum. Ayrıca beni sevdiğini ve Tally üzerinde hiçbir hak iddia etmememe rağmen arkadaşlık kurallarına inandığı için ona karşı bir hamle yapmayacağını da biliyordum. O kendi başına özgür bir kadındı ve Jesse'yi seçerse onlar adına mutlu olurdum. Ama ona karşı zaten bir şeyler hissettiğimi bildiği için asla peşinden gitmezdi.

Bu yüzden tereddütlü bir şekilde "Evet" demesine şaşırmadım.

Dün gece birden fazla açıdan göz açıcı olmuştu. Böyle grup ilişkilerinin bir seçenek olduğunu bile bilmiyordum. Uzun yıllar boyunca ilişkilerin sadece

ailemin yaptığı gibi. Annem ve babam yirmili yaşlarındayken iş yerinde tanışmış, birbirlerine aşık olmuş ve evlenmişlerdi. Bir ev almışlar ve aynı yıl ablam doğmuş.

Çekirdek evliliğin mükemmel bir temsilcisiydiler ve bugün bile birbirlerini çok seviyorlardı. örnek aldığım ideal insanlardı. Onların aşkı benim de kendim için arzuladığım bir aşktı. Ama onlar sıkı bir işçi sınıfından geliyorlardı, bu da hayatın her zaman kolay olmadığı anlamına geliyordu, her ne kadar büyüyene kadar bu gerçeği fark etmemiş olsam da.

En küçük kız kardeşim ben sekiz yaşındayken hastalandığında, annem tıbbi bakım için onunla birlikte şehre taşınmış, bana ve ablalarımın bakma görevini babama bırakmıştı. Ancak sağlık masraflarını karşılamak için tam zamanlı bir işte çalışmak zorunda kalmıştı. O yıllar sadece babam için değil, annem için de şehirde kız kardeşimle birlikte ve hiç duygusal destek alamadan geçen zor yıllardı. Sırtını dayayacağı kimse yoktu. Onu rahat bırakacak kimse yoktu. O yıl ikisini de yaşlandırmıştı.

Ailede üçüncü bir yetişkinin olması onlar için nasıl bir şey olurdu? Babama yardım edecek biri, böylece her şeyi o yapmak zorunda kalmazdı ya da annemle yer değiştirecek biri, böylece annem biraz ara verebilirdi.

Sadece kriz zamanlarında değil. Evde iki gelir olsaydı, babam geçinebilmek için fazla mesai yapmak zorunda kalmazdı. Onu daha sık görebilseydim daha yakın olur muyduk? Bizimle etkileşime girecek zamanı olsaydı ve yorgun olmasaydı?

"Bir bebeği olacak." dediğimde tüm bu sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. O bir paket anlaşıma."

Jesse sadece omuz silkti. "Biliyorum dostum. Benimle bebek isimleri hakkında konuşuyordu. Tekmelediğini hissetmeme izin veriyor. Açıklayamıyorum ama göğsümde *bir heyecan* var. Her gün hakkında konuştuğumuz bu küçük insanla tanışmak için vücudumda uğuldayan bir beklenti. Ama bunun da ötesinde bir korku var. Tally'ye ya da bebeğe bir şey olacak diye. Kafam çok karışık ama emin olduğum bir şey var ki, onun gibi başka bir kız yok ve korktuğum için şansımı denemezsem pişman olurum."

Çok haklıydı. Hayatta bir kez görülebilecek türden bir kızdı. Cesur, tatlı ve çok yetenekliydi, izlemesi hayranlık uyandırıcıydı.

"Ben de onunla bir şeyler yapmak istiyorum. Ve eğer arabada söylediklerinde ciddiysen, neden ikimiz de onun peşinden gitmeyelim anlamıyorum. Birlikte."

Bir tür centilmenlik anlaşmasına varmıştık ve bugün iş yerinde arabanın şemalarını incelerken düşünebildiğim tek şey buydu.

Bir Formula 1 aracı ile bir IndyCar arasındaki fark, aracın takımlar arasında standartlaştırılmış olmasıydı. IndyCar'da çoğu şeyde yalnızca onaylı gövdeleri, motorları ve parçaları kullanabiliyordunuz, ancak bu kıpırdama alanımız olmadığı anlamına gelmiyordu.

VANT Racing, Formula Yarışı gibi daha büyük hedeflerle kurulmuştu. Böylece kendi amortisörlerimizi ve rulmanlarımızı tesisimizde işleyebiliyorduk. Bu araçların para ve teknolojinin satın alabileceği en iyi yapıya sahip olmasını sağlamak için yapabileceğimiz küçük değişikliklerin sonu yoktu. Üç makine mühendisliği diplomam yoktu ama makine yapımında çok fazla uygulamalı deneyimim vardı.

Bu ne kadar heyecan verici olursa olsun, Tally ve Jesse'yi düşünmeden edemiyordum. Bugün çalışırken konuyu ona açacak mıydı? Evet diyecek miydi? Onun ilgisini hayal mi ediyordum?

Günün geri kalanını aklımı kaybetmeden atlatmayı başardım, ancak günün sonunda pes ettim ve Jesse'ye mesaj attım.

H: Bu gece onunla konuşmalıyız.

Sende hiç soğukkanlılık yok, dostum.

H: Neredeyse bir yıldır bu anı bekliyordum. Sabırlıydım.

Pekâlâ. Canının kabak eriştisi çektiğini söyledi, ben bir yer bulup sipariş vereceğim. A-game'ini getir.

Kararımı verdim ve eve dönerken bir alışveriş merkezine girmeye karar verdim. Bir çiçekçi vardı ve çiçekler her şeyi daha iyi hale getirebilirdi, değil mi?

Öğleden sonra saat dörtte alışveriş merkezi hareketliydi ve vitrinler topluluğunun yarısında bir bebek mağazası fark ettim. Ne olduğunu anlamadan dev binaya adımımı atmıştım. Bir kaleydoskop gibiydi.

Pasteller ve çok fazla eşya vardı. Bebeklerin tüm bu şeylere ihtiyacı olmadığı kesindi.

Oyuncaklara doğru yöneldim, koridorlar boyunca bir sürü şey vardı. Gözüm tavşanlar ve ayılarla dolu bir kutudaki küçük kırmızı örgü yarış arabasına takıldı. Onu elime aldığımda hafifçe tıkırdadı ve gülümsedim. Birinin babası olabilir miydim?

Cevabın evet olduğunu hemen anladım. Babam ben büyürken çok fazla yanımda olmamış olabilir ama harika bir rol model olmuştu. Her zaman yorgundu ama beni ve kız kardeşlerimi her şeyiyle sevdiğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Bunu istiyordum. Oyunağı kolumun altına sıkıştırarak, bunu doğru şeyi yaptığımın bir işareti olarak kabul ettim. Parasını ödedikten sonra -ve kasadaki kızın nazikçe sorduğu sorulardan kaçarak- çiçekçiden bir demet de çiçek aldım.

Eve dönerken avuçlarım terlemeye başladı. Gergindim. Belki de hiç olmadığım kadar gergindim. Aıştığımın dışındaydım ve bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Yine de Jesse hakkında hiçbir şüphem yoktu. Geçen gün Tally'ye söylediklerimde ; Jesse'ye güvendiğim kadar kimseye güvenmiyordum. O tanıdığım en iyi adamdı.

Kamyoneti yandaki garaj yolundaydı ama ev sıkıca kilitlenmiş görünüyordu. Kerestelerini saklamayı öğrenmeden önce sadece bir kez çaldırmışsındır.

Arabadan indim, çiçekleri ve oyunağı aldım. *Hay sikeyim*. Bu garip miydi? Belki de çiçekler tuhaftı. Yani, bildiği kadarıyla şu anda sadece arkadaşlık. Çiçekleri verandadaki salıncağa bıraktım. Konuşma iyi giderse belki onları almak için geri gelebilirdim.

Kapıyı iterek açtım ve "Tatlım, ben geldim!" diye bağırdım. Sonra irkildim. Dostum, hayatım boyunca nasıl sevişebildiğim bir mucizeydi.

Jesse kafasını mutfağı oturma odasından ayıran duvardan . Bir kaşını kaldırdı ve açıkça *ne halt* olduğunu söyleyen bir ifade takındı.

Tally güldü ve ben de dikkatimi ona yönelttim. Altın sarısı saçları başının tepesindeki topuzdan köpüklü küçük bukleler halinde dışarı çıkıyordu. Yanağında bir kir lekesi vardı ve yorgun görünüyordu. Ama o küçük, yumuşak gülümseme beni tam göğsümden vurdu.

Oyuncağı ona uzattım. Almak için uzandı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. "Bebek için," dedim. *Belli* oluyordu. Jesse'nin mutfakta bir kahkaha attığını duyabiliyordum ve omzumun üzerinden ona doğru baktım.

Tally yumuşak oyuncağı gülümseyerek salladı. "Teşekkür . Bu mükemmel." Jesse kapı aralığında belirdi. "Akşam yemeği fırında ısınyor. Kremalı limonlu kabaklı erişte fırını."

Yüzü . "Bütün gün bunu arzuladım."

Jesse'ye baktım ve o da zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı. Karşısındaki sehpa otururken, ellerini tutmak için uzanmaktan kendimi fiziksel olarak alıkoydum. Herhangi bir şekilde baskı altında hissetmesini istemiyordum. "Tally, Jesse ve ben merak ediyorduk da... dün ne hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"NASCAR'da aerodinamiği değiştirmek mi?" "Hayır, ondan sonra."

"Sizi ısırmadan önce altın zehirli kurbağa yemiş bir yılanın zehirli mi yoksa zehirsiz mi olduğu?"

"Uh, hayır."

"Poliamorist ilişkiler hakkında konuşurken," diye araya girdi Jesse, sanki deliymişiz gibi bakarak. Hey, bir sürü konuyu tüketmiştik. "Hayes'in söylemeye çalıştığı şey -pek de başarılı olamadan- senin harika olduğunu düşündüğümüz. Güzel, komik, sert." Göz hizasına gelecek şekilde . "Son bir aydır seni düşünmeden edemiyorum. Seni dışarı çıkarmak, gülümsetmek istiyorum."

Gözlerini çılgınca kırıştırtıyordu ve ben daha yakına eğildim. "İlk yarışını kazandığından beri sana vurulmuş durumdayım. Arabadan inip küçük bir mutluluk dansı yapmıştın ve hayatım boyunca senden daha güzel birini görmediğimi düşünmüştüm. Hâlâ da görmedim."

"Ve Hayes benim en iyi arkadaşım. Senden çok etkilendiğini biliyordum ve onu gezegendeki herkesten daha çok seviyorum. I

onun mutlu olmasını istedin. Bu da senin arkadaş bölgesinde kalman gerektiği anlamına geliyordu. Dün geceye kadar."

Sertçe yutkundu. "Dün gece mi?"

"Eğer bu fikre açıksan, Jesse de ben de seni bir randevuya çıkarmak isteriz," dedim ve işte oldu. Hepsi oradaydı.

Jesse başını sallıyordu. "Ve eğer ilgilenmiyorsan, bu konuşmayı hiç yapmayabiliriz. Evi çevirmeye ve seni arkadaş olarak desteklemeye geri döneriz. Çünkü biz kendi duygularımızı kontrol edebilen yetişkinleriz. Kimsenin tepesi atmayacak."

Uzun bir nefes verdim. "Kesinlikle. En önemli şey senin mutluluğun."

Tally'nin gözleri o kadar büyümüştü ki, acaba kafasından düşecekler mi diye merak ettim. "Hepimiz aynı fikirdeyiz diye söylüyorum, ikiniz de benimle bir ilişki içinde olmak mı istiyorsunuz? Ortak erkek arkadaş gibi mi? Birlikte yatağa girebilir miyiz?"

Tally'nin benimle Jesse arasında gerildiğini hayal ettim. Yani, uzun zamandır arkadaştık. Birlikte kızları sikmiştik. İyi çalışıyorduk. Ama ya Tally, Jesse'ye binerken benimkini emiyorsa?

İniltimi yuttum, düşüncelerimi yüzümden uzak tutmak için çok çalıştım. "Eğer istediğin buysa. Daha önce de kadınları paylaştık; bu kesinlikle açık olduğumuz bir şey. Ama senin tamamen ait olman da beni mutlu eder."

Jesse başıyla onayladı. "Burada sürücü koltuğunda sen oturuyorsun Tal. İstediğin her şeyi deneyebiliriz ya da tek başımıza devam edebiliriz. Seni ne mutlu edecekse. Ama bu konuda karar vermek için acele etmene gerek yok. Yavaş ilerleyebiliriz."

Sessizdi, gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Daha fazla terlemeye başladım, omurgamdan aşağıya doğru bir perçem kayıyordu. Yüzü çok etkileyiciydi ama umutlanmama izin vermedim. Henüz değil.

Titreyen bir nefes verdi. "Peki ya hızlı gitmek istersem?"

Rahatlama çöktü, ama hemen ardından arzu geldi. Öne doğru eğildim ve ağzını yakaladım. O da beni öptü ve bu heyecan vericiydi. Hayal edebileceğimden daha iyiydi, onun küçük şaşkınlık ciyaklamasını yuttum ve sonra dilim onunla karıştığında inledi.

Sonunda nefes almaya ihtiyacım olduğunda dudaklarımı ayırdım. "Evet?" Umutla sordum.

Şimdi yanında diz çökmüş olan Jesse'ye baktı. "Evet," diye nefes aldı.

Teşekkürler.

"Sadece tek bir hız bildiğini unutmuşum," diye takıldım, sonra onu tekrar öpmek için eğildim.

FIFTEEN

TALLY

BİR NOKTADA, hayatım bir başka keskin sola dönüş yapmıştı. Bayan Şans kontrolü kaybetmişti ama ben bu çılgın treni son durağa kadar sürecektim.

Jesse beni Hayes'in kollarından hiçbir şey değilmişim gibi çekip aldı ve bacaklarımı onun beline doladı. Dudakları dudaklarımı yakaladı ve birden iki bedenin arasında sıkıştım. Jesse'nin dudakları dudaklarıma hükmederken, Hayes enseme yumuşak öpücükler kondurdu.

anasını.

Jesse çekildi. "Daha fazla mı?"

Öfkeyle başımı salladım. *Daha fazla. Çok daha fazlasını.* Fikirlerini değiştirmeden ve çok fazla yükle geldiğimi fark etmeden önce bu anın tüm etkisini yaşayacaktım.

Hayes omzumun derisini ısırdı. "Kelimeler, bebeğim. Bize ne istediğini söylemeni istiyoruz. Eğer bu kadarı yeterliyse ve biraz nefes almaya ihtiyacın varsa, geri dönüp akşam yemeği yiyebiliriz. Bu tek seferlik bir teklif değil."

Geriye uzanıp Hayes'in saçlarını kavradım ve ağzını bulana kadar onu nazıkçe kendime çektim. En iyi arkadaşıyla öpüşürken Jesse'nin gözlerini yüzümde hissedebiliyordum. Kendimi seksi ve güçlü hissediyordum, bu iki adam bana bakıyordu, göz bebekleri arzuyla büyümüştü ve göğüsleri benimkine karşı kabarıyordu.

"Beni yatağa götür lütfen," diye mırıldandım dudaklarına karşı ve Jesse güldü.

"Çünkü çok nazikçe sordun." Döndü ve beni kolayca merdivenlerden yukarı taşıdı. "Norton, kal," diye emretti ve köpek yatağına geri dönerken suratını astı.

Hayes etrafımızdan dolanarak kapıyı açtı ve odaya ilk giren oldu, gömleğini çıkarmaya başlamıştı bile. Vay canına, çok güzeldi. Geniş omuzları ve göğsü, göğüs kasları boyunca hafif bir kıl fırçası, sağlam bir dağ gibi adamdı. Açıkta kalan teninin her santimini tatmak istiyordum.

Jesse beni yatağa yatırdı, kendi giysilerini çıkarmak için geri çekildi, ama Hayes hemen onun yerini almak için oradaydı. "Seni hayal etmiştim," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Benimle ilgili kirli rüyalar gördüğünden şüpheliydim, yedi aylık hamileydim. Ama hâlâ kocaman bir midem yoktu - daha çok çok fazla queso ve cips yedikten sonra şişmiş gibiydim.

arasına diz çöktü, beni tekrar öpmek için uzandı, sanki doyamıyormuş gibiydi. Dudakları çeneme, boğazıma kadar inene kadar öpüştük ve öpüştük. Ellerini tişörtümün altından geçirdi ve boktan tişört sütyenim ortaya çıkana kadar yukarı çekti. Baştan çıkarmak için giyinmiş sayılmazdım ama Hayes'in gözlerindeki parıltı bana bunun hiç de önemli olmadığını söylüyordu. Göğüslerimin arasına kuğu dalışı yaptı.

Jesse kıkırdadı, o derin, zengin ses her zaman tam kalçalarımın arasında titreşirdi. "Şükürler olsun ki buradayım. Görünüşe göre bu ahmak baştan çıkarma hakkında her şeyi biliyor."

Bundan pek emin değildim. Hayes meme uçlarımdan birini sütyenimden kurtarmayı başarmıştı ve diliyle öyle bir şey yapıyordu ki yıldızlar görmeme neden oluyordu.

Saçlarını kavradım, durmayı aklımdan bile geçirme ihtimaline karşı onu göğsüme bastırdım. "Vay anasını. Bunu coşkuyla telafi ediyor," diye inledim.

Jesse tozluklarımı kavradı, bacaklarım çıplak kalana kadar kalçalarımın aşağıya doğru oynattı, sonra Hayes'i bir tarafıma itti. "Karnına baskı yok, kardeşim. Ama endişelenme, bir sürü

pozisyonlar için fikirler," diye mırıldandı ve ben zevkten titredim. "gereken başka sınırlar var mı?"

Bu noktada, istemediğim şeyleri düşünmek bir yana, Hayes'in dudakları göğüs ucumdayken düşünemiyordum bile. Başımı salladım. "Hayır."

Jesse arasına yerleştiği yerden bana baktı. "Bunun üzerinde sonra çalışırız. Bu gece her şey seninle ilgili olacak. Sevdiğin bir şey varsa ya da durdurmak istediğin bir şey varsa bize söyle. Sadece söyle Tal, biz de bunu gerçekleştirelim." Sonra lanet olası iç çamaşırımın üzerinden klitorisimi dilledi ve ben öldüm. Ya da belki de hayata geri döndürüldüm, çünkü vücudum elektrik çarpmış gibi sarsıldı. *Aman Tanrım*. Bu başka bir şeydi.

Hayes dudaklarımı öpmek için geri geldi, inlemelerimi yuttu ve bu da kendi inlemelerini ortaya çıkardı. Jesse iç çamaşırımın aşağıya doğru çekiyordu ve o dudaklarını kalçalarımın iç kısmında gezdirirken ben de hevesle tekmeledim. Nemli göbeğimin üzerinde gezinerek dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi, beni test etti, beni tattı. Benimle alay ediyordu.

Kalçalarımı başının etrafına bastırmaya çalıştım ama onları iri elleriyle kavradı. "Onu benim için açık tut, Hayes. Yemek üzere olduğum şeyin her santimini görmek istiyorum."

Ve yedi de. Sanki zevk çılgınlıklarım bir daha duymak istediği tek sesmiş gibi yedi. Klitorisimi emerken parmakları içime girip çıkmaya başladı ve ben bitmişim.

"Jesse, *lütfe*." Ne için yalvardığımı bilmiyordum, çünkü orgazmım çoktan vücudumda titreşiyor, beni ateşe veriyordu.

Hayes biliyor gibiydi. "Merak etme bebeğim. Henüz işimiz bitmedi." Yanımda sırt üstü yuvarlandı ve Jesse ayağa kalkarak beni Hayes'in beline doğru kaydırıldı. Hayes yukarı doğru iterken sikini kavradım ve giriş yerimle çentikledim. Tek bir hamlede içimi doldurdu ve bir nefeste boşuldu. Dirseklerine yaslanarak kıvrıldı, böylece ben de eğilip onu öpebildim. Ellerim başının iki yanında, kalçalarımı yuvarlayarak onu içimdeki tüm zevkli yerlere yavaşça sürükledim.

Bir el çenemi kavradı ve Jesse yüzümü ona doğru çevirip beni öperken Hayes'in elleri kalçalarımın altına düştü, hareket etmeme yardım etti, nefesimi kesen o ritmi buldu. Hepimizin boşalmasını, bu anı birlikte pekiştirmemizi istiyordum.

Jesse'nin sikini tutarak, yatakta diz çöktüğü yere doğru döndüm, muhteşem bir şekilde çıplaktı. Kahretsin, çok güzeldi. Dövmeleri kalçalarına kadar uzanıyordu, hatta bazıları kalçalarını sarıyordu ve ben her birinin detaylarını kataloglamak istiyordum. Ama önce, bana doğru uzanan o devasa sikin tadına bakmak istiyordum.

"Vay anasını," diye inledim. Bu adamın her parçası çok büyüktü. Onu sikinden tutup kendime doğru çektim, elimden geldiğince öne eğildim ve ucunu emdim, elimi aşağı yukarı hareket ettirdim, Hayes içime girerken onun ritmine ayak uydurdum. "Daha fazla," diye inledim Hayes'e. "Daha hızlı... Çok yaklaştım."

Benim güzel Hayes'im beni daha hızlı ve daha hızlı becerdi, ta ki ben Jesse'nin sikinin başını özensizce emene ve ellerim tüm ritmini kaybedene kadar.

"Hayes! Ben gidiyorum-" Jesse'nin sikini gidebildiği yere kadar emip onu lanetletirken bir inilti kopardım.

"Siktir!" diye bağırdı, başımı sıkıca tutarak yüzümü sikti. "Bebeğim, geliyorum." Ağzımdan çekerek göğsümün her tarafına patladı. Hayes'in yüzü kendi boşalmasıyla gevşemişti, döllerinin sıcak fışkırmaları içime boşalıyordu.

Kesinlikle doğum kontrolü hakkında konuşmalıydık ama en azından hamile kalamazdım, değil mi?

Beni bir kez daha öpmek için eğilen Jesse yataktan uzaklaştı. "Kımıldama. Ben bir havlu getireyim." Ben Hayes'i öpmek için eğildiğimde o tuvalette kayboldu.

"Umarım hayal ettiğiniz gibi yaşamışımdır."

Bana verdiği nazik öpücük kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. "Sen hayal edebileceğim her şeysin, Tally Palmer." Bana çarpık bir gülümseme verdi. "O sırada en iyi arkadaşımın döllerinin üzerimde olmasını . Bu bir oldu."

Hay aksi.

Jesse odaya geri döndüğünde üzerine bir çift eşofman giymişti. Beni Hayes'in üzerinden kaldırdı, havluyu en iyi arkadaşının yanına koydu ve gerilmiş ve zorlanmış bedenimi kaydırmama yardım etti, sonra ben kıpkırmızı olurken sıcak bir bezle beni temizledi. Az önce ağzını bezin olduğu yere koymuştu ama bu bir şekilde daha samimi görünüyordu.

"Kalkmama yardım etsen iyi olur, böylece işeyebilirim." Banyodan çıktığımda, kollarında üç kase kabak eriştesi ve folyoya sarılı sarımsaklı ekmek taşıyan Jesse'ye neredeyse çarpıyordum. "Beni şımartacaksın, bunu söyleyebilirim."

Şakağımı öperek beni yatağa doğru götürdü. Atılmış tişörtlerinden birini giydim ve yatağa, boxer'ını giymiş Hayes'in yanına tırmandım. Beni tekrar öpmek için kendine çekti. "Senin tadına asla doyamayacağım," diye homurdandı ve göğsümdeki sıcak bir şey biraz daha parladı.

Jesse kaseleri komodinin üzerine koydu ve yanımıza oturdu, sırtını yatak başlığına yasladı ve beni kalçalarının arasına çekti, böylece göğsüne yaslandım. Hayes önce Jesse'nin arkasına, sonra da kendi arkasına yastık koydu ve televizyonun kumandasını alıp marmosetlerle ilgili bir belgesel açtı. Rahatlamak ve yemek yemek için birbirimize sokulduk ve dürüst olmak gerekirse? Buna alışabilirdim.

Jesse başımın üstünü öptüğünde ve Hayes bacağımı onun bacağına doladığında, bunun bir kez olsun iyi bir şey olabileceğine dair umutlanmama izin verdim.

SIXTEEN

JESSE

Sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi, İLİŞKİMİZİN İÇİNE DÜŞTÜK. Tally'nin kısa süre sonra haftada birkaç gün VANT Racing'de çalışmaya başlaması ve simülatörün ince ayarlarına yardımcı olması işe yaradı. Görünüşe göre, tüm simülatör kurulumu gizliydi, ancak eve her zaman heyecanla geliyordu. O günlerde Hayes birlikte zaman geçirmemize izin verirdi ve ben de bu zamanı onun bana izin verdiği her şekilde ona taparak geçirirdim. Genellikle kalçalarının arasında.

Alternatif olarak, Tally'nin benimle çalıştığı günlerde, Hayes eve döndüğünde bisikletimle çalışmaya gidiyordum, Norton'u köpek parkına götürüyordum ya da onlara baş başa zaman geçirebilecekleri bir şey yapıyordum. Tüm düzenleme şaşırtıcı derecede iyi işledi ve en sevdiğim anlardan bazıları - Tally ile çıplak olduğum zamanlar hariç - hepimizin kanepede oturup bir yarış veya yeni bir TV şovu izlediğimiz anlardı.

Şimdiye kadar zevk alacağımı hiç düşünmediğim bir şekilde evcildi. Yavaş yavaş hayatlarımız iç içe geçiyordu ve bu bana göğsümde yıllardır deneyimlemediğim bir yerleşme hissi veriyordu.

Şu anda Tally'nin başı kucağımdaydı ve parmaklarımı onun yumuşak saçlarında gezdiriyordum. Bir İngiliz futbol takımı hakkındaki diziyi sadece yarım yamalak izliyordum. Onun yerine, bakışlarım Tally'nin başını okşayan yumuşak

burnunun. Kirpiklerinin kalın fırçası. Yanaklarını öpen çiller.

Bakışları benimkilere kaydı. "Bakmayı kes, seni koca sürüngen," diye alay etti, gözleri kahkahalarla dans ediyordu. Hayes kıkırdadı, kucağında oturdukları yerde kalçalarını sıktı. Önce ona, sonra da bana baktı. "Düşünüyordum da... Yarın ultrasonum var, içinizden biri gelmek ister mi?"

Kalbim göğsümde garip bir takla attı ve söylediklerini tam olarak algılayamadan başımı salladım.

Hayes dili daha iyi kavramıştı, çünkü öne doğru eğilmiş ve ulaşabildiği her açık teni öpüyordu. "Çok isteriz derken ikimiz adına da konuştuğuma eminim. Belki sırayla yaparız, böylece ultrason teknisyenini korkutmayız?" sordu usulca. Bu konuşmanın nasıl geçeceğini sadece hayal edebiliyordum, ama ultrason teknisyenlerinin *çok fazla şey* gördüğünü hissediyordum; belki de bile. "Yarın motor üreticilerinden biriyle toplantım var, o yüzden Jesse, ilk sen kalkabilirsin?"

Bunu söylerken neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu ve ben de onu anlıyordum. Bu ilk ciddi dönüm noktasını ben de onunla yaşamak isterdim. Ama bana bu fırsatı vermesini takdir ettim. Alışılmışın dışındaki ilişkimizin neşesi de buydu, değil mi? Birimizin her zaman onun ihtiyaçlarını karşılamak için burada olması?

Elini kaldırdım ve parmaklarını öptüm. " isterim. Bir sonrakine gidebilirsin dostum. Doğum tarihine yaklaştıkça bir sürü tarama olduğunu duydum."

Tally bir kaşını kaldırdı. "Biraz araştırma mı yapıyorsun, Jesse?"

Kızarmamaya çalışarak omuz silktim. Biz daha ortada bir şey yokken bile araştırma yapıyordum. Ona en iyi nasıl destek olabileceğimi ve alçıpan asarken bebeği doğurup doğuramayacağını öğrenmek istiyordum, sanki bu bir tür on sekizinci yüzyıl doğum kabusuymuş gibi. Daha sonra hamileliğin sonraki aşamalarını ve doğum sonrası ilk birkaç haftayı araştırdım ve birkaç gün önce de ilk birkaç ayın kilometre taşlarına geçtim.

Bebekler zor işti. Pek çok şeye ihtiyaçları vardı. Çok kırılgan ve narindiler ve bir sorun olduğunda size söyleyemiyorlardı. Herhangi bir sorunun önüne geçmek istedim ve belki de

Tally'nin hayatını biraz daha kolaylaştırmak. Bazen birlikte öğrenmek, her şeyi tek başına yapmaktan daha iyiydi.

Ve bu sadece bebekle ilgili değildi. Tally için ilk birkaç ay da çılgınca geçecekti: çılgın hormonlar, uykusuzluk, bir kadının vücudunun karpuz büyüklüğünde bir insanı taşıyıp sonra da vajinasından dışarı iterek kendini toparlaması gerektiği gerçeği. Tabii sezaryen olmak zorunda kalmazsa ya da doğum sırasında gerçekleşebilecek diğer yüzlerce olasılıktan herhangi biri gerçekleşmezse.

Her şey bana soğuk terler döktürdü.

"Sadece tamamen habersiz olmadığımdan emin olmak istedim."

Hayes koltuk minderlerinin arasına uzandı ve *What To Expect When You're Expecting* kitabının yıpranmış bir kopyasını çıkardı. "Aynısından."

Tally güldü ama bu yumuşak, bir sestti, gözleri düşmemesi için dua ettiğim yaşlarla doluydu. Tally'nin gözyaşlarına hazırlıklı olduğumdan emin değildim. Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve beni öptü, dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi, sonra Hayes'i de öpebilmek için onu daha yakına çekti. "Siz ikiniz gerçekten başka bir şeysiniz, bunu biliyorsunuz, değil mi? Teşekkür ederim."

Hayes onun alt dudağını ısırdı. "Bu hiçbir şey. Kelimenin tam anlamıyla minimum." Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Ama eğer gerçekten minnettarlığını göstermek istiyorsan, ben bu güzel küçük amcığı yerken komşular duyacak kadar yüksek sesle adımı haykırabilirsin."

Ona iki katıyla ödedi.

"Tamam, Bayan Palmer. Ufaklığın nasıl olduğuna bakalım, olur mu?" Teknisyen, kayganlaştırıcı olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle kaplı sihirli bir değnek çıkardı ve karnına bir yığın fışkırttı. "Notlarınız bunun şifreli bir hamilelik olduğunu mu söylüyor? Bahse girerim biraz sürpriz olmuştur. Eminim senin için de öyledir baba."

Benimle konuştuğunu anlamam gerçekten uzun bir anımı aldı. "Ah, evet. Gerçek bir sürpriz," diye mırıldandım ve Tally bir kahkaha attı.

Dürüst olmak gerekirse, hamile olduğunu bilmeseydim, onun aşırı karbonhidrat tüketen ortalama, orta boylu bir kadın olduğunu düşünürdüm. Onu küçük bir NASCAR sürücüsüyken tanımamıştım.

Hayes'in yaptığı gibi. Onun kıvrımlarına bayılıyordum. Her birini ezberlemeye niyetliydim.

Ultrason makinesi bir kalp atışının hafif vızıltısını algıladı ve önümdeki kadının hamile olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ağır bir şekilde hamileydi. Tam on iki saat önce sikimi soktuğum kadının içinde saklanan bebeğin yüzünü görmek için uzman olmaya gerek yoktu.

Biraz yeşile döndüm. İnternette okuduklarımı ezberlemeye çalıştım.

Hamilelik sırasında seks yapmak sağlıklıdır.

Bebek güvenli bir şekilde saklanıyor ve sikimi göremiyor.

Pozisyonlarla ilgili önlemler alırsak ona zarar vermeyeceğim.

Teknisyen bebeği ölçerken, minik ellerini ve ayaklarını gösterirken tekrarlardım. Tally'nin gözleri ekrana takılıp kalmıştı. Teknisyen "Cinsiyetini öğrenmek istiyor musunuz?" diye sordu ve Tally başıyla onayladı.

Kadın asayı hareket ettirirken nefesimi tuttum. "Bu tür şeyler doğana kadar asla yüzde yüz kesin değildir. Ayrıca biraz utangaçtır. Ama benim profesyonel görüşüme göre..." Durakladı ve bize baktı. "Tebrikler çocuklar. Bir olacak."

Ben ekrana bakarken o resimlerin çıktısını aldı. Bir oğlan. Tally'nin bir oğlu oluyordu ve sanırım Hayes ve benim de bir oğlumuz olacaktı.

Oh, kahretsin.

Ya her şeyi berbat ettiysem ve bir şekilde çocuğu ömür boyu travmatize ettiysem? Panik boğazıma kadar tırmandı ama yuttum. Her şey yoluna girecekti.

Tally uzanıp elimi tuttu ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Bayılacak gibi görünüyorsun. İyi misin?"

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Şimdi çok daha gerçek görünüyor." Ona baktım, böylece oradan kaçmak üzere olmadığımı anladı. "Ya onu bir şekilde mahvedersem? Ya bir gün kahvaltı masasında on beş yıl sonra bir terapistle konuşmak zorunda kalacağı bir şey söylersem?"

Ultrason teknisyeni bir kahkaha attı ve Tally'nin temizlenebilmesi için izin istedi. "Jesse, ben de her gece uyumadan önce aynı şeyler için endişeleniyorum. Tek fark, bunun onu sevmediğim için olmayacağını biliyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir *fikrim* olmadığı için olacak, ama öğrenebiliriz ve Google ücretsiz. Bu bizde... Eğer hala bunu istiyorsan. Çok fazla olduğunu biliyorum." Alt dudağını çiğnedi ve ben de onu öpmek için eğilmekten kendimi alamadım.

"Biz hallederiz. Hadi gidelim. Bir bira ve dondurmaya ihtiyacım var ama bu sırayla olması şart değil."

SEVENTEEN

TALLY

ROCCO PASSERO BİR KIBIRLI DANGALAKTI.

Halkla ilişkiler çalışanları her kimse, bir zammı hak ediyorlardı, çünkü o kendi basınına yüzde yüz inanıyordu. Huysuzdu, inatçıydı ve işin tanıtım kısmıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu. Sadece arabanın direksiyonunda olmak istiyordu, hepsi bu.

Normalde bu, temel düzeyde anlayabileceğim, hatta ilişki bir şeydi. NASCAR' sponsorluklar ve bir takım markası oluşturmakla gelen köpek ve midilli gösterisinden de nefret etmiştim. Ancak Rocco Passero VANT Racing'in yüzüydü ve hala kişilik boşluğunu dolduracak ikinci bir sürücümüz yoktu.

Takım bugün bir basın toplantısı düzenliyordu ve ben de arka tarafta saklanmış, gazetecilerin birbirleriyle konuşurken çıkardıkları o tanıdık sesleri, kamera deklanşörlerinin şakırtılarını dinliyordum. Rocco geç gelmişti, akşamdan kalma gibiydi. Boynunda hâlâ lekeli ruj vardı. Kulüpten çıkıp bu basın toplantısına yeni gelmiş gibi .

Hayes yanımdaydı. Aslında tüm ekip odanın arka tarafında duruyordu, takım formalarımızı giymiştik - ön tarafında koyu mor *VANT Racing* siyah.

Rocco tökezleyerek sahneye çıkarken teknisyenlerden biri başını sallayarak, "İçki fabrikası gibi kokuyor," diye mırıldandı. Gülümsemesi tembel ve ukalaydı ve Ari Rome ona öyle bir bakış attı ki, muhtemelen beni bir kabuktan başka bir şeye dönüştürmezdi. Ama Rocco sadece sırıttı. Kendini beğenmiş suratına yumruk atmadığı için Ari'yi kutlamalıydım.

Antony içeri girdi, odanın önündeki uzun masanın ortasına otururken Rocco ya da Ari'ye göz ucuyla bile bakmadı. "Beklediğiniz için teşekkürler, bayanlar ve baylar. Bugün karşınızda oturup IndyCar'da yeni bir ismi lanse edeceğim için çok heyecanlıyım." Antony, IndyCar, VANT Racing, araçlara koyduğumuz araştırma ve teknoloji ve üç yıl içinde IndyCar'ın önde gelen gücü olma hedefi hakkında konuşmaya başladı.

Daha sonra söz alan Ari Rome, eski takımından sıfırdan inşa edilen bir takıma geçerek takım müdürü olarak hedefleri hakkında kısa bir genel bakış sundu. Temel olarak, tüm sıkıcı, tahmin edilebilir sorular.

Halkla ilişkiler sorumlusu Luella öne çıktı. "Şimdi soruları alacağız."

Önümüzdeki neredeyse tüm eller kalktı. NASCAR pistinde geçirdiğim zamanlardan tanıdığım gazeteciler vardı ve VANT şapkamı yüzüme doğru indirdim.

"Paul Camwood, MotorDrive. Bay Barbieri'ye bir sorum var. Uzun yıllardır Formula 1 pistlerinde görüyorsunuz. IndyCar, VANT Racing'in Formula yarışlarının daha büyük liglerine ulaşması için bir basamak mı?"

Antony orantısız bir şekilde sırıttı. "Formula 1 aşığı olduğumu duyan kimsenin şaşıracağını sanmıyorum. Sanırım hepimiz bu sporun bir yönünü seviyorsanız, NASCAR'dan Formula 1'e kadar hepsini sevdiğiniz konusunda hemfikirizdir. Bununla birlikte, buradaki yerimizi herhangi yere giden bir ara nokta olarak görmüyorum. VANT Racing'i önümüzdeki on yıllar boyunca Indianapolis 500'de göreceksiniz. Belki de farklı uluslararası Formula yarışlarına daha fazla dallanacağız? Belki de diğer pek çok takım gibi biz de bu sıçramayı yapacağız. Ancak şimdilik, IndyCar rekabetini domine etme planımıza odaklanmış durumdayız."

Daha fazla el kalktı ve Antony öndeki bir adamı işaret etti. "Oscar Ruiz, Drive Away Magazine. Sorum Rocco'ya. Formula 1'den ayrılmanızın Lucia Christian ve takım arkadaşınız Mattias Christian'ın burnunun dibinde bir ilişki yaşadığınız söylentileriyle bir ilgisi var mı?"

Rocco'nun yüzünde öfke parladı ama hemen susturdu. Sandalyesinde tembelce öne doğru eğildi ve Oscar Ruiz'i sanki onu sandalyesinde eritmeye çalışıyormuş gibi gözleriyle süzdü. "Hayır." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı.

Oscar daha fazlasını bekledi ama sadece sessizlik vardı. "Bu söylentilere yanıt olarak eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Rocco bir kez daha öne eğildi. "Pek sayılmaz, hayır."

Luella kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyordu ve bir sonraki soru için hemen başka birini seçti. Sorular çoğunlukla Ari ve Antony arasında gidip geliyordu ama ne zaman biri Rocco'yu konuşmanın içine çekmeye çalışsa, Rocco onlara hiçbir şey söylemiyordu. Reklamcılar için tam bir kâbustu.

Arkadaki gazetecinin adını kaçırdım ama elinde not defteriyle dimdik ayağa kalktı. "Şu ana kadar şoförünüz olarak sadece Rocco Passero'nun adını verdiniz. Başka bir şoförle görüştünüz mü ve kişisel geçmişi bu kadar kötü olan bir şoförü işe almak konusunda çekinceleriniz var mıydı? Demek istediğim, arabalara çarpmaktan barları dağıtmaya kadar Rocco kariyeri boyunca manşetlerde yer aldı."

Rocco öne doğru eğildi, yine sinirlendiği belliydi ama Antony elini onun göğsüne koydu. "Rocco her ne kadar... gürültülü olsa da" - kalabalık güldü- "aynı zamanda Formula 1 tarihinde beş kez dünya şampiyonu olan en genç pilot. Büyüklerin birçoğunun toplamından daha fazla yarış kazandı. Rekorları kendi adına konuşuyor ve VANT Racing, biraz yeni ve heyecan verici bir şey için gemiye gelmesinden onur duyuyor. Pistteki performansı konusunda hiçbir pişmanlığımız ya da endişemiz yok, asıl önemli olan da bu."

Antony'nin ifadesi Rocco'nun takıma uygunluğuyla ilgili başka soru sormaya gerek bırakmıyordu. "İkinci ve muhtemelen üçüncü takım sürücülerimize gelince, sadece IndyCar sürücüleri için değil, diğer motor sporları için de bazı nabız yoklamalarımız var. Örneğin, NASCAR'dan simülasyonlarda bize yardımcı olması için gelen çok yetenekli Tally Palmer var."

Odanın arka tarafını işaret etti ve gazeteciler neredeyse hep birlikte döndüler. Neredeyse omuzları kaskatı kesilmiş olan Hayes'in arkasına saklanacaktım ama saklanmadım. Çenemi kaldırdım ve Buck'ın ölümünden sonra hakkımda yağa bulanmış bir fahişe gibi yazan o piçlerin her birine tek tek baktım.

Oscar Ruiz güldü. "Magazin basınında yer almaya hiç de yabancı olmayan bir ekip topladığınız kesin Bay Barbieri. Avrupa'nın çapkını ve bazılarının Willtot Racing'in Delilah'ı olarak adlandırdığı kişi."

Hayes artık titremeye başlamıştı ve takımın ilk basın toplantısında bir gazeteciye yumruk atmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kemerinin tuttum. Rocco gözlerimle buluştu ve bakışları beni yeni bir ışık altında değerlendirdi. Belli ki magazin saçmalıklarına dikkat edecek son kişi oydu.

Antony, Oscar Ruiz'e ancak pis pis bakmak olarak tanımlanabilecek bir bakış attı. "Sanırım bu yüzden ben milyarderim, siz de muhabirsiniz Bay Ruiz. Ben onların pistteki performanslarını ve deneyimlerinin takıma sağladığı faydaları görüyorum, ucuz dergi satmak için uydurulan sansasyonel uydurmaları değil." Boğazını temizledi. "Şimdi, motor sporlarıyla gerçekten ilgilenen insanların yanıtlamak isteyebileceği soruları olan var mı, yoksa bir tür pembe diziye mi dönüşüyoruz?"

Sorular daha profesyonel uzmanlardan gelmeye devam ediyordu ama bazı gazetecilerin gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Onların başlarının üzerinden odanın ön tarafına baktım ve karnımdaki şişkinliğin düzgün bir şekilde örtülmesi için gömleğimin alt kısmını çekiştirmemeye çalıştım. Kendi kendime sorun olmadığını söyledim. Kimse bilmeyecekti. Bilseler bile Buck'ın bebeği olduğunu asla tahmin edemezlerdi. Yine manşetlere çıkmayacaktım. Her şey yoluna girecekti.

Konferans sona erdiğinde ve gazeteciler dışarı çıkarken bunu kendi kendime tekrarlayıp durdum. Bu kez bilerek Hayes'in arkasına saklandım, ancak bunun nedeni benimle birlikte simülatör üzerinde çalışan yazılım mühendisi Stephie ile konuşmakmış gibi davrandım.

Kız delicesine zekiydi, sadece sosyal açıdan biraz beceriksizdi. Saçları bulanık bir kırmızıydı, teni o kadar solgundu ki adeta parlıyordu ve ne zaman biriyle konuşsa kesiliyordu. Ama Antony

onu VANT Enterprises'dan yarış takımına almıştı ve nedenini anlayabiliyordum. O bir dahiydi, bu kesindi.

Yüzünü yelpazeledi. "Neden bu kadar stresliydi? Kimse beni umursamıyor ama hepsi dönüp sana bakınca altıma edeceğimi sandım," diye ciyakladı. "Bunu kesinlikle bir daha yapmayacağım."

Eğer bundan kurtulabilseydim, bu konferanslardan daha fazla kaçınırdım. "Ben de. Iowa Speedway'de altmışıncı turun perküsyonunun kapalı olduğunu düşünüyordum. O aşamaya gelindiğinde, yolda oldukça fazla miktarda mermerleşme olur ve bunu hem sert hem de sert olmayan yol tutuşunuza dahil etmek istersiniz-"

"Tally Palmer. Karanlığa gömüldüğünü sanıyordum."

Omurgam dikleşti ve dışarıdan korkmamaya çalıştım. Omzumun üzerinden Brick Willtot'un ahablarından ve NASCAR'ın önde gelen yarış yorumcularından biri olan Rupert Ballantyne'e baktım.

Yüzüme sıkı bir gülümseme yapıştırarak döndüm. "Rupert. IndyCar'da ne yapıyorsun? Rütben mi indirildi? Yarışlar üzerine bahis oynadığını mı öğrendiler?" İyi huylu sayılmak için biraz fazla keskin olsa da alay ettim. "Seni yine garajda Brick Willtot'un resimlerine bakıp mastürbasyon yaparken mi buldular?"

Stephie tiz bir nefes verdi. *Tamam, bu çok ileri gitmiş olabilir.*

Bu yaşlı puşta karşı hiç iyi hislerim yoktu. Brick beni takımların kara listesine almış olabilirdi ama itibarımın da onunla birlikte çöpe gitmesini sağlayan Rupert'ti. Beni NASCAR izleyicilerinin dikkatini dağıtan biri olarak resmeden oydu ve Buck Willtot'un Sampson'ına karşı Delilah olarak resmedilmemin nedeni de oydu - Oscar Ruiz bunu nasıl ifade etmişti? Sanki beni becermek, saçını kesmek ve pistte kaza yapmadan araba sürme yeteneğini kaybetmek gibiydi.

Medyada Buck'ın ölümüne benim sebep olduğumu ima eden kişi Rupert'ti. Ondan nefret ediyordum.

Rupert bana aynı derecede keskin dişli bir gülümseme verdi. "Yeni bir takım motor sporlarında büyük haberdır. Dergi bu konuda bir haber yayınlamak istedi." Rupert'in dünyanın en büyük motor sporları dergisinin önemli yazarlarından biri olması da yardımcı olmadı. "Yine de, profesyonel

sürücülerin kalitesi, arşivlerde kısa sürede bir dipnot haline gelebilir."

Hayes homurdandı. "Kariyerinin nasıl bu kadar uzun sürdüğünü hep merak etmişimdir. Yarışlar hakkında hiçbir şey bilmiyordun."

Rupert timsah gözlerini Hayes'e kaydırdı. "Sen Ryclo'nun eski makinistlerinden birisin, değil mi?" Sesini alçalttı. "Bu NASCAR'ın Jezebel'inin izini sürüyor, değil mi? Bunu da mı beceriyordun?" Bakışlarını tekrar Hayes'e çevirmeden önce benimle alay etti. "En azından sadece kariyerini çöpe attın, hayatını değil."

Kalbimden bıçaklanmış gibi hissediyordum ama bu yaşlı piçin bunu bilmesine izin veremezdim. "Gidip kendini becermeye ne dersin, Rupert?"

"Dinle beni, seni küçük-"

"Palmer. İşe dönme vakti geldi." Bakışlarım Rupert Ballantyne'in arkasında duran ve sinirli görünen Rocco Passero'ya kaydı.

Rupert yüzüne o yapmacık ifadelerden birini yapıştırdı. "Rocco, IndyCar'a hoş geldin. Eminim VANT'ın seni alması büyük bir darbe olmuştur. Sana ne kadar ödüyorlar?"

Rocco, Rupert'a öyle bir ifade verdi ki, kendimi mutlu etmek için her gün hatırlamak üzere zihnimde bir fotoğrafını çekmek istedim. Küçük bir serotonin desteği. Rupert'a, kokmuş köpek pisliği ile sinir bozucu küçük bir sinek arasında bir yerdeymiş gibi baktı. Onu yavaşça bir aşağı bir yukarı süzdü, sonra tekrar gözlerimle buluştuğunda onu önemsiz biri olarak görmezden geldi. "Hadi gidelim."

Sertçe yutkunarak başımı salladım. "Elbette."

Bir yılan olan Rupert, bir diken daha batırmadan bu işin peşini bırakamazdı. "Kendine dikkat et, Passero. Bu bir karadul." Üst dudağını kıvırdı. "Brick'e seni gördüğümü söyleyeceğim."

Tehdit oradaydı. Brick tekrar çalıştığımı öğrenirse, garip, berbat bir intikam şekli olarak kariyerimi .

Ona toplayabildiğim en tatlı gülümsemeyi verdim. "Tabii, ona gidip kendini becermesini söylediğimi de söyle. Yani, eğer sikini ağzından tam bir cümle kurmana yetecek kadar ."

Bununla birlikte, gözyaşlarına boğulmak gibi hiç de hoş olmayan bir şey yapmadan önce topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım.

EIGHTEEN

ROCCO

Başım sanki bir boğa tepiniyormuş gibi inliyordu ve otel odamda uyuyan iki bikini modeli influencer vardı. Belki şimdi uyumuyorlardı ama beni bekliyorlardı. Yine de, altın rengi Kaliforniyalı bir kızın içinde olmak yerine, başımı daha da fazla ağrıtan bu parlayan floresan ışığının altındaydım.

Muhabirlerin saçma sapan sorularıyla eğlendim ama o herif Lucia'dan bahsedince masaya atlayıp ağzını burnunu dağıtmak istedim. Oscar Ruiz'in yüzünü yakın zamanda unutmayacaktım.

Aptal basın toplantısı bittiği için o kadar rahatlamıştım ki neredeyse koşarak odadan çıkacaktım. Çoktan kapıya varmış, sırf istatistiklerimi tekrarlayabildiği için en iyi arkadaşı olacakmışım gibi beni öven bir dinliyordum ki arkadaki kızı fark ettim.

Vücut dilindeki bir şey beni durdurdu. Gülümsüyordu ama daha çok yüzünü buruşturuyordu. Elleri yanlarındaydı ama parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Tanımadığım ve soru sormayan yaşlı gazetecilerden biriyle konuşuyordu.

Akşamdan kalmalığımın gerektirdiğinden biraz daha meraklı bir şekilde gruba doğru yürüdüm. Tam zamanında dönüp takım sürücülerinin kalitesini duydum ki buna alışık olduğum için bile değildi. Ayrıca, yeteneklerim kendi adına konuşuyordu.

Ama yanındaki kıza attığı laf, kızın şaha kalkmasına neden oldu, yüz ifadesinde tokat yemiş gibi bir acı belirdi. Geçen haftaki takım buluşmasında bana attığı laflar dışında onu tanıımıyordum ama yine de takımımın bir parçasıydı.

Bu benim araya girmem için yeterliydi. Ayrıca, arkasındaki tamirci Hayes, her şeyi bir kenara bırakıp bu yaşlı piçin suratına yumruk atmaya hazır gibi görünüyordu. Muhabirleri yumruklamanın kariyeriniz için kötü olduğunu biliyordum.

"Palmer. İşe dönme vakti geldi." Buraya onu kurtarmak için geldiğimi düşünmemesi için beni simülasyonlarda falan çalıştırmasını sağlardım.

Gazeteci arkasını döndü ve beyin hücrelerimi sindirmek için harcayamayacağım saçma sapan bir şeyler anlatmaya başladı. Onu zamanımı ve etrafımızdaki oksijeni boşa harcadığı için kovdum.

"Kendine dikkat et, Passero. Bu bir karadul. Brick'e seni gördüğümü söyleyeceğim."

Yine çarpılmış gibi geri çekildi. Bu Brick denen adamın kim olduğunu bilmiyordum ama küçük şoförün bazı sırları olduğu belliydi. Bir çift taşak büyüttü ve kendini tam boyuna çekti. "Tabii, ona gidip kendini becermesini söylediğimi de söyle. Yani, eğer sikini ağzından tam bir cümle kurmana yetecek kadar çıkarırsa." Adam kıpkırmızı kesilmiş, kızın tepinerek uzaklaşmasını izlerken güldüm.

Hayes onun boşluğuna doğru eğildi. "Ondan uzak dur, Ballantyne, yoksa seni biraz daha özel bir yerde ziyaret ederim ve bunu erkekler gibi konuşabiliriz." Palmer'ın peşinden yürüdü ve ben orada bok lekesiyle kalakaldım.

Adam bana baktı ve başını salladı. "İşte bu yüzden kadınlar motor sporlarında olmamalı." Bunu apaçık bir sonuçmuş gibi söyledi.

Burnumu kıvrarak ona baktım. "Benimle konuşma."

Diğer ekip üyelerinin arasından geçerek konferans salonunun arka çıkışına yöneldim. Aslında simülasyonlara gitmeme gerek yoktu ama arabayı şimdiden tanımaktan zarar gelmezdi. Bilgisayarcıların Formula 1 arabası ile IndyCar arasındaki farka alışabilmem için pist zamanı ayırmadan arabayı kurcaladıklarını biliyordum. Pist zamanı pahalıydı ve dürüst olmak gerekirse bu aşamada o kadar da faydalı değildi.

Simülasyon odasına gitmek için kendime bulduğum bahane ve bu sırada Google'da akıllı ağızlı küçük tatlı şoförün adını arattım. Simülasyon odasında en az beş teknisyen vardı ama Tally yoktu, bu yüzden boş bir ofise gittim ve Tally Palmer'ın geçmişini araştırırken ofis koltuğuna oturdum.

İnternette onun hakkında şaşırtıcı derecede çok bilgi vardı; istatistiklerini çocukluğuna kadar takip edebiliyordum. İyiydi ve eğer bir erkek olsaydı, NASCAR'a ilerlemek yerine Formula akademi takımlarından bazıları tarafından keşfedilebilirdi.

NASCAR'da başarılı olmadığından değil. On altı yaşındayken alt seviye şampiyonalardan birinin kupasını tutarken çekilmiş fotoğrafları vardı ve Ryclo Racing tarafından seçilmeden önce birkaç yıl orada tembellik etmiş gibi görünüyordu. İstatistiklerini inceledim ve şahsen NASCAR'da hiç yarışmamış olmama rağmen, becerilerini gösteren kısa videolardan etkilendim. Açık teker sürüşünden çok farklıydı, beyefendiler için bir spordan çok Vahşi Batı Wreck'em derbisine benziyordu. Ya da kibar kadınlara.

Babasının bir araba hırsızlığında ölümüyle ilgili bir makale vardı ve hemen altında Buck Willtot adlı sürücünün ölümüyle ilgili büyük bir makale vardı. Kazanın yakınında bile olmadığı anlaşılan kızın adının ne kadar çok geçtiğini kaşlarımı çatarak okudum. Makalede Buck'la o sırada çıktıklarından bahsedilince beynimdeki ampuller yandı.

Kadınların gemilere binmesiyle ilgili eski batıl inanç gibi, bazıları da kadınların motor sporlarında yeri olmadığına inanıyordu. Bu erkekler için bir spordu, pedallara basmak ve bir tekerleği hareket ettirmek kadınlar için bir şekilde çok karmaşıktı.

Bu konuda çok üstünlük taslayamazdım, çünkü Formula 1 de oldukça kötüydü, özellikle Avrupa'da. Kadınların yarışamayacağına hiç inanmamıştım. Eğer bunun için antrenman yaparlarsa, yarışamamaları için hiçbir neden yoktu. Bu noktada, tacım için gelmek isteyen her cinsiyetten meydan okumayı takdir ederdim.

Son olarak, NASCAR takımından neden çıkarıldığına dair fikir yazıları ve Willtot yarış hanedanlığının çöküşü olarak adlandırılan daha fazla makale vardı. Makalelerin tarihlerine baktım.

Bir yıldan az .

"Aslında simülasyon yapmak için bana ihtiyacın olmadığını ."

Yanımda hakkında bir şeyler okuduğum kadına bakarken suçlu gibi görünmüyordum bile. Ekranımdaki kelimeleri okuyabilmesi için çok daha yakınımda olması gerekirdi ve ben de onun tatlı, yaz kokusunu çok daha önce almış olurdum.

Omuz silktim. "Pistlerde yarıştınız. Makineye binmeden önce sizinle hatları tartışmak isterim."

Tally gözlerini kıstı. "Gerçekten..." Şüpheli görünüyordu, ki *aslında* yapmak istediğim şeyin yatağında, yaklaşık on mil ötede iki sarışın olduğunu düşünürsek bu muhtemelen haklıydı. Derin bir nefes alarak burnunu kırıştırdı. "Kanındaki alkol seviyesi bir atı öldürecek kadar yüksek olmadığında gelip beni görmeye ne dersin?" Sesi sertti ama dudakları titriyordu.

İki kaşımı da kaldırdım. "Bir yargıç kadar ayığım." Homurdandı ve ben de sııttım. "Tamam, bir yargıçtan biraz daha az. Ama yine de seni ve bu binadaki herkesi geride bırakabilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Ciddiyetle başımı salladım. Böbürlenmiyordum. Kesinlikle yapabiliirdim. "Siz Amerikalıların o çok sevdiği ralli arabası sürüşünde bile. NASCAR," diye .

"Paranı ağzının olduğu yere koymak ister misin?" Benden kısaydı, ufak tefek bir şeydi, belki beş dördün biraz üzerindeydi ama ateşliydi.

"Paranı istemiyorum," dedim bazen dudaklarımdan dökülen, zengin piçlerle çok fazla zaman geçirmekten aldığım o kendini beğenmiş sesimle.

Gözlerini devirdi. "Bu sadece bir deyim. Hepimiz multimilyoner değiliz, Passero. Eğer ben kazanırsam, Moss Aguilar'ın Karting Akademisi için en az üç atölye çalışması yapmak zorundasın. Eğer sen kazanırsan... fiyatını sen belirle."

Bu kızıdan ne istiyordum? "Eğer kazanırsam... Hmm, bilmiyorum. Beni bir NASCAR yarışına götür ve fikrimi değiştir."

Yüzünde karanlık bir şey parladı, ama geldiği gibi hızla kayboldu. "Anlaştık." Kolumu tuttu. "Gidelim, tatlı çocuk. Kızına tekme yi yemek üzeresin."

Beni simülasyon odasının yanındaki bir odaya çekti, içeride dev ekranlı iki bilgisayar ve atari salonlarındaki sürüş oyunlarında görebileceğiniz türden kabinler vardı. Sırtarak başını kapıdan dışarı, garajın ana bölümüne doğru uzattı.

"iRacing'de büyük Rocco Passero'nun kışını tekmelemek üzereyim!" Birkaç kafa yukarı baktı ve o da dans ederek odaya geri döndü. "Aynı araba. Aynı özellikler. En iyi yarışçı kazansın mı?"

Elini uzattı ve ben de sıktım. Teni yumuşak ve sıcaktı ve belki de gereğinden biraz daha uzun tuttum. O iri yeşil gözlerini bana doğru kırıştırdı ve mutlulukla parlıyorlardı. Bu çok iyi bildiğim bir heyecandı - herkese neyden yapıldığını gösterme şansı.

Gazeteciyi dövecekmiş gibi görünen tamirci, en az yarım düzine diğer VANT Racing çalışanıyla birlikte ortaya çıktı. Yanına gitti ve bir elini kadının omurgasında gezdirdi. Bu tanıdık bir hareketti, hem bana hem de odadaki diğer herkese onu belli etmeden sahiplenen bir hareket. Çıkıyorlar mıydı?

"İtalyan'la sevişiyor musun, Tally?" diye mırıldandı adam usulca ve Tally kocaman gözleriyle ona baktı. Evet, kesinlikle seks yapıyorlardı. Göğsümdeki hayal kırıklığını incelemedim. Taşıdığı bebek onun muydu? Gazeteci aralarında bir tür ilişki olduğunu ima etmişti.

Başını salladı ama sırtıyordu. "Hayır. Büyük bir iddiada bulundu ve şimdi bunu desteklemek zorunda. Hadi, Passero. Yapalım şu işi."

Başımı sallayarak küçük bölmelerden birine tırmandım. IndyCar'ların direksiyonlarına alışmaya çalışıyordum ama

Bu yine farklıydı. Daha çok sıradan bir arabada bulabileceğiniz bir şey.
Tally hızlıca yarışı başlattı ve ben de küçük bir alıştırma turu yaptım. Kontrolleri hissettiğimde hazırımdım. Yüzümde bir sırıtışla ona döndüm. "En iyi yarışçı kazansın."

NINETEEN

HAYES

TALLY RACING, sadece dijital büyük ekranda olsa bile gerçekten güzel bir . Passero ile yarışıyordu ve adam direksiyon başında bir dahiydi. Rocco Passero'yla NASCAR simülasyonunda yarışacağını duyurduğunda hemen izlemeye geldim elbette. Yarışta ilerledikçe daha fazla insan ortaya çıkıyordu.

Passero harikaydı, ama benim kızım? O da en az onun kadar iyiydi. Acımasızdı ve Rocco'nun NASCAR'ın daha dokunsal yarışlarına alışık olmadığını söyleyebilirdiniz. Kız ona çarptığında İtalyanca küfretti ama duvardan çekmeyi başardı. Tally aşırı odaklanmıştı ve onun tekrar oluklara girdiğini görebiliyordum. Sanki orada, pistte, pozisyon için itişip kakışıyor gibiydi.

Yirmi beş tur sonra Rocco bu fikre kapıldı ve korkuluklardan atlayarak Tally'nin önünü kesti ve onu bitiş çizgisinde yakaladı. Odada bir alkış tufanı koptu ve Tally gülerek başını geriye attı. "İyi yarıştı. Belki de bu kadar abartılmaya değersin."

Passero ona çok iyi tanıdığım bir ifadeyle baktı: arzu. Ona yumruk atmak istedim ama mağara adamı eğilimlerimi dizginlemeyi başardım. Mutlu görünüyordu ve ben kıskanç bir erkek arkadaş gibi oraya girmeyecektim.

Çenesini ona doğru kaldırdı. "İki katı ya da hiç, ama bu sefer IndyCar'larda yarışacağız."

Sırıttı. " sende."

Farklı bir kokpit pozisyonuna geçtiler ve Indy pistlerini ve arabalarını yüklediler. Yarışa hazır olduklarında ikisi de ciddi görünüyordu. Bu sefer, çok daha az neşeli konuşmalar vardı.

Yine de kendi başının çaresine baktı; simülasyonları çalıştırmak kesinlikle araba ve yarış tarzına alışmasına yardımcı olmuştu. Ama çok geçmeden Rocco biraz öne geçti. Düşündüğünüz kadar değil, Tally hemen arkasında, saniyenin sadece bir kısmı kadar gerisindeydi. İkisi de iyi hatlar seçti ve başa baş bir yarış oldu.

Yirmi beş tur tamamlandığında, dünyanın en iyi sürücülerinden birinin sadece birkaç saniye gerisinde kalan Tally hafifçe terliyordu. Alkışlar yükseldi ve yanımdaki Antony'nin yüzünde etkilenmiş bir ifade olduğunu fark ettim. Ne kadar zamandır izliyordu? Bana doğru göz kırptı ve odadan kayboldu.

Tally kemerini çözüp kokpitten çıktı ve Rocco'nun elini tutarak kendini sabitledi. "Görünüşe göre artık bana iki yarış borçlusun Palmer."

Ona gözlerini devirdi ama genişçe gülümsüyordu. Yüzündeki o ifadeyi tekrar görmek başlı başına bir hediye idi. Onu oraya koyan ben olmadığım için nefret ediyordum.

"Anlaşma anlaşmadır."

Başını salladı. "İyi niyetle, bugün Moss'u arayacağım ve birkaç mentorluk seansı falan ayarlayacağım." Sanki dünyanın en kötü şeyiymiş gibi homurdandı ama Moss geçen gün partide bana en az iki haftalık misafir mentorluğu kabul ettiğini söylemişti.

Ne göt ama.

Tally sırtı bükerek bana doğru döndü. "Neredeyse kışını tekmeliyordum, gördün mü?" diye takıldı ve ben de ona doğru yürüdüm.

Şakağını öptüm, saçlarının kokusunu içime çektim. ". Hala çok iyisin, Tally Palmer."

Ryclo ne kaybettiğini bilmiyordu. O lanet takımı düşünmek bile kanımı kaynatıyordu ve hala Rupert'ı yumruklamak istiyordum

Ballantyne'in çükü. O yaşlı herifin emekli olması gerekiyordu ve ben de kırık bir çeneyle konuyu zorladığım için mutluydum.

Rocco'nun gözleriyle karşılaştım ve o tuhaf, maço sessiz konuşmalardan birini yaptık.

O benim.

Başını eğdi. *Mesaj alındı.* Ama yüzündeki "*Şimdilik*" diyen bok yiyici sırıtıştan hoşlanmadım.

Bir kolumu Tally'nin omzuna doladım. "Haydi, Speed Racer. Eve dönüş saatine kadar şoförümüzün canına okuyacaksın."

Saatine baktı ve nefesi kesildi. "Oh, kahretsin. Patronlar tembelin teki olduğumu düşünecek. Stephie nerede? Umarım o kalibrasyonları yapmak için beni beklemiyordur."

Onu odadan çıkarıp eşyalarımızı sakladığımız dolaplara doğru götürdüm. "Stephie içeride kimin kazanacağına dair bahis oynuyordu. Sana yirmi dolar yatırmıştım," dedim ve göğsüme vurdu.

"Paranı biriktirmeliydin. O dünyanın en iyi sürücüsü. Hiç şansım yoktu."

Onu kollarımın arasına aldım ve dolaplara doğru bastırdım. Öne doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Yeteneklerine inancım sonsuz, Tally Palmer. Bizi cehenneme bile götürebilirsin ve ben yine de sana inanırım."

Yüzümü okşadı, yüz hatlarının yumuşak kıvrımları kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Garajdan biri kurt ıslığı çaldı ve ben de uzaklaştım. Dostum, onu eve götürmek ve ismimi haykırabilmesi için herhangi bir düz zemine yatırmak istiyordum.

Ne yazık ki Jesse'yi alıp akşam yemeği için Will ve Colin'in evine gitmemiz gerekiyordu. Tally bize bebek ve doğum söz konusu olduğunda yedek planlarından bahsetmişti ve onlardan vasi olmalarını isteyecekti. Onlara kendimizden de bahsedecektik.

Dolabıma astığım gömleği aldım ve erkekler tuvaletine yöneldim. "Bir dakika içinde döneceğim." Tally başını salladı, elbisesini kaptı ve kadınlar tuvaletinde kayboldu.

Biraz sinir bozucuydu. William Love küçük bir adam değildi, bu kesin. Ve Tally'ye karşı aşırı korumacıydı.

Hesaplar, o bunu kolaylaştırmamıştı. Ama şüphesiz ona tapıyordu. Onun için yapmayacağı çok az şey vardı ve onu daha fazla incelemek istedim. Erkek arkadaşına duyduğu bariz aşka rağmen ona aşık mıydı? Aşkın karmaşık bir duygu olduğunu bilen biri varsa o da bendim.

Tally eve dönerken sessizdi ve bunun muhtemelen Rupert Ballantyne ile karşılaşmasıyla bir ilgisi olduğunu biliyordum. Sözleri onu incitmek için bilenmiş olsa da, Tally'ye bu tür bir acı çektirmekten ne elde ettiği beni aşırıyordu. Bildiğim kadarıyla, tüm sürücülerin medya ile kurduğu profesyonel ilişki dışında bir ilişkileri olmamıştı. Ancak, ondan ya da belki de temsil ettiği şeyden nefret ettiğini anlamak için Rupert'in ifadesindeki zehre bakmanız yeterliydi.

Antony ile bu konuyu konuşmak için bir not aldım çünkü Brick Willtot ya da Rupert'in Tally için bu fırsatı mahvetmesini istemiyordum. Parmaklarını kavramak için orta konsola uzandım. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

Başını salladı ama "Sence hamile olduğumu anlayabilir mi?" diye sorduğunda kendisiyle doğrudan çelişti.

Omuz silktim, çünkü benim için bu bariz bir şekilde ortadaydı ve her zaman da öyle olmuştu. Ama bunun nedeni onun yapısının her zaman profesyonel olarak farkında olmamdı. Takımdaki arabaları için kokpit yapmak zorunda kalmıştım; tüm ölçülerini almıştım. Kaç kilo olduğunu, boyunun kaç olduğunu, altı bira ve iki tekiladan sonra nasıl göründüğünü biliyordum. Profesyonel meslektaşlık ve bu benim işimin bir parçasıydı. Ama bundan da öte, arkadaşlık.

Rupert hiç kimsenin arkadaşı olmamıştı. Hamile olduğunu anlayabilseydi şaşırırdım. Son zamanlarda biraz daha fazla doğurmuştu ama neredeyse yedi buçuk aylık hamile olduğunu düşündürecek kadar değil. Yine de bunu göz ardı edemezdim.

"Eğer bilseydi, Buck'ın olduğunu düşünmezdi. En fazla üç aylık görünüyorsun. Muhtemelen benim olduğunu düşünürdü." Parmaklarını dudaklarıma götürdüm.

"Bu senin için sorun olmaz mı? Ryclo'da dedikodu değirmeninin ne söyleyeceğini Tanrı bilir, eğer ortaya çıkarsa."

"Benim için yüzde yüz sorun yok." Ona gülümsedim. "Bunu daha önce söyledim mi bilmiyorum ama ben bu işin uzun soluklu olması için varım Tally. Ben, sen, Jesse ve bebek bir aile olacağız. Eğer bebeğin benim olduğunu düşünüyorsa, haklı. O bizim bebeğimiz. Onu seveceğim ve ona bakacağım, çünkü o senin küçük bir parçan."

Titreyen bir iç çekti. "Bir bebek gibi ağlamamak için kendimi zor tutuyorum, Hayes Davis. Senin ilgini hak edecek ne yaptım bilmiyorum ama söz , ben de seninle ilgileneceğim."

Her birimiz kendi düşüncelerimizin derinliklerinde, rahat bir sessizliğe gömüldük. Az önce söylediğim her kelimedede ciddiydim, ancak Tally'ye karşı hissettiklerimin sadece yüzeyini gözden geçiriyordum. Henüz büyük laflar etmeye hazır değildi ama ben bekleyebilirdim.

Yanlarına gittiğimde Jesse ve Norton verandada duruyorlardı ve en iyi arkadaşım en iyi düğmeli ceketini giymişti. Saçları geriye taranmış, altmışlı yılların GQ dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Yakışıklı bir herifti ve bunu biliyordu. Norton bile, Tally'nin onun için internetten aldığı gösterişli küçük papyonu takarken, hayatının bir santimi kadar fırçalanmıştı.

İkisi de verandanın merdivenlerinden aşağı koşturdular ve Jesse, Norton'un deriyi çizmemesi için arkadaki döşememin üzerine bir battaniye örttü. O aile arabasına gerçekten ihtiyacımız vardı.

Norton yine de iyi bir köpekti ve yolcu koltuğunun arkasındaki ayak boşluğuna oturması gerektiğini biliyordu. Jesse onu içeri kapattı ve Tally'nin açık penceresinden eğilerek onu öptü. "Hey, bebeğim." Koşarak diğer tarafa geçti ve arka koltuğa tırmandı.

"Ne yani, öpücük alamayacak mıyım?" Arabayı garaj yolundan geri geri çıkarırken şaka yaptım.

Jesse homurdandı. "Hayır dostum, sen benim tipim değilsin." "Çok mu yakışıklı?" Ben de karşılık verdim.

"Çok kıllı. Kıçını gördüm; arkada bir orman yangını çıkmasına ramak kalmış."

Nefesim kesildi, gözlerim Tally'ye kaydı. "Bu bir yalan! Kıçım hiç kıllı değil!"

Tally bana sahte bir sempatik bakış atarak güldü. "Tabii ki hayır..."

"Pislikler," diye homurdandım ama gülümsüyordum. Tam burası mükemmeldi.

TWENTY

TALLY

WILLY adamlara ters ters bakıyordu ve bu çok komikti. Hem Jesse hem de Hayes gergindi ve bunu anlıyordum. Willy aileme en yakın kişiydi ve onun onayı benim için çok önemliydi. Ben mutlu olduğum sürece Colin de mutluydu ama Willy hayatımızın erken dönemlerinde bu koruyucu rolü üstlenmişti ve o olmasaydı babamın ölümünden sonra çökmüş olurdu.

Willy'ye ve Colin'e çok şey borçluydum. Ama onların bu anlaşma hakkındaki düşünceleri fikrimi değiştirmeyecekti. Bundan nefret ederdim ama sırf Willy yüzünden ikisini de terk etmezdim.

"Bunu doğru anlayıp anlamadığımı bilmek istiyorum. Hepiniz birliktesiniz. Üçünüz. Bu uzun vadede mantıklı mı? Bir kişiyle ilişkiyi sürdürmek zordur. Başka birini eklemek delilik. Ya içlerinden birine aşık olmazsan?" diye sordu ve bu soruyu kendime defalarca sormuştum.

Omuz silktim. "Kolay olacağını söylemedim. Ama bunun için çok çalışacağız, çünkü bu doğru geliyor Willy. Şimdiye kadar herhangi bir sorun yaşamadık ve açık iletişim konusunda kararlıyız."

Willy yine tartışmak istedi, çünkü bu onun alışkanlığıydı, ama Colin koluna bir tokat attı. "Bırak şunu Will. Onun mutlu olduğunu göremiyor musun? Yaşlı bir kadın gibi daha sonra ne olur ne olmaz diye endişelenebilirsin."

Jesse öne doğru eğildi, ön kolları masanın üstüne yaslandı. "Hayatım üzerine yemin ederim ki kalmasını sağlayacağım. Hayes de ben de sadece onun ve bebeğin iyiliğini istiyoruz. Sevgi ve destekten yoksun kalmayacaklar. Her gün sırtlarını yaslayacakları biri olduğunu bilecekler." Hayes başıyla onayladı.

Willy hepimize baktı ve iç geçirdi. "Hepiniz yetişkinsiniz ve ona zarar vermeyi aklınızdan bile geçirirseniz, parçalanmış bedenlerinizi köpekbalığı yemi olarak okyanusa atacağımı biliyorsunuz."

Colin'e baktım ve gözlerimi devirdim, ama Hayes çok ciddiydi, "Onlardan birine zarar verirsem beni Altın Kapı'dan atmana yardım ederim," dedi.

Ugh. Bundan sonra kesinlikle ona oral seks yapacağım.

Colin ellerini birbirine vurdu. "Buna karar verdiğimizize göre, tatlı olarak krem brüle yaptım." Willy'nin arkasından bana iki büyük başparmak işareti yaparak, "*Yürü be kızım!*" dedi.

Willy adamların şaraplarını doldurup bana bir soda daha , Colin elinde bir tabak tatlıyla büyük girişini yaptı. Herkesin önüne birer tane koyarken, fırsattan istifade kolunu sıktım.

Her zaman Willy ve ben dünyaya karşıydık ama Colin ortaya çıktığında sorunsuz bir şekilde uyum sağlamıştı. Beni asla dışlamaya çalışmadı, Willy'nin beni bırakması için ısrar etmedi. Sadece kollarını açmış, beni tüm sorunlarımla birlikte kabul etmiş ve korunmaya ihtiyacı olan biri olarak değil, bir akranı olarak görmüştü. Onun yerinde olsaydım bu kadar açık fikirli olabileceğimden emin değildim. Colin sadece yengesi olduğum konusunda ısrar etmiş ve Willy ile beni büyük, mutlu ailesine dahil etmişti.

Bu yüzden bir sonraki bölümde kendimi tamamen rahat hissediyordum. Sonunda yerine oturduğunda son bir soda daha yuttum ve başladım. "Tüm bunlar söyleniyor, ilişkimiz yeni. Uzun süredir çıkmadığımızı düşünürsek, bana bir şey olursa bir çocuğun sorumluluğunu üstlenmelerini beklemek çocuklar için adil olmaz." Boğazımdaki yumruyu temizledim. "Hepimiz doğumun biraz riskli olduğunu biliyoruz, bu yüzden sormak istiyorum, eğer bana bir şey olursa, bebeğin yasal vasileri siz olur musunuz?"

Odadaki sessizlik neredeyse fiziksel bir okşamaydı. Colin ve Willy önce birbirlerine, sonra bana, sonra bir kez daha birbirlerine baktılar.

Biraz paniklemeye başladım ama bu konuyu zorlamayacaktım. Başka bir çözüm bulabilirdim. "Kesinlikle baskı yok. Bir çocuk büyük bir olaydır ve yaşam tarzınızı tamamen değiştirir."

"Ve iş o noktaya gelirse bebeği kesinlikle kendimiz sevecek ve bakacağız. Çocuk koruyucu aileye verilmeyecek, evlatlık verilmeyecek ya da buna benzer bir şey olmayacak," diye ekledi Jesse.

Başımı salladım, o anda Jesse ve Hayes'e karşı büyük bir minnettarlık hissettim. "Ama bu gezegende çocuğuma bakma konusunda sizin kadar güvendiğim kimse yok. Bir, iki ya da beş yıl içinde, eğer çocuklar ve ben farklı bir bağlılık seviyesine ulaşmaya hazır olursak" - C harfinde boğulmamaya çalıştım - "o zaman yeniden değerlendirebiliriz, biliyor musun?"

Will ve Colin hâlâ o sessiz konuşmalarından birini yapıyorlardı, ancak biriyle uzun süre birlikte olduğunuzda ortaya çıkan türden bir konuşma. Colin kaşlarını çattı, Willy kaşlarını kaldırdı, Colin gözlerini devirdi. Sonra senkronize bir şekilde bana doğru döndüler. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar senkronize olmaları neredeyse ürkütücüydü.

"*Elbette* bebeğinin vasisi olacağız, Tally. Sanki sormana gerek varmış gibi," dedi Colin sert bir sesle ve sanki sadece aptalca sorular soruyormuşum ve ona bir bebek yüklemiyormuşum gibi başını salladı. "Sanki Will başka türlü olmasına izin verecekmiş gibi."

Söz konusu adam onaylarcasına çenesini kaldırdı. "O haklı. Alınma ama bu adamları pek tanıımıyorsun ve senden son parçayı almalarına izin vermem mümkün değil."

Sırıttım, çünkü ikisini de bunun kaçınılmaz bir cevap olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. "Tamam, bu gecenin son ağır konusu, söz veriyorum. Sana iRacing'de Rocco Passero'yu neredeyse yendiğimi söylemiş miydin?"

İki ateşli erkeğin arasına sıkışmış bir şekilde uyanmak muhtemelen için en sevdiğim yoldu. Dudaklar kürek kemiğimin üzerinde gezinerek

uykumda mutlu bir şekilde mırıldandım. Kıçımın yanaklarında duran çok büyük ereksiyona karşı geri bastırdım ve yumuşakça kıpırdandım.

"İşe gitmem gerekiyor," diye homurdandı Hayes, kendini bana biraz daha yaslamasına rağmen. "Sabah dokuzda toplantımız var ve geç kalamam." Dudakları ve elleri, sözlerinin tam tersine vücudumda geziniyordu.

"Hızlı olabilir miyiz? Ya da çoklu görev yapıp bunu duşta yapabiliriz?"

Yuvarlandı ve birden güçlü eller ayaklarıma dolandı, beni yatağın ucuna sürükledi. Beni kollarının arasına aldı ve ben çığlık atarken bile beni öpmeye devam ediyordu.

Beni Jesse'nin ebeveyn banyosuna doğru taşıırken, "Tanrım, sorun çözücü olmana bayılıyorum," mırıldandı. Omzunun üzerinden artık uyanmış olan Jesse'ye baktım, Hayes'in beni bir patates çuvalı gibi taşımasını izlerken yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

Beni banyo tezgahının üzerine koyduğunda, soğuk mermer kıç yanaklarımı soğuttu ve inlememe neden oldu. Hayes suyu mükemmel sıcaklığa getirmeye koyuldu.

"Bir haftadır seninle duşta sevişmeyi düşünüyordum." Jesse'nin zaten gece gömleği olarak çalmış olduğum gömleğini çıkarmamda bana yardım etti. Kalçalarımın arasına yerleşti, aleti hâlâ boxer'ının göbeğime bastırmasıyla engelleniyordu, beni usulca öptü. "Seni nasıl güzelce ıslatıp kayganlaştıracığımı, sonra da fayanslara bastırıp içine gireceğimi hayal ettim."

Boxerını çekiştirdim. "Anladığımdan emin değilim. Sanırım uygulamalı bir gösteriye ihtiyacım olacak."

Beni kucağına alıp duş kabinine götürdüğünde tekrar çığlık attım, duş başlığının altında dururken bile beni ayağa düşürmedi. Göbeğim biraz engel oluyordu ama öne doğru eğilip göğüslerimi emdiğinde bunu fark etmedim bile. Göğüslerime karşı küçük bir takıntısı olabilirdi.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip sıkıca kavradım. "O ıslak amına girmemi ister misin bebeğim? Bu fayanslara karşı seni becereyim mi?" diye mırıldandı. "Beni o kadar sıkı kavlıyor ki." İnledi, kıçımdaki elleri biraz daha sertleşti.

"Lütfen, Hayes. Becer beni, sert ve hızlı."

"Evet, bebeğim."

Kendini hizaya soktu ve sert bir hamleyle kendini tamamen gömdü. Aleti beni gererken başım fayanslara çarptı. O hareket etmeye başlayınca can havliyle tutundum.

"Sıcak ipek gibi. Çok yumuşak. Eğer izin verseydin içinde yaşayabilirdim," diye hırladı. "Bunu söylememe izin var mı bilmiyorum ama göbeğin bana gerçekten bir şeyler yapıyor. Seni tekrar tekrar becermek istiyorum, böylece çocukla birlikte büyük ve yuvarlak kalıyorsun."

Hafifçe güldüm. " bu ilkel bir saçmalık, Hayes Davis."

Boynumun sütununu ısırırken boğazıma doğru kıkırdadı. "Aklımı kaçırmama neden oluyorsun." Sıcak su tenimizden aşağı akıyor, beni sonsuza dek sahip olmak istermiş gibi becerirken bizi nemli ve kaygan hale getiriyordu. "Sen benimsin, Tally. Seni çok uzun zamandır bekliyordum ve hayatını o kadar güzelleştireceğim, seni o kadar memnun edeceğim ki asla ayrılmak istemeyeceksin."

Hiçbir yere ; hayatımda hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. "O zaman beni sevdiğin gibi siksene iyi edersin," diye mırıldandım ve inlemesiyle kalçalarının açısını değiştirip beni daha sert sikmeye başladı. *Vay anasını.* "Tanrım..."

"Burada Tanrı yok, bebeğim. Sadece sen ve ben varız."

Zevk vücuduma tekrar tekrar çarptıkça sıkıca tutundum, elim zevkimi bir dakika daha uzatmak için klitorisimi ovma için aşağı kayıyor, bu hissi biraz kovalıyordu. Sonunda, banyoda yankılanan bir iniltiyle Hayes içime boşaldı.

Beni yere indirdiğinde dizlerimi jöle gibi hissettim. "Sanırım toplantıya geç kalacağız, bebeğim."

Tam meme ucunda asılı duran su damlacığını yalayarak inlediğinde güldüm. "Sanırım haklı olabilirsin."

TWENTY-ONE

JESSE

Nefes nefese, yerde Tally'nin yanında sırt üstü yuvarlandım. Ter, tenini parlatıyordu ve tenindeki tuzu yalamak istiyordum. Onunla ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama doyamıyordum. *Takıntılıydım.*

"Biliyorsun, her odayı vaftiz etmek zorunda değiliz," dedi bana, aynı derecede ağır nefes alarak.

Seks sonrası yüz ifadesini görebilmek için yan döndüm. Pembenin o yumuşak kızarıklığı en sevdiğim renk olabilirdi. "Şikayet mi ediyorsun? Çünkü 'Aman Tanrım, Jesse, tam orası, *tam orası!*' derken hiç de öyle görünmüyordu." Sahte bir falsetto ile alay ettim.

Göğsüme vurdu ama avucu hemen geri geldi ve incinmiş derimi okşadı. Neredeyse mırıldanacaktım. "Sesim öyle çıkmıyor." Öfkesi tatlıydı.

Sesi bundan çok daha iyiydi ama tartışmak yerine onu öptüm. O beni öptü, esnedi ve biraz gerindi. Karnı aramızda küçük yuvarlak bir top gibiydi ve bir bereket tanrıçası gibi görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu bebeğimle birlikte hayal etmek çok kolaydı ve bu beni şok etmeliydi. Üç ay önce, bu düşünce bile beni dehşete düşürebilirdi. Ama şimdi? İkel bir parçam onun daracık amcığının içine boşalmaktan gerçekten zevk alıyordu. Biz

En azından hamileliğinin bu son bölümünde prezervatiften vazgeçebilmemiz için hızlı bir şekilde tıbbi raporlar hazırladı. Sonuza kadar yalınayak ve hamile kalmayı içermeyen hayalleri vardı, bu yüzden bebek doğduktan sonra doğum kontrolünü yeniden gözden geçirecektik.

"Gerçekten her odada sevişmek istemiyor musun?" Ona hafifçe sordum. Çok azgındı ve internette bunun hormonlarının kaynaklandığı yazıyordu. Bu konuda hiç sorunum yoktu. Sahip olduğu her arzuyu tatmin etmek için buradaydım.

Arkasına yaslandı. "İkimiz biliyoruz. Gömleğini çıkarıyorsun, sonra ter sırt kaslarından aşağı damlıyor ve ben karşı koymak için çaresiz kalıyorum. Bir vahşi gibiyim."

Ona doğru eğildim. "Benim vahşim."

Haftalar o kadar hızlı geçiyordu ki, doğum tarihine yaklaştığını hayal etmek bile zordu. Burayı bitirmek için çok çalışmıştım, çünkü doğumdan sonra dinlenebilmesini istiyordum. boş odayı da onun için hazırlamıştım ama henüz oraya taşınmamıştı. Görünüşe göre bir evi birlikte yenileyebilirdik ama birlikte taşınmak için biraz erkendi.

Ama doğumdan sonra en azından geçici olarak yanımıza taşınmayı kabul etmişti, böylece geceleri yardım alabilecekti. Will bu konuda ayak diremişti ve tamamen aynı fikirde olmamıza rağmen ben değil de o olduğu için biraz memnundum. Ona ilk bir ay boyunca ya bizim yanımıza ya da Colin'le birlikte onun yanına taşınacağını söylemişti.

Telefonum odanın öbür ucunda bir yerde vızıldadı, bunun benim sinyelim olduğunu biliyordum. Bugünkü görevim Hayes bana mesaj atana kadar Tally'nin dikkatini dağıtmaktı. göre VANT Racing ekibi de Tally'ye benim kadar kolay aşık olmuş ve ona sürpriz bir bebek partisi düzenlemek istemişti.

Yani, onu sevdiğimden değil. Henüz sevmedim. Ama kesinlikle o yöne doğru gidiyordum. Yani, onu gerçekten önemsiyordum. Ona bir şey olacağı düşüncesi göğsümde kalp krizi gibi bir panik yaratıyordu. Gülüşü günümün en güzel şeyiydi.

Evet, bu hiç de aşk değil.

Kendimi, yüksek sesle söylemeye bile hazır olmadığım şeyleri kendime itiraf ettiğim sarmaldan sürükleyerek telefonumu aldım.

"Kal

İşte, bebeğim. Bir havlu getireyim."

Ayağa kalktım ve banyoya daldım. Telefonuma baktığımda mesajı gördüm.

Gitmeye hazırız.

Kot pantolonumu giyerek oturma odasına geri döndüm. Bitmiş bir odayı daha vaftiz . En azından bir örtü sermiştik.

"Hayes mesaj attı. Arabası çalışmıyor ve eve bırakmamı istiyor." Ona bunun aptalca bir bahane olduğunu söylemişim, kelimenin tam anlamıyla gösterişli bir tamirci atölyesinde çalıştığını düşünürsek, ama o sorun olmadığında ısrar etmişti.

Kalçalarının arasına diz çöktüm, ıslak bezi göbeğinin üzerinde gezdirerek yumuşak bir şekilde inlemesini sağladım. Sikişme ritüelinin bu küçük parçası göğsümün derinliklerindeki bir şeyi tatmin ediyordu. Onun ihtiyaçlarıyla ilgilenme dürtüsü.

Beni tekrar kalçalarının arasına çekmeden önce uzaklaştım. Ayaklarımı iterek aşağı uzandım ve onu kendi yatağına çektim. Karnını ovuşturdu ve derin bir iç çekti. Kaşlarını çatmıştı, ki bu az önce boşalmasını sağladığım bir kadının yüzünde olmasını istediğim bir ifade değildi. Hem de iki kez.

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Kimse size başka bir insanı vücudunuzda taşımanın çok yorucu olduğunu söylemiyor. Ve acı verici."

Herkesin bunu söylediğinden emindim ama fikrimi akıllıca kendime sakladım. Doğuma sadece birkaç hafta kalmıştı ve şu anda yardımcı olamayacağım bir şekilde rahatsızdı. Bundan nefret ediyordum. "Hadi, gidip oyuncağını alalım, sonra eve döndüğümüzde sana şu sevdiğin baldır masajlarından birini yaparım."

Bu sefer mutlu bir şekilde iç çekti. Yatak odasına doğru izledim, sonra mutfığa gidip gömleğimi buldum. Kısmen temiz tutmak istediğimden, kısmen de gömleksiz çalışırken beni aç gözlerle izlemesinden hoşlandığım için daha önce çıkarmıştım.

Yatak odasından yumuşak bir elbiseyle çıktı ve ben içimden yumruk attım. Bir tanrıça gibi görünüyordu ve eski resim kıyafetleriyle bir partiye gelseydi beni öldüreceğini biliyordum.

Norton'u arka bahçeye kilitledikten sonra onu kamyonete götürdüm. Yolcu koltuğuna tırmanırken ona biraz destek verdim ve sırf yapabildiğim için omzunu öptüm.

Beni boğan o çarpık gülümsemesini takındı. "Kötü bir çocuk gibi görünüyorsun ama aslında sadece bir lokumsun, değil mi Jesse Banks?"

Ona en iyi külot düşürücü sırtışıyı verdim. Beni kötü notlardan ve hız cezalarından kurtaran, ama aynı zamanda neredeyse istediğim her yatağa ve birkaç yumruk kavgasından daha fazlasına sokan gülümseme. Annem bana bunun tehlikeli olduğunu söylemişti ve yanılmamıştı.

"Kimseye söyleme. Korumam gereken bir itibarım var." Kapıyı kapattım ve sürücü koltuğuna doğru yürüdüm. Şehri geçip VANT deposuna giderken mutlu bir şekilde sohbet ve benden sadece birkaç yanıt bekliyordu. Çok memnun görünüyordu ve bu şu anda hayattaki en büyük başarıım gibi geliyordu.

Sitenin otoparkındaki misafir yerine çekerken, Hayes'i arıyormuş gibi yaptım. "Hâlâ içeride olmalı."

Kaşlarını çattı ama koltuğunda geriye yaslandı. "Çocuklardan biriyle konuşmaya dalmış olabilir. Bekleyebiliriz."

"Ya da beni içeri alıp etrafı gezdirebilir misin? Buraya daha önce hiç gelmedim. Ortaklarımın nerede çalıştığını görmek güzel olurdu."

Tally bana bir kaşını kaldırdı. "Ortaklar mı?"

Omuz silktim. "Yani, onun kıllı göt deliğini kibar toplumun gerekli gördüğünden çok daha fazla gördüm, bu yüzden artık bizi arkadaştan daha yakın yaptığına eminim. Yine de onu becermek istemiyorum," diye şaka yaptım ve o da gözlerini devirdi. "Bu ilişkide hepimiz ortağız. Sen benim kız arkadaşımsın, o da benim erkek arkadaşım."

Karnının alt kısmını kavrayarak o çok sevdiğim kahkahasını attı. "Dur, mesanemi kontrol edemiyorum."

Bir zamanlar vardı," diye tısladı kahkahalı nefesler arasında.

"Kardeşler. Bu mükemmel."

Arabanın kaputuna doğru ilerledim ve onun için kapıyı açtım. Ellerini omuzlarıma koyarak onu aşağı indirmeme izin verdi. Deniz yeşili pırıl pırıl gözlerine bakarken gitmesine izin vermedim. "Sen ."

Eğildim ve onu öptüm, dudaklarım ona sesimin henüz söyleyemediği şeyleri söylüyordu. Sonunda geri çekildim, sikim pantolonumun fermuarının arkasında rahatsız edici bir şekilde sertleşmeye başlamıştı. "Hadi, önce biz yapmak bir kasıtsız seks bantüzerinde seninpatronlar' güvenlik kameralar."

Yine pembeleşti ama parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve beni içeri götürdü. Resepsiyon masasının arkasında bir kız vardı ve Tally birazdan olacıklardan azıcık bile şüphelenseydi, heyecanlı yüzü her şeyi ele verirdi.

"Tally!" dedi, sandalyesinde zıplayarak. Eğer bir köpek olsaydı, kuyruğu ışık daha hızlı sallanırdı. "Sanırım Hayes mühendislik ofislerine geri döndü."

"Teşekkürler Valeria," diye cevap verdi Tally, kızın heyecanından etkilenmemiş gibi görünüyordu. Belki de her zaman böyleydi. Tally beni ofis kapılarına doğru götürdü. "Antony hariç herkes burada çalışıyor. Onun ofisi garajın dışında." Sallanan bir çift kapıya doğru ilerledi. "Atölye hemen ileride-"

"SÜRPRİZ!"

Tally bir adım havaya sıçradı ve ben de onu sabit tutmak için ellerimi kalçalarına koydum. Atölye farklı tonlarda mavi balonlarla doluydu ve bir kemer içinde büyük bir *Tebrikler* işareti vardı. VANT Enterprises'daki üst düzey yöneticiler ve tüm teknisyenler de dahil olmak üzere herkes buradaymış gibi görünüyordu. Odada otuz kişi olmalıydı.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Tally, Hayes üzerine atılıp onu havaya kaldırdı ve etrafında döndürdü.

"Şaşırdın mı?" diye sordu bir halde.

Etrafındaki yemek sehpasına ve şeklindeki dev pastaya baktı. "Ne zaman... Nasıl?" Başını iki yana salladı. "Bunu benim için mi yaptınız?" diye sordu, sesi kararsızdı.

Resepsiyondan Valeria içeri atladı. "Yaptık! Haftalardır bunu planlıyorduk." Tally'nin elinden tuttu ve onu herkesin etrafına toplanıp onu tebrik ettiği odanın içine doğru sürükledi. Hayes ve ben geride durup Tally'nin tüm huysuz teknisyenlere, biraz beceriksiz Stephie'ye, halkla ilişkilerci kızlara ve Antony'ye sarılırken gözyaşlarını tutamamasını izledik.

"Mutlu görünüyor, değil mi?" Hayes mırıldandı. Açıkçası, bunalmış ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu ama yüzündeki sırıtış göğsünün ısınmasına neden oldu.

Sırtına bir tokat attım. "Evet, sanırım mutlu." Bununla. Bizimle birlikte. Biz doğru yapıyorduk.

TWENTY-TWO

TALLY

Birisi bir sandalye çekti ve beni oturttu. Valeria pasta dağıtıyordu ve parti için o kadar heyecanlı görünüyordu ki, acaba mesleğini mi özlemişti diye düşündüm. Hayes mühendislerden biriyle sohbet ediyordu, Jesse ise Vanessa Sumich'in ortaklarından bir diğeri olan Trent ile konuşuyordu.

Bunca zaman bir arada kalmayı nasıl başardıkları etkileyiciydi ama Antony'nin elini Trent'in sırtında ancak okşama olabilecek bir şekilde gezdirdiğini gördüğümde her şey biraz daha anlam kazandı.

Bazen, Hayes ve Jesse'nin etrafımda döndüğü küçük güneş sistemi ilişkimizde kendimi güneş gibi hissederdim ve buna bayılırdım. Ancak VANT sahipleriyle birlikte hepsi birer yıldızdı ve her biri güzel bir galaksiyi oluşturmak için parlak bir şekilde yanıyordu.

Mühendislerden biri olan Alphonso önümde belirdi ve elinde sarılı bir paket vardı. Alphonso altmışlı yaşlarındaydı ve ekipte arabaların nasıl bir araya getirileceğini ondan daha iyi bilen kimse yoktu. Hayes bile ona saygı duyuyordu.

"Senin için," dedi genişçe sırıtarak. "Eşim bebeğiniz için en iyisini diliyor ve çok fazla gibi görünse de endişe verici bir hızla patik kaybedeceğini söyledi."

Hediyeinin içinde kurdeleyle sarılmış küçük bir el örgüsü bebek patiği paketi vardı. Ayrıca küçük bir örgü hırka da vardı.

adaçayı yeşili, şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak yün. Tüm bunların altında adaçayı ve beyaz bir bebek battaniyesi vardı.

Az önce boğazımda kabaran duyguları yuttum. "Alphonso... bu saatler sürmüş olmalı. Lütfen karına benim için teşekkür et. Bu çok güzel."

Alphonso dişlerini göstererek gülümsedi. "Ah, örgü örmeyi ve tığ işi yapmayı çok sever ve bize kendi çocuklarımız nasip olmadı. Onları yapmaktan zevk alırdı."

Ayağa kalktım ve kısa boylu adama sarıldım, o da beceriksizce sırtımı sıvazladı. *Hay Allah.* Ağlayamazdım. Eğer başlarsam, duramazdım. Boğazımı temizleyerek geri çekildim. "Teşekkür."

Yaşlı adamın yüzü kızardı ve biri boğazını temizledi. "Dur. Eğer ağlarsan, yaşlı adam da ağlar." Alphonso'nun arkasında Rocco Passero duruyordu ve Alphonso'ya doğru alaycı bir sırıtış fırlatıyordu.

"Kıçını tekmelemek için çok yaşlı değilsin, evlat."

Rocco başını geriye attı ve içtenlikle güldü. "Buna inanıyorum, Fonzo. Şimdi, çekil yolumdan. Güzel bir kız var ve benim de büyük bir paketim var."

Alphonso omzunun üzerinden bana baktı ve gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Rocco'ya dönmeden önce onun geri çekilen haline gülümsedim. Kahretsin, çok yakışıklıydı. Kanınızın biraz daha ısınmasına neden olacak türden bir adamdı. Bu da beni suçlu hissettiriyordu. Ama ben gözleri olan bir kadındım; hiçbir şeyin peşinden koşmadan onun çekici olduğunu takdir edebilirdim.

Yanında gerçekten de yarış arabası kâğıdına sarılmış büyük bir hediye vardı. "Teşekkür ederim, Rocco. Bana bir şey almana gerek yoktu."

Dürüst olmak gerekirse, burada olmasına bile çok şaşırdım. Yani, basın toplantılarına ve antrenman günlerine neredeyse hiç gelmiyordu. Bir bebek partisi onu görmeyi bekleyeceğim son yer olurdu.

Omuz silkti. "Bu bir parti. Annenin bebek için bir hediye vermesi bekleniyor." Kutuyu öne doğru itti ve tereddütle aldım. Benim yarı boyumdaydı.

Açtım ve içinde bir araba koltuğu ve bebek arabası sistemi vardı. Bunu araştırırken gözüme kestirmiştım, bu yüzden fiyatını biliyordum ve fiyat etiketinde dört rakam vardı. "Rocco... Bunu kabul edemem."

"Zaten bir tane var mı?"

Başımı salladım. "Şey, hayır. Henüz o konuya gelmedim." İkinci el ve internetten bir şeyler alıyordum ama araba koltukları yeni almanız gereken şeylerden biriydi ve hâlâ .

Rocco başını öne eğdi. "O zaman sorun ne? Sevmiyor musun Bu mu?"

Ona bakakaldım. "Hayır, bayıldım. Ama hediye olarak çok pahalı." Elini sallayarak homurdandı. "Baktım; en iyi güvenliğe sahip

Piyasadaki tüm araba koltuklarının derecelendirmeleri. Hayatım boyunca harcayabileceğimden daha fazla param var. Hediye al, *Stellina*."

Dudağımı çiğnedim. "Teşekkür ederim, Rocco." Ayağa kalktım ve o da iki yanağımı birden öptü. "Düşünceli davranışını takdir ediyorum." Beynim Rocco Passero' Google'da araba koltuğu araması fikrini bir türlü kavrayamıyordu.

Geri adım attı ve göz kırptı. "Bir şey değil." Sonra döndü ve uzaklaştı.

anasını.

Valeria elinde bir tabakla çıkageldi, ortasında mavi renkli bir pasta vardı ve bana uzattı. Yanında Stephie vardı ve hepimiz Rocco'nun Antony'nin yanından geçip kulağına usulca bir şeyler söyledikten sonra kapıdan çıkışını izledik.

Stephie usulca, "Bunu iş arkadaşlarımız hakkında söylemememiz gerektiğini biliyorum ama bu adam onu gördüğüm anda benim şaplak bankama girdi," dedi. Valeria mırıldanarak onayladı.

Dürüst olmak gerekirse, Rocco Passeroyla tanışmadan çok önce onunla ilgili birden fazla kirli rüya görmüştüm. Yarış sahnesine ilk çıktığında, on altı yaşımdayken fantezi cephaneliğimdeydi.

Onları salyalarının aktığı trans halinden çıkaran bir ses çıkardım ve ikisi de bana küçük paketler uzattı. "Sıra bizde!" Valeria bana önünde ayıcık olan bir tulum ve bir zürafa diş çıkarma halkası almıştı. Stephie ise Amelia Earhart hakkında bir kitap ve bir burun aspiratörü almıştı.

İkisine de teşekkür ettim ve daha fazla insan bana hediye vermek için yanıma gelirken onlar da etrafımda oturdular. Sadece birkaç aydır tanıdığım bu insanların cömertliği karşısında şaşkına dönmüştüm. Hediyeler emziklerden uyku tulumlarına ve bunların arasındaki her şeye kadar çeşitlilik gösteriyordu. Sonunda, ben

Üç dilim pasta yedim ve duygu seline kapılmaya hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Son olarak Vanessa ve ortakları önümde belirdi. Başımı sallayarak ayağa kalktım. "Hepinize çok teşekkür ederim. Buna inanamıyorum." Kendimi bir rüyada yaşıyormuş gibi hissediyordum. O zamandan beri parti vermemiştim... Ne zaman verdiğimi bile hatırlayamıyordum. Annem ölmeden önce olduğu kesindi.

Antonius bir elini onun omzuna koydu. "Bunu hak ediyorsun. Sen bu ekibin değerli bir üyesisin." Boğazını temizledi. "Bu arada, bizi takip edin." Beni kalabalığın arasından geçirip otoparka götürdü.

Önümüzde büyük bir Lexus SUV duruyordu ve ben onlara baktım. "Bay Barbieri..." Ben başladım ama o elini salladı.

"Panik yapma, Tally. Bu bir şirket arabası, belli bir süre için sana kiralandı. Sonunda, takas edeceğiz. En iyi ihtimalle vergiden düşeriz." Tüm bunları havalı bir şekilde söyledi ama yüzündeki orantısız sırıtış bana bunun bir şirket arabası olabileceğini ama benim *için* aldıklarını söyledi. "İşe gidip gelmek için bir yola ihtiyacın var ve eğer iki çalışanım bunu ulaşım için kullanıyorsa, çok daha iyi."

Hayes bir yanımda, Jesse diğer yanımda duruyordu. Yüzlerindeki şaşkınlık bana bunun olacağını onların da bilmediğini söylüyordu.

"Yılın en iyi güvenlik derecelerinden birine sahip," diye mırıldandı Hayes usulca.

Daha önce de şirket arabalarım olmuştu, özellikle de profesyonel olarak şoförlük yaptığım zamanlarda. Aradaki fark, bunu gerçekten hak etmediğimi hissetmemdi.

Vanessa ve Antony'nin arasına baktım. Geri çevirmem gerektiğini hissettim. "Emin misin?"

Vanessa başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bak, şirket arabalarımız var. Kendinizi daha iyi hissedecekseniz, bunu sözleşmenize yazacağız."

Kendimi tutmaya çalıştığım gözyaşlarım şimdi yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Antony cebinden anahtarları çıkardı ve bana uzattı. Herkes sanki P1'e yeni girmişim gibi alkışlayıp tezahürat yaparken tereddütle aldım.

Muhtemelen uygunsuz olsa da Antony'ye sarıldım, sonra karısına döndüm. Vanessa uzandı ve bana sıkıca sarıldı. "Harika bir anne olacaksın, Tally."

O bana sarılırken gözyaşlarım sel olup yanaklarımdan aşağı aktı. Muhtemelen doğru olmasa da bunu duymaya ihtiyacım vardı. Berbat bir çocuk olacaktım ama bu bebeği deli gibi sevmediğim için olmayacaktı.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi bana sarılmaya devam etti, sonunda kendimi toparlayıp geri çekilene kadar sırtımı daireler çizerek okşadı. Diğer kocaları Trent ve Nathan'a nemli bir öpücük verdim ve arabaya doğru yürüdüm. Yepyeni görünüyordu ve sanki bugün fabrikadan çıkmış gibi kokuyordu.

Kendimi yeniden bir takımın parçası gibi hissetmemi sağlayan bu insanlara teşekkür etmek için kelimeler bulmam gerekiyordu. Birkaç kişi şu anda "Konuşma, konuşma, konuşma!" diye bağıırıyordu.

"Öncelikle teşekkür ! Hayatlarınızdan zaman ayırıp benim için bu sürprize katıldığınız için her birinize teşekkür ederim. Bu bebek partisini düzenleyen herkese, ekibin bir parçası olmama izin verdikleri için VANT Racing'e teşekkür ederim." Yanaklarımdaki gözyaşlarını kolumun tersiyle sildim. "Üzgünüm, şu anda her şey beni ağlatıyor."

Kalabalığın içinden küçük bir kahkaha dalgası geçti.

"Antony, Vanessa, Trent ve Nathan, bana şans verdiğiniz için ve o zamandan beri gösterdiğiniz tüm nezaket için teşekkür ederim." Hâlâ patronların yanında duran Hayes ve Jesse'ye baktım. "Hayes ve Jesse'ye her şey için çok özel bir teşekkür."

Tanrım, o anda o sözleri söylemek istedim. Onlara onları sevdiğimi söylemek istedim ama çok erkendi, doğru zaman değildi.

Boğazımdaki yumruyu temizledim. "Hepinize minnettarım ve bu bonus çalışanla birlikte ekibe geri dönmek için sabırsızlanıyorum." Karnımı ovuşturdum. Bir alkış tufanı koptu ve hepimiz içeri döndük.

Artık şans benden yanaydı ve mutluluk elimin altındaydı.

TWENTY-THREE

HAYES

TALLY yatakta dönüp duruyordu, sanki rahat edemiyordu. Geçen hafta çok sancısı olmuştu ve son ultrason bebeğin dönmeye başladığını göstermişti, bu yüzden rahatsızlığı daha da artacaktı. Şu anda önünde bir basketbol topu vardı ve bu hiçbir zaman uyumanın en kolay yolu olmayacaktı.

Yanağını okşadım. "Bebeğim, iyi misin?" Uyku karanlığın kıyısında duruyordu, çünkü Tally uyuyamadığında hiçbirimiz uyuyamıyorduk. Jesse ve ben her gece yer değiştiriyorduk, böylece her gün birimiz yaşayanlar diyarında kalıyorduk.

İç çekti. "Hayır. Sanırım kasılmalarım var."

Sanki damarlarıma adrenalin pompalamış gibi uyuşukluğum geçti. "Sence kasılmaların mı var?"

Ağır bir iç çekiş daha. "Hayır, kasılmalarım olduğunu biliyorum. Birkaç saattir."

Yataktan fırladım ve onun sakın yüzüne baktım. Panikliyordum. Kendime bu an geldiğinde paniklemeyeceğimi söylemiştim ama siktir et. "Hastaneye gitmeliyiz," dedim usulca, aslında *neden bana daha önce söylemedin* demek isterken!

Başını salladı, kendini dik bir pozisyona çekti. Telefonumu kaptım ve üçüncü açan Jesse'yi aradım. "Ben

zaman. Will ve Colin'i ara."

Telefonu kapattım ve ihtiyacı olan her şeyi toplamaya başladım. *Vücut yastığına ihtiyacı var mı? Peki ya şişme top?*

"Çanta köşede, Hayes."

Sakin olanın ben olmam gerekiyordu. Bir insanı dışarı itmek üzere olan oydu.

Gösterdiği çantayı aldım ve onu da alıp arabaya koşma isteğime direndim. O uyku şortunu ve kapüşonlu sweatshirt'ünü giyerken etrafında daireler çizerek yürüdüm.

Anahtarlarını aradım ama bulamadım. *Anahtarları nereye koymuş olabilir?* Mutfak tezgahını, sehpayı ve buzdolabını kontrol ettim.

"Kapının yanındaki kancadalar," dedi usulca. Elbette oradaydılar, kapının yanında asılıydılar.

Jesse ortaya çıktı ve hayatımda hiç kimseyi gördüğüm için bu kadar rahatlamamıştım. "Şükürler olsun buradasın."

Bana geniş gözlerle baktı, sonra Tally'ye doğru ilerledi. "Bebek sahibi olmaya hazır mısın?"

Karnını tutarak yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bu kısmı atlayabilir miyiz?"

Bir kolunu onun omzuna dolayarak bana baktı. "Git çantayı arabaya koy ve birkaç derin nefes al dostum. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Oradan o kadar hızlı kaçtım ki, muhtemelen yanık lastik kokusunu alabilirdiniz. Ayakkabı giyiyor olsaydım alabilirdin. *Hay sikeyim.*

Bavulunu arabaya yükledim, sonra ön kapıya koştum ve çorapsız spor ayakkabılarımı giydim. Jesse, Tally'yi evden çıkarıp arabaya götürdü, onunla kasılmalarının ne aralıklı olduğu ve önemli olduğunu *bildiğim* ama beynimden kaçan diğer tüm şeyler hakkında sessizce konuştu.

Jesse anahtarlar için elini uzattı, ben de hemen verdim. Bırakın Tally'yi hastaneye götürmeyi, şu anda bir alışveriş arabasını itecek kadar bile kendime güvenmiyordum. Onunla birlikte arka koltuğa tırmandım ve ona sıkı sıkı sarıldım. On beş dakikalık hastane yolunda üç kasılma daha geçirdi ve her seferinde nefesimi tuttum.

Parmaklarımı o kadar sıkı sıkıyordu ki kırılmalarından korkuyordum ama faydası olacaksa tüm vücudumu un ufak etmesine izin verebilirdim.

Son kasılması da hafifleyince nefes nefese kaldı. "Korkuyorum, Hayes. Ya yapamazsam?"

Ona sıkıca sarıldım. "Bunu yapabilirsin, tatlım. Sen Tally Palmer'sın. Dünyanın önüne çıkardığı tüm engelleri aştın. Birkaç saat içinde bebeğimizi kucağına alacaksın ve gezegendeki en güzel anne olacaksın." Parmaklarını dudaklarıma götürdüm. "Ben de korkuyorum. Dehşete düştüm. Ama içimin derinliklerinde buna sahip olduğunu biliyorum."

Acil servise girdik ve yavaşça arabadan inmesine yardım ettim. Jesse onu derinden öptü, sonra alnını onunkine yasladı. "Arabayı park edip Will ve Colin'i arayacağım. Birazdan dönerim."

Başını salladı ve paytak paytak resepsiyona yürüdü, orada tekerlekli sandalyeye oturtulduktan sonra doğruca doğumhaneye gönderildiler. Asansörden iner inmez bir telaş başladı. Hemşireler etrafta koşuşturuyor, ona bir yatak ayarlıyor, monitörlere bağlıyor ve görsel kontroller yapıyordu.

Jesse, Will ve Colin'le birlikte görüldüğünde rahatlayarak ağlayabilirdim. Hemşire bir odada bu kadar çok erkek olunca kaşlarını kaldırdı.

Will yatağa doğru yürüdü ve Tally'nin alnına bir öpücük kondurarak onunla alçak sesle konuştu. Tally gözyaşlarına boğuldu ve Colin de aynı şeyi yapmak üzereymiş gibi görünüyordu. Colin ona sarılırken Tally en eski arkadaşının gömleğine . Aralarındaki bağ, Jesse ve benim sadece üzerinde çalışabileceğimiz bir şeydi. Aralarında çok güzel, koşulsuz bir sevgi vardı.

Tally, Will'in doğum odasında kendisiyle birlikte tek kişi olmasını istediğini söylediğinde itiraz etmememin nedeni buydu. Sanırım Jesse biraz hayal kırıklığına uğramıştı ama kendini tutmuştu. Elbette onun isteklerine saygı duyduk. Bunun nedeninin vajinasıyla daha yeni tanışmış olmamız olduğunu söyleyerek şaka yaptı; aşağıya her indiğimizde vajinasının bir karpuzun etrafına gerilmiş halini görmemizi istemiyordu.

Görünüşe göre, Will'in vajinaların iğrenç olduğunu düşünmesi önemli değildi.

Yine de bizi burada, hastanede istedi. Doğum sancısı çekerken yanında olmamızı istiyordu ve bunun bir anlamı vardı. Doğumunu görmek için daha çok zamanımız olacaktı, çünkü ben uzun vadede bu işin içindeydim. İki, beş, on yıl sonra başka bir bebek sahibi olmaya hazır olduğunda orada olacak, elini tutacak ve ona muhteşem olduğunu söyleyecektim.

Will doğrulurken gözlerinde yaşlar vardı ve Colin'i uçurumun kenarına itmek için gereken tek şey buydu. Gözyaşlarına boğuldu ve Tally gülerek ona sarılabilmesi için eliyle işaret etti. Bu üçü bir aileydi ve yakında bu aile iki katına çıkacaktı. Çünkü onlar benim de ailem olacaktı. Jesse'nin yüzündeki huzur ifadesine bakılırsa, onun da ailesi olacaktı.

Will onları kucaklaşırken bıraktı ve Colin'in Tally'ye ne söylediğinden emin değildim ama bir sonraki kasılma sırasında soluk soluğa kalmasına ve gülmesine neden oldu.

Yanımıza gelen Will derin bir nefes aldı. "Çok korkuyorum."

Jesse onun sırtına hafifçe vurdu. "Hepimiz öyleyiz."

Gözleri gezindi. "İkinize sahip olduğum için mutluyum. Ona iyi geliyorsunuz. Onu uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim ve bunda ikinizin büyük payı var." Titreyen bir nefes verdi. "Benim de burada olmama izin verdiğiniz için teşekkür . Hepinizin yakınlaştığını biliyorum ama bunu tek başınıza yapmanıza izin verebileceğimden emin değilim. Bana ihtiyacı olsaydı ve ben burada olmasaydım..."

Omzunu sıktım. "O seni istedi ve biz bunu anlıyoruz. Bir sonraki tamamen bana ait, anladın mı?" Alay ettim.

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "."

Altı saat sonra Tally beklendiği gibi küçük bir oğlan değil, küçük bir kız doğurdu. Ultrason teknisyeni bunun bir tahmin olduğunu söylemişti ve görünüşe göre yanlış tahmin etmişti. Will bunu söylemek için bekleme odasına girdiğinde, yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Colin daha çok ağlamış, Will'e sıkıca sarılmıştı. Jesse'ye sarıldım, sonra Will'e de.

"Her şey mükemmel gitti. Sadece plasentayı doğurtuyor ve bunun için beni dışarı attılar. Görünüşe göre görmem gerekmeyen bazı şeyler . Onu temizliyorlar, sonra siz gidip onu görebilirsiniz."

Bir kalp atışı sonra, hayatımda gördüğüm en güzel bebeğe bakıyorduk. Tally yatakta yorgun bir uykudaydı ve monitörleri çıldırırdım.

Bebek yumuşacık ve buruşuktu, mor ve pembe arasında garip bir tondaydı ama muhteşemdi. Bir fotoğrafını çektim, sonra da haber vermek için aileme mesaj attım.

Sürpriz. Bir kız. Ve tüm dünyadaki en güzel küçük kız. Her şey mükemmel. Tally iyi gidiyor, doğum kitabı.

Ailem hala Teksas'taydı ve onlara poliamori olayından bahsetmemiştik. Ama Tally'nin kız arkadaşım olduğunu, hamile olduğunu biliyorlardı ve bebek biyolojik olarak benim olmasa da, kendimi her şekilde bebeğin olarak göreceğimi bilmelerini istedim.

Kolayca kabul edeceklerinden hiç şüphem yoktu. Tally'yle birkaç kez telefonda konuşmuşlardı ve annem onun bebekler ve ne beklenmesi gerektiğiyle ilgili sorularını yanıtlamıştı. Harika biriydi. Bakım paketleri göndermişler ve torunları hakkında konuşmuşlardı.

Anne: O kesinlikle gelmiş geçmiş en güzel bebek. Tally'ye tüm sevgimizi iletin ve onunla gurur duyduğumuzu söyleyin. Yepyeni torunumu kucağıma almak için sabırsızlanıyorum.

Şimdi ağlayacaktım. Jesse bir kolunu omzuma doladı. "Önyargılı olabilirim ama şimdiye kadar gördüğüm tüm bebeklerden çok daha tatlı," diye fısıldadı.

Bir hemşire belirdi ve onu işaret etti. "Onu tutmak ister misiniz?" Şiddetle başımı salladım. "Sen baba mısın?"

Jesse gözlerini bebekten alamıyordu. "İkimiz de öyleyiz."

Hemşire gözünü bile kırpmadı. "İkinizi de tebrik ederim. Gelin buraya oturun. Tamam, şimdi kollarınızı bu şekilde tutun." Kollarıma açtı verdi, sonra bebeği kollarıma yerleştirdi. O kadar hafif, o kadar küçüktü ki.

"Merhaba güzel kız," diye fısıldadım. "Seni koruyacağım ve sana dünyayı vereceğim."

Jesse'nin parmakları kızın yanaklarında kocaman görünüyordu. "Benim de."

Hemşire sıırttı. "İyi olduğundan emin olmak için anneni uyandırmam gerekiyor, güzel kız." Tally'yi uykusundan nazikçe uyandırdı, ateşini kontrol etti, ağrıları ve dikişlerini sordu.

Dikiş mi? Neresine dikiş attırmış olabilir?

Tally hemşirenin tüm sorularını halsiz bir şekilde yanıtladı ve kadın kapıyı kapattıktan sonra ayağa kalktı. Jesse, bebeği düşürecek gibi yakalamak için hazır bekliyordu. Yavaşça ona doğru ilerledim ve Tally'nin alnını ve gözlerinin etrafındaki yorgun çizgileri öptüm.

"Tanrım, sen inanılmazsın. Bunu biliyor musun?" Öne doğru eğilerek bebeği dikkatlice kollarına yerleştirdim. "Bak ne yapmışsın, tatlım. O mükemmel."

Derin bir nefes çekti. "Merhaba, güzel kız. Merhaba, Bobbi-Haziran."

Bebek minik gözlerini açtı ve annesine göz kırptı. İçimdeki her şey değişti ve yeniden düzenlendi. Şimdiye kadar sahip olduğum her öncelik, hayal ettiğim her rüya, kendini bu ikisinin etrafında yeniden şekillendirdi.

Jesse genişçe gülümsedi. "Mükemmel. Bobbi-June Palmer. Dünyaya hoş geldin meleğim."

Belirsiz bir süre boyunca sessizce oturduk, sadece bebeğe baktık. Dakikalar ya da saatler olabilirdi.

Colin ve Will daha sonra, o güne kadar gördüğüm en büyük çiçek demetiyle odaya geldiler ve Colin, Tally ve bebeği öperken biraz daha ağladı.

O anda, o yataktaki kadını ve kucağındaki minik bebeği sevdiğim kadar iki insanı sevebileceğimi düşünmemiştim.

TWENTY-FOUR

TALLY

İki gün boyunca hastanede kaldım ve hastane faturalarını düşünmemeye çalıştım. Vajinam gibi hissediyordum ve sütüm tsunami gibi gelmişti, bu yüzden göğüslerim de gibi hissediyordu. Uyuyamadım.

Bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Bobbi-June en mükemmel bebektir. Keşke Buck onu görebilseydi. Ona bayılırdı; bunu biliyordum. Muhtemelen erkek olmasını tercih ederdi ama yine de küçük bir kızı çok severdi.

VANT Racing'deki herkesten kocaman bir balon buketi ve Vanessa Sumich'in kendisinden bir tane daha almıştı. Hayes'in ailesinden de beni yine ağlatan bir hediye sepeti gelmişti. Hormonlarım tekrar bana ait olduğunda çok mutlu olacaktım.

Neredeyse uyanık olduğum süre boyunca burada birileri olmuştu ama şu anda herkes evine gitmişti. Jesse ve Hayes'in duş alması ve Norton'u beslemesi gerekiyordu; Will'in de Colin gibi çalışması gerekiyordu. Onların bebeği sevdiklerini düşündükçe gülümsedim. Bobbi-Haziran gezegendeki en sevilen çocuk olacaktı.

Odamın kapısı çalındı ve sesin Bobbi-June'u uyandırmadığından emin olmak için hızla başımı çevirdim. "İçeri gel." Kapı açıldı ve kalbim durdu.

Kapı aralığında Brick Willtot vardı.

Siktir. Siktir.

Uzandım ve bir elimle zili, diğer elimle beşiği tuttum. Brick Willtot'un bebeğini alıp gidebileceğini düşündüğümünden değil, ama mantıklı davranmıyordum.

"Tally." Sesi soğukkanlı ve sakindi ama bu adamı tanıyordum. Ne kadar soğukkanlı görünürse, o kadar öfke .

"Brick. İçeri nasıl girdin?"

Bobbi-June'a baktı ama birkaç adımdan fazla yaklaşmadı. "Onlara torunumu görmeye geldiğimi söyledim ve para dünyayı döndürüyor. Kaynaklarım bir oğlunuz olacağını söyledi."

Brick'e kimin bilgi verdiğini düşünmemeye çalıştım. "Burada ne yapıyorsun Brick?"

Bana doğru alaycı bir tavırla baktı. "Saçmalama, Tally. İkimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. Basit matematik yapabilirim. Bu bebek Buck'ın. Oğlumdan çaldığın son parça."

"NASCAR oğlunu çaldı. Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye karşı çıktım, ancak bunun anlamsız olduğunu biliyordum. "Burada hoş karşılanmıyorsun," diye de ekledim.

Başını bana doğru eğdi. "Torunumu benden uzak mı tutacaksın?"

Evet, . "Bu senin torunun değil," diye yalan söyledim.

"Zekama hakaret etme. Bu prematüre bir bebeğe benzemiyor ve dokuza kadar geriye doğru sayabilirim."

"Ne düşündüğün umurumda değil."

Bana doğru bir adım attı, yanakları kızarmaya başlamıştı. Elimdeki zile bastım. "Sen bir başka bir şey değilsin, Tally Palmer. O bebeğin benim torunum olduğunu biliyorum." Daha yakına eğildi. "İşim bittiğinde, onu bir daha asla göremeyeceksin. Avukatlarıma senin ne kadar dönecek bir sürtük olduğunu anlattıracağım ve kıyaslandığında ben yardımsever aziz gibi görüneceğim. Yoksul ve bekar bir annenin sağlayamayacağı tüm sevgi, ilgi ve fırsatı o çocuğa sağlayabilecek biri. En iyi eğitimi. En iyi fırsatlar.

"Sen zaten o bebeği biyolojik ailesinden uzak tutmaya çalışan bir annesin. Ne bir işin, ne bir beklentin, ne de paran olacak. Seninle işim bittiğinde, içinde yaşayacağın bir kutun olmayacak. Ben gidiyorum.

"Seni mahvetmek istiyorum ve insanlar da buna izin verecek, çünkü ben zengin ve önemliyim, sen değilsin..."

"İyi misin, Tally?"

Brick'in yanından Rocco'ya baktım. Hayatımda hiç kimseyi gördüğüm için bu kadar rahatlamamıştım. "Brick de şimdi ."

"Söz konusu adam homurdanarak bana doğru hamle yaptı. Rocco hemen oraya gelmiş, Bobbi-June, ben ve Brick'in arasına girmişti.

Rocco'nun yüzünü göremiyordum ama sırtındaki her kas gergin ve hazır. "Bunu senin için yapması için güvenliği çağırmadan önce gitmeni öneririm. Sonra da polisi."

Brick bir adım geri çekildi ama yüzündeki ifade kaybolmadı. "Avukatlarımdan haber alacaksın, Tally. DNA testi yaptıracağım, sonra o bebek benimle eve gelecek."

Hemşireler geldiğinde onları yollarından çekerek döndü ve gitti. "Affedersiniz!" diye tersledi hemşire, sonra bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

"O adamın bu odaya girmesinin yasaklanmasını istiyorum," dedim ona. "Ben... Ben onu asla görmek istemiyorum."

Hemşire kaşlarını çatı ama kararlılık çenesini sıkılaştırdı. "Güvenliğe söyleyeceğim. Bir daha bizim masamızdan geçemeyecek. Aramamı istediğiniz biri var mı?"

Başımı salladım. Hayes ve Jesse'ye birazdan kendim mesaj atacaktım. Hemşire gitti ve ben de ciğerlerimi yakan nefesi dışarı verdim. Battaniyenin altında bir topun içine çökmek istedim ama Rocco'nun hâlâ odada benimle olduğunun fazlasıyla farkındaydım.

"Derin nefes al, *Stellina*."

Gözlerimi kapattım, ellerimin topuklarını yıldızlar görene kadar yuvalarına bastırdım ve oksijen emdim. Bobbi-June hâlâ odadaki gerginlikten habersizdi ve bunun için minnettardım.

"Bir şeyin yok." Sesi içime işledi, her şeyin yolunda olduğuna dair o mutlak güven ve bir anlığına kendimi ona inandırdım. Başımı kaldırıp ona baktığımda bebeğe bakıyordu. "*Bambolina*. Annenin güzelliğini , değil mi?" dedi usulca. Tekrar bana baktı. "Parlıyorsun, Tally."

Hafif histerik bir kahkaha attım. "Yalancı. Ama minnettarım."

Bana pembe ve mor ortancalardan oluşan kocaman bir demet sundu. "Tebrik ederim."

Dev çiçek demetini aldım ve kucağıma koydum. "Teşekkür , Rocco. Bunlar için ve daha öncesi için."

Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi elini salladı. Belki onun için hiçbir şeydi. Ama benim için bir anlamı vardı. Sandalyeye oturdu. "İşte bana her şeyin yolunda gittiğini söylediler." Tekrar başımı salladım, çünkü bu biraz garipti. "Bobbi-Giugno." Neredeyse Juno gibi telaffuz etti ve ben de güldüm.

"Bobbi-June. Adını sevdim, ayını değil."

Sırıttı. "Güzel isim." Tekrar kapıya baktı. "Peki ya adam? Babası o muydu?"

Brick Willtot'ı becerme düşüncesiyle gözlerim kurumasın diye uğraştım. *Ew*. Yani, içi bu kadar çirkin olmasaydı, bira göbeği olmasaydı ve bir çingiraklı yılan kadar kaba olmasaydı yakışıklı olabilirdi. "Tanrım, hayır." Tereddüt ettim ama sanırım sır ortaya çıkmıştı. Eğer Brick DNA testi yaptırmayı başarır, gerçeği öğrenecekti. "Onun oğlu Bobbi-June'un babasıydı. Yarış pistinde öldü."

Rocco üzüntüyle başını salladı. "Kaybınız için üzgünüm."

Ona göz kırptım. Pistten ilk çıktığım Daytona'da Hayes ve Ty dışında bana başsağlığı dileyen ilk kişi oydu. Buck'la altı aydır görüşüyor olmamıza rağmen başka hiç kimse birini kaybettiğimi kabul etmemişti.

Diğer saçmalıkların arasında kaybolup gitmişti.

"Teşekkür . Onu hiç tanıyamayacağı için üzülüyorum."

Rocco beşiğe uzandı ama durakladı. "Alabilir miyim?" Başımı salladım, o da sabit bir parmağıyla yanağını okşadı. "Çok küçük. Burnu tırnağım kadar," dedi usulca. "Bu üzücü ama örnek bir sen olacaksın. Tıpkı sevgililerin gibi."

Gözlerimi kısarak ona doğru baktım ve bunun benim yaşam tarzımla bir alay olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ama öyle görünmüyordu. "Onlar sevgiliden daha fazlası. Onlar ortak."

"Bu *bambolina* onların olduğu için çok şanslılar. Ve sen de." Bana çarpık bir sırıtış attı ve gamzeleri bana bir şeyler yaptı.

Dürüst olmak gerekirse, ondan duyduğum en fazla şey buydu ve Rocco Passero'nun bu yumuşak versiyonu, dergilerin kapaklarında yer alan adamla tamamen çelişiyor gibiydi. Bana son bir kez gülümseyerek ayağa kalktı. "İşe döndüğünde seni görmek için sabırsızlanıyorum." Bununla birlikte gitti.

Hemşire yeniden ortaya çıktığında hala orada oturuyordum, biraz ve son otuz dakika hakkında kafam karışmıştı. Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve kucağımdan çiçekleri aldı. "Bunları suya koyayım, olur mu?"

Odadan çıkıp gözden kayboldu ve ben de beşiğe uzanıp Bobbi-June'u yavaşça kucağıma aldım. Onu göğsüme götürüp emzirdim. Garip şekilli kafasıyla onun minik yüzüne bakarken, ruhumun derinliklerinde onun için tekrar tekrar kurşunun önünde duracağımı biliyordum.

Onu kesinlikle Brick Willtot ve avukatlarından korurdum.

TWENTY-FIVE

JESSE

"Tamam, beni dinle evlat. Annen önce seni saracağız, atıştıracağız ve uykuna geri döndüreceğiz." Hayes'e baktım. "Hazır mısın?"

Başını salladı, bir elinde bebek pudrası, diğerinde bebek bezi vardı. "Biz hallederiz. Sorunsuz bir pit stop. Pratik yapıyorduk."

"Şişe ısıtıcının içinde mi?"

"Evet."

Hayes ve ben Tally'nin uyumasını sağlamak için gece beslemelerini devralmıştık. Birkaç hafta sürmüştü ama artık bunu iyi bir sanat haline getirmiştik.

". Hadi yapalım şunu. Kutu !"

Bobbi-June'un uyku tulumunu açarken komik suratlar yaptım. Hayes bebek silerken, silerken ve silerken onun dikkatini dağıtmak için elimden geleni yaptım. Bacaklarını yukarı kaldırdım, yeni bezi yerine oturttum ve onu önce tulumuna, sonra da uyku geri soktum.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Temiz!"

"Temiz!"

Ona küçük bir beşlik çaktım. "Harika iş çıkardınız, takım."

Onu nazikçe kucağıma alıp kolumun arasına yatırdım. Onun iyileştiğine ikna olabilmem için en az iki hafta geçmesi gerekmişti.

kucağıma alırsam cam gibi kırılmayacağını düşündüm. Will ve Colin'in Tally'ye hediye ettiği sallanan koltuğa oturdum ve bebeği hafifçe salladım. Esnedi ve kedi yavrusu gibi bir protesto sesi çıkardı.

Neredeyse hiç ağlamayan harika bir bebektir ve çok uyanık ve değerliydi. Muhtemelen gezegendeki en akıllı bebektir, şimdiden başını kaldırıp etrafına bakmaya çalışıyordu. Ama karnı doyurulmadığında, özellikle de sizi yeterince , huysuzlaşıyordu.

Onu nazikçe salladım. "Merak etme, bebeğim. Hay-Hay biberonunu almaya gitti bile. Uzun sürmez."

Sanki küçük sesler onu mutfaktan çağırmış gibi, yanında uyuklu bir Norton'la çıkageldi. Büyük köpeğim artık benim değildi. Artık yüzde yüz Bobbi-June'un köpeğiydi. Orada oturur ve saatlerce beşikte ona bakardı. Karnını doyurduğunda yanına uzanıyor ve ona sevgiyle bakıyordu. Tally onu emzirdiğinde, koca kafasını Tally'nin kucağına koyup canlı bir emzirme yastığı gibi otururdu. Ağladığında odaya ilk giren o olurdu.

Hayes şişeyi bana uzattı, yüzünde bir esneme vardı.

"Uyumaya devam et, dostum. Ben hallederim. Onu yatıracağım."

Sadece başını sallayıp eğilerek yanağından öpmesi ne kadar yorgun olduğunun bir göstergesiydi. Norton'un başını okşadıktan sonra karanlık koridora geri döndü.

Bobbi-June'a şişeyi verdim ve çok güzel tutundu.

Ne dedim ben? Çok zekice.

"Annenin yarın büyük bir günü var. Senin de öyle. İşteki ilk günün. Söylemeliyim ki, yirmi üç günlüksün ve şimdiden günlük işlere girmek zorunda olmak biraz zor görünüyor. Şu anki ekonomik durum, haksız mıyım? Çılgınlık." Sallanırken ona yatıştırıcı saçmalıklar mırıldandım. "Açıkçası annenin şimdiden geri dönmeyi düşündüğüne inanamıyorum. Daha yeni bir bebek dünyaya getirdi, bence birkaç hafta daha dinlenmeyi ve rahatlamayı hak ediyor, değil mi?"

Bebek bana yavaşça göz kırptı.

"Evet, aynı fikirde olacağını biliyordum. Ama annen bir savaşçı; hiçbir şeyin onu alt etmesine izin vermez. Umarım sen de bu özelliği ondan almışsındır. Umarım minik bir mini-anne olursun, çünkü dünyada ondan daha mükemmel birini düşünemiyorum. Sen hariç tabii ki."

Biberonunu bitirirken onu salladım ve "Everyone Wants To Rule The World" şarkısının sözlerini mırıldandım, sonra onu omzuma yerleştirdim - tükürük bezi zaten , çünkü öğrenmeden önce sadece bir kez üzerine kusulması . Bir bebeğin gazını çıkarmanın en iyi yolunu Google'da araştırmıştım, çünkü sırtını çok sert sıvazlarsam kocaman elimin onu incitmeyeceğine hala ikna olmamıştım.

İşaretle geçirdiğinde onu göğsüme yasladım ve tekrar uykuya dalana kadar salladım. Gece boyunca uyumasına hazırdım ama diğer yandan bu sessiz anları seviyordum. Böyle anlarda kendimi onun gerçek babası gibi hissediyordum. Sanki bir şeyleri doğru yapıyormuşum gibi. Belki de evde oturan bir baba olmak kaderimde vardı.

Bu fikre güldüm. Babam bu düşünce karşısında kalp krizi geçirirdi, belki annem de geçirirdi. Bir ailede kadın ve erkeğin sahip olması gereken roller konusunda oldukça katı fikirleri vardı. Ama bu, babam öldüğünde annemin olduğu anlamına geliyordu. Bayan Banks olmakla o kadar meşguldü ki, ona amaç ve kişilik kazandıracak bir Bay Banks olmadığında ne yapacağını bilemiyordu.

Tally ile asla böyle bir sorunum olmazdı. O muhteşem bir şekilde kendisiydi. "Ah, kendimi çok hüzünlü hissediyorum, bebeğim. Hadi seni yere bırakalım.

Seni tekrar uyandıracam," diye fısıldadım, ama o derin bir uykundaydı. Yavaşça yatak odasına doğru ilerleyerek onu odanın köşesindeki beşiğe yatırdım. Bebek odası ve tüm eşyaları şimdilik oturma odamdaydı ama o hâlâ Tally ile birlikte boş odada uyuyordu.

Nefesimi tuttum ama o uyumaya devam etti. Onu her yatırdığımda bir bombayı etkisiz hale getiriyormuşum gibi hissetmem gerekiyor muydu emin değildim ama öyleydi.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde Tally'nin yanına tırmandım ama uykuda kalmayacağını bilmeliydim. "Tamam mı?" diye sordu uykulu bir şekilde ve ben de kolunu öptüm.

"Her şey mükemmel. Uyumaya devam et."

Tekrar yastıklara gömüldü, nefes alışları yumuşak ritmine dönmeye başlamıştı bile. "Tamam. Seni seviyorum," diye mırıldandı ve tüm vücudum dondu kaldı. Ama o çoktan yumuşak, uykulu nefesler mırıldanmaya başlamıştı.

kollarıma alıp öpme isteğime direndim. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, duymayacağını biliyordum. Ama ben yaptım. Hem de çok.

Sabah çok hızlı gelip geçti ve sonra yalnız kaldım. Sadece ben ve Norton ve hangimizin kapıya daha acınası bir şekilde bakıp eve gelmelerini beklediğimizden emin değildim.

Ev neredeyse bitmek üzereydi ve bu konuda karışık duygular içindeydim. Tally ile birlikte üzerinde çalıştığımız bu projeyi nihayet tamamladığımız için heyecanlıydim ama bundan sonraki gelecek çok belirsizdi. Parayı alıp daha uzakta bir yerde kendine ait bir ev mi tutacaktı? İstesem buraya taşınır mıydı?

Her şey çok hızlı geliyordu. Çok farklı adımları atlamışsınız gibi hissediyordum ama içimden pişmanlık duymak gelmiyordu. Özellikle de dün gecedan sonra.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkardım. Annemin adı ekranda Norton'u korkutarak yüksek sesle inledim. Pek konuşmazdık; onun kendi hayatı vardı, benim de kendi hayatım ve çok sık görüşmemiz gerekmezdi. O ülkenin diğer ucundaydı, bu da her zaman iyi bir bahaneydi. Yas tutarken beni Teksas'a gönderdiği gün yabancı olmaya başladığımızı hissediyordum.

Amcam bana destek olmuştu; babamın ağabeyiydi ve yaklaşık iki yıl önce ölmüştü. Tatillerimi genellikle Hayes'in ailesiyle geçirirdim. Annem hayatımda önemli bir yer tutmuyordu. Yine de aradığında cevap verdim.

"Merhaba anne."

"Jesse. Anneni arayabileceğini düşünmüştüm ama birkaç ay sonra tek çocuğumla konuşmak istiyorsam bunu kendim yapmamın daha iyi olacağını düşündüm."

Boğazımı temizledim. Ben Teksas'a gönderildikten sonra altı ay boyunca benimle konuşmamıştı. Benimle konuşmanın çok acı verici olduğunu söylemişti. Şimdi o büyüklük taşıyamazdı, ama ben verdim.

"Üzgünüm, çok meşguldüm."

Kadın homurdandı. "Motosiklete biniyorsun ve hiçbir sorumluluğun yok mu?"

Bu konuşmayı pişman olacağım şey söylemeden atlatabilmeyi umarak gökyüzüne baktım. "Hayır, benimkinin yanındaki evi satın aldım ve üzerinde tadilat yapıyorum. Aslında neredeyse bitirdim." Durakladım. "Ve bir kız arkadaşım var, bu yüzden çok fazla seyahat etmiyorum."

Hattın diğer ucundaki sessizlik uzundu. "Oh? Adı ne, şu yeni kız arkadaşının? Tanıdığım biri mi?"

Annemin onu nasıl tanıyabileceğini bilmiyordum, tabii bağış toplayan çevresinden biri ya da gündüz pembe dizisinin başrol oyuncusu değilse, ama yine de cevap verdim. "Pek olası değil. Adı Tally. Hayes'in bir arkadaşı."

"Oh," diye burnunu çekti. "Anlıyorum." Evet, annem Hayes'in büyük bir hayranı değildi. Onun kötü bir etkisi olduğunu düşünüyordu - benim DC'ye geri dönmek istemeyen yalnız biri olmamın nedeni oydu. Hayes bana anne sorunlarım olduğunu söylemişti. Muhtemelen haklıydı.

Ne var biliyor musunuz? Bir peni için, bir pound için. "Aslında hem Hayes hem de ben onunla görüşüyoruz. Çok eşli bir ilişkimiz var ve daha yeni bir bebeği oldu, onu kendi bebeğim gibi sevmeye başladım."

Annem homurdandı. "Çok komik, Jesse. Neden her aradığımda bu kadar küstah olmak zorundasın anlamıyorum. Seni Noel için eve davet etmek istiyordum ama sanırım kızlarla Cabo'ya gidebilirim."

Tüm servetim üzerine bahse girerim ki başından beri niyeti buydu ve sadece beni suçluluk duygusuna sürüklüyordu. "Zaten oraya gidemezdin. Cabo'nun tadını çıkar, anne."

Telefonu kapatmasını bekliyordum ama biraz durakladı ve sonra "Gerçekten arkadaşınla aynı kızla mı çıkıyorsun?" diye sordu.

Hay aksi. Şaka yaptığıma inanmaya devam etmesini ve bu işin bırakmasını umuyordum. Yara bandını yırtıp atabilirdim. "Evet."

"Ve bir bebeği mi var?"

"Üç haftalık, dün."

Uzun bir sessizlik oldu. "Bebek senin mi?"

"Yasal olarak değil. Ya da biyolojik olarak." Ama o bebek çoktan hepimizin dünyasının merkezi haline gelmişti ve umarım bir gün bunun hiçbir önemi kalmayacaktı.

Uzun bir nefes verdi. "Bunun için şükürler olsun. Bir kızın sana bebek tuzağı kurduğunu sanmıştım," diye tersledi. "Sanırım oraya gelip bir çift dik göğüs ve en iyi arkadaşın tarafından kör edilmediğinden emin olmam gerekebilir. Maddi olarak iyi durumdasın Jesse. İnsanların niyetlerine karşı dikkatli olmalısın."

Öfke çöktü. Beni beş yıldır görmemiş olan bu kadın, insanların niyetleri hakkında bana ders vermeye nasıl cüret edebiliyordu? Ayrıca, kuşaklar boyu zengin sayılmazdım. Birkaç evim ve bankada, evim başıma yıkılsa bile stres yaşamadan yeniden inşa edebileceğim kadar param vardı. *Forbes*'un zenginler listesinde değildim, Tanrı aşkına.

"Zahmet etme anne. Meksika'da iyi vakit geçir." Sonra dişlerimin arasından bir nefes tıslayarak telefonu kapattım. ", Norton. Gidip bir kap alalım ve gidelim." Köpek kafasını eğerek bana baktı. "Ne yani? Kahve ve elektrikli aletler bu konuşmadan sonra çok ihtiyacım olan terapiden daha ucuz." Hâlâ bakıyordu. "Peki, eve giderken patates kızartması alırsınız."

Norton havladı ve tasmaşının yanına oturdu. Aceleye getirilmiştim.

TWENTY-SIX

TALLY

BOBBI-JUNE BÜYÜK BİR ZAMAN ZAMAN WASTER OLDU.

Sadece

benim için değil,

İkisi de. VANT Racing'deki herkes küçük örgü şapkası ve patikleriyle ona bakmak için durmuştu. Alphonso, onu bana hediye ettiği bebek battaniyesi ve patiklere sarılmış halde görünce gözleri ıslı ıslı oldu ve eşi için bir fotoğraf çekti. Bana bebeğin yakında çok fazla örgü battaniyesi , onlarla ne yapacağımı bilemeyeceğimi söyledi.

Antony bile onu kucağına almış, bebek gibi konuşuyor, on altı yıl sonra gelip onlar için yarışıp yarışmayacağını soruyordu ki bu beni güldürüyordu. Yarışmayı severdim ama bebeğimin saatte iki yüz mil hızla bir yarış pistinde kendini savurması fikri beni dehşete düşürüyordu. Babamın yarışmama nasıl izin verdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Antony'nin sözüne sadık kalan VANT, ofisin dışında küçük bir oda ayırmış, emzirmek için kullanabileceğim bir koltuk, ihtiyacım olursa bir bebek telsizi ve beşik koymuştu. Bu düşünceli davranışları göğsümün dolmasına neden oldu. Ama bebek çoğunlukla bebek arabasında kaldı, uyudu ya da tepesinde asılı duran cep telefonuyla oynadı.

Sonunda simülasyon odasına ulaştığımda günü yarılamıştım. Bobbi-June'u da yanımda getirdim ve neyse ki mışıl mışıl uyuyordu.

Bebek arabasını masasının yanına park ettiğimde Stephie paniklemiş görünüyordu. "ne yapacağım?"

Omuz silktim. "Sadece ayağınla salla onu. Daha yeni beslendi, o yüzden uyuması gerek. Tabii aynı hem matematik yapıp hem de uzuvlarını sallayabileceğini düşünmüyorsan?"

Stephie ofladı. "Tekila shot içebilir, hokkabazlık yapabilir ve yine de bunun için gereken matematiği yapabilirim." Çekingen olabilirdi ama kimse onun matematik yeteneğini sorgulayamazdı.

Neyse ki oda oldukça karanlık ve sessizdi. Simülasyonu çalıştırdığımızdan daha küçük olduğum gerçeğine göre ayarlama gerekmişti ve bir an önce forma girmem gerektiğini biliyordum. Beynim her zaman bebeğin üzerindeydi, ama sonunda sürücünün derinliklerindeydim.

Açık teker ve stok araba yarışları arasında tabii farklılıklar vardı. Fiziksel olarak farklı ama sürüş sürüştü. Temeller aynıydı, ancak becerilerinizin ikisi arasında değiştirilmesi gerekiyordu.

Stephie'ye şeyler bağıırdım ve o da anında uyum sağladı, bu da onun yeteneklerini her şeyden daha çok kanıtlıyordu. Özellikle de VANT Racing'e başlamadan önce hayatında hiç yarış arabası görmediğini itiraf ettiği için. Normal bir arabası bile yoktu. İşe otobüsle gidiyordu ve asla araba kullanmak istemiyordu. İstatistikleri gördüğünü söyledi. Toplu taşıma araçlarında ölme olasılığınız kişisel bir araçta ölme olasılığınızdan daha azdı.

Stephie ve benim üzerinde çalıştığımız proje, araçlar için standart ayarları oluşturacak ve daha sonra bunlar sürücülere ve mühendislere göre ayarlanacaktı. Dürüst olmak gerekirse, o kadar harika bir deneyimdi ki sanki çalışmak yerine oyun oynuyormuşum gibi hissediyordum.

Simülasyonu durdurduğumuzda saatime baktım. Bobbi-June normalde şimdiye kadar uyanmış olmasına rağmen oda hâlâ sessizdi. Hafifçe panikleyerek simülatörden çıktım ve Rocco'nun onu tuttuğunu, bir o yana bir bu yana sallandığını, onunla İtalyanca konuştuğunu görünce durdum.

Stephie onun da odaya girdiğini fark edince, "Yumurtalıklarım," diye nefes nefese kaldı.

Ona kaşlarını çatarak baktım ve minik, miyavlayan bebeğimi tutan iri adama doğru bir adım attım. Yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. ". Sanırım dışarı çıkıp dünyayı görmek istedi," dedi yatıştırıcı bir şekilde. "Sen havanda gibiydin ve o da benim varlığımdan mutsuz görünmüyordu. İzin istemeliydim."

Yani, evet muhtemelen. Muhtemelen onun yaygarasını fark etmediğim için boktan bir ebeveyndim. Belki de onu işe getirmemeliydim, eğer iki işimi de kötü yapıyorsam.

Ancak bebek minik kollarını Rocco'ya doğru sallıyordu ve bir yabancıнын kollarında olmaktan son derece memnun görünüyordu. "Sorun yok. Onu tuttuğun için teşekkür ederim."

Bobbi-June'u tekrar göğsüne bastırdı ve Stephie içini çekti. Evet, anladım. Normalde huysuz olan şoför bebeğe gülümsüyordu ve eğer yeni doğum yapmamış olsaydım, tekrar kendiliğinden hamile kalabilirdim.

"Önemli değil. O iyi bir *bambolina*." Onu bana teslim etti ve Stephie'ye döndü. "Sanırım bir toplantımız var?"

Stephie boğazını temizledi ve neredeyse karanlıkta bile yanaklarının kızardığını görebiliyordum. "Evet, var. Sadece simülatör için ölçülerinizi almamız gerekiyor."

Bobbi-June'u göğsüme bastırdım, o da aç bir şekilde burnunu sokmaya başladı. "Seni yalnız bırakayım." Onu tekrar bebek arabasına yerleştirdim ve itiraz etmeye başladı, minik feryatları daha çok bir kedi yavrusunun ağlamasına benziyordu. O gerçekten de en iyi bebektir.

Rocco bize baktı. "Onu burada besle, *Stellina*. Ben bakmayacağım." Karanlık köşedeki sandalyeye doğru çenesini kaldırdı, sonra bana bir kez daha bakmadan simülatörün kokpitine tırmandı.

Stephie'ye baktım. Omuz silkti, sanki *devam et* der gibiydi. Ben de öyle yaptım. Dürüst olmak gerekirse Rocco'yu simülatörde izlemek de istiyordum.

Kolumu giydiğim büyük boy iş gömleğinden çıkardım. Üzerimde hamile atleti vardı ama yine de bir meme çıkarmadan önce herkesin dikkatinin dağıldığından emin olmak için etrafıma bakındım. Bobbi-June hemen yapıştı ve ben de onu vücuduma yakın tuttum. Rocco hâlâ

Simülatörü çözerek, eskiden Formula 1 takımı için kullandığı simülatörle arasındaki farklara işaret etti.

Stephie onun biraz artan vücut ağırlığını, boyunu ve test ettiği pisti hesaba katmak için hesaplamalar yaparken yüzde yüz odaklanmıştı. Bu şeyin yazılımı üzerinde çalışan yaklaşık on beş kişi daha olduğunu biliyordum ama onlar çoğu zaman VANT Enterprises ofislerinde yaşıyorlardı.

Sonunda Rocco yarışmaya başladı ve bu çok güzel bir şeydi. Stephie simülatörü dokunsal sesler verecek şekilde ayarlamış olmasına rağmen çok kolay bir şekilde sürdü. Bugün bunlara alışmam biraz zaman almıştı, çünkü hamileyken bunları minimumda tutmuştuk. Duvara çarptığımda, gerçek bir duvara olduğu gibi bileklerinizin acıyacağı kadar fiziksel geri bildirim sağlıyordu. Bu işi ciddiye almak için harika bir motivasyon kaynağıydı. Rocco'nun bu konuda bir şey bildiğinden değil, çünkü hayali aracı pistte kolayca manevra ettiriyordu.

Bobbi-June sonunda bitirdi ve ben ayağa kalkıp Stephie'ye doğru yürürken geçirmesi için onu omzumun üzerinden attım. "Bu kısım, pist stok arabaları için yapıldı. IndyCar'lar için sürüklenecek, yüzden simülasyona yansıtıldığından emin olmak istiyorsun."

Ben Rocco'nun sürüşünü izlerken Stephie notlar alıyordu. Onu prototip arabayla gerçek bir pistte görmek için sabırsızlanıyordum.

Hayes'i bulmak için olabildiğince sessizce dışarı çıktım. Tahmin ettiğim gibi garajdaydı ve arabanın burun konisiyle uğraşıyordu. Bizi görünce aletlerini yere bıraktı ve sırtıttı. "En sevdiğim kızlar." Önce Bobbi-June'un başına, sonra da benim dudaklarıma birer öpücük kondurdu. "Öğle yemeği yemek ister misin?"

Bobbi-June'u bebek arabasına geri koydum. "Daha yeni yedi ama çok isterdim."

Alphonso'ya öğle yemeğine gideceğini bağırdı, sonra büyük çift kapıya doğru yürürken kolunu omzuma attı. "Döndüğün ilk gün nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "Herkes Bobbi-June konusunda çok iyi davrandı ama eminim eninde sonunda bir işyerinde bebek sahibi olmanın tuhaflığı geçecektir."

"İş başa düştüğünde hallederiz. Jesse'nin evde oturan bir baba olmak için can attığına eminim," dedi kıkırdayarak.

Jesse'yi -uzun boylu, dövme, huysuz görünümlü Jesse- bebek bezi değiştiren ve biberon veren biri olarak hayal etmek zordu ama bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Hem o hem de Hayes gerekmedikçe benim için adım ve onları sevdiğimi kendime itiraf edebilirdim. Bobbi-June her , sanki ev kardeşlik partisiymiş ve Bobbi-June geçirme yarışmasını kazanmış gibi kutlama . Onu ilk kimin gülümsetebileceğini görmeye çalışıyorlardı, bunun gazlı bir yüz olduğundan yüzde doksan emin olmama rağmen.

"Hayes?"

"Hmm?" diye sordu, bebek arabasını iterken bebeğe surat yaptı.

Onu durdurdum. "Seni seviyor muyum?"

Bana doğru göz kırptı. "Bu bir soru muydu?" diye alay etti.

kızarcınca elimin tersiyle karnına hafifçe vurdum. "Hayır, yani seni seviyorum."

Bebek arabasını tutmayan eliyle beni belimden kavrayarak kendine çekti. "Ben de seni seviyorum, Tally Palmer. Hem de çok."

Dizlerim jöle gibi olana ve nefesim kesilene kadar onu öptüm. "Bu rahatlatıcı bir şey, yoksa bu karşılıksız özlem olayı çok hızlı bir şekilde eskiyebilirdi."

Güldü ve şakağımı öptü, sonra beni köşedeki yeni favori şarküterimize götürdü. Burası sadece çevredeki sanayi bölgesinde çalışan işçilere hizmet veren yerlerden biriydi ve dekoru da müşterileri kadar çeşitli ve kabaydı, normalde takım elbiseli ofis çalışanları ve kollarının altında baretleri olan yüksek güvenlik yelekli adamlardan oluşan tuhaf bir karışımdı. Ama burası iyi sandviç yapıyordu ve artık hamile olmadığım için vücut ağırlığım kadar işlenmiş şarküteri eti yiyeceğim için heyecanlıydım.

Siparişimizi verdikten sonra açık masalardan birini kaptık. Ayrı masalar yoktu; çoğu insan ızgaranın etrafını saran büyük tezgahta oturmaktan ve aşçılarla veya birbirleriyle sohbet etmekten mutluydu.

Bobbi-June'u yanımıza park ettim ve bir adam buraya gömleksiz, tepeden tırnağa yağ içinde gelebilirdi ve

bir bebekten daha az dikkat çekiciydi. Bazı garip yan bakışlar aldık ama çoğunlukla insanlar bizi görmezden geldi. *Belki de uyum sağlaması için ona parlak sarı bir yelek almalıyım.*

Siparişi veren aşçı yemeğimizi bıraktı, Bobbi-June'a komik ve mutlu bir yüz ifadesi takındı, dişlerinin olmaması bu ifadeyi biraz daha komik hale getirdi, sonra da bize tek kelime etmeden mutfağa geri döndü.

Daha ilk lokmamı almıştım ki masamızın yanına başka bir adam geldi. Bej rengi chino pantolonu ve polar kazak-yelek ile neredeyse bebek kadar yersiz görünüyordu. "Affedersiniz?"

"Öyle mi?" Hayes sordu, gözleri benimle adam arasında gidip geliyordu, sanki onun kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi.

"Sen Tally Palmer mısın?" diye sordu ve ben gülümsedim. Belki de NASCAR hayranıydı. Bu çok sık olmazdı -görünürde yoktum, akılda da yoktu- ama ara sıra beni tanırdı.

Başımı sallayarak elimi sıkması için uzattım. "Evet, öyleyim."

Adam avucunu benimkine koymak yerine parmaklarımın arasına bir zarf sıkıştırdı. Nereden çıkardığını bile bilmiyordum. Sıkılmış bir ses tonuyla "Size tebliğ edildi" derken bana bakmadı bile. Sonra arkasını döndü ve ben , beynim az önce olanlara yetişmeye çalışırken dışarı çıktı.

Zarfı düşürdüm. Bir çingiraklı yılan gibi hissettim, bir topun içinde kıvrılmış, saldırmak için hareket etmemi bekliyordu. Zarfın içinde ne olacağını çok iyi biliyordum ve onu ateşe vermek istiyordum.

"Tally?" Mühürlü zarfı açıp içine bakarken Hayes tereddütle "Tally" dedi. Brick Willtot'un adı kâbuslarımdaki öcü gibi gözüme çarptı.

"Buck'ın ailesi Bobbi-June'un velayeti için bana dava açıyor."

TWENTY-SEVEN

TALLY

SONRAKI HAFTA CEHENNEM GIBİYDİ. Brick tüm paraya sahip olabilirdi ama onunla mahkemede savaşıarak kendimi iflas ettirirdim.

Bebeğimi korumak söz konusu olduğunda batmayacağım derinlik yoktu. Çocuklar harikaydı ama onlar da ne yapacaklarını bilmiyorlardı, Pek sayılmaz. Bana birikimlerini teklif ettiler ve Jesse tavsiye almak için tanıdığı bir avukatı aradı. Beni birkaç kez ikna ettiler ve ben ağlarken bütün geceyi bana sarılarak geçirdiler.

Willy ve Colin de mükemmeldi ve avukatı görmeye gittiğimde Willy de benimle geldi. Benim adıma öfkelenmiş olsa da, her şeyin benim umduğum gibi iptal o kadar emin değildi.

"Bakın, siz tehlikeli bir işte çalışan bekar bir annesiniz. Hiçbir mal varlığın yok, asgari sahipsinsin ve ülkenin en zengin ailelerinden karşı karşıyasın. çok zor olacak." Will itiraz etti ama ben şaşkınlık içinde öylece oturdum. "Bak, durum umutsuz değil. Bebeğe iyi bakılıyor ve belli ki çok seviliyor."

"Ya onunla evlenirsem? Bu onun davasına yardımcı olur mu? Fakirhanede sayılmam," diye sordu Will ve ben de dönüp ona baktım.

Az önce bana evlenme mi teklif etmişti? Bu çok garipti.

Avukat Serena kaşlarını kaldırdı. "Rahatça varlıklısınız Bay Love, ama Willtot kadar zengin değilsiniz. Aranızda dünyalar kadar fark var. O ülkenin en zengin ilk yüz adamı arasında."

Çok korkunçtu ama umurumda değildi. Bunu yenecektim ve eğer istediğim gibi olursa Brick Willtot bir daha Bobbi-June'un saçının telini bile göremeyecekti.

Ne yazık ki, mevcut kargaşama rağmen hayat devam ediyordu. Bu, hâlâ çalışmak zorunda olduğum anlamına geliyordu; aslında bu her zamankinden daha önemliydi. Antony, bazı ailevi sorunlarım olduğunu söyledikten sonra bana bir hafta izin vermişti ama sonsuza kadar izinli kalamazdım. Tek yapmak istediğim onu bir uçağa bindirip kaçmakken bu çok zordu.

Çünkü iş başa düştüğünde, erkekleri ne kadar seversem seveyim, bebeğimi onlara tercih ederdim. Kalbimin derinliklerinde onların da beni anlayacağını biliyordum.

Ama henüz oraya gelmemiştik.

Belirlediğimiz yere park ettiğimizde Hayes taşıyıcısını arabadan indirmeme yardım etti ve tüm vücudum kurşundan yapılmış gibi hissettim. Uykusuz geceler ve stres yüzünden bitkin düşmüştüm ve içimde kötü bir his vardı.

İş yerinde de bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret Valeria'nın bana kocaman gözlerle ve kaşlarını çatarak bakması oldu.

İkinci işaret Antony'nin ofisinden gelen bağırışlardı. "Sorun nedir?"

Hayes bebeği bana uzatarak Valeria'ya sordu. "Brick Willtot avukatlarıyla birlikte geldi. Kendisi-"

"Willtot Racing, biliyorum," diye cevap verdi, gözleri bana kaydı.

Dehşet damarlarımdan buz akmasına neden oldu. İş yerinde kimseye Bobbi-June'un babasının kim olduğunu söylememiştim, sadece resimde olmadığını söylemiştim. Çoğu insanın onun Hayes'in bebeği olduğunu düşündüğünden emindim.

Kapıya doğru bir adım attım ve Bobbi-June'u Hayes'e geri verdim. "Oraya girmemelisin. Bay Barbieri görmüyor-" Valeria'nın uyarısını duymazdan geldim. Zaten tartışma konusunun ben olduğumu biliyordum, bu yüzden toplantılarına katılmamın Antony'nin umurunda olmayacağından emindim. Yine de işler pek iyi gitmiyor gibiydi. " dinleyin,

Barbieri. Sıkıldığınız için yarış dünyasına katılmak istediğinizi anlıyorum, ama Orada vardır *kurallar* Burada. A Hiyerarşi karşısında Amerikan

motor sporları. Topladığınız bu yozlaşmış ekibe ne kadar para harcamak isterseniz isteyin, şu anda en diptesiniz. Görebildiğim kadarıyla dünyanın dört bir yanından reddedilmişler ve başarısızlar var. Ama , lanet olası yığının tam tepesinde oturuyorum. Bu spora girişinizi tereyağı gibi pürüzsüz hale getirebilirim"-Brick öne doğru eğildi-"ya da o kadar zorlaştırabilirim ki, asla bir yarış başlangıcı göremeyecek bir takım için *milyonlarca* doları boşa harcamış olursunuz."

Açıkça Antony Barbieri'nin gözünü korkutmaya çalışıyordu ki bu başka bir durumda çok komik olurdu. Tehditkâr bir şekilde yükselmeye çalışıyor gibi görünüyordu ama Antony'nin boyu ondan birkaç santim uzundu.

"Bakalım bunu size anlayacağınız bir dilde anlatabilecek miyim, Bay Willtot. Ne istediğiniz *umurumda* değil. NASCAR'da ne kadar büyük bir balık olduğunuzu düşündüğünüz de umurumda değil - eliniz benimki kadar uzun değil." Antony daha yakına eğildi. "Ceplerinin ne kadar derin olduğunu ya da ne kadar büyük bir anlaşma yapabileceğini düşündüğün umurumda değil. Benim ceplerim daha derin ve nüfuzum daha geniş. Bu yüzden son kez söylüyorum, senin sözünle hiçbir çalışmanımı işten atmayacağım." Bir adım uzaklaşarak masasının arkasına döndü. "Ya şimdi gidersin ya da polis çağırıp seni aldırıyorum."

Willtot yüzüne dik dik bakarak döndü. O beni görmeden saklanamayacak kadar yavaştı. Yüzündeki alaycı ifade bir zamanlar beni dehşete düşürürdü. Şimdi ise içimi öylesine derin bir öfkeyle dolduruyordu ki, etini yüzünden koparmak istiyordum.

"Senin için geliyorum, kaltak." Yanımdan hızla geçti, avukatı ve uşağı da hemen peşindeydi. Ön kapıdan çıkana kadar onu izledim, ofisteki herkes de onun gidişini izliyordu. Sonra Antony'nin ofisine girdim ve kapıyı usulca kapattım.

Bana baktı ve kanepeyi işaret etti. "Sanırım NASCAR'ı neden bıraktığın hakkında konuşmamızın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Aşırı doldurulmuş koltuğa çökerek bir elimi yüzümde gezdirdim. "Bobbi-June'un babası Buck Willtot, Brick'in tek oğluydu. Buck öldüğünde Brick kaybetti. Kaza kimsenin suçu değildi; Buck duvara olan mesafeyi yanlış değerlendirdi, spin attı ve gerçekten garip bir şekilde öldü." Omuzlarım titreyen bir nefes verdim. "Ama Brick kafasına şunu koymuştu.

Buck'ın akli yarışta değildi çünkü benim üzerimdeydi. Oğlunun ölümü benim hatamdı.

"Ve bir konuda haklıydı - motor sporları dünyasındaki erişim alanı çok geniş. Daha gün bitmeden kara listeye alındım." Neşesiz bir kahkaha attım. "Zor olmadı; çoğu takım motor sporlarının kadınlar için olduğuna inanmıyor zaten. Beni görüşler için bir kadın simgesi olarak tuttular. Ne olduğunu anlamadan hiçbir yerde iş bulamadım."

Antony kapıya baktı, sanki gidip Brick'i park yerinden alıp biraz daha azarlayıp azarlayamayacağını merak ediyordu. "O tipleri bilirim."

Dudağımı çiğnedim. "Bunu kapınıza getirmeyi hiç istemedim efendim."

Antony Barbieri gerçekten sırtıttı. Geniş, gamzeli bir gülümseme. "Benim hakkımda bunu bildiğinden emin değilim Tally, ama motor sporları benim en büyük *üçüncü* aşkımdır. Birincisi ailem tabii ki." Gözlerinde köpekbalığı gibi bir şey belirdi. "İkincisi ise bağınaz yaşlı adamlara hadlerini bildirmek. O yüzden beni ya da bu takımı merak etmeyin. Bana kalırsa Brick Willtot sözde 'hiyerarşisinin' tepesinde uzun süre kalamayacak." Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Eğer bu gerçekten seninle ilgiliyse, sadece senin işin için gelmediğini hissediyorum."

Ağlamamaya çalışarak başımı salladım. "Hayır. Bobbi-June'un velayetini istiyor."

Antony'nin dudakları büküldü. "Anlıyorum. Sanırım bir avukatla görüştünüz?"

Başımı salladım. "Evet. Şansının yüksek olduğunu söyledi. Ben hiçbir beklentisi olmayan bekâr bir kadıyım. O çok zengin ve benim tek gerçek yeteneğim bütün gün bir pistte hızlı araçlar sürmek."

Derin düşüncelere dalmış bir halde çenesini sıvazladı. "Size hukuk büromuzun numarasını vereceğim. Ücretli çalışıyorlar, o yüzden lütfen gerekli gördüğünüzde kullanın." Masasının çekmecesinden bana bir kart uzattı. "Ama sanırım birkaç sorun için bir çözüm bulabilirim. Birkaç kişiyle konuşmam gerekecek ama bu konuda stres yapmanı istemiyorum Tally. Ben ve dolayısıyla tüm VANT senin arkadayız. Bu öğleden sonra saat iki gibi bir toplantı daha yapalım ve oradan devam edelim."

Başımı salladım ve resepsiyon alanına doğru yürüdüm, kafam bulanıktı. Hayes'in kucağında bebek vardı ve kaşları çatıktı.

Yüzünü. Bobbi-June'u bir o yana bir bu yana sallıyordu ve ben de ona doğru bir adım atarak onu kucakladım.

"Tanrım, Tally. Yapma bunu. İçeri dalıp bebeği bana bıraktın ve o adam seni çıplak elleriyle boğmak ister gibiydi! Bebeği Valeria'ya verip o kendini beğenmiş kafasını uçurmama ramak kalmıştı."

Gülümsemeye çalışmama rağmen yüzümü buruşturarak ona baktım. "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. O bakamaz. Onu kaçırmaya çalışacağını hiç sanmıyorum."

Hayes ürperdi, başımı ve iki yanağımı öptü. Sonra Bobbi-June'un başını da öptü. Bebek guruldayarak başını göğsünden kaldırdı. Tanrım, onu çok seviyordum. Bu bir kâbustu.

Bobbi-June'u ondan geri alarak, "Antony fazla dramatik olduğumuza karar vermeden işe koyulmalıyız," diye fısıldadım. Beni bir kez daha öptü ve garaja yöneldi. Sakinleştirici nefesler aldım ve küçük kızıma gülümsedim. "Hadi gidip bir pistte yarışalım ve hayal kırıklığımızın bir kısmını giderelim, olur mu?"

Tekrar kustu ve ben de simülasyon odasına girdim. Stephie hemen önümde belirdi. "İyi misin?" Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Ben iyiyim."

"İsterseniz Brick Willtot'un e-postalarını hackleyebilir ve adres defterindeki sahte penis resimleri gönderebilirim?"

Başımı ona doğru eğdim. "Peki bunu neden isteyeyim?" Stephie korkunç derecede zekiydi.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sence ben aptal mıyım?" diye sordu, benim düşüncelerimin tam tersine. "Benimle ilk çalışmaya başladığında seni Google'da . Biraz matematik ve belki birkaç tahminle Bobbi-June'un Buck Willtot'tan olduğunu biliyorum. Willtot'ların seni eski işinden kovdurduğunu da biliyorum." Omuz silkti. "Pek çok şey biliyorum."

Büyük gözlükleri ve dağınık saçlarıyla Stephie'ye bakarak başımı salladım. "Biraz korkutucusun, biliyor musun?"

Sırıttı. "Biliyorum. Ama teklifim geçerli. Onun gibi adamlardan nefret ediyorum. STEM de aynı tür tanrı kompleksleriyle dolu. Birbirimize destek olmalıyız." Bir elini salladı. "Ayrıca, Bobbi-June'a bir oyun yaptım

Böylece bebek arabasında sık sık sıkışıp kalmaz. Valeria eşyaları toplamaya yardım etti ve Antony de ödemeyi yaptı."

Köşede gerçekten de küçük bir oyun alanı, üstünde bir oyun , bir yandan diğer yana sallanan küçük bir zıpzıp ve bir beyaz gürültü makinesi vardı. Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Teşekkürler, Stephie."

Pembe kızardı. "Önemli bir şey değil. Burada bu kadar çok zaman geçirecekse rahat etmesi gerekir, değil mi?"

Başımı salladım ve Bobbi-June'u mindere yatırdım. O kadar meraklı ve bağımsız bir bebektir ki. Çok şanslıydım. Bacaklarını tekmeledi ve kollarını oyun salonundan sarkan hayvanat bahçesi hayvanlarına doğru salladı.

Stephie'ye usulca "Bu takımı hak etmiyorum," dedim. Kollarını bana doladı ve hızla sarıldı. Normalde sarılmayı pek sevmezdi, bu yüzden sanırım hâlâ hayalet görmüş gibi görünüyordu olmalıydı.

"Çok daha fazlasını hak ediyorsun." Geri adım attı. "Şimdi işe koyulalım."

TWENTY-EIGHT

ROCCO

Müdürüm kıcıma biniyordu. Yapmam gereken tanıtım çekimlerini yapmamıştım. GQ ile röportajımı ekmiştim. Babamın telefonlarına cevap vermediğim için o da menajerimi aramış ve onu azarlamıştı. Avukatların hepsi benden belge almaya çalışıyordu ve ben bundan bıkmıştım.

Sadece araba kullanmak istiyordum. Şu anda parti yapmak bile beni heyecanlandırmıyordu. Her şey çok anlamsız geliyordu. Kanepemde oturmuş, Gram'da geziniyor, Lucia ve Mattias Christian'ın beni bombardımana tutmuş gibi görünen fotoğraflarından kaçınıyordum. Hesaplarını takibi bırakmıştım ama Formula 1 dünyasının derinliklerindeydiler, bu da her yerde oldukları anlamına geliyordu.

Telefonumu kanepenin minderlerine fırlattım ve hemen ardından çalmaya başlayınca homurdandım. Görmezden düşündüm ama kendimi toparladım ve telefonu aldım. VANT'ın numarası ekranda yanıp sönüyordu. Bu sabah beni dört kez aramışlardı ve ben hepsini görmezden gelmiştim. Ancak Antony Barbieri bana pek sabırlı bir adam gibi gelmemiştir.

Sürdüğüm tüm takımlar arasında en çok bu adamları sevdim. Muhtemelen benden çok şey beklemedikleri için. En azından henüz burnundan tutup götürecekleri bir ödül boğası değildim.

Cevap tuşuna basarak aramayı hoparlöre çevirdim. "Evet?"

"Bay Passero? Ben VANT Racing'den Valeria," dedi resepsiyon görevlisi tereddütle.

"Biliyorum." Hıyarlık ediyordum ama yeni olan neydi ki?

"Doğru." Küçük, garip bir kahkaha attı. "Bay Barbieri bu öğleden sonra saat ikide bir toplantıya katılmanızı istiyor. Bunun önemini ve seçeneksizliğini vurgulamamı istedi." Sesi gergin ve kadınlar üzerinde yaratmak istediğim etkinin bu olduğundan emin değildim. Diğer şoförler üzerinde elbette ama titrek resepsiyon görevlileri üzerinde değil. Kendimi biraz pislik gibi hissettim. Annem beni kadınları sinirlendirdiğimi bilseydi.

Nefesimi üfledim. "Orada olacağım." Saatile baktım. Şehri geçmem için bir saatim vardı. Her neyse, ne giyeceğimi seçmek için hâlâ zamanım vardı.

Bir saat on dakika sonra VANT Racing'in resepsiyon bölümüne girdim. Resepsiyon görevlisi bana hâlâ gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu ve yanından geçerken onu selamlamak için gülümsedim. Antony'nin ofisinin kapısı kapalıydı ama bekleme alanı boş değildi. Tally oradaydı, bebeği kucağındaydı.

Büyük bir aileden geliyordum ve on üç çocuklu hınzır bir ağin en küçük oğlu olduğum için, bazı kardeşlerim ve üvey kardeşlerim benim gençlik yıllarımda çoktan çocuk sahibi olmuşlardı. Bebekleri anlıyordum. Benden onları kucağıma almak, belki tuhaf suratlar yapmak ya da sallayarak uyutmak dışında bir şey istemiyorlardı. Hayır, bebekler kolaydı. Yetişkinler daha karmaşıktı, bu yüzden hepsi tam kan olmayan on iki kardeşim vardı.

Tally başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. "Merhaba, Rocco."

Güzeldi, Amerikan tarzında. Ufak tefekti, yuvarlak bir yüzü ve parlak gözleri vardı. O yeşil derinliklerde açlık vardı. Benim rekabetçi ruhuma hitap eden bir açlık. Ancak bugün, gözlerinin altındaki deri uykusuzluktan neredeyse morarmış görünüyordu ve kaşlarının arasında derin bir çatlak vardı.

Ona kaşlarımı çattım.

Bir kaşını kaldırdı. "Doğru yanıt 'Merhaba Tally'dir. Yoksa bedenini ele geçiren uzaylı o günkü kelime kotasını aştı mı? Eğer durum buysa, her zaman küçük bir el sallayabilirsin. Başınla onaylarsın. Bunlardan herhangi biri işine yarar mı?"

Onun yerine "Yorgun görünüyorsun," dedim ve o da gözlerini devirdi. "Senin için hiç umut yok. Sen evcilleştirilemezsin." Uyanmış olan bebeğe baktı. "Bazı çok dikenli oldukları için geri atman gerekir, bebeğim."

Bobbi-June guruldadı ve ben ayaklarının dibinde lapa oldum. Sevimli bir bebektir ve önümde bebeği tutan kadın göğsümde garip hislerin çalkalanmasına neden oldu. Belki de bıkkınlığının bir parçasıydı. Belki de kız kardeşlerimin söylediği gibi anlamsız seks beni yakalıyordu.

Bu düşünce karşısında homurdandım.

Kapı açıldı ve Antony, VANT hukuk müşaviriyle birlikte oradaydı. Son zamanlarda onunla birkaç kez karşılaşmıştım; beni sinir bozucu bulduğuna dair bir his vardı içimde.

"Harika, ikiniz de buradasınız. İçeri gelin."

Tally benim, Antony'nin ve avukatın arasına baktı. "Bebeği Hayes'e bırakayım mı?"

Antony elini salladı. "Hayır, sorun değil. Toplantıya katılabilir. Onun da fikrini almak isterim," diye şaka yaptı, bebeğe mırıldanarak. Taş gibi soğuk Antony Barbieri bile onun yanında şirin sesler çıkarıyordu.

Tally bebeği kucağına alarak başını salladı. Ellerimi uzattım. "Onu taşımamı ister misin?"

Bakışları üzerimde gezindi. ", sadece bir dakikalığına. Kollarım uyuştı." Bebeği bana uzattı ve ben de onun güzel mavi gözlerine bakarak gülümsedim.

"*Bambolina*," diye selamladım Bobbi-June'u, onu kolayca kolumun aldım. Benim için hiçbir ağırlığı yoktu. Tally'ye içeri girmesini işaret ettim ve Antony ile avukatın bakıştıklarını gördüm.

Bobbi-June'u usulca sallayarak Antony'nin ofisindeki yumuşak koltuklardan birine dikkatlice oturdum. Onu kucağıma yatırdım ve bir elimi karnına koyarak hafifçe aşağı yukarı zıplattım. "Bunun ne hakkında olduğunu bana söylemek isteyen var mı?" Antony'nin masasının karşısında oturduğu yerden sadece omuz silkmiş olan Tally'ye bakarak hafifçe sordum.

Patronumuz yanımıza geldi ve kışını masaya yasladı. "Birbirinize yardımcı olabileceğinize inanıyorum." Tally'ye baktı

Birincisi. "Rocco bir tür 'ahlaki çöküntü' maddesi yüzünden yeşil kart almak için mücadele ediyor."

Çenemi sıktım ama gözleri üzerimde gezindikten sonra bebeğe kayarken sessiz kaldım, sanki güvenli biriyken çocuğu için olası bir tehlide dönüşmüşüm. "Ahlaki çöküntü mü?"

Öfkelendim. "Suudi Arabistan'daki bir yarıştan sonra başka bir sürücünün ağızını burnunu kırdım ve insanlar olayı . O da . Bunu hak ettiğini söylediğimde bana güvenin."

Uzun bir kalp atışı daha bana baktı, sonra nihayet Antony'ye döndü. Bebeği için bir tehlike olmadığımı kabullenmiş gibiydi, ya da belki de bu bir hüsnükuruntu idi.

"Tamam mı? Bunun ne alakası var... Oh." Başını bana doğru çevirdi ama benim kafam hâlâ karıştı.

"İnsanların seninle bir pislikmişsin gibi konuşmasından nefret etmiyor musun? -Aptal mı?" Bebeğe sordum, o da onayladı.

"Tally'nin çok parası olan ve yarış endüstrisinde sözü geçen bir kocaya ihtiyacı var. Eski kayınpederi, Bobbi-June'un hem maddi güvenceden hem de çocuk için faydalı ve güvenli bir ortam yaratmak için gereken sosyal çerçeveden yoksun olmasını kullanarak velayetini almaya çalışıyor."

Benim de kafama dank edince kaşlarımı çattım. Tally'ye baktım. "Hastanedeki pislik mi?" Başını salladı, dudağı titriyordu. *Lanet olsun.* Umarım ağlamazdı. Onun gözyaşlarıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. "Anlıyorum."

Çoktan başını sallamaya başlamıştı. "İmkânsız. Hayes ve Jesse'ye bunu yapamam. Evlenmek bile istemeyen bir adamla evlenmemi gerektirmeyen başka bir yol olmalı."

Onun bu hızlı reddine alınmamaya çalışıyordum. "Evlenmek istemediğimi kim söyledi?"

Başını bana doğru eğdi. "Üç hafta kadar önce bir kulübün arka odasında sana sakso çekerken fotoğrafı çekilen iki kadın mı?"

Aslında bu olay iki aydan uzun bir süre önce gerçekleşmişti ama birkaç haftadır magazin basınında yer alıyordu.

Omuz silktim. "Bu sadece sakso sevdiğim anlamına geliyor."

Gözlerini kısmıştı. "Bu sandığınız gibi davanıza yardımcı olmadı."

"Bilmeni isterim ki, evlenmeyi çok isterim." *Tamam, pek doğru değil.*
"Ve ben bu fikre tamamen açığım."

Kucağımdaki bebek artık uyumaya başlamıştı. Kucağımda bir bebek sallarken görücü usulü evlilik hakkında konuşmak garipti ama bir şekilde o ana uyuyordu.

Tally bana bakakaldı. "Cidden bunu kabul edemez misin?"

Omuz silktim. "Neden olmasın? Sonsuza kadar sürmeyeceğine eminim. Hem bir sponsorum hem de bir karım olursa Göçmenlik Bürosu yakamdan düşer. O yaşlı çok daha zengin bir kocan . Ve paramın peşinde olmadığını biliyorum, sadece nüfuzumun. Herkesin kalbi güvende ve emniyette olacak. Bana güzel bir çözüm gibi geldi."

Başını sallayarak, sanki uçak kaçırmasını öneriyormuşuz gibi hepimize baktı. "Peki Jesse ve Hayes?"

Haklı olduğu bir nokta var. "Onları birkaç yıl kenarda gördün mü?"

"Hayır."

"İyi, onları da içeri al. Çok eşlilik bu ülkede moda gibi görünüyor," diye takıldım Antony'ye. "Büyük bir aşk ilişkisi yüzünden evlenmiyoruz ya. Hepiniz benim evime taşınırsınız ve onları alttan alta becerirsiniz. Benim karım olacaksın ama bu onların kız arkadaşı olmana engel değil."

Ayağa kalkarak etrafta dolaşmaya başladı. "Bu yasal olamaz mı?" Avukata baktı. "Bu delilik, değil mi?"

Avukat boğazını temizledi. "Açıkçası, yasal olarak konuşmak gerekirse, bu her iki sorununuz için de düzgün bir çözüm olacaktır. Tek çözüm değil ama en özlü ve muhtemelen acısız seçenek. Bazı gereksiz kutucukları işaretlemek için birkaç bürokrata ödeme yapmamız gerekebilir, ancak bu şekilde yeşil kartını güvence altına alan ilk sporcu siz olmayacaksınız."

Antoniusa bir bakış fırlattı ve Antonius ellerini önünde birleştirdi, tıpkı bir sihirbaz gibi herkese hiçbir numarası olmadığını gösteriyordu. "Bu senin seçimin, Tally. Ben sadece sana karşılıklı yarar sağlayacak olası bir çözüm sunuyorum. Eğer farklı bir yol izlemeyi seçersen, seni bu konuda da destekleyeceğiz."

Tally küçük gül goncası dudaklarını aralayarak uyuyan bebeğe baktı. "Çocuklarla konuşup sana haber vereceğim." Bana doğru yürüdü. "Kurallar olmalı," dedi usulca.

"Elbette, *Stellina*."

Bobbi-June'u kucağımdan aldı ve onu taşıyıcıya koymak için yürüdü. Hepimiz sessizce bebeği bağlayışını ve kolunun üzerine kaldırışını izledik.

Teklifi kabul edeceğini sanmıyordum; güçlü, bağımsız, hiçbir şey için başkasına güvenmekten nefret eden bir tipe benziyordu. Bunu çok çekici buluyordum, ki bu tam bir baş belasıydı.

Kapıya doğru döndü. "Sonuç ne olursa olsun, benim için bir çözüm bulmaya çalıştığınız için teşekkür ederim. Minnettarım." Sonra döndü ve kapıyı usulca kapattı.

Oda uzun bir süre sessiz kaldı. Antony masasının diğer tarafına doğru yürüdü ve hışımla yerine oturdu. "Tally'ye ya da o bebeğe zarar verecek bir şey yaparsan seni mahvedeceğimi söylemeye gerek yok. Ne kadar zengin olduğun umurumda değil."

Deneyebilirdi ama başarısız olacaktı. Yine de bu konuda hemfikirdim. "Daha azını beklemezdim." Avukata baktım. "Evlilik öncesi sözleşme yapıyor musunuz? Çünkü sözümü unutma, evleniyorum."

Antonius başını salladı. "Kendini beğenmiş bir pisliksin Passero, ama onurlu bir adamsın. Aksini düşünseydim bunu asla teklif etmezdim."

Onurlu ama müstakbel eşim bir azizi bile baştan çıkarmaya yeterdi.

TWENTY-NINE

HAYES

"KESİNLİKLE OLMAZ."

Bu konuda Jesse ve ben yüzde yüz hemfikirdik. ", " diye ekledim. Tally bizi oturtup Antony'nin fikrini anlattığında, içimden "*Hayır!*" diye bağırma isteği, beşikte uyuyan ve Norton'un göz kulak olduğu bebek tarafından bastırılmıştı.

Tally kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve açıkçası bu fikir onu da heyecanlandırmışa benzemiyordu. Kendimi aptal gibi hissettim çünkü bu beni mutlu etti.

"Sadece ismen olacak. Bu benim yasal sorunlarımı tamamen ortadan kaldıracak. Rocco'nun net serveti dokuz haneli rakamlara ulaşmışken kimse Brick'in ona daha iyi bir hayat sunabileceğini iddia edemez."

. "Rocco'nun sadece ismen bir eş istediğini düşünüyorsan, sana nasıl baktığını hiç görmemişsin demektir."

Gözlerini devirdi. "İkinizi de seviyorum. Onlara, ayrılmak anlamına gelecekse bunu düşünemeyeceğimi söyledim. Rocco bir ilişki yaşamamız konusunda tamamen rahattı. Benimle sadece pantolonuma girmek için evlenmek isteyen bir adama benziyor mu bu?" Sanki bu çılgınlıkmış gibi homurdandı. "Adam dört ay önce bir Victoria's Secret modelinin boğazına dilini sokarken fotoğraflanmıştı. Son kız arkadaşı, harika kış oyunculuğuyla tanınan bir aktristi."

diye düzeltti. "Hâlâ bebek öncesi vücuduma kavuşamadım ve her yerim kırış kırış. Göğüslerim akıyor. Sürekli yorgunum ve gözlerimin altında o kadar büyük torbalar var ki Delta onları kapıda kontrol etmemi isterdi."

Jesse adımlarını dondurdu ve ona doğru yürüyüp kanepenin yanında diz çöktü. "Sen gezegendeki en güzel kadınsın, Tally Palmer. Kendin hakkında muhteşem olmaktan başka bir şeymişsin gibi konuştuğunu duymak istemiyorum."

Öne doğru eğilerek ellerini Jesse'nin omuzlarına koydu ve onu tatlı tatlı öptü. İçimi kıskançlık kapladı ama bunun tek nedeni onun Jesse'yi öpme düşüncesinden nefret etmem değil, benim de bir öpücük istememdi.

Bununla birlikte Jesse, Avrupa'nın sikik çocuğu Rocco Passero'dan tamamen farklı bir oyundu.

"Vücudumdan utanmıyorum. Sadece *Playboy*'da Yılın Kadını seçilmeyeceğimi söylüyorum. Açıkçası, eğer başka kadınlarla da görüşmek isteseydi, umurumda bile olmazdı." Sözleri bir şey söylüyordu ama kaşları tamamen farklı bir şey söylüyordu. "Kaliforniya'da evlilik izni için bekleme süresi yok. Adliyeye gidip nikâhı kıyacak birini bulabiliriz ve yirmi dakika içinde işimiz biter."

Başımı salladım. "Bu yirmi dakikalık bir şey değil, Tally. Karı koca olacaksınız ve mahkemeyi buna ikna etmek için onun evine taşınmanız gerekecek-"

"Malikane," diye düzeltti Jesse yardımcı olmadan ve ben de ona ters ters baktım.

"Doğru. Ve sadece dava bitene kadar değil. Ama en azından... Yeşil kartınızı korumak için kaç yıl evli kalmanız gerektiğini bilmiyorum. Bu uzun vadeli bir taahhüt, sadece sizin için değil, hepimiz için. Biz bir takımız."

Titrek bir nefes aldı ve o anda uyum sağlamam gerektiğini yoksa onu kaybedeceğimi anladım. Sonraki sözleri bunu doğruladı.

"Sizi seviyorum çocuklar ama bebeğimi ve sizi elimde tutmanın kesin bir yolu arasında seçim yapmam gerekirse, onu seçerim. Her zaman onu." Bana doğru eğildi ve ellerimi tuttu. "Bu kadar yeni bir ilişkide çok şey istemenin farkındayım. Eğer bu çok fazla bir şey olsaydı seni hiç suçlamazdım." Sesi çatallaştı ama çenesini sıkı tuttu.

Jesse bir ileri bir geri baktı. "Sana söyledim, seninle ve Short Stack'le . Ve seni asla seçim yapmaya zorlamayacağım. Bu sadece... dediğin gibi çok fazla."

Bu çok fazlaydı. Uğruna çalıştığımız her şeyin kayıp gittiğini görebiliyordum.

Başımı koltuğa yaslayarak, karar zamanlar için babamın bana öğrettiği başa çıkma tekniğini uygulamaya çalıştım. En iyi senaryoyu hayal ettim. Bu, Rocco'nun yanına taşınmamız, onun kız arkadaşım ile ilgilenmeyen bir hadım olması ve mutlu bir dayanışma içinde yaşamamızdı.

Sonra en kötü senaryoyu hayal ettim, gerçi giderek kötüleşen birkaç senaryo vardı. Bizi terk etti ve ben de mutluluk şansımı mahvettim. da kötüsü, kaldı ve Bobbi-June'un velayetini kaybetti.

Sonra Rocco ve Tally evlenirse ne olacağını hayal ettim. Hepimiz onun mega malikanesine taşındık ve samimi bir uyum içinde yaşadık. Sonunda Rocco benim kıza asıldı ve kız da onunla yatağa girdi. Yani, evleneceklerdi ve Rocco Passero'nun şeytani derecede yakışıklı bir adam olduğunu kabul edecek kadar kendime güveniyordum. Birkaç yıl boyunca burada yaşadığımız ilişkiye onu da ekledik ve sonunda ya o kaldı ya da biz yollarımızı ayırdık.

Hangi sonuç daha kötüdür - muhtemel sonuç mu yoksa en kötü senaryo mu? Çünkü çok uzun süre tereddüt ederseniz, her zaman en kötü senaryo ile sonuçlanacaktır. Tereddüt eden kaybeder.

Bir nefes verdim. "Neye karar verirsen ver seninleyim. Her şeyde olduğu gibi bunu da ," dedim ve yüzündeki rahatlama kendimi bok gibi hissetmeme neden oldu. Ona daha da yaklaştım ve tatlı bedenini kollarımla sardım. "Sen benimsin, Tally. Ve eğer seni paylaşmak zorunda kalırsam, bu seni daha az benim yapmaz." Onu usulca öptüm ve yumuşak bir iç çekişle bana sarılıp erimesine izin verdim.

Jesse onun diğer yanına oturdu, bakışları başının üzerinden benimkilerle buluştu. *Bizimkiler*, dedi gözleri.

Başımı salladım. *Hadi ona bunu gösterelim.*

THIRTY

TALLY

Avalon'da bir lokantada oturmuş Rocco'nun gelmesini bekliyorduk. Patronumuz ya da avukatları olmadan konuşmamızın en iyisi olacağına karar vermiştim. Çözülmesi gereken pürüzler, herkesi rahat ettirmek için ortaya konması gereken temel kurallar vardı.

Şakaklarımı ovuşturdum. Tanrım, sekiz ay önce bana diğer iki erkek arkadaşım ile birlikte Rocco Passero'yla da evlilik sözleşmesi yapacağımı söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim.

Jesse, Bobbi-June'u kolunun kıvrımında tutuyordu ve şimdiden ne kadar büyüdüğünü görmek delilikti. Her sabah uyandığımda ona bakıyor ve ben uyurken bir şekilde büyüdüğünü düşünüyordum. Ancak yine de onun uzun kollarına mükemmel bir şekilde sığıyor, başını onun pazusuna yaslıyordu.

"Ağırılığımca krep yiyerek stres atacağım," diye homurdandım çocuklara.

Kapının üstündeki zil çaldı ve kafamı kaldırdığımda Rocco'nun kılık değiştirmiş bir şekilde karşıma çıktığını gördüm. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok fazla endişelenmesine gerek yoktu. Avrupa'da büyük bir isimdi ama buradaki çoğu insan Formula 1'i takip etmiyordu. Ya da takip etseler, yirmi birinci yüzyılın en iyi pilotlarından birini burada görmeyi beklemiyorlardı.

pis küçük lokanta. Ama Clark Kent etkisi kesinlikle işe yaradı, çünkü kimse kaşını bile kaldırmadı.

Tamam, bu bir yalandı. Bir büyükanne kesinlikle onun kışını kontrol etti. Hayes ve Jesse ile erkeklerin yaptığı o erkeksi şekilde, sanki bir tür güç gösterisiymiş gibi el sıkıştı. Ancak eğilip her iki yanağımı da öptüğünde şaşırdım. I

Kızardı, çocukların bunu utanç olarak görüp geçiştireceğini umuyordu.

"Sizi görmek güzel," dedi özellikle hiçbirimize. "Bu sezon dışarıda olmanın en iyi yanı yemek. Hamburger ve patates kızartması için çok mu erken?"

Çocuklar ters ters bakmaya devam edince ben de başımı salladım. "Hamburger için asla çok erken değildir. Bu arada geldiğiniz için teşekkürler."

Omuz silkti. "Teorik olarak, yakında benim karım olabilirsin. Muhtemelen en iyisi büyük ve mutlu bir aile olmaya başlamamız, değil mi?"

Jesse başını salladı. "Bunu neden *kabul* ediyorsun ki? Seninle seve seve evlenecek yüzlerce kadın olmalı. Ve bu sadece bu lokantanın beş mil yarıçapındaki bir alanda. Bu anlaşmadan gerçekte ne elde edeceksin?"

Rocco'nun cevap vermesini garson kız engelledi. Ellili yaşlarındaydı ve mesaisi çoktan bitmiş görünüyordu. "Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Ben yumurta beyazı omlet ve diyet Sprite alacağım." Hayes bana baktı. "Kreplere ne oldu?"

dürttüm, hâlâ eski haline ama tahmin ettiğim kadar kötü değildi. "Yarış kilosuna geri dönmeliyim."

Kaşlarını çattı ama başını salladı. Sürücü olmak, zorlu yarış koşullarına dayanacak kadar güçlü olmak ile ek ağırlığının arabayı yavaşlatmayacağı kadar hafif olmak arasında ince bir denge kurmaktı. Stok araba yarışlarında bu çok büyük bir sorun değildi, ama her şeyin gramına kadar ölçüldüğü açık tekerlek yarışlarında? Bir yığın krep kazanmak ya da kaybetmek arasındaki fark olabilirdi.

Elbette, yakın zamanda yarışmayacaktım ama arabadan en iyi şekilde yararlanmak istedim, böylece gerçekten neler biliyorlardı.

Hayes kamyoncu kahvaltısı, Jesse de krep sipariş . "Paylaşabiliriz," dedi bana göz kırparak. Yani, krepleri geri çevirecek değildim ve kendim sipariş etmediysem, temelde kalorisizlerdi. Kurallar böyleydi.

Rocco garsonu şaşkına çeviren bir gülümsemeyle başını kaldırdı, gözleri büyüdü ve çenesi biraz gevşedi. "Burger alayım, az pişmiş olsun lütfen, yanında da ekstra patates kızartması."

Garson kız - yaka kartına göre Patty - birkaç kez göz kırptı ve koşarak uzaklaşmadan önce hemen geleceğini mırıldandı.

Bu çok kötü bir fikirdi. Adam umutsuz bir çapkındı. Ben de alay konusu olacaktım. Ama en azından kendi çocuğunun velayetine sahip dev bir şaka olacaktım.

Rocco tekrar Jesse'ye döndü. "Soruna cevap vermek gerekirse, haklısın. Neredeyse her kadına evlenme teklif edebilirim ve ünüm onları etkilemezse, banka bakiyem etkiler. İşte tam da bu yüzden Tally ile evlenmenin en iyisi olacağını düşünüyorum. Birbirimizi kullanıyoruz ve bunda bir asalet var. Ayrıca, onun benim param için bu işte olmadığını biliyorum. Benim itibarımı önemsemediğini açıkça belirtti." Tam olarak doğru olmasa da bana kaşlarını kaldırdı. Rocco Passero'nun takım için yarışacağını ilk öğrendiğimde ben de herkes kadar heyecanlanmıştım.

"Ayrıca, pek çok ortak noktamız var. Eğer kendimi üç yıllığına birine bağlayacaksam, ortak ilgi alanlarımız olması muhtemelen en iyisi olacaktır, aksi takdirde berbat bir akşam yemeği sohbeti olur." Tekrar ciddileşmeden önce kendi şakasına güldü. "Ve biraz da eski moda şövalyelik. Tally'nin içinde bulunduğu durumu ortadan kaldırabilirim ve bunu yapmak bana kendimi iyi hissettiriyor."

Hayes ona baktı. "Tek neden bunlar mı? Ortak çıkarlar, uygunluk ve şövalyelik mi? Tally'ye karşı herhangi bir arzu hissettiğin için değil mi?" Sesini alçalttı. "Tally minnettarlığını göstermek için bir şeye zorlanmayacaktır. Bence ikiniz de ilişkinizi platonik tutmayı kabul etmelisiniz."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu ciddi bir cüretti. Bir yanımda, onun, benim bir kadın olmadığımı dair güvence istediğini anlıyordu.

onu zengin ve seksi bir adam için kapı dışarı etmek üzereydim. Bununla birlikte, feminist yanım, bu şekilde kapsamlı açıklamalar yapabileceğine inandığı için onu yumruklamak istedi.

Rocco kıkırdadı. "Söz veriyorum, benden açıkça ve şiddetle istemediği sürece senin kıza asılmayacağım."

Şimdi hepsi bana bakıyordu ve yanaklarımdaki pembe sıcaklığı hissedebiliyordum, yani muhtemelen bir pancar kadar kızarmıştım. *Bu çok garip.*

Boğazımı temizledim. "İhtiyaçlarını karşılamak için başka insanlarla görüşmenden mutluluk duyarım. Sadece bunu gizli tut, sanırım?"

Bana uzun uzun baktı. "Ben Roma Katoliği olarak yetiştirildim. Evliliğin kutsallığı falan. Boşanana kadar. Sadece aileme bundan bahsetmeyeceğim."

Ona yan gözle baktım. "Ne yani, üç yıl boyunca keşiş mi olacaksın?"

Burnunu kıvırdı. "Hayır. Muhtemelen eskort bulacağım. Fahişeler sayılmaz - en azından benim ailemde."

Ugh. Bu düşünceden nefret ettim. Gerçi, onun çatısı altında iki adamla daha düşünürsek, üzerine çıkabileceğim yüksek bir atım yoktu. Bunun yerine, umurumda değilmiş gibi başımı . "Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Tam o sırada garson kız yemeklerimizle döndü. Jesse'nin bebeği göğsüne yaslamasına ve Hayes'in kolunu omuzlarıma atmasına baktı. Tam olarak anlayamadığı belliydi ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Peki, sırada ne var?" Masadakilere sordum ama kimse cevap vermedi. Belli ki, hepimiz bu işi el yordamıyla yapıyor ve en iyisini umuyorduk.

Her ne kadar çocuklara evlenmenin yirmi dakika süreceğini söylerken olsam da, çok da uzak olmadığım ortaya çıktı. Yemeğin ertesi günü, adliyedeki küçük bir konferans salonunda Rocco'nun avukatlarından gelen bir sürü evrakı imzaladım. Neyse ki Antony, hayati bir organımı ya da ilk çocuğumu devretmek üzere olmadığımdan emin olmak için VANT'ın avukatlarını göndermişti.

Temelde bir evlilik öncesi anlaşmasından bekleyeceğiniz şeydi, ancak boşanmamız durumunda bana on milyon dolarlık bir tazminat ve Bobbi-June için evlenir evlenmez yürürlüğe girecek bir vakıfta beş milyon dolar daha veren bir madde vardı.

Önce maddeye, sonra da masanın diğer tarafında kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibi görünen esrarengiz şoföre baktım. "Rocco?" Sessizce mırıldandım ve karanlık gözleri benimkilere kaydı.

"Evet, *Stellina*?"

"Bu çok para."

Gözlerini devirdi. "Yollarımız ayrılırsa diye sadece bir simge. Seni hiçbir şey almadan bırakırsam kötü görünür."

Bu oldukça ağır bir suçluluk hediyesi gibi görünüyordu. Bana *aptal mısın, parayı al bakışının* profesyonel versiyonunu *atan* ödünç avukatıma baktım. "Bu cömert bir teklif Bayan Palmer."

Ben de Rocco'nun avukatının uzattığı kalemi aldım ve noktalı yeri imzaladım. Sonra avukat bana bir evlilik cüzdanı uzattı ve ben de ilgili kısımları doldurdum.

O formda Rocco hakkında yazılan her şey, göbek adından doğum gününe kadar internette yayınlanmıştı. Hatta magazin dergilerinde ailesinin ve Formula 1 dünyasında pilot olarak olmasa da yer alan kardeşlerinin fotoğraflarını bile görmüştüm. Onlar da yakışıklıydı ama o kesinlikle dördünün en yakışıklısıydı.

Rocco hemen kendi bölümlerini imzaladı ve avukatıma teslim etti. Avukatlarından biri başvuruyu internet yaptı ve nikâh töreni dışında artık evlenmiş sayılırdık. Saatile baktım. Hâkim karşısına çıkacağımız randevu on dakika içindeydi ve hepsi bu kadar olacaktı. Tally Palmer-Passero olacaktım.

Çocuklar odanın dışındaki sert plastik sandalyelerde bekliyorlardı, Bobbi-June da taşıyıcısında uyuyordu. Sanki evlenmeye değil de idama gidiyormuşum gibi ciddi görünüyorlardı.

Onlara güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. "Rahatlayın çocuklar."

Jesse bana sempatik bir ifade verirken, Hayes çenesini koridorun diğer tarafına, Willy ve Colin'in bulunduğu tarafa doğru kaldırdı.

durdu.

Hay aksi.

Kızacaklarını biliyordum. Onlara söylemeye niyetliydim, gerçekten. Bunu bilerek sır olarak saklamıyordum; sadece her şey çok hızlı geliyordu.

"gibi değil," dedim hafifçe ama bu kimseyi güldürmedi. *Eesh, büyük bela.*

Rocco boğazını temizledi ve ben de sessizliği doldurmak için acele ettim. "Rocco, bu benim en iyi arkadaşım Will ve onun ortağı Colin. Çocuklar, bu benim nişanım -ve sanırım sekiz dakika sonra kocam olacak- Rocco Passero."

Willy, aptalca ama tehlikeli olmayan bir şey yaptığını düşündüğünde her zaman yaptığı gibi tek kaşını kaldırdı. Mesela on iki yaşındayken Johnny Lipitski'den on dolara aldığım yavru kedi elimde tutup, onu yol kenarında bulduğuma ailemi ikna etmem için bana yardım etmesini sağlamaya çalıştığım zaman. Bunun aptalca bir fikir olduğunu ve ailem kediden kurtulmamı istediğinde kalp kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyordu ama yine de beni desteklemişti, aptallık ettiğimi düşünse bile.

Colin, sağ olsun, öne çıktı ve Rocco'nun elini sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum Rocco." Gözleri yakışıklı İtalyan ile hâlâ karşımızda oturan çocuklar arasında gidip geliyor, cevaplanmamış sorular salonu dolduruyordu.

"Palmer-Passero?" diye seslendi biri koridorun sonundan ve beni boğmakla tehdit eden korku yumağını yuttum. Bu doğru bir karardı. Bebeğimi tutabilmemin ve ona uzun süre güvenlik ve emniyet sağlayabilmemin en iyi yolu buydu.

Willy'ye yalvaran son bir bakış attım ve partimizi çağıran görevliye doğru döndüm. Hepimiz tek sıra halinde katlanır sandalyelerin ve siyah cüppeli bir yargıcın bulunduğu küçük bir odaya girdik.

Willy elimi tuttu ve beni usulca çevirdi. "Emin misin?" Sessizce başımı salladım. Ağır bir iç çekerek alnıma bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun."

Oraya giderken bir butikte beyaz bir elbise bulmuştum, beyaz dantel kolları olan sade bir kılıf. Jesse ve Hayes seçmeme yardım etmişti.

Büyük bir karara küçük bir katkı. Jesse parasını ödemiş, sadece beni usulca öpmüş ve gelin olacaksam bunu düzgün bir şekilde yapmam gerektiğini söylemişti.

"Teşekkürler Willy." Başımın üstünü öptü ve bir şekilde Bobbi-June'u ele geçirmiş olan ve yanaklarına ahududular üfleyip ona fısıldayan Colin'in yanına oturmaya gitti. Avukatlar da odaya oturdular ve ben de adamlarıma titrek bir gülümseme verdim.

"Merhaba, millet. Benim adım Yargıç Jovianni. İkinizi evlendirelim, olur mu?"

Adliyeye girdikten kırk yedi dakika sonra Bayan Rocco Passero olarak merdivenlerden çıktım.

On altı yaşındaki ben şu anda kendini kaybediyor olabilirdim.

THIRTY-ONE

JESSE

Sanki bir telenovela'da yaşıyormuşum gibi hissettim. Ya da bekâr annenin milyarderle evlendiği tatil romanslarından birinde. Ama bunun beni nereye götürdüğünden emin değildim.

Tally ve Rocco ilişkilerini, neredeyse Bobbi-June'un yumruğu büyüklüğünde bir pırlanta içeren bir yüzükle tamamladıkları adliye merdivenlerindeki fotoğraf çekimiyle başlatmışlardı. Merdivenlerde oturmuşlardı ve Rocco'nun halkla ilişkiler ekibinden biri, Tally'yi kucaklayıp yanağından öperken fotoğraflarını çekmişti.

Korkunç değildi. Yine de rahatsız ediciydi. Onunla evlenmek istiyordum ve sanırım Hayes de bunu istemiş olabilirdi. Hiç tanımadığım bir adamın karşısında durup "" dediğinde ilk gerçek kıskançlık dalgamı yaşamıştım.

Şimdi evimi topluyor ve şehrin öbür ucundaki bir malikaneye taşınyordum. Bu işe aceleyle girişmişlerdi ve görebildiğim tek şey sorunlar ve tuzaklardı. Ya biri bizi Tally ile öpüşürken görürse? Ya birileri onlarla birlikte yaşadığımızı da fark ederse? Ya medya gerçek hikâyeyi ele geçirip durumu daha da kötüleştirirse?

Hayır, sadece velayet davasını atlatmamız gerekiyordu ve günün sonunda ne olduğunun bir önemi yoktu.

Biri kapımı çaldı ve içgüdüsel olarak kim olduğunu anladım. Sanki vücudum ona bir çiçeğin güneşe uyumlandığı gibi uyumlanmıştı.

"İçeri gel."

Tally tereddütle odaya girdi. "Toparlanmak için yardıma ihtiyacın var mı diye bakmaya geldim."

Sadece gerekli şeyleri alıyordum. Burayı sıkıca kilitleyecektim ama küçük bir kaçışa ihtiyacımız olursa diye saklayacaktım. Yandaki ev çoktan satılığa çıkarılmıştı. Tally'ye yasal belgelerin tebliğ edilmesinden bir gün sonra bunu yapmıştık.

Başımı salladım. "Her şeyi ayarladım ama toparlanıyormuş *gibi* yaparken kız arkadaşına sarılmaya hayır demem." Ona orantısız bir gülümseme verdim ve o da kendini odanın diğer , kollarına attı.

Kollarımı onun sırtına dolayarak bir *oof sesiyle* yatağa geri düştüm. Yüzünü boynuma gömdü ve ben de bacaklarımızı birbirine dolayabilmek için ikimizi de yan yatırdım.

"İyi misin tatlım?"

"Bunu sana benim sormam gerekirdi," diye mırıldandı göğsüme karşı. "Sanırım Hayes bana kızgın."

Başının tepesini öptüm. "Hayır, değil. Hepimiz bu işi yeni yeni çözüyoruz. Ayrıca ikimiz de Rocco'nun garajındaki arabalara bir göz atıp kızamayacak kadar tahrik olacağını biliyoruz."

Hafifçe güldü ve beni daha sıkı sıktı. Ona sonsuza kadar böyle sarılmak istedim.

"Yine de kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandım saçlarına. Yüzümü görmek için biraz geri çekildi. "Neden?"

"Önce sana evlenme teklif etmeliydim. Karım olabilirdin."

Gözleri yumuşadı. "Ben olsam evet demezdim. Çok yeniydik. Çok iç içeydik. Aramızda sadece bir iş anlaşması olamazdı." Omzumu öptü. "Sana 'evet' dediğimde, bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum."

Tanrım, sevebileceğini bilmiyordum. Ona bir süre daha sarıldım, yumuşak bedeninin sıcaklığını içime çektim. Bu anı dondurmak, sonsuza dek içinde yaşamak istedim. "Seni çok seviyorum, Tal."

Yüzünü kaldırdı ve bir dakika boyunca yüz hatlarını inceledim: beni bir tuzak gibi yakalayan o yeşil gözler, küçük

Burnu, yanaklarındaki hafif çiller. O kadar güzeldi ki her lanet gün nefesimi kesiyordu.

Onu usulca öptüm ama o öpücüğünü derinleştirdi. "Belki biraz ara vermek toparlanmana yardımcı olur?" diye mırıldandı, elleri altından kot pantolonumun bel bandına doğru dolaşmaya başladı.

Ne yazık ki o anda bebek bir çığlık attı ve köpek havlayarak evin içinde koşuşturup minik yavrusuna yardım edecek birini aramaya başladı. İnledim ama dudaklarını bir kez daha usulca öptüm, sonra çektim.

"Norton gerçekten de en iyi köpek," diye güldü Tally bedenimden ayrılırken. "Kimin bebek telsizine ihtiyacı var ki?" Ayağa kalktı ve bana baktı. "Ben de seni seviyorum, bunu biliyorsun değil mi? Bu" - çirkin derecede büyük yüzüğünü işaret etti- "seni daha az sevdiğim anlamına gelmiyor."

Kendimi oturur pozisyona getirdim, böylece onu kalçalarımın arasına çekip sarılabilecektim. "Biliyorum, tatlım." O lezzetli kıcını tokatladım. "Şimdi yola çıksak iyi olacak. Hayes akşam yemeğine kadar orada olmamızı istiyor, medyanın hikâyeyi ele geçirme ihtimaline karşı."

Neden umursadıklarını ama görünüşe göre Rocco Avrupa'da o kadar büyük bir olaydı ki evlilik piyasasından çekilmesi manşetlere taşındı.

Hayes'in paranoyaklaştığını düşünmüştüm ama daha önce sadece haberlerini okuduğum yepyeni sitenin içinden geçerken, arabasının yanında durmuş geçen insanların fotoğraflarını çeken bir fotoğrafçı görünce şaşırdım. Bir güvenlik görevlisi ona bağıırıyordu ama fotoğrafçı onun saldırganlığından rahatsız olmamış görünüyordu.

"Bir tür Avrupa prensi de bizim mi haberimiz yok?" Sürücü koltuğunda oturan Hayes'e sordum. Tally ve bebek cipin arkasındaydı ve ben geçerken fotoğrafçıya ters ters baktım.

Başka bir güvenlik görevlisi arabamızı durdurdu. "İsim?"

"Hayes Davis, Jesse Banks ve Tally Pal-Passero," diye yanıtladı Hayes ve adam tabletine bakıp başını salladı.

"Yeni sakinler. Mahalleye hoş geldiniz." Bize el salladı ve Hayes kapıların önünden geçti. Bir tarafı okyanus, diğer tarafı büyük bir çitle çevrili bu sitede sadece iki sokak vardı. Şehirdeki diğer kapalı sitelerden daha az "ayrıcalıklı" olan bu bölge -ki bunlar politikacılar ve kuşaklar boyu zenginler için ayrılmıştı- yine de para ve ayrıcalık kokuyordu.

Rocco'nun malikânesi geniş bir araziye yayılmıştı ve buranın şehre bu kadar yakın olduğuna inanmak zordu. Bütün bu topluluk bir zamanlar on sekiz delikli bir golf sahasının arazisiydi ama belli ki emlak işinde golften daha çok para vardı.

Bakımlı bahçeler ve mülkler arasındaki uzun çitler kesinlikle bölgenin topluluk yönünden çok kapılı yönü için imrenildiğini söylüyordu. Bunu anlayabiliyordum; hayatınız sergilenirken mahremiyet her şeyden önemliydi.

Rocco, Tally'ye bir anahtarlık vermişti ve biz içeri girerken kapı otomatik olarak açıldı. "Harika," diye nefes aldı Hayes.

Norton arka koltuktan sızlandı, çantalarla sıkıştırılmaktan tamamen bıkmıştı. "Her şey yolunda dostum. Neredeyse . Üzerine sıçabileceğin şu çimenlere bak."

Tally güldü. "Aslında köpek cenneti."

İnsan cenneti gibiydi. Tally'nin bundan sonra benim berbat ikiz evime dönmek istemesine imkân yoktu.

Ön merdivenlere yanaştık, Hayes arabayı park etti. Kapı hemen açıldı ve Rocco oradaydı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. Merdivenlerden aşağı , biz arabadan inerken gözleri bizi takip ediyordu.

Uzanıp elimi sıktı. "Evine hoş geldin." Bu adamı anlayamıyordum. Yine de Hayes Norton'u arka koltuktan indirdiğinde yüzünde bir gülümseme yakaladım. "Bu kim?"

Cevap veren Tally oldu. "Bu Norton. Jesse'nin köpeği ama sanırım Bobbi-June'a bağlılığını değiştirmiş olabilir." Garip bir şekilde kıkırdadı, bir partideki ilk kişi olduğunuzda ya da hiç tanımadığınız yabancılarla tanıştığınızda yaptığınız türden bir kıkırdama.

Norton, halkı için güvenli bir insan olup olmadığını anlamak için temkinli bir şekilde Rocco'nun yanına gitti. Rocco basamaklara oturdu ve Norton'un belli belirsiz kokladığı elini uzattı. Rocco'nun ona dokunmamasına sevindi.

kuduz bir tazının insan eşdeğeri gibi kokuyordu, hızlıca yaladı ve çevreyi koklamak için uzaklaştı.

"Burada olması sorun değil, değil mi?" Hayes'in sesinde bir meydan okuma vardı, daha önce ona bu işi berbat etmemesi konusunda yaptığım moral konuşmasına rağmen.

Rocco omuz silkti. "Köpekleri insanlardan daha çok severim. Ayrıca etrafı çitle çevrili. İsteddiği yere koşabilir." Tally'ye doğru bir adım atarak iki yanağından öptü. "Hoş geldin, *Stellina*."

Stellina'nın ne anlama geldiğini Google'da araştırmıştım ve küçük yıldız anlamına geliyordu. Daha onlar... artık her ne haltsa, o önce ona böyle seslenmesi konusunda ne hissettiğimden pek emin değildim.

O Hayes'ten bavullardan birini aldı, ben de arabadan iki tane daha aldım. Yarın eve bir nakliyeciyi gelecek ve burayı en azından birkaç yıllığına evimiz yapmak için ihtiyacımız olan eşyaların geri kalanını toplayacaktı.

Fuayenin zemini cilalı betonu ve iki yanında merdivenler vardı. Bavulları merdivenlerin dibine park eden Rocco, onu takip etmemiz için çenesini eğdi. "Sizi gezdireyim." Doğruca balkon sahanlığının altından geçip benim bütün evim kadar büyük olan açık planlı mutfak ve oturma odasına girdi.

"Burası ana yaşam alanı. Mutfakta temel ihtiyaçlar var ama asıl mutfak şuradaki kilerde." Dolap kapağı sandığım ama aslında ikinci, tam boy bir mutfaka giden gizli bir yolu açtı. Hatta endüstriyel boyutta bile olabilirdi. "İhtiyacın olabilecek her şey burada. İstediklerin her şeyi alabilirsin. Yiyecek gönderiyorum ama yemek yapmayı seviyorsanız, bulduğunuz aletleri kullanmaktan çekinmeyin. Bana nasıl sormayın, çünkü çoğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bizi tekrar dışarı çıkardı, sonra da verandaya açılan dev cam kapılardan geçirdi. Bunun bir basamak altında geniş çimenlik alana bakan bir sonsuzluk havuzu vardı. Şeffaf cam çitleri vardı, Junie yürümeye başladığında bu iyi olacaktı. Ona Junie demeye başlamıştım çünkü Bobbi-June ağız dolusu bir isimdi ve annesi henüz buna itiraz etmemişti.

Sessiz kaldık, çünkü uşak kilerlerine ve sonsuzluk havuzlarına ne dediniz?

"Üst katta altı yatak odası var; hangisini isterseniz onu kullanın." Boğazını temizledi. "Bir odayı *bebek* odası olarak yeniden dekore ettirdim, ama oda değiştirmek ya da farklı bir şekilde dekore etmek isterseniz, çekinmeyin."

"Altı oda mı? Neden bu kadar çok odası olan bir ev aldın ki?" Tally merdivenleri tırmanırken sordu. Bobbi-Haziran'ın bebek taşıyıcısını kaptım ve sıkıca tuttum. Bu kadar dik merdivenlerde bebek kapılarına da ihtiyacımız olacaktı.

Omuz silkti. "Sadece kontratım süresince kiraladım. Mahremiyeti sevdim. Eğer nefret edersen başka bir yere taşınırız. Mahkemede daha iyi görünecekse daha kalıcı bir yer satın alırız."

Burası en az on dört milyon değerindeydi ve o sanki önemsiz bir şeymiş gibi başka bir yere gitmekten bahsetmişti. Birden bu durumun ona neden uygun olduğunu anladım. Bu kadar parayla, birinin sizi *sizin* için istediğinden emin olabilir miydiniz?

En azından Tally ile neye bulaştığını ve onun kendisinden ne istediğini biliyordu. Elbette, herkesin istediği şeyler olabilirdi -yükü bir banka bakiyesi ve ciddi bir nüfuz- ama bu konuda dürüsttü, onun aklıyla oyun oynamıyordu. Ayrıca Bobbi-June'u elinde tutmak dışında Tally'nin bir malikânede ya da stüdyoda yaşamayı da biliyordum. Maddi şeyler onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Onu bu kadar çok sevmemin bir nedeni de buydu.

Koridorun ortasındaki kapıyı açan Rocco kapıyı itti ve kenara çekildi. Çocuk odası yumuşak, tereyağı sarısıydı, evin geri kalanının neredeyse sert iç tasarımından çok farklıydı. Duvarlarda yarış arabası süren çizgi ördeklerden oluşan bir duvar resmi ve odanın bir tarafında tam boy bir beşik vardı. Beyaz halının büyük bir kısmını yastık desenli bir halı kaplıyordu. Ayrıca bir alt değiştirme masası, dolap ve köşede geniş, rahat görünümlü bir sandalye vardı.

Rocco neredeyse gergin görünüyordu. İçeri doğru yürürken elimi sırtına vurdum. "Sağ ol dostum. Bu harika bir şey."

Yüzündeki rahatlama, Tally evlilik fikrini ilk ortaya attığında onun hakkında kötü şeyler düşündüğüm kendimi bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Şu anda normalde televizyonda gördüğüm gibi bir pislik değildi. Kimin daha büyük bir aleti olduğu ya da kimin evin en büyük köpeği olacağı konusunda bir duruşu yoktu.

Belki gerçekten birbirimize yardım edebilirdik. Belki bizim de burada olmamız onun umurunda değildi.

THIRTY-TWO

ROCCO

On iki yaşımdan beri bu kadar gürültülü bir evde yaşamamıştım. Nakliyeciler kutuları taşıyor, herkesin seçtiği odalara sürüklüyorlardı. Tally onları bir general gibi yönlendiriyor, çocuklar da Tally'nin üzerindeki stresi azaltmak için gittikleri her yeri boşaltıyorlardı.

Bobbi-June, köpek Norton ve ben alt katlara sürülmüştük.

Bebeği verandaya çıkardım ve gölgede oturdum, köpek etrafı koklarken onu göğsüme yasladım. Uzun süre bebekten uzaklaşmadı, onun hala burada, hala mutlu olduğundan emin olmak için sürekli geri geldi. *Dostum, ne kadar iyi bir köpek.*

Bebek, yeni doğmuş bir bebekten beklenebileceği kadar mutlu ve memnundu. Etrafındaki parlak renklere ve arka bahçeden gelen seslere bakmakla meşguldü. "Ne düşünüyorsun, *Bambolina*? Sence burada yaşamak hoşuna gidecek mi?"

Köpek, bebeği bir sincaptan korumak için çimenlikte havalandı. Onu izlerken cebimdeki telefonum titredi. İç çekerek telefonu çıkardım, bebek göğsümde güvenle dinlensin diye arkama yaslandım ve aramayı cevapladım. Ekranda Rafa'nın yüzü belirdi. Sadece görüntülü aramalara inanıyordu, çünkü güvenilmez bir pislikti.

Daha merhaba bile demeden "Aletini kaldırdın mı?" diye sordu.

Bir keresinde seks sırasında telefona cevap verdiniz ve bazı insanlar bunun peşini asla bırakmadı. "Evet, Rafa." Telefonu çevirdim ve Bobbi-June başını kaldırmış kameraya bakıyordu. Rafa'nın yüzünün hızlı bir ekran görüntüsünü aldım, çünkü balık gibi ağzının açık kalması gerçekten çok komikti.

"Rocco, bu kimin bebeği?"

Onunla biraz dalga geçmemek mümkün değildi. "Bebeğim. Bu Bobbi-June. Zio Rafa'na merhaba de, *Bambolina*."

"Rocco..."

Bir zamanlar, ağabeyimin sesindeki bu uyarı, beni , genellikle küçük bir pislik olduğum için, beni yumruklayacağı anlamına geliyordu. Ev özlemi bir kez daha içimi kapladı, on dört yaşında bavullarımı toplayıp bir yarış akademisine katıldığımdan beri beni rahatsız eden aynı duygu.

"Bu yüzden mi sosyal medyada hızlı bir adliye düğünü yaptığınız söyleniyor? Bir kızı *hamile* bıraktığın için *mi*? Annem evlilik dışı bir bebek sahibi olduğunu öğrenirse seni döver. Şimdiden ruhun için dua ediyor." Nefesinin altında pek de övgü dolu olmayan bir şeyler mırıldandı.

Haksız da sayılmazdı. Annem kızları hamile bıraktığımı ve onlarla evlenmediğimi düşünseydi peşime tahta kaşıkla düşerdi. Gerçi birden fazla kızla evlenemezdim. Ve eğer babam bana bir şey öğrettiyse, da mutlu bir evliliğin olabileceği ve yine de kadınları evlenmeden hamile bırakabileceğimdi.

Bu şekilde en az yedi üvey kardeşe sahip oldum.

Omuz silktim. "Evet." Teknik olarak yalan söylemiyordum. Bebek, evlenmek zorunda olmamızın nedenlerinin en az yüzde ellisiydi. "Ve yeşil kart için. Birisi oturumumu engelliyordu ve eğer bu IndyCar işine bir şans vereceksem, VANT'a kalıcı olarak bağlı kalmadan çalışabilmem gerekiyor." En azından sözleşmeleri hazırlarken avukatlarımın savunduğu şey buydu. VANT beni buraya çekmişti ama yarış endüstrisinin doğası gereği sürücüler yer değiştiriyordu. Bunun için ABD'de yasal olarak çalışabilmem gerekiyordu. VANT'ı yakın zamanda terk edecek değildim, bu kesindi.

Rafa burun kemiğini sıktı. "Yeşil kart için bir kızı hamile mi bıraktın?"

Bebek bu fikir karşısında guruldadı ve sesi o kadar kıkırdamaya benziyordu ki beni güldürdü. "Sakin ol, Rafa. Bobbi-June biyolojik olarak benim değil. Gerçi yasal olarak onun üvey , yani istersen bu seni onun amcası yapar."

Rafa'nın karısı Theresa'nın bir şey sorduğunu duydum ve Rafa cevap vermek için telefonu kapattı. Yine de ne söylediğini tahmin edebiliyordum. Ya "Fotoğraflardaki kadın kim?" ya da "O erkek fahişesi gerçekten evlendi mi?"

Rafa küçük bir dönme hareketi yaptı ve telefonun kamerasını çevirmemi, böylece tekrar bebeğe bakmamı istediğini anladım. Derin bir iç çekerek telefonun kamerasını Bobbi-June'un göğsümde uyuduğunu gösterecek şekilde çevirdim. Ona seslendiğim küçük bebek gibi görünüyordu.

Neyse ki Rafa mikrofonu kapatmıştı, yoksa Theresa'nın "*Che cazzo é questo?!*" sözü bebeği tekrar uyandırabilirdi. En azından İtalyanca "Bu ne lan?" demişti, böylece bebeğin ilk kelimesi bir küfür olmayacaktı.

Bir ekran görüntüsü daha aldım. Dostum, bunları duvar kâğıdıma asacaktım. Ancak kimseye sürpriz yapamayacaktım çünkü bu görüşmenin sonunda Theresa'nın ailedeki herkese mesaj atmış olacağından hiç şüphem yoktu. Ve muhtemelen geniş aileye de. Muhtemelen komşulara bile.

Ben sıırttım ve Rafa gözlerini devirdi. "Bence en baştan başlasan iyi olur."

Onlara ne kadarını söyleyeceğimi tarttım. Rafa'ya yalan söylemekten nefret ediyordum ama o Theresa'ya her şeyi anlattı, Theresa da herkese her şeyi anlattı. Bunun bir aşk evliliğinden başka bir şey olduğunun ortaya çıkmasını istemiyordum. En azından Tally velayeti alana kadar.

"Tally ile işte tanıştım. Kendisi eski bir NASCAR sürücüsü. VANT Racing onu simülatörü eğitmesi için tuttu. Çok seksi. Kendimi her gün onu düşünürken, onu ararken buldum. Antony bana yeşil kartımı almak için uğraştığımı söyleyince ona teklif ettim."

Rafa kaşlarını çattı. "Onun bundan çıkarı ne?"

Ona ukala bir sırıtış attım. "Ne düşünüyorsun, kardeşim?"

Bırakın bu ifade hakkında ne düşünecekse düşünsün. "Rocco, söyle bana-"

"Evlilik sözleşmem var, Rafa. Ben aptal değilim." İşler nasıl sonuçlansın ona on beş milyon dolar vereceğimi söylemedim. İşler erse zorlanmasını istemedim.

Rafa tekrar tekrar başını salladı. "O ülkede üç ay geçirdin ve şimdiden bir karın ve bir bebeğin var."

Ona karımın iki erkek arkadaşından bahsetmedim. Bu onun beni tımarhaneye kapatmak için buraya uçmasına neden olabilirdi. Onlarla burada olmaktan duyduğum memnuniyeti de ona söylemedim; sanki uzun zamandır aç ve yalnızdım ve şimdi , duyularım için bir ziyafet. Ruhumda tanıdık bir sızı haline gelene kadar yalnızlığımınla yaşarken, canlı ve rahatlık doluydular. Rafaya bunları söylemeyecektim, çünkü büyük kardeş suçluluğuyla dolup taşacaktı.

"Her neyse, bana VANT'tan bahset. Beş yıl içinde Formula E'ye dahil olmak için dilekçe verdikleri konuşuluyor."

Daha rahat konulara geçtik ve sanki onu son gördüğümünden bu yana hiç zaman geçmemiş gibiydi. Tüm bu süre boyunca bebek göğsümde uyudu ve köpek sonunda gelip şezlongun yanında bir topun içinde kıvrıldı.

Göğsümün içinde, kendimi sadece beni kullanmak isteyen insanlardan korumak için inşa ettiğim duvar, toza dönüştü.

Nakliye kamyonunun gürültüsü bana yeni bulduğum ailemin diğer üç üyesinin muhtemelen yakında beni söyledi. "Gitmeliyim, Rafa. Yeğenlerime sevgilerimi ilet. Bundan hemen sonra kaçınılmaz olarak aradığında anneme onu sevdiğimi söyle."

Rafa başını salladı. "IndyCar yarış sezonunun başında ilk çıkışını görmek için uçuyorum. O zaman yeni karınla tanışmayı umuyorum."

Yüzümü buruşturdum; ağabeyim en iyi zamanlarda bile gergin olurdu. Ona küçük bir selam verdim. "Tamam. Çocukları getir. Ben ödeyeceğim." Bunu onu iğnelemek için yaptım, çünkü ikimiz de paramı almayacağını biliyorduk ve bunu önerdiğimde hep aşağılanmış gibi davranırdı.

Bir kaşını kaldırdı. "Belki de bunun yerine gelininizi aileyi ziyarete getirmelisiniz."

Tally'ye ülkemi gösterdiğimi hayal ettim. Onu sıcak İtalyan güneşinin altında, yüzünde bir gülümseme ve saçları altın bir hale gibi parlarken hayal ettim. "Belki yaparım."

Hattın diğer ucundan gelen homurtu kesinlikle şüpheliydi. "Eminim. Seni seviyorum kardeşim."

"Ben de seni seviyorum, Rafa."

Telefonu kapattıktan sonra elimle bebeğin tüylü başını okşadım. "Umarım tek çocuk olarak kalırsın, *Bambolina*. Kimse seni ailen gibi delirtemez."

Onu kendime yakın tutarak yavaşça -o kadar yavaşça ki- ayağa kalktım. Yumuşak ayaklarımın üzerinde yürüyerek onu evin içine doğru taşıdım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Yatak odalarından birinden gelen kahkahaları duyabiliyordum ve içimi bir özlem acısı kapladı. Çok mutluydular.

En son ne zaman bu kadar mutlu olmuştum?

Gram'dan bir influencer'a daldığım zaman değildi. Son yarışımı kazandığımda da değildi, gerçi bu tatmin edici bir duyguydu. Ama beni mutlu etmedi.

Bebeği Tally'nin yatağının yanındaki beşiğe yatırıp bebek telsizini aldım ve cebime soktum. Sonra da duygusal kara delik gibi kapının önünde durup bu mutluluktan beslenmeye kalkışmadan önce o mutluluk seslerinden uzaklaştım.

THIRTY-THREE

TALLY

ROCCO'NUN EVİ onun kişiliğinden hiçbir şey barındırmıyordu, belki garaj hariç. Şu anda bütün erkekler oradaydı ve Rocco'nun Ferrari'lerine, bazı erkeklerin porno filmlere bakıp ağzının suyunu akıttığı gibi bakıyorlardı.

Bakışları yanlış yorumlamış olabilirim ama sanırım Rocco da az çocuklar kadar araba koleksiyonunu göstermekten heyecan duyuyordu. Neden ki? Çok etkileyiciydi. Rocco ve ben önümüzdeki birkaç yılı en azından katlanılabilir kılmak için yarış hakkında konuşabiliyorsak, o ve çocuklar da arabalar ve bisikletler hakkında konuşabilirdi. Rocco'nun motor yarışlarından hoşlandığı kadar süper motosikletlerden de hoşlandığını öğrenmiştim, bu da ona Jesse'nin kitabında kesinlikle puan kazandırıyordu.

Kanepede arkama yaslanarak, Bobbi-June'un karnını doyurmasını izledim. Bütün bunlar neredeyse çok kolay olmuştu. Gerçekten büyük bir evde gerçekten havalı bir ev arkadaşına sahip olmak gibiydi, endişelendiğim tuhaflıkların neredeyse hiçbiri yoktu.

Televizyonu açıp haberleri izledim. Çoğu gün olduğu gibi, programın ünlülerle ilgili dedikodu bölümüne gelene kadar kasvet ve tasa hakimdi.

"Ve Avrupalı gönül adamı Rocco Passero bu hafta bir av tüfeği düğünüyle evlenerek spor dünyasını şaşırttı. Kalbini çalan kadın mı? Eski NASCAR yarışçısı

Tally Palmer. Çifte yakın bir kaynak, yakın zamanda kurulan VANT Racing'de tanıştıktan sonra birbirlerine çok aşık olduklarını söyledi. Birçok kişi Rocco Passero'yu geçen sezon Formula 1 açılışında Bahreyn'de takım arkadaşı Mattias Christian ile yaşadığı tartışmadan hatırlayacaktır."

Ekran, Rocco'nun eski takımının garajında yumruklaşan ateş elbiseli iki adama dönüştüğünde gözlerimi kırptım. Rocco yüzüne defalarca yumruk atarken ve takımı onu sürükleyerek çıkarmaya çalışırken Mattias Christian'ın yerden "O benim lanet olası *karım!*" diye bağırması dışında ne konuştukları pek duyulmuyordu.

Görüntü, kaşlarını kaldırmış olan televizyon sunucusuna geri döndü. *"Yeni Bayan Passero'ya bol şans diliyoruz."*

Kısa süre önce dizini patlatan ve takımından çıkarılan bir NHL oyuncusuyla ilgili bir habere geçtiler ve ben de ekrana göz kırptım. Rocco'nun bir kavga yüzünden yeşil kartının engellendiğini biliyordum ama bunun kendi takım arkadaşıyla olduğunu fark etmemiştim. ClockTok'u açarak ikisinin isimlerini birlikte arattım. Haber makaleleri takımın halkla ilişkiler çalışanlarından ve sonra da medyadan süzülürdü. Ama sosyal medyanın filtresi yoktu.

Karşıma çıkan ilk video Rick Springfield'in "Jessie's Girl" şarkısı eşliğinde bir fotoğraf montajıydı ve sesi hemen kısıtım. Rocco ve Mattias Christian'la birlikte olan bir kadın gösteriliyordu. Mattias ve kızın öpüştüğü bir fotoğraf. Bir etkinlikte Rocco ile konuşurken çekilmiş bir fotoğraf, çok yakın eğilmiş. Mattias ve kız el ele padokta yürürken. çekilmiş, kısmen duvarla gizlenmiş bir başka fotoğrafta kızın eli Rocco'nun göğsünde, gözlerinin içine bakıyor. Kızın şişmiş, gözyaşı lekeli yüzü.

Yorumlara koştum.

Yuva yıkan Rocco.

Ne kadar seksi olduğu umurumda değil, takım arkadaşlarının karılarını beceremezsin.

Mattias'ın Lucia'yı dövdüğünü duydum.

Sonuncusunun altında pek çok yorum vardı, bazıları Rocco hayranlarının kudurmuş olduğunu ve her türlü bahaneyi uyduracağını söylüyordu.

Diğerleri ise Mattias'ın öfkesinin Formula 1'de açık bir sır olduğunu söylüyor.

Az önce haberlerde gösterilen klibin kesilmemiş bir versiyonu olan bir sonraki videoya geçtim. Rocco ve Mattias garajda sinirli bir şekilde konuşuyorlardı, ta ki Rocco yumruğunu geri çekip Mattias'ın suratına adil bir yumruk atana kadar. Rocco'nun Mattias'ın bir pislik olduğunu haykırdığını, Mattias'ın da Rocco'ya karısı olduğunu söyleyerek karşılık verdiğini ve bir yandan da yumruklaştıklarını duyabiliyordunuz.

Bu videonun altındaki yorumlar, Rocco'nun ilk koltuğunu Mattias'a kaptırmasından, Mattias'ın karısını Rocco'ya kaptırmasına kadar değişen teorilerle, kavganın ne hakkında olduğuna dair spekülasyonlarla doluydu.

"Bu doğru değil, biliyorsun."

Telefonumu şaşkınlıkla odanın diğer ucuna fırlattım ve bir çığlık attım. Suçluluk duygusu içimde parladı ve yanaklarımı ısıttı. Rocco arkamda duruyordu ve tam olarak neye baktığımı görebileceğini biliyordum. Kızarak göğsüne baktım.

"Özür dilerim. Haberlerdeydi ve ... Ben..." *Ugh.*

Kendimi daha az suçlu göstermiyordum.

Omuz silkti. "Sorun değil. Çoktan görmüşsündür diye düşünmüştüm. Çoğu insan gördü."

Başımı salladım. "Bu yıl kendi sorunlarım vardı ve akıl sağlığım için haberlerden ve ünlü dedikodularından kaçındım." Bobbi-June'a doğru bir el salladım ve o da küçük bir kahkaha attı.

"Sanırım yaptın." Yanımdaki koltuğu işaret etti. "Oturabilir miyim?" Ona yer açmak için biraz daha yanaştım ve o da yanıma oturdu. "Onu dövüyordu. Yüzünü değil ama gövdesinde kocaman morluklar olurdu. Bir keresinde katılmaya zorlandığımız bir ziyafette görmüştüm, Versace'sinin altındaki morluğun parıltısını. Ona bunu sorduğumda hemen savunmaya geçti ve bana işime bakmamı söyledi. Ama bildiğimi öğrenince, bir sığınak gibi beni aramaya devam etti.

"Sonunda ondan tüm gerçeği öğrendim. Ama magazin basını başka bir şey gördü elbette. Şöhretim bu konuda bana yardımcı olmadı." Ağır bir iç geçirdi. "Onu terk etmedi. Sonra onun kollarımdaki görüntüsü Mattias'a ulaştı. Ona şiddet uyguladığını bildiğimi söyledim, o da bana kızın kendisine ait olduğunu ve istediği gibi kullanabileceğini söyledi.

Onu. Koltuğumu kaybettim. Sponsorluklarımı. Sahneyi benimle birlikte terk etmesi için ona yalvardım ama o kalmayı seçti. İhtişam ve şöhret onu çok fazla çekiyordu." Bana acı bir gülümseme verdi. "Kariyerimi bir hiç uğruna attım."

Başımı salladım. Telefonumu elime alarak ona Mattias'ın Lucia'yı yendiğine dair spekülasyonlarla ilgili yorumları gösterdim. "Boşuna değil. İnsanlar artık izliyor olacak. Sosyal medyanın bir özelliği de bu; sırlarınızı uzun süre saklayamazsınız."

Başıyla onayladı ve bir süre sessizce oturduk. Bobbi-June sonunda yerde kalmaya itiraz etmeye başlayınca Rocco eğilip onu kollarının arasına aldı.

"Bebeklerle aran iyi."

Omuz silktili. "Büyük bir aile. Etrafta her zaman bir sürü küçük çocuk var." Onu bir futbol topu gibi önünde tuttu. "Küçük çocuklara erken baktırmaya başlıyorlar, gerçi normalde bu görevi sadece kızlar üstleniyor."

"Çok kardeşin var mı?"

"Üç büyük erkek ve iki küçük kız kardeş ve bir sürü üvey kardeş. Ayrıca hem annem hem de babam on çocuktan biriydi. Aile toplantıları *büyük* olurdu. Peki ya siz?"

Kahretsin, üvey kardeş olayında kesinlikle bir hikaye vardı. Belki de her seferinde dolabından bir iskelet çıkarırdım. "O kadar çok ailem olduğunu hayal bile edemiyorum." Başımı salladım. "Hayır, kardeşim yok. Annem ben küçükken öldü. Babam da birkaç yıl önce öldü. Yanlış giden bir araba hırsızlığı."

Bunu çok kolay , ama beynime öyle sıkı bir şekilde kilitlemişim ki, bir asla geri getiremeyecektim. Hayatımın kötü zamanlarıydı. Yüzeye çıkmaya çalışan duyguları aldım, bir kutuya doldurdum ve sonra o kutuyu zihnimin okyanusuna attım.

"Adliyede tanıştığınız Willy ve Colin muhtemelen sahip olduğum en yakın kardeşlerim. Onları ailem gibi seviyorum ve onlar da beni aynı şekilde seviyor."

Bir kahkaha attı. "Gerçekten. Will, büyük olan mı? Beni uyumda hadım etmekle tehdit etti."

senden yararlanmak." Bobbi-June'u omzuna kaldırdı ve ben de onun tombul yanaklarını öpmek için öne doğru eğildim.

"Bahse girerim. Koruyucu olduğundan bahsetmiş ?" Başımı kaldırdığımda hâlâ gülüyordum, birden vücutlarımızın kanepede ne kadar yakınlaştığını fark ettim. O koyu, erimiş kehribar gözleriyle aşağıya baktı, dolgun dudakları sadece birkaç santim uzağımdaydı. Nefeslerinin yumuşak esintilerini yanaklarımda hissedebiliyordum.

Olmaz. Hayır. Olmaz.

Titrek bir nefesle geri çekildim. "Tamamen güvende olduğuna eminim."

Kıpırdayan Bobbi-June'u bana uzatırken yüzünde sıkı bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben pek emin ," dedi hafifçe, sonra ayağa kalktı. " şirketi yakında haftalık yiyeceklerle burada olur. Siz dördünüz yerleşene ve yemek saatlerinin nasıl olmasını istediğinize karar verene kadar tüm ev halkına yemek yapmasını istedim."

"Teşekkürler, Rocco."

Bana bir kez daha gülümsedi ve gitti. Kanepeye yerleştim ve Bobbi-June'u emzirebilmek için dekoratif yastıklardan birini kucağıma aldım.

Rocco ve benim düşündüğümüzden daha fazla ortak noktamız vardı; de farklı şekillerde de olsa kariyerlerimizi güzel bir yüz için bir kenara atmıştık. Lucia Christian'ı ve onun kalmayı seçmesini düşündüm. Başka birini ya da yaptıklarının nedenlerini yargılayamazdım ama o videoda gördüğüm şey -Mattias'ın Rocco'ya bir şeyler fısıldarken gözlerindeki soğuk, neredeyse şeytani bakış?

Hiçbir para ve ihtişam beni burada tutamaz.

THIRTY-FOUR

HAYES

İŞE GERİ DÖNMEK ilginçti. Yan bakışlar. İnsanların Rocco ve ben kavga edecekmişiz gibi bizi izlemesi. Tally içeri girdiğinde odaya çöken sessizlik. Tally'nin yeni ilişki durumundan etkilenmemiş gibi görünen tek kişi Antony'ydi, çünkü gerçeği biliyordu ve Stephie de bunca zamandır seviştiğimizi, dolayısıyla her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordu.

Stephie işin yarış tarafına geçmeden önce uzun bir süre VANT Enterprises'da çalışmıştı. Görünüşe göre, yeni iş arkadaşının birden fazla ortağı olması fikri eski bir haberd.

En zoru da Rocco ve Tally'nin iş yerinde, hepimizin toplum içinde olması gerektiğine karar verdiğimiz sıradan yakınlaşmalarını izlemektir. Belli ki ekipten biri koşarak Brick Willtot'a gitmişti; yoksa doğumdan sonra hastaneye gelmek şöyle dursun, Tally'nin hamile olduğunu bile bilemezdi. Bunu gazetede yayınlayacak değildik ya.

Rocco bu hileyi sürdürmek için bazen kolunu onun beline doluyor ya da yanından geçerken başını öpüyordu. Aslında o kadar da kişisel olmayan ama ekip içinde belli bir imaj çizen küçük şeylerdi bunlar.

Neyse ki, sevgimi saklamak zorunda olmadığımı da karar vermiştik. Bu çok kötü olurdu. Yine, VANT'ın sahipleri göz önüne alındığında, Tally beni öptüğünde ya da öğle yemeğine çıktığımızda kimsenin çenesi düşmüyordu.

Sonunda o kadar da garip gelmemeye başladı ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca gerginlik devam etti. Simülasyonlar neredeyse tamamlanmış ve araç neredeyse inşa edilmişti. Arabalar üzerinde fiziksel testler yapmaya hazırlanıyorduk, bu da yakında Tally ve Rocco'nun arabayı test pistinde kullanacakları anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda ikinci bir sürücü için görüşmelerin devam ettiği anlamına geliyordu ve içimden bir ses her an bir duyuru yapılacağını söylüyordu.

Rocco'nun yanında ikinci koltukta kimin sürebileceğine dair söylentiler dolanıyordu ve Tally'nin adı ortaya atılmış olsa da, henüz bu şansı elde edebileceğini sanmıyordum. Onu profesyonel yarışlara göndermeden önce kesinlikle açık tekerlekli bir arabada daha fazla deneyime ihtiyacı vardı. Kartingden bu yana uzun zaman geçmişti ve bir stok araba ile bir IndyCar arasında dünya kadar fark vardı.

Yine de test günü yaklaştıkça Tally daha da heyecanlanıyordu. Bir yarış arabasının direksiyonuna geri dönmek için can atıyordu ve onu suçlayamazdım. Araba sürmek için doğmuştu.

Şu anda arabalardan birinin kokpitinde oturuyordu, ben de ona büyük turu attırıyordum. Simülasyonlar tasarım gereği aynı kontrollere sahipti, ancak birkaç ay içinde St. Petersburg'da yarışacak gerçek arabada oturmak bir şekilde farklıydı.

"Fren eğilimi biraz değişti, ancak bunun dışında oldukça standart. Formula, gerçekten deney yapma şansını yakaladığımız yer."

İçini çekti ve başını kokpite yasladı. Direksiyonu tutarak vınlama sesleri çıkardı ve bir pisti sürüyormuş gibi yaptı. Bunun onun zihnindeki gerçek bir pist olduğundan ve rastgele hareketlerden ibaret olmadığından hiç şüphem yoktu, bu da onu bir şekilde daha sevimli kılıyordu.

"Kahretsin, çok tatlısın," diye fısıldadım, başının üstünü öperek.

Bebek bugün evde Jesse'yle kalmıştı; Jesse, Tally'yle birlikte yeniledikleri evi satmaya çalışıyordu. Bugün onsuz ilk tam iş günümüzdü ve Tally'nin ne kadar endişeli olduğunu hissedebiliyordum.

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım. Jesse, Bobbi-June'un gazetesinin emlak sayfalarını okurken çekilmiş bir fotoğrafını göndermişti; kaşlarını hafifçe çatmış, konsantre olmuş gibi görünüyordu.

J: Junie bir sonraki restorasyon projemizi arıyor.

Tally'ye gösterdim ve o da güldü, bebeğe bakarken yüzü yumuşacıktı. Bu, Jesse'nin bugün grup sohbetinde bize gönderdiği beş fotoğraftan biriydi ve bunu Tally'nin korkularını hafifletmek için yaşam kanıtı olarak yaptığından oldukça emindim.

"Sence iyi durumdalar mı?"

Gülümsedim. "Jesse'nin evde oturan bir baba olarak aradığını bulduğuna eminim. Oldukça memnun görünüyor."

Jesse'yi tanıdığımdan beri halsizdi, ama şu anda, geçen haftanın çalkantılarına rağmen, oldukça mutlu görünüyordu. Bu sabah onu Bobbi-June'a bir şişe verirken bırakmıştık ve daha sonra Rocco'nun malikanesindeki çok etkileyici garajda geçen yıl üzerinde çalışmaya başladığı bisikleti bitirmeyi planlıyordu.

Tally dudağını çiğnedi ama başını salladı. "Ücretsiz çocuk bakımı için ondan faydalandığımı düşünmesini istemiyorum."

Gah, bu kadın. Onu arabanın kokpitinden çekip kollarıma aldım ve usulca öptüm. "Sana söz veriyorum, eğer bir sorunu olsaydı sana söylerdi. Ama bebeğe bakışını özlüyorsan diye söylüyorum, onu minicik parmağında oynatıyor ve henüz kendi başına gazını bile çıkaramıyor."

"Karımla mı öpüşüyorsun, Davis?" Kapı aralığından alaycı bir ses geldi ve gözlerimi devirdim. Rocco'nun ona karım demesi... zordu.

"Karımız Passero," diye karşılık verdim, diğer makinistlerin bakışlarını görmezden gelerek.

Rocco yanına gelip onu usulca döndürerek yanağından, dudaklarının hemen yanından öperken Tally kıpkırmızı kesildi. "Karımız. Dil sürçmesi." Sadece ona karşı kullandığı o boğuk ses tonuyla göz kırptı. Diğer herkes ya tek heceli Rocco ya da huysuz

Rocco, ama onu tanıdıkça, huysuz, umursamaz yüzünün sadece arkasına saklandığı bir maske olup olmadığını daha çok merak ettim.

"Daha fazla simülasyon testi için mi buradasınız?" Ona sordum.

Rocco başını salladı. "Hayır, Antony'nin bir duyurusu var."

Tally'nin nefesi kesildi. "Yeni bir şoför mü seçti?" Rocco başını salladı. "Kim olduğunu biliyor musun?" Bir kez daha başını salladı, sonra dudaklarını ısırır gibi yaptı.

Ofladı pufladı. "Kim olduğu konusunda kızacak mıyım?"

Düşünceli bir ifadeyle aramıza baktı, sonra başını salladı. "Genç ama potansiyeli çok yüksek. Antony onu pist testleri tam olarak başlamadan önce istedi, böylece sen ve ben arabaları test ederken o da simülasyonları kullanabilecekti."

Valeria garajda belirdi. "Gel bakalım. Bay Barbieri konferans salonunda yeni bir şoförün anonsunu yapıyor."

Rocco kaşlarını sallayarak arkamızdan geldi. Koridorda Stephie'yle karşılaştık ve o da hemen kolunu Tally'ninkine doladı. "Kim olduğunu düşünüyorsun? Sence başka bir Formula 1 pilotunu ayartmayı başarmış mıdır? Başka bir takımdan birini mi kaçırdı?" Rocco'ya baktı. "Oyuncak çocuklarından biri biliyor mu?"

Benden en az iki yaş küçük bir kadının oyuncağı olarak görüldüğüm için bir kahkaha attım. Rocco sadece omuz silkti.

Biz konferans salonuna doluşurken Stephie hoşnutsuzlukla burnunu kıvırdı, personel çoktan duvarlara dizilmişti. Odanın önünde Antony, Ari Rome ve adını bilmediğim ama bir yerlerden tanıdığım bir çocuk vardı. Gençti, belki on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı. Sarkık, kıvrık saçları ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Stephie, "Lanet olsun, bu Mickey Macguire," diye nefes aldı. Rocco'ya doğru eğildim. "On yaşında gibi görünüyor."

Rocco bıyık altından kıkırdadı. "Çok uzakta değilsin dostum."

Stephie omzunun üzerinden baktı. "On dokuz yaşında. iCar Geliştirme Programı'nın parlayan yıldızıydı." Ona bir kaşımı kaldırdım ve yüzü pembeleşti. "Ne? Ben araştırmamı yaparım."

Ari Rome odadakilerin dikkatini çekmek için ıslık çaldı. "Eminim hepinizin tahmin ettiği gibi, VANT Racing için ikinci koltuğu garantiledik,

Mickey Macguire'ı ekibimize katmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Eminim hepiniz onu sıcak bir şekilde karşılayacaksınız."

Hepimiz bağırdık, alkışladık ve Mickey pembeleşti. Çok gençtim. O yaşıta istediğim her şeyi elde etmek nasıl bir şey olurdu? Ben üç yaş falan büyüttüm ve sanki bir nesil geçmiş gibi hissettim.

Antony herkesi sakinleştirmek için elini salladı. "Ekibin tamamlanmasını kutlamak için iş çıkışı içki içeceğiz. Mickey hariç, o hâlâ çok genç." Ekip güldü ve Mickey daha da pembeleşti.

"Ama bir yarış pistinde saatte 240 mil hızla araba sürmek için çok genç değil," diye mırıldandı Rocco ağzının kenarından. İyi bir noktaya parmak basmıştı. Bu oldukça çılgınca bir çifte standarttı. Yine de Rocco'nun çocukken Wheaties'iyile birlikte kırmızı şarap içtiğinden oldukça emindim.

Antony hâlâ konuşuyordu. "Noel tatilinden sonra araçları test etmeye başlayacağız ve hepiniz üzerinde çok çalıştığımız bu makinelerin hayata geçtiğini görmek için benim kadar heyecanlısınız."

Ari ve ekip daha çok sezon öncesinde neler olacağından, yöneticilerin ne yaptığından, müdürlerin ne yaptığından, geri kalanımızla pek ilgisi olmayan bahsediyordu.

Sonunda Antony toplantıyı bitirdi. ", işinizin başına dönün." Kalabalığın içinde bizim grubu fark etti. "Tally, seni ofisimde görebilir miyim?"

Bana ve Rocco'ya baktı, gözleri dehşetle açılmıştı. Bu da ne demek oluyor?

THIRTY-FIVE

TALLY

Antony'nin ofisine yürüyüşüm biraz korkutucuydu. Ya bana gitmeme izin verdiğini söyleyecekse? Ya Brick sonunda onu etkilediyse ve sırf o yaşlı herif benden nefret ettiği için beni kovacaksa? Ya Rocco'yla evliliğim çok fazla olumsuz reklama neden oluyorsa ve benim gitmemi istiyorsa?

Kapıyı çaldım ve boğuk bir sesle "İçeri gel" demesi derin bir nefes almamı sağladı. Önemli değildi. Başka bir iş bulabilirdim ya da garsonluğa falan geri dönebilirdim. Her şey yoluna girecekti.

Odaya girerken kendimden emin olmaya çalıştım. "Beni mi görmek istediniz?"

Antony bilgisayarından başını kaldırdı. "Evet. İçeri gelin ve oturun." Kanepeye doğru el salladı. "Bu kadar korkmuş görünmeyi bırak. Kötü bir şey değil, söz veriyorum."

tüm gerginlik uçup gitti. Son beş dakikada ne büyük bir felaket yaşadığımı fark etmemiştim. "Lanet olsun, neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

Güldü ve masanın karşı tarafına için geldi. Bunu çok sık yaptığını fark ettim, sanki devasa antika mobilya ile duvar arasında sıkışıp kalmaya dayanamıyormuş gibiydi. "Özür dilerim. Şimdi sen söyleyince, sanırım bu biraz

Şoke edici. Sadece kontrol etmek, birkaç şeyi tartışmak istedim. Kahve?" Son derece şık bir Keurig makinesini işaret etti ama ben başımı salladım.

"Ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

"Bir taneye ihtiyacım var. Zaten uzun bir gün oldu." Bana sırtını döndü ve makineye bir kapsül yerleştirdi. "Mickey'i VANT'a çekmek zor oldu. Bir sürü farklı takıma söz vermişti ve onu buraya getirmek için menajeriyle sıkı pazarlıklar yapmak gerekti. Ama bence doğru seçim o."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum ama duraksaması fikrimi almak istediğini gösteriyordu. "Stephie, son on yılda temel programdan mezun olan herkes arasında en hızlı tur zamanlarına sahip olduğunu söyledi. Rocco'dan sonra ikinci sırada. Ayrıca tam bir Amerikan çocuğu. Genç taraftarlara birini verecek."

Antony döndü, espresso fincanı elinde minicik görünüyordu. "Yönetim kurulu da böyle düşünüyor. Bazıları onun bir risk olduğunu düşünüyor; *çok* iyi olduğunu ve Avrupa tarafından F3 ya da belki de F2'de yarışmak üzere kapılacağını düşünüyorlar."

Omuz silktilim. "Ayrılmadan önce takım için iyi bir başlangıç izlenimi bırakmasını sağlamak, hiç olmamasından daha iyidir. Ayrılmadan önce arabayı ve hızını sergileyebilecek. *Eğer giderse*." Formula yarışlarının yüksek basınçlı riskleri herkese göre değildi, özellikle de eve yakın kalıp yine de gerçekten harika bir kariyere sahip olabilecekken.

Antony bana gülümsedi. "Ben de öyle dedim. Ama bu bizi oldukça tehlikeli bir durumda bırakıyor. Avrupa pistlerine ve ödeme günlerine geçmek için IndyCar'ı terk etmekten sadece bir kazançlı sözleşme uzakta olan iki sürücümüz var. Böyle bir durumda devreye girebilecek üçüncü bir sürücüye ihtiyacımız karar verdik."

Ona kaşlarımı çattım. "İsim mi arıyorsun?"

Sırıttı ve bu normalde ciddi olan yüzünü aydınlattı. "Hayır, Tally. Biz *seni* arıyoruz."

Göz kırptım. Ve tekrar göz kırptım. Düşündüğüm şeyi ediyor olamazdı, değil mi?

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" Umudun henüz göğsümde çiçek açmasına izin veremezdim, bu yüzden ipini bırakmamı bekleyen bir balon gibi onu sıkıca tuttum.

Gelip karşımdaki sehpayaya oturdu. "Demek istediğim şu ki, yönetim kurulu ve ben senin, Tally Palmer'ın, yedek şoförümüz olmanı istiyoruz."

Söylediklerine hâlâ inanamıyordum. "Daha önce hiç IndyCar'da yarışmadım."

"Bu yüzden unvanınızın yedek kısmı. Merak etme, önümüzdeki sezon öncesi bol bol pratik yapacaksın. Ne dersiniz?"

Kartların karılması gibi milyonlarca şey beynimden süzüldü. Kızım, mahkeme davası, son işimden kovulma hissi, Rocco, çocuklar - hepsi ağzımı açıp "Kesinlikle onur duyarım" demeden önce kısa anlarda gözümün önünden geçti.

Antony ellerini bir kez çırpıtı. "Harika. Avukatlara sözleşmeleri hazırlatacağım." Gülümsemesi yerini daha ciddi bir ifadeye bıraktı. "Bunu hak ettiğini bilmeni istiyorum. Bu ekip için çok çalıştın, duygusal olarak zor koşullar altında bir insanın yapması gerekenden fazla simülasyon saati kaydettin. Çok çalışıyorsun ve VANT'ta isteyebileceğimiz tek şey de bu."

Ücret pazarlığı da dahil olmak üzere bazı son noktaların üzerinden geçtik - dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bedavaya sürerdim. Belki de sürmezdim. Artık bakmam gereken bir çocuğum vardı. Yine de Antony beni kazıklamayacaktı; önerdiği rakam deneyimsiz bir yedek sürücü için fazlasıyla makuldü.

Sonunda ofisten çıktığımda Hayes'in endişeli bakışlarla orada durduğunu gördüm. Yanında Rocco vardı, danışmadaki Valeria'yla sohbet ediyor, kızın biraz afallamış görünmesine neden oluyordu.

Doğruca Hayes'in kollarına girdim. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı. "İyiymi..." Sanki kovulma ihtimalim kelimelere dökülemeyecek kadar fazlaymış gibi sözünü kesti.

"Bana yedek sürücü olarak bir sözleşme teklif etti," diye göğsüne hıçkırarak ağladım. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Ama damarlarımda neşe dolaşıyordu ve bu bende ağlama, gülme ve koridorlarda çılgık atarak koşma isteği uyandırıyordu.

Hayes beni kendisinden uzaklaştırdı. "Ne?" diye nefes aldı. "Beni yedek sürücü olarak istiyorlar. *Yarışabilirim*, Hayes."

Bir ılık attı, kollarının arasına aldı ve kendi etrafında döndürdü. "Evet! Bunu yapabileceğini biliyordum, Tally. Olman gereken yere geri dönebileceğini *biliyordum*. Sen yarışmak için doğmuşsun, bebeğim." Beni sertçe öptü.

Biri boğazını temizledi ve sırtan Valeria ile orantısız bir gülümsemeyle Rocco'yu görmek için geri çekildim. Hiç şaşırılmış gibi görünmüyordu. "Biliyor muydun?"

Ona doğru yürüdüm ve o da beni kollarının arasına alıp sıkıca kavradı. "Bu sabah Mickey'le buluştuğumda sana teklif edeceklerini söylediler. Kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum. Uğursuzluk getirmek istemedim." Başımı öptü, beni hâlâ sıkıca tutuyordu. "Kabul ettin mi? Mutlu musun?"

Ben de onu sıktım. Benim için torpil yapıp yapmadığını sormak istedim ama pek öyle görünmüyordu. Bu benim saflığım olabilirdi ama siktir . Keyifli bir cehalet bazen gidilecek en iyi yoldu.

Tally Palmer *geri dönmüştü*, bebeğim. Ve bir anını bile hafife almayacaktım.

Jesse de benim için aynı derecede heyecanlıydı, onun kutlaması benim yatağında sırtüstü yatmamla, kalçalarımın kulaklarına dolanmasıyla sona ermişti. Ama tekrar aşığıya indiğimizde, büyük bir İtalyan yemeğı sofrası ve sohbet edip bira içen çocuklar bulduk. Hayes Bobbi-June'u kucağına almış, Rocco da Norton'un süslü peynirinden yiyordu. Neredeyse... ev gibi görünüyordu.

Jesse kulağıma mırıldandı: "Sanırım bize ısınıyor," dedi. "Her zaman televizyonda gördüğün o kibirli sik kafalı olacak sanıyorsun ama sonra altı aydır gözüne kestirdiğın eski model Indian'ı restore etmek için ihtiyacın olan her şeyi garaja dolduruyor, hem de sen laf arasında bahsetmiş olmana rağmen." Bir kahkaha attı. "Hayes kesinlikle ona kızgın kalmak istedi ama Rocco ona Ferrari SF90 Stradale'sini kullanabileceğini söyledi. Karşılığında bunu isteseydi Hayes'in ona sakso oldukça eminim."

Dudaklarımdan dökülen kahkahalar çocukların bize doğru dönmesini sağladı. Jesse'nin elini tutarak, bir pervane gibi onlara doğru ilerledim.

Alev. "Burası İtalyan restoranı gibi kokuyor. Bütün bunlar nereden geldi?"

Rocco omuz silkti. "Şehir merkezindeki küçük bir trattoria'nın sahibini tanıyorum ve sağlıklı bir bahşış karşılığında bize akşam yemeği gönderecek kadar mutlu oldu. Evdeki yemeklere en yakın yemek bu. Terfini kutlamak için."

Hayes'e doğru eğildim, dudaklarını ve Bobbi-June'un tombul yanağını öptüm, sonra kocam olan adama döndüm. Bu hâlâ aklımı başımdan alıyordu.

"Teşekkür ederim Rocco. Düşünceli davranışını takdir ediyorum," dedim usulca. Aslında bundan çok daha fazlasını takdir ediyordum ama bunu nasıl ifade edeceğimi bilemiyordum.

Hayes bebeği bana uzattı ve ben de ona sarıldım. Gerçekten de çok büyümüştü. "Bugün iyi bir kız mıydın, tatlı yanaklar? Babana karşı iyi miydin-" Dudaklarımı kapattım. Oops. Bunu konuşmamız gerekirdi.

Jesse sadece bir kaşını kaldırdı, beni öpmek için eğildi, eğlence gözlerinin köşelerini kırıştırdı. Tadı hâlâ bana benziyordu ve bu baş döndürücü bir deneyimdi. "Babası için iyiydi. Bir arabayı temizledik. Emlak bürosunda Chet'le konuştuk. Gün ortasında uyukladık. Oldukça olaylıydı, değil mi tatlı kız?"

Bebeğin sanki Jesse'ye cevap veriyormuş gibi kıkırdamasına ve kollarını sallamasına bakarken dudağımı çiğnedim. Göğsümde kabaran duyguları bastırarak, "Bu iyi," dedim. "Şu ufaklığı bir besleyeyim, sonra sanırım şarap iyi gelir."

Bize öyle bir özlemle bakan Rocco'ya baktım göğsüm acıdı. Evet, kesinlikle şaraba ihtiyacım olacaktı.

THIRTY-SIX

JESSE

Evden çıkarken Bobbi-June'u araba koltuğuna oturttum. Noel hediyeleri, yeni bir karbüratör senkronizasyon aleti ve eski evden gelen postaları almamız gerekiyordu.

Norton'u arkamızda bırakmıştık ve kapıdan çıkarken tamamen acınacak halde görünüyordu. Bununla birlikte, her gün gelen temizlikçi Elva'nın ona gizlice köpek mamaları verdiğinden emindim. Harika bir kadındı ama yemin ederim bir gün çıkagelmişti ve birbirimizin ödünü koparmıştık. En az altmış yaşındaydı ve Bobbi-June'un üzerine dünyanın en güzel bebeğiymiş gibi titriyordu. Öyleydi ama ben biraz önyargılıydım.

"Önce posta, tatlım, sonra da Target'a gideriz, ne dersin?"

Junie arka koltukta gurulduyordu ve siteden ayrıldığımızda uyumuş olacağını biliyordum. Babamın benim yüceltilmiş bir ev kocası olmam hakkında ne söyleyeceğini hayal etmeye çalıştım, ama bunun pek de olumlu olacağını düşünemiyordum. O ve annem geleneksel ilişki rollerine çok önem verirlerdi. Annem evlenir evlenmez ev hanımı olmak ve bana bakmak için kariyerini bırakmıştı. Bu yüzden babamın ölümünden sonra kendini kaybetmişti.

Yine de umurumda değildi. Diğerlerine söylemeyebilirdim ama bu hayatı seviyordum.

Müzik setini açarak Bobbi-June'a The Beatles, özellikle de *Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band* çaldım, çünkü müzik eğitimine başlamak için asla çok genç değilsiniz. Hayes sadece dubstep severdi ve Tally'nin en sevdiği grup olan The Daymakers için henüz biraz genç olabileceğini düşündüm.

Şehrin karşısındaki evimin önüne geldiğimizde sarı bir denizaltı hakkında şarkı söylüyordum. Bebek tahmin edildiği gibi araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu, ki bu iyiydi. Bugün erkenden kestirecekti.

Her şey yolunda görünüyordu ve yandaki evin önünde bir *Satılık* tabelası vardı. Evin cazibesini arttırmak için bir şirkete tüm evi düzenlemesi için ödeme yapmıştık ve temsilci istediğimiz fiyattan biraz daha fazlasını alacağımıza inanıyordu.

Yolun karşısına siyah sedan bir araba park etmişti ve Henderson'ların yeni bir araba alıp almadıklarını merak ettim. "Haydi, tatlım. Posta deliğini kontrol edelim ve evin iyi olduğundan emin olalım." Hava soğuyordu ve bir borunun ne zaman patlayacağını asla bilemezsiniz.

Yürürken gözlerimin üzerimde olduğunu hissettim ve döndüm. Karanlık sedanda oturan biri vardı ve bir kamera lensinden parlayan ışığı gördüğüme oldukça emindim. *Paparazzi mi?*

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde sinirli bir nefes aldım. İzlenmek fikrinden nefret ediyordum ama Bobbi-June oradayken gidip adamla yüzleşemezdim. Adam silah çekmek gibi çılgınca bir şey yaparsa, kızım korumasız kalacaktı. Bu çaresizlik hissi yeniydi.

Eve girdim, postayı yerden aldım ve salondaki masanın üzerine attım. Araba koltuğunu oturma odasına yerleştirip pencereden dışarı baktım. Sedan hâlâ oradaydı. Cebimden telefonumu çıkarıp Hayes'i aradım.

"Hey, ?"

Adam hâlâ fotoğraf çekiyordu. "Evimin önünde oturan bir adam var ve gidip ne istediğine bakmak istiyorum. Bobbi June yanımda, onu eve kilitleyeceğim ama her ihtimale karşı birinin onun burada olduğunu bilmesini istedim. Seni hemen arayacağım."

"Muhtemelen sadece medyadır. Boş ver dostum," dedi Hayes, ama içime sinmemişti. Neden Rocco'nun malikânesinde değil de burada olsunlar ki?

"Birkaç dakika içinde geri aramazsam polisi ara." Telefonu kapattım, Junie'yi bir kez daha kontrol ettim ve kapının sürgüsünü çevirdim. "Bunu kimseye açma, tamam mı?" Ona şarkı söyleyerek seslendim, sonra da kapıyı arkamdan kilitledim.

Yolun karşısına geçerek parmaklarımı arabanın camına vurdum. İçerideki adam camı sadece birkaç santim indirdi. "Evet?" Muhtemelen otuzlu yaşlarının sonlarındaydı. Soluk tenli ve kirli kahverengi saçlı, sıradan görünümlü bir adamdı.

"Evimin önünde ne halt ediyorsunuz, benim ve bebeğimin fotoğraflarını mı çekiyorsunuz?"

Adam bana boş boş baktı. "Evlerin fotoğraflarını çekiyordum. Yüzyıl ortası modern mimariyi severim."

"Saçmalık," diye tükürdüm. "Polisleri aramadan önce defol git buradan."

Adam bana kaşlarını çatı. "Burası halka açık bir cadde. Mülk sınırınızın yakınında bile değilim."

Gözlerimi kıstım. "Tabii, güzel. Şu anda evinin önüne park ettiğin Henderson'lara, pencereden Lila'nın fotoğraflarını çekmeye çalışan bir avcı olduğunu söyleyeceğim, o zaman? Lila Henderson önce Louisville'i sallayıp sonra soru sormasıyla bilinir. Seni onun penceresinden bakarken gördüğüme dair ifadesini kesinlikle destekleyeceğim. Belki polisi arar, belki de bir keresinde karısını taciz ettiği için bir adamı çenesi parçalanana kadar döven kocası Hank'i arar."

Teknik olarak, bu tamamen doğru değildi. Hank bir devdi ama yumuşak ve tatlıydı. Lila hakkında şaka yapmıyordum. Çok ateşliydi.

Telefonum cebimde titremeye başladı ve biliyordum ki bu herif hemen harekete geçmezse Hayes muhtemelen polisleri kendisi arayacaktı.

Adam iç çekti. "Her neyse, göt herif." Camı kapatıp arabayı çalıştırdı ve caddeden aşağı doğru yola koyuldu. Plakasının fotoğrafını çektim, sonra Hayes'i tekrar aradım.

"Şükürler olsun. Ben de polisleri aramak üzereydim." Rahatlamış sesi hattan aşağı döküldü. "Magazin fotoğrafçısı mıydı?"

İtiraf etmeyen bir ses çıkardım. "Bilmiyorum. Ben öyle düşünmüyorum. Kamerası berbattı ve bir tavrı vardı." Merdivenleri hızla çıktım ve kapının kilidini açtım. Junie hâlâ güvenli bir şekilde uyuyordu.

Adamın kim olabileceğini düşünürken ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonunda Hayes içini çekti. "Sadece eve gidin. Psikopat bir sapık olma ihtimaline gözünü dört aç. Belki de Rocco hayranıdır?"

Ben öyle düşünmüyordum. Yine de Bobbi-Juneu kucaklayıp dışarı taşıdım ve evi tekrar sıkıca kilitledim. "Belki. Evde görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra yolun aşağısına ve yukarısına bakarak siyah sedanı ya da içindeki adamı aradım. Her yer temiz görünüyordu ama ben ürkmüştüm. Arabaya tırmanıp çalıştırdığımda dikiz aynasından kontrol ettim. "İnternette alışveriş hakkında ne düşünüyorsun Junie?"

Birilerinin bizi eve kadar takip edeceği fikrinden nefret ediyordum, bu yüzden bir süre arabayla etrafta dolaştım, Starbucks'ın arabaya servis bölümünden geçtim, sahil boyunca otoyoldan aşağı indim ve şehrin içinden geri döndüm. Eğer takip ediliyorsa, oldukça etkileyici olmalıydı.

Kendimizi bir alışveriş merkezinde bulduk ve sabahki kargaşaya rağmen yemek yiyecek kadar acıkmıştım. Küçük bir kafe buldum, bebek bezi çantasındaki ısıtıcıdan biberonu aldım ve Bobbi-June'u beslemeye başladım. Bundan sonra kesinlikle altını değiştirmem gerekecekti.

"Jesse?"

Yukarı baktığımda, bölgedeki sokak yarışlarına ev sahipliği yapan Cat'i gördüm.

Ona gülümseyerek el salladım. "Selam Cat. Nasıl gidiyor?"

Cat önce bebeğe, sonra da bana baktı. "Sanırım bu son birkaç yarışa neden katılmadığını açıklıyor, ha?"

Bana ulaştı ve ben de ayağa kalkarak ona sıkıca sarıldım. Uzun zamandır arkadaştık; Hayes hala NASCAR pistindeyken o da yanımdaydı. Çok yakın değildik ama bir yarışta kaza yapsaydım, benim için ambulans çağıracağından emindim.

Bir süredir sokak yarışları sahnesinin müdavimiydim, hayatımda eksik olan bir şeyin peşindeydim, anlık olarak

yalnızlığımı umursamaz olmanın verdiği adrenalinle değiştirerek unutuyordum. Artık buna ihtiyacım yoktu; Tally vardı ve bir amacım vardı.

Omuz silktim. "Sanırım öyle."

Cat badem gözlü, kahverengi saçlı, güzel bir kızı kendine yaklaştırdı. "Bu Talia, benim kız arkadaşım."

Bebeği kollarımın arasında biraz kaldırdım. "Bu Bobbi-June." "Senin mi?"

Bu sefer tereddüt bile etmedim. Annesi benimdi. Bu da demek oluyordu ki, onun bu küçük parçasını sevmek de bana düşüyordu. "Evet. Çok tatlı değil mi?"

Talia, Bobbi-June'a bebekçe konuşmaya başladı ve Cat gözlerini devirdi. "Ona bebek ateşi vereceksin ve sonra şehrin pervasız adrenalin bağımlıları için kim bir çıkış noktası sağlayacak, hmm?"

Güldüm. "Eminim iyi olacaklardır." Cat'in arkasından baktım ama evimin önündeki aynı adama benzeyen şeyi görünce donup kaldım.

Bizi burada nasıl buldu?

Göğsümde öfke kabardı ve bebeği Cat'e uzattım. Cat'e çoğu insana güvendiğimden daha çok güveniyordum. "Bir dakika ona göz kulak ol."

"Jesse, ne-"

Kafeden hızla çıkarken protestosunun geri kalanını kaçırdım ve adam beni fark etti. Dönüp otoparka doğru koşmaya başladı ama ben onu vazgeçmedim. "Dur!" diye bağırdım ama adam belli ki durmadı. Aksine daha hızlı koştu. Ama ben lisedeyken koşmuştum, ayrıca adamla aramda yaklaşık on yaş ve yarım ayak boy farkı vardı.

Onu arabanın dönüşünden kolayca yakaladım. yakalayıp bara doğru ittim. Belindeki silahı fark ettim ve çıkarıp bir arabanın altına attım. "Sen de kimsin ve neden beni takip ediyorsun?"

Adam iki elini de kaldırdı. "Sakin ol, dostum. Sakin ol. Ben sadece işimi yapıyorum."

"Silah taşıırken beni ve kızımı takip ediyorsun. İşinin ne olduğu umurumda bile değil," diye hırladım. "Bunun ne kadar büyük bir hikaye olduğunu düşündüğün de umurumda değil - eğer seni bir daha , kışına tekmeyi basacağım."

Adam kaşlarını çattı. "Sanırım yanlış anladınız. Ben özel dedektifim. Bebekten DNA almak için tutuldum. Görünüşe göre anne DNA testi taleplerine cevap vermiyormuş."

Kanım dondu. "Seni Willtot mu tuttu?" Öfke üzerime çöktü ve onu biraz daha sert salladım. "Onun DNA'sını tam olarak nasıl alacaktın, ha? Seni lanet çakal."

"Dur dostum. Eğer bebek bezi çantasından bir şişe ya da başka bir şey alacaktım. Çocuğa zarar vermezdim."

Adamı kendimden uzaklaştırdım. "Eğer seni bir daha görürsem, DNA'n kaldırımın her yerinde olacak, beni duyuyor musun?"

Kafeye geri döndüm. Talia hafifçe ağlayan Bobbi-June'u kucağına almış, usulca sallıyordu. Bir özür mırıldandım, bebeği nazikçe geri aldım ve sonunda sakinleşene kadar onu sevdiği şekilde kollarımda zıplattım. "Bunun için özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Cat kaşlarını çatarak bana baktı. "Her şey yolunda mı?"

Yalan da olsa başımı salladım. "Evet, kız arkadaşımın bir sapığı var." Küçük bir yalandı ama Brick Willtot'un en düşük seviyelere inebileceğini gösteriyordu. "Yakında görüşürüz, Cat. Seninle tanışmak güzeldi Talia."

Alışveriş merkezinden çıkıp eve döndüm.

THIRTY-SEVEN

TALLY

JESSE SÖYLEMEDİ ama özel dedektif olayı onu sarsmıştı ve sonraki hafta boyunca Bobbi-Haziran'la evden neredeyse hiç çıkmamıştı. Kahretsin, ben de sarsılmıştım. Brick'in uygun protokolü izleyip mahkeme kararı almak yerine el altından ve sinsice davranmasına şaşırmamalıydım. Adam hayır kelimesini duymaya alışık değildi.

Bunun bitmesine hazırdım. Bu yüzden evde kullanılan DNA kitlerinden birini aldım, içine saçından bir parça koydum ve laboratuvara gönderdim. Geri döndüğünde, lanet olası Brick'e gösterecektim. Buck'ın mirası için ona dava açmaya çalışmıyordum. Aslında bizi unutursa mutlu olurum.

Avukatıma e-posta gönderdim, o da hemen geri e-posta göndererek taciz nedeniyle duruşmanın hızlandırılması için dilekçe verdiğini ve tarihin Noel'den hemen sonra olması gerektiğini söyledi. Bu fikir beni endişelendiriyordu ama bu işi halletmemiz gerekiyordu. Brick'in Bobbi-June'un velayetini almasına asla ama *asla* izin vermeyeceğimi bilmesine ihtiyacım vardı ve eğer gibi olursa, onu ziyaret de edemeyecekti.

"İyi misin, *Stellina*?"

Rocco hepimizin paylaştığı çalışma odasının kapısında duruyordu. Üzerinde elbise pantolonu ve atlet vardı, sanki bana rastladığında giyinmeyi yarım bırakmış gibiydi.

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Evet, sadece avukatlık işleri." Başımı ofis koltuğuna yasladım. "Bu işin ters gitmesinin pek çok yolu var, biliyor musun?"

Bir adım daha yaklaştı, yatıştırıcı bir jest olduğunu sandığım bir hareketle kolumu okşamak için uzandı, ama sadece farkındalıkla tenimin karıncalanmasına neden oldu. Suçlu olduğum bir başka şey daha vardı: Rocco'ya karşı giderek artan çekimim. Sanki beynim gerçek ile hayal arasındaki çizgiyi . Hayes, Jesse ve benim aramdaki güzel şeyi mahvetmek üzereydim, çünkü açgözlü vajinam zaten sahip olduğu iki erkekle tatmin olamıyordu.

"Her şey yoluna girecek, Tally. Bundan emin olacağım. Hayes bebeği yatırdı, biz de yemek için aşağı inmeni bekliyoruz."

Kendimi ofis koltuğundan kaldırarak iç çektim. "Tamam, . Ben de geliyorum."

Ben yanından geçerken eğildi ve dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Gecenin tadını çıkar. Yarının sorunlarını bugünden ödünç almaya gerek yok."

Başımı sallayıp yanından geçerken nefesimi tuttum. Bu adamın vücudunda kesinlikle hiç yağ yoktu ve çok güzel kokuyordu. İçinde yıkanmak istediğim baharatlı ve odunsu bir şey gibi.

Rocco geçen akşam yemekte aile geleneklerinden birinin Noel arifesinde büyük bir yemek ve hediyeler olduğunu söylediğinde, hiçbirimiz bunu yapmakta tereddüt etmemiştik. *La Vigilia* hakkında araştırma yapmışım ve Noel'den önceki gece yapıldığını biliyordum. Et yoktu ama deniz ürünleri ağırlıktaydı. Bunu kabul edebilirdim.

Rocco'nun iyi bir aşçı olduğunu da öğrenmişim. Ne kadar sık sipariş verdiğimizizi ve hiçbir aleti kullanmadığını düşününce bunu asla tahmin edemezdim. Ama geçenlerde erkenden kalkıp makarna yapmıştı. *Elleriyle*. Bir erkeği makarna makinesi kullanırken izlemenin cinsel bir deneyim olabileceğini bilmiyordum, ama onu o küçük çarkı çevirirken izlemek bir keşifti.

Rocco'nun elini tutarak onu ofisten çıkarıp aşağıya indirdim. Jesse ateşi yakmıştı -gerçi buna pek gerek yoktu, çünkü Aralık ayında hava şimdiye kadar ılıman geçmişti- ve Hayes bir gemiye yetecek kadar içki almıştı. Ben de yiyecekleri almışım.

Bobbi-June'un ilk Noel'i olan yarın için Jesse hafta başında onu ağaç seçmeye götürmüştü, üstlendiği birkaç geziden biriydi bu. Ağaç oturma odasının köşesinde duruyordu ve ışıklarla parlıyordu.

Yarın Willy ve Colin, Colin'in ailesini görmeye geleceklerdi ve biz de kocaman bir öğle yemeği yiyecektik. Ama bu gece sadece biz vardık. Bu doğru hissettirdi. Rocco'nun burada olması bile iyi hissettiriyordu ve garip değildi, sanki başından beri bizimle olması gerekiyordu.

Resmi yemek masası, karmaşık yer düzenleri ve parlayan mumlarla tamamlanmıştı. Sertçe yutkunarak masaya doğru yürüdüm.

Hayes elinde bir kokteyle çıkageldi. "Bobbi-June'un gece yarısı atıştırmalıkları ve kahvaltısı buzdolabında soğuyor, bu yüzden bu lezzetli kokteyli ve daha fazlasını endişelenmeden içebilirsiniz," dedi ve şakağımı öpüp bardağı bana uzattı.

Rocco elinde tabaklarla, büyük kâseler dolusu makarna ve risotto, fırında pişmiş bütün bir balık ve fırından yeni çıkmış sıcak ekmekle çıkageldi. Her şeyi masanın üzerine yığdı; krema, sarımsak ve tereyağı kokuları havayı kokulandırıyor, o zamandan beri... yani kendimi bildim bileli hissetmediğim bir sıcaklık ve aile hissi yaratıyordu.

"Rocco, bu... Vay canına," diye nefes aldım. Ses sisteminden Bing Crosby'nin "White Christmas" şarkısını mırıldandığı müzik geldi. Jesse sırtarak göründü ve Hayes hem ona hem de Rocco'ya birer kokteyl uzattı.

Rocco bir oturma hareketi yaptı ve hepimiz söyleneni yaptık. Kadehini kaldırdı. "Bir aile olarak ilk Noelimize." Ben de kendi kadehimi kaldırırken boğazımdaki yumruyu yuttum. Rocco sırttı. "Şimdi yiyin. Gecenin bir yarısı büyükanne aile tarifleri için taciz etmedim ki soğumasına izin veresin."

Yemek yedik ve sohbet ettik; takım ve yaklaşan yarış sezonu hakkında, Jesse'nin bisiklet parçaları arayışı hakkında, ev satışı hakkında, bebek hakkında. Ama mahkeme davasından bahsetmedik. Magazin haberlerinden. En ufak olumsuz bir şey bile gündeme gelmedi ve tatlıya geldiğimizde - bu sefer panettone ve ev yapımı tiramisu şeklindeydi - o kadar doymuştum ki nefes alamıyordum. Keyifli bir vızıltı hissediyordum, midem biraz şişmişti ve yemeğimi kestirmek istiyordum.

Gerinerek, kalan yiyecekleri buzdolabına taşımalarına ve bulaşık makinesini yerleştirmelerine yardım ettim. Hayes beni mutfakta yakaladı ve Rat Pack'ın sesi eşliğinde benimle yavaşça dans etti. Rastgele seçici müzik akış hizmetinde direksiyona geçmişti, bu yüzden Frank Sinatra'dan My Chemical Romance'e kadar herkes vardı.

Hayes beni bir o yana bir bu yana salladı. "Tanrım, bu gece çok güzelsin," diye nefes aldı, ayrıca yemekten, şaraptan ve iyi hislerden dolayı biraz sarhoştı. "Her Noel arifesini, yeni yılı ve Ulusal Spagetti Günü'nü seninle geçirmek istiyorum."

Güldüm ve onu usulca öptüm. "Çok romantik şeyler söylüyorsun, Hayes Davis."

Benimle birlikte dans eden Jesse tarafından döndürülerek uzaklaştırıldım; uzun boyu nedeniyle beni öpmek için daha da eğilmesi gerekiyordu. "Mutlu Noeller, tatlım." Kollarımı boynuna doladım ve birkaç şarkı boyunca beni bir o yana bir bu yana sallamasına izin verdim.

Bir el dirseğime dokundu. "Araya girebilir miyim?" Rocco sessizce sordu ama sanki çok daha fazlasını istiyor gibiydi. Jesse bana küçük bir gülümseme verdi, gözleri bunun benim seçimim olduğunu söylüyordu. Hayes'e baktım, o da başıyla onayladı.

Sadece bir danstı. Sadece bir dans. Başka bir şeyi kabul etmiyorlardı.

"Elbette," diye mırıldandım Rocco'ya doğru, elimi uzatarak. Parmaklarını benimkilere ve beni kendine çekti. Kibarlıktan başka bir şey olarak yorumlanabilecek kadar değil ama başparmağı kalçamın kıvrımını okşadı.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi göğsümüzün arasına sıkıştırarak beni müzik eşliğinde salladı, biz sessizce dans ederken bir şarkı diğerine dönüştü. "*La Vigilia*'yı benimle birlikte kutladığınız için teşekkür ederim. Uzun etrafımda bu çabayı gerektirecek kadar ailem olmamıştı."

"Teşekkür . Gerçekten çok özeldi." Bu hafif bir ifadeydi ama benim için de ne kadar anlamlı olduğunu kelimelere dökemezdim.

"Bence sıkı çalışması için onu öpmeli," dedi Jesse ve başımı yana çevirip ona ve Hayes'e baktım, mutfak tezgahına yaslanmışlardı, ellerinde biraları vardı, sanki onlar da dansımıza katılmışlardı.

Hayes başını sallayarak beni şok etti. "Ben de öyle düşünüyorum ve bu evdeki cinsel gerilimi biraz daha katlanılabilir bir seviyeye indirebilir," diye alay etti ama gözlerinde için için yanan bir şey vardı.

Tekrar Rocco'ya baktım, o da kaşlarını çatmış çocuklara bakıyordu. Kahretsin, ben bile çocuklara kaşlarımı çatıyordum. Kalbim hızla çarpıyordu. Gerçekten ciddi olabilirler miydi?

Rocco tekrar bana baktı. "O öylece verip kurtulabileceğin bir hediye değil," dedi yumuşak bir sesle.

Hayes ona bakmadı, gözleri bana sabitlenmişti. "Hayır, haklısın. O her gün şükrettiğim bir mucize. O bir güneş ışığı ve bu ışığın bir kısmını size de yaymak isterse onu saklayacak değilim. O hepimize yetecek kadar sıcaklığa sahip." Uzandı ve yanağımı avuçladı. "Eğer istediği buysa."

Jesse homurdandı. "Sen odaya girdiğinde gözlerini senden ayırmaması bunu gerçekten istediğini gösteriyor." Beni öpmek için öne doğru eğildi. "Ne istiyorsan al, tatlım. Ben izleyebildiğim sürece," diye mırıldandı, sonra alt dudağımı usulca ısırdı. Geri çekildi ve sadece ben ve Rocco göğüs göğüse durduk, gözlerindeki yoğun bakış yanaklarımı ve tüm vücudumu ısıttı. "I..." Söyleyecek söz bulamadım. "Bunun anlamı olmalı. Benim için. İstiyorum ama bu anlamsız olmaz." *Aynı şeyi söylemenin yolu iki kere, Tally.* "Bil diye söylüyorum."

Eli çenemi kavramak için yukarı kalktı. "Bu benim için de bir şey ifade ederdi." Eğildi ve beni öyle bir hararetle öptü ki nefesim kesildi. Dudakları sanki ciğerlerimdeki oksijeni çalmaya çalışıyormuş gibi bastırdı ve fethetti. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey saçlarıymış gibi.

Sonunda geri çekildi ve oksijenle doldu. "Bunu oturma odasına götürelim mi?" Benimle çocukların arasına baktı. "Ve belki biraz seyirci katılımı?" diye alay etti, dudakları tekrar benimkilere değdi. "Bunu ister misin, *Stellina*? Benim parlayan yıldızım. Bu gece evrenimizin merkezi olmak ister misin?"

"Evet!" Hayes'i güldürerek bağırdım.

Hadi be. Noel mucizeleri gerçekten varmış.

THIRTY-EIGHT

ROCCO

Bunun olduğuna İNANAMIYORDUM. Elbette ummuştum, ama lokantada söylediklerimde ciddiymdim - benden açıkça daha fazlasını istemediği sürece, platonik kalmaktan mutluydum.

Mutlu doğru kelime olmayabilir. İstifa ettim. Çılgın bir mavi top vakasından muzdarip. Ama istediğim her şey olmasa bile sahip olduğumuz bu şeyin bir parçası olmaktan memnunum.

Ama tam bu an? Bu en çılgın hayallerimin bile ötesindeydi.

Onu kanepeye taşıırken dudaklarımın onunkilerden ayrılmasına izin vermedim. Bana doğru kıvrılıp dilimin tadının peşine düşene kadar onu yuttum ve ona yedirdim. Birlikte aldığımız tada doyamıyordum. Kucağıma oturana kadar onu aşağı çektim ve sonunda ellerimi o günah kadar seksi, kalp şeklindeki kıcına götürdüm.

Parmaklarımı esneterek onu daha sıkı çektim, sıcak teninin her santimini bedenimde hissetmek istiyordum. Adamların gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, sanki bu canlı aksiyon pornosuymuş ve eksik olan tek şey pizzacı adammış gibi onun üzerimdeki hareketini izliyorlardı.

Ellerimin kıvrımlarında aşağı yukarı gezinmesine izin verdim, onları ezberledim. Ellerimi gömleğinin altına kaydurdım ve kalçalarının yumuşak tenini buldum. Çok güzeldi ama daha önce pek çok "güzel" kadınla birlikte olmuştum. Onda o kadar çekici bir şey vardı ki, beni saplantı haline getirmiş, onu memnun etmekten başka hiçbir şey yapmamaya odaklanmışım.

"Şu haline bak, *Stellina*. Hepimizin aklını başından aldın. Sadece seni memnun etmek istiyoruz." Dudaklarımı boğazında gezdirdim, köprücük kemiği boyunca ilerlemeden önce tabanındaki küçük çukuru öptüm. "Tatlı seslerini duymak, seni boşaltmak istiyorum."

Şimdi bana o tatlı sesleri çıkarıyordu. Jesse bir adım öne çıkarak parmaklarını gömleğinin eteğinin altına soktu. Kız durmak isterse diye bir an tereddüt etti ama kız ellerini havaya kaldırdı, böylece Jesse kolayca çekip çıkarabildi. Sırıttım ve dudaklarımı göğüslerinin kabarıklığına doğru götürdüm.

Anne sütünün tadına bakmak istemem garip miydi? Belki başka bir zaman -şu anda onu korkutmak ve her şeyi durdurma riskini almak istemedim. Göğüslerinin arasını öperken odadaki diğer iki adamın iyi görebilmesi için onu daha da geriye yasladım.

"Tatmak ister misiniz?" Onlara sordum ve Hayes doğru atılarak dudaklarını dudaklarına götürdü. Acı verici görünen bir ereksiyonu vardı ve onun için biraz üzüldüm. Bir nevi.

Kucağımdayken çok zorlandığıma karar vererek, özellikle de keşfetmek istediğimde, onu kanepeye yatırdım, vücudunun aşağısına doğru yolumu emdim ve yaladım. Karnını emdiğini hissettim ve kaşlarımı çatarak ona baktım ama bir şey söylemedim. Ona benim yanımda böyle şeyler yapmaması gerektiğini söyleyebilecek durumda mıydım?

Bunun yerine, kalça kemiğinin üzerindeki deriyi emdim, bir morluk bıraktım ve onu benim olarak işaretledim. Yumuşak örme pantolonunun kemerini kavradım ve o muhteşem kalçalarından aşağıya doğru çektim. Bunu kolaylaştırmak için kışını yukarı kaldırdı ve bu çabasını takdir ettim, çünkü çok geçmeden kendimi tam olarak olmak istediğim yere yerleştirebilirdim.

Kalçalarını omuzlarımdan üzerinden kaydırarak ona baktım. Jesse onu öperken Hayes'in pantolonunun üzerinden sikini okşuyordu ama ben kıpırdamayınca gözlerini bana çevirdi. "Kahretsin, bir tür pagan ayinindeki kurban gibi görünüyorsun," diye nefes aldım.

Hayes güldü, sonra kadın onu pantolonunun üzerinden sıkarken inledi. "İsa'nın doğum gününde bu biraz saygısızlık oldu ama yine de teşekkürler."

Jesse gözlerini devirdi. "Bu nasıl çalışıyor?" diye sordu ve ben omuz silkerek ağzımı dantelle kaplı göbeğine daldırdım.

"Nasıl çalışmasını istiyorsa. Ama önce bu amcığı yiyeceğim, çünkü tadını *hayal ediyordum*."

Hayes pantolonunun kemerini çözdü, onun elini sikinin etrafına sardı ve sonra kendi eliyle kapattı. "Mmm, bu nasıl işe yarayabilir?" dedi kendini okşayarak. "Belki Rocco seni bir ziyafet gibi yerken, sen de Jesse'ye onun sikini ne kadar sevdiğini gösterebilirsin. Jesse'nin sikini yutmak ister misin bebeğim?"

Başını salladı ve söz konusu adama doğru uzandı. Her şeyi izledim, bakışlarım klitorisini yalamak ve emmek arasında gidip geliyor ve orada olup bitenlerin ortaya çıkmasını bekliyordum. Sevdiği şeyi bulduğumu biliyordum çünkü bir divan gibi ikiye katlanmıştı ve sağımı tutuşu acı veren küçük bir ısırıkla zevk veriyordu.

"Rocco!"

Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtarak, onu olması gereken yere getirmek için üzerinde çalışmaya devam ettim. "Onu ellerinin ve dizlerinin üzerine koy, Rocco. Hadi onu orgazm için çalıştıralım," diye emretti Hayes ve ben de kaşlarımı kaldırdım. Onu yatağa davet etmiştim ama bu kadar konuşkan olmasını beklemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bu hoşuma gitmişti.

nerdiği şeyi yaparak bacaklarını omuzlarımdan indirdim ve dilimin daracık amına girmesine çılgınca itiraz etti. Onu yüzüstü çevirerek dizlerine kadar çektim, sonra külotunu kalçalarından aşağıya iterek onu tamamen önüme serdim.

Oh, evet. Bu harika bir fikirdi.

Aletim harekete katılmak istercesine zıpladı ama henüz işim bitmemişti. Uyluklarının tepesine doğru daldım ve onu arkadan yedim, dilimi içine sokarken parmaklarım klitorisiyle oynamak için yukarı ıktı. Yüzüme geri döndü ve beni güzel amcığına doğru inletti. Kıının yanaklarını ayırdım ve hayatım buna bağlıymış gibi onu dilimle becermek için oraya daldım.

"Lanet olsun," diye soludu Jesse ama yukarıda neler olduğunu görmek için başımı kaldırmadım. Tek bir işim vardı: Karımın yüzüme boşalmasını sağlamak.

Boğuk iniltiler bana yaptığım şeyi sevdiğini söylüyordu, bu yüzden yavaşlamadım, amcığı etrafımda ırpınana kadar bırakmadım.

Dilini. Hemen şimdi onun içinde olmalıydım. Ayağa kalkarak pantolonumu o kadar hızlı çıkardım ki bu muhtemelen bir dünya rekoruydu.

Hayes elini kaldırdı. "Temiz misin, dostum?"

Öfkeyle başımı salladım. "Fiziksel test yaptırdım ve korunmasız kimseyle yakınlaşmadım."

Bana değerlendirici bir bakış attı, sanki saçmalayıp saçmalamadığımı anlamaya çalışıyordu. Telefonuma koşup e-postayı bulmaya, ona fırlatmaya ve sonra kendimi kız arkadaşımın içine gömmeye fazlasıyla hazırdım. Ama başını salladı ve sözümüne duyduğu güveni takdir ettim. Hatta hepsinin bana duyduğu güveni. Bu alçakgönüllü bir deneyimdi.

Tally'yi Jesse'nin sikinden çektim, sadece bir an için. Ama haftalardır hayalini kurduğum sözleri duymak istiyordum. "Bunu istiyor musun, Tally?"

"Becer beni kocacığım," diye nefes aldı ve neredeyse o anda boşalarak kendimi utandıracaktım. Bunun yerine, sikimi içine soktum, onu biraz gerdim, adımı bir ölüm perisinin çağrısıymış gibi haykırmasını dinledim.

Tekrar tekrar içine daldım ve yüzüm kalçalarının arasına gömülmeden hepimizin nereye gittiğini görebiliyordum. Jesse onun ağzını sikerken yüzü kıpkırmızıydı ve patlamak ya da bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu. İçine doğru sertçe ittim ve o da momentumu kullanarak onu daha da aşağı çekti.

"Kahretsin, Tally. *Siktir.*" Kelimeleri karmakarışık ve ikisini de beceriyor olduğum hissi şaşırtıcı derecede erotikti. Adam karımın yanaklarını kavradı ve kalçaları kekeleyerek boğazından aşağı boşaldı, seksi karım her damlayı yuttu.

Hay.

Bu gidişle uzun süre dayanamayacaktım, kızın etrafımdaki sıkı tutuşu, içinde kaybolduğum bir uyuşturucu sersemliği gibiydi. Çaresizliğimi gören Hayes bana bir iyilik yaptı, kızımın altına uzanıp klitorisile oynadı ve kulağına iğrenç şeyler fısıldadı.

"Onun sikini çok iyi bir kız gibi alıyorsun." Sözleri kızın amının sıkılaşmasına neden oldu ve kontrolümü zayıf bir iplikle tutarken inledim. "Seni o kadar geriyor ki, ama bence bir gün ikimizi de içine alabileceksin. Bu konuda ne düşünüyorsun bebeğim? İkimizin de o daracık amına girmesini ister misin?"

Boşalırken anlaşılmaz bir ılık attı ve ben de onunla birlikte düşmekten başka çarem yoktu, vücudum o kadar çok boşaldı ki, sikimin etrafından dışarı sızdı. Başımın döndüğünü hissederek geri çekildim ve kııma doğru tökezledim, ama önce onu , göğsüme sıkıca tuttum.

"*Stellina,*" diye nefes nefese kaldım. Aslında söyleyecek sözüm yoktu. Elimi karnında, kalçalarında, göğüslerinde aşağı yukarı gezdirdim ve bu anın hissini hatırlamaya çalıştım.

Hayes geldi ve kanepeye diz çöktü. "Henüz işi bitmedi, değil mi bebeğim? Beni hala alabilir misin?"

ne doğru eğildi, görünüşe göre vücuduma bir şölen gibi yayılmasından tamamen etkilenmemişti. "şu haline bak, vücudunun her yerine dl sızdırıyorsun. Belki de hepsini tekrar içine akıtmam gerekecek. Boşa harcamak istemem, değil mi?"

Vay canına. Kahretsin.

Yalvaran bir ses çıkardı ve Hayes onu kelimenin tam anlamıyla vücuduma sokmaya başlarken bacaklarını hızla kalçalarının etrafına sardı. Harcanan aletim onun tatlı inlemeleriyle, Hayes'in tam da söylediği şeyi yaparken çıkardığı gıcırdama sesiyle uyanmaya başladı. Daha önce yaptığım iyiliğe karşılık verdim, aşırı uyarılmış klitorisile yumuşakça oynadım, her yere tekrar gelene kadar itişleriyle aynı anda hafifçe dokundum, orgazmının gücü spermin ondan ve karnımın her yerine kaymasına neden oldu. Hayes'in kendi salıverilmesiyle rperirken daha fazla tohum tarafından kovalandı.

Neden bu kadar ?

Sıcak sıvı kaburgalarımın aşağı damladı. Lanet olsun, Jesse mi boşalmıştı? Ellerimi Tally'nin vücudunda gezdirirken göğüslerinden süt sızdığını fark ettim. Hepimiz katlanıp oturma pozisyonuna geçtik ve muhtemelen bu kanepeyi kuru temizlemeye vermem gerekecekti.

"Lanet olsun, memelerim yere mi sızdı?" diye soludu, yanakları orgazmdan değil ama utançtan kızarmıştı. Jesse kalçalarının arasına diz kp tenindeki sütü yalarken ben de başımın üzerinden Hayes'e baktım.

"Süt rnleri reyonunun temizlenmesi için ağrı yaptık mı?"

Tally dehşet içinde bana baktı, sonra dudakları kıvrılmaya başladı, önce sırtıttı, sonra gamzeleriyle birlikte tam bir sırtışa dönüştü.

"İnek şakalarına dikkat et, Passero." Göğsüme . "En iyisi. Noel hediyesi. Hediyesi. Şimdiye kadarki."
Aynı fikirde değilim.

THIRTY-NINE

TALLY

Rüzgâr hızlanmıştı ama bu heyecanımı biraz bile azaltmadı. Belki de Mickey Macguire'ın aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi etrafta zıplamasından kaynaklanıyordu ve bu da bulaşıcı bir şeydi.

Pist test günüydü, bu uzun zamandan beri ilk kez bir pistte araç kullanabileceğim anlamına geliyordu. Hepimiz yarış kıyafetleri giymiştik, ancak bunlar sadece antrenman kıyafetleriydi ve vücudumda yine çok doğru hissettiriyordu.

Rocco'nun yanına oturduğumda dizim zıpladı ve o da güldü. "Eğer ikiniz de durmazsanız, öğle yemeğinden önce biraz kestirmeniz gerekecek."

Mickey, Rocco'ya her kelimesi İncil'den bir vahiymiş gibi baktı. Dostum, başka bir sürücüden hiç bu kadar etkilenmiş miydim?

Uh, evet.

"Hâlâ heyecan duymuyor musun Rocco? Yoksa Formula 1 arabası değil de IndyCar olduğu için mi?" Mickey sordu.

Rocco başını salladı. "İçten içe heyecanlıyım, evlat. Diğer sürücülere ya da kameralarını yüzüne çeviren medyaya belli etmeden nasıl heyecanlanacağını, gerilmeyeceğini ya da korkmayacağını öğreneceksin." Rocco beni daha yakına çekti, sıçramamı engellemek için elini kalçama doladı. "Her iyi yarışçı yarışın piste varır varmaz başladığını bilir. Kendine güvenden başka bir şey yok. Sen

her seferinde kazanmak. Ve eğer o sefer kazanamazsanız, *bir dahaki* sefere kazanmak için neleri değiştirebileceğinizi düşünürsünüz. Bu, direksiyon başındaki becerileriniz kadar zihninizle de ilgili."

Eli kalçamda daha da yukarı kaydı ama Mickey fark etmedi, Rocco'nun ağzından çıkan kelimelere odaklanmıştı. Sadece araba kullanmaktan bahsetmediğini bildiğim için sırttım. İş için çok da güvenli olmayan bir hale gelmeden elini tuttum, ancak Ari Rome "Mickey!" diye bağırdığında genç sürücüyü kalıcı bir yara izinden kurtardım.

Elimi uzattım ve çocuğun parmak eklemlerine vurdum. "Kendinden emin ol ama eğlenmeyi de unutma."

Sırttı, öyle geniş, masum bir ifadeyle. "Yapacağım, Tally."

Koşarak garaja geri döndü ve ben başımı salladım. On dokuz yaşındaydı ama yemin ederim o kadar uzun süre yarışarak yaşamış ve nefes almıştı ki, herhangi bir sosyal deneyimi olduğunu unutmuştu. Çocuk sosyal açıdan olabildiğince beceriksizdi ama çok tatlıydı. Ondaki sadece birkaç yaş büyük olduğum düşünülürse, kendimi annelik duygusuyla dolu hissetmeme neden oldu. Belki de annelikten kaynaklanıyordu.

Mickey gidince Rocco beni kendine çekti ve boynuma sokuldu. "Heyecanlı mısın, *Stellina*? Yapmak için doğduğun şeyi bir kez daha yapmaya hazır mısın?"

Mutlu bir şekilde iç çektim. Bugünü daha iyi yapabilecek tek şey start almamdı ama sınırlarımı biliyordum. Canlı bir IndyCar'ın direksiyonunda yeterince deneyimim bile yoktu, bu yüzden hazır değildim. Ama bir gün hazır olacaktım ve o zaman dünya adımı öğrenecekti.

"Rocco!" diye seslendi biri, beni usulca öptü ve garaja doğru yürüdü. "Sen de, Tally."

Garaja girdim ve Hayes'in yedek makinelerden birinin yanında durduğunu gördüm. Başlangıç arabaları kadar iyi ayarlanmamıştı ama yine de rekabetçiydi. Elimle yan tarafını sevgiyle okşadım.

", Tally. Nasıl hissettirdiğini bana anlat."

tırmanırken kalbim göğsümde çarpıyor, kokpiti bir eldiven gibi giriyordum. Stok bir arabadan çok farklıydı. Ya bunu berbat edersem?

Hayes yanıma çömeldi ve bir kask uzattı. "Tıpkı eski günlerdeki gibi, bebeğim. Onu bir deneme turuna çıkarıyorsun, sadece bir fikir edinmek için. Pol ya da puan için yarışmıyoruz."

Başımı salladım. Geri kalan kontrolleri yaptık ve direksiyonu taktık, ardından test pistine itildim. Kaskımdan yüzümü göremedikleri için mutluydum, çünkü o kadar geniş sırtıyordum ki yüzüm kırılma tehlikesi geçiriyordu.

Geri döndüm, bebeğim.

Oturdum ve Mickey'nin pistte ilk turunu atmasını izledim, yirmi turu giderek hızlandı ve inanılmaz hızlarda uçarak geçene kadar giderek hızlandı. İzlemesi inanılmazdı.

Ancak Rocco yola çıktığında, neden büyük paralar aldığını hepimize göstermeden önce arabayı hissetmesi sadece iki tur sürdü.

Neden yorumcular onu uzun zamandır neslin en iyisi olarak nitelendiriyordu?

NASCAR dışında bir araç kullanmayı hiç istememiş olmama rağmen duvarımda neden onun posterleri vardı?

Adam direksiyon başında şiir gibiydi. O kadar yumuşak, o kadar kolay görünüyordu ki, sanki saatte iki yüz mile yaklaşmak yerine bir pazar gezintisine çıkmış gibiydi. Pratikte. Bu gece kesinlikle biriyle yatacaktı.

Kırk tur sonra garajlara geri döndü ve sıra bana geldi. Telsizden Ari Rome'un sesi geldi. "Yönünü bul, Tally, sonra da onu test et."

Araba çalıştırıldı ve herkes temizlendikten sonra piste çıktım. Pistte bir tur attım.

"Her şey yolunda mı?" Ari kulaklıklarımın arasından sordu.

Arka viraj denge çubuğunun gerginliğiyle biraz oynadım ve sorun yoktu. "İyi hissettiriyor."

"O zaman yeşil, yeşil, yeşil, götür onu!"

Hızlandım, en iyi hatlarda gezinirken önümdeki piste odaklandım. Bunu çalışmıştım. Bu pisti biliyordum. Virajlarda çizgilerimi seçerken, hızım arttıkça ve manzara önümden geçip gittikçe kendime daha çok güveniyordum.

Uçuyordum. Bu sihirdi.

Newton, yukarı çıkan şeyin aşağı inmesi gerektiğini söylediğinde biraz pislikti. Elbette, bu yerçekimi için harikaydı ama iş duygulara gelince berbattı. Test sürüşünün saf sevincinden sonra, aile avukatımdan cevapsız bir çağrı almak, beni Dünya'ya geri sürükleyen bir kurşun ağırlık gibiydi.

Aramasına cevap vermek için eve gelene kadar bekledim ama ne hakkında olacağını biliyordum. Bobbi-June'un DNA testinin bir kopyasını Willtot'ların avukatına vermişti, bu da her şeyin ilerleyebileceği anlamına geliyordu.

"Merhaba, Tally. İşler nasıl?" diye sordu avukatım Serena.

Ofis koltuğuma yaslandım. "İyiyim, teşekkürler."

"Bu iyi bir şey. Üç hafta sonra San Francisco'da bir mahkeme randevumuz var, çünkü bebeğin memleketi orası. Bize bir yargıç atandı ve dürüst olmak gerekirse, annenin lehine karar verme konusunda oldukça iyi bir sicili var. Bunu söylememe gerek yok ama onun da kolayca satın alınabileceğini sanmıyorum."

Neşesiz bir kahkaha attım. Kolayca satın alınamaması kesinlikle satın alınamayacağı anlamına gelmiyordu, ama ben alırdım. "Teşekkürler, Serena."

"Sorun değil. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Dudağımı çiğnedim. "Brick'in birkaç hafta önce özel dedektifine Jesse ve bebeği şehirde takip ettirmesi dışında her şey gayet normaldi. Jesse onu biraz tehdit etmiş olabilir, yine de bu konuyu açarlarsa diye." Serena'ya Jesse ve Hayes'in benim ve bebeğin hayatındaki yerini hemen anlatmıştım. Brick'in avukatlarının bunu benim ahlaki değerlerimle ilgili bir gösterge olarak kullanabilecekleri fikrine karşı hazırlık yapmıştı. birlikte yaşaması, kararlı bir ilişki içinde olmamız ve Bobbi-June için en iyisini istememiz yardımcı oldu.

Sadece yargıcın bazı yeni çağ fikirlerine açık olmasını ummak zorundaydık, aksi takdirde işler kötü gidebilirdi.

Bobbi-June'un teknik olarak Buck'ın servetinin ve vakıf fonunun varisi olabileceği gerçeği de dahil olmak üzere bir süre başka şeyler hakkında konuştuk. Onun parasını istemiyordum ve eğer bebeğimi satın alabileceklerini düşünüyorlarsa, çıldırmışlardı.

Serena'yla görüşmemi bitirip aşağıya indim. Bobbi-June uyanıktı. Zemin kata indiğimde Hayes onu dışarıda tutuyordu. "Şu kafa kontrolüne bak, anne. söylemeden yarış arabası sürücülerinin çocuğu olduğunu söyle. Bana söylemeden

Formula 1'de araba kullanabilecek hale geleceksin. değil mi Short Stack? On yedi yıl içinde yarış dünyasını kasıp kavuracaksın, değil mi?" diye mırıldandı ve ben başımı salladım.

"Belki arabalardan nefret eder. Belki de kütüphaneci olmak isteyecek," diye takıldım.

Hayes burnunu çekti. "O zaman bu tür bir boyun kontrolüyle on iki kitabı başının üzerinde taşıyabilecek."

Jesse koltuktan güldü. "Kütüphaneciler böyle çalışmaz. El arabaları var ve bilirsiniz, eller?"

Bobbi-June'u kollarından almak için uzandığımda şakalaşıyorlardı. Brick'in asla tartışamayacağı tek şey, onun tamamen ve koşulsuz olarak sevilmediğiydi. Çocuklar hayal edebileceğimden çok daha fazla destek olmuşlardı ve bunun için çok minnettardım.

Bulanık başını öptüm. "Üç hafta içinde kimse seni bir an için bile olsa alamayacak. Çok fazla kan bağın olmayabilir ama mutlak bir sevgi çağılayanından başka bir şey bilmeyeceksin," diye mırıldandım ve o da sırtarak ellerini sağa sola salladı.

Jesse ayağa kalktı ve beni öptü. "Test sürüşü nasıldı?"

Bebeği kollarımda hafifçe sallayarak sırttım. "Bu... harikaydı." Komplocu bir tavırla sesimi alçalttım. "NASCAR'dan bile daha iyi olabilir."

Hayes hayali incilerini tutarak sahte bir nefes verdi. "NASCAR'dan daha mı iyi?" Gülümsedi. "Hayır bebeğim, orada harika görünüyordun. Ayrıca, Mickey'nin tur zamanlarının çok az gerisinde kaldın. Yemin ederim, yakında yedek sürücü olmayacaksın; üçüncü koltukta olacaksın. Antony senin tur zamanlarına bakıyordu, sanki bu yarışta üç atı olup olamayacağını merak ediyormuş gibi."

Düşüncesi bile başımı döndürürken, bu fikri elimle savuşturdum. "Henüz hazır değilim. Ama yakında."

Ben bir savaşçıydım ve artık kimse için hayallerimden vazgeçmeyecektim. Mükemmel hayatıma sahip olabilirdim ve benimle uğraşabileceğini düşünen herkesi alaşağı edebilirdim.

FORTY

HAYES

Duruşma günü hava kapalıydı. Tally merdivenlerden çıkarken Bobbi-June'u göğsüne bağlamıştı. Serena duruşmanın bir saatten fazla sürmeyeceğini ve sonra biteceğini söylemişti.

Jesse ve ben Rocco ve Tally'nin biraz arkasından yürüdük. Evliydim ve birlik içinde olmaları önemliydi. Omuzları birbirine değecek kadar yakın yürüyorlardı ve Rocco onun elini sıkıca tutmuştu. Bu an için yeterli olmadığımın nefret ediyordum ama ben bile her şeyin en iyi şekilde sonuçlandığını kabul edebilirdim. Eğer Tally ya da hatta Jesse'yle evlenen ben olsaydım, bugünün sonucu çok daha belirsiz olurdu. Bu ülkede para pek çok şeyi satın alabiliyordu ve ne yazık ki bebekler ve yargıçlar da bu listede yer alıyordu.

Rocco'nun bu mücadeleye getirdiği devasa banka bakiyesi, Brick Willtot bebeğimizi bizden çalmak istiyorsa, Tally'nin sadık bir anneden başka bir şey olduğuna dair çok iyi bir kanıtı sahip olması gerektiği anlamına geliyordu. Böyle bir kanıt yoktu.

Ama bu çok gergin olmadığım anlamına . Brick ve karısı Laverne'i mahkeme salonunun koridorunda gördüğümüzde bu gerginlik iki katına çıktı. Tally'nin ayaklarının muşambaya takılmasını izledim.

Rocco bir kolunu onun beline doladı. Düşmesine izin vermezdi. Hiçbirimiz izin vermezdik.

Laverne Willtot'u Buck'ın cenazesinden beri görmemiştim -Tally'nin katılmasına izin verilmeyen bir cenaze töreni- ve aradan geçen aylar içinde elli yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. Sessiz ve içine kapanık bir kadındı, kocası ve oğulları tarafından her zaman gölgede bırakılmıştı.

Willtot'un iki büyük oğlu da buradaydı, yani görünüşe göre bu bir aile meselesiydi. En büyükleri Bruce, babasının tıpatıp aynısıydı ve aynı zamanda tam bir pislikti. Willtot Racing'in ve onlara çok para kazandıran işlerinin diğer birkaç alt dalının yönetimine yardım ediyordu.

Buster Willtot babasının gözünde hiçbir zaman değerli biri olmamıştı ve bu sektörde kötü saklanan bir sırdı. Babasından çok annesine benzediği için anaokulu öğretmeni olmuştu ve bu da muhtemelen babasının gözünde işe yaramazdan da kötüydü.

Brick'in her gün Buster değil de Buck öldüğü için Tanrı'ya lanet okuduğundan hiç şüphem yoktu.

Grup bizi fark etti ve Brick ile Bruce'un bakışları boyayı soymaya yetti. Laverne'in gözleri Tally'nin önüne bağlanmış bebek taşıyıcısına takıldı ve kadının yüzünün buruşmasını izledim. Bize doğru bir adım attı ve ben gerildim.

Brick, "Laverne," diye bağırdı ve onun irkildiğini gördüm ama yürümeye devam etti. "Laverne, *hemen* buraya gel."

Laverne omzunun üzerinden baktı ve kocasını görmezden gelip hızla bize doğru yürürken omurgasının sertleştiğini gördüm. Brick peşinden gitmek için hamle yaptı ama Buster ona engel oldu. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama kızgın bir şeyler olduğunu anlamak için vücut dilini okumakta usta olmanıza gerek yoktu.

Tally'nin önünde durduğunda, kadının iri mavi gözleri sulu sulu bakıyordu. Onlar Bobbi-June'un gözleriydi, Buck'tan miras kalmıştı. Tally derin bir nefes aldı. "Merhaba, Bayan Willtot."

"Tally. İyi görünüyorsun." Sesi titrek ve kısıktı. "Sadece bunun için üzgün olduğumu söylemek istedim. Buck'ın ölümünden sonra Brick eskisi gibi değildi ve..." Kekeleyerek bir nefes daha. "Korkarım ki hayatında bir kez daha buldozer gibi ilerleyerek her şeyi mahvetti."

Tally hiçbir şey söylemedi, yüzü boş bir maskeye dönüşmüştü ama gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordum.

Laverne kendi kendine başını sallayarak devam etti. "Bundan sonra bizimle tüm ilişkini kesersen seni suçlamam, bu yüzden her ihtimale karşı Buck'ın kızını bir kez olsun görebileceğimi umuyordum." Yaşlı kadının yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Tally çok küçük görünen kadına baktı, sanki kendi içine kıvrılmış, ışıktan uzakta büzülmeye hazırlanıyordu. Acınası bir manzaraydı ve en sert, en intikamcı insanı bile etkileyebilirdi. Tally bunların hiçbirini değildi.

Bebek sargısını yana çekerek Bobbi-June'un uyuyan melek yüzünü babaannesine gösterdi. Laverne bir elini kaldırıp yüzünün kıvrımlarında gezdirirken derin ve acılı bir nefes çekti. "Çok güzel. Tıpkı oğlum gibi. Ona Bobbi-June adını mı verdin? B temasına sadık mı kaldın?"

Bunun kasıtlı olduğundan şüpheliydim ama Tally akıl sağlığını zar zor koruyor gibi görünen bu kadınla ters düşmeyecekti. "Güzel bir isim."

Laverne bir adım geri çekilerek tekrar başını salladı. "İyi bir anne olacaksın. Bunu biliyorum. Buck seni gerçekten severdi. Senden bahsederken gözleri hep parlardı, muhtemelen Brick bu yüzden senden nefret ederdi." Tally'nin omzuna dokundu. "Bunun senin hatan olmadığını biliyorum. O çok sevdiği aptalca spordu."

Bu kadın kalbimi kırıyordu. Jesse kim bilir nereden bulduğu bir mendili Tally'ye uzattı ve o zaman ikisinin de ağladığını fark ettim. Erkek olma fırsatı bulamayan bir çocuk için. Sırf büyükbabası narsist olduğu için büyükannesini ya da amcasını tanıyamayan Bobbi-June için. İlk aşkına asla veda edemeyen Tally için.

Avukat Serena öne çıktı. "Bayan Willtot, başlamak üzere. Partinize dönseniz iyi olur." Sesi nazikti, sanki o da karşımızdaki bu kadının toza dönüşmesine ramak kaldığını biliyormuş gibiydi.

Buster annesinin arkasında belirdi. Bize başıyla selam verdi, ben de ona başımla karşılık verdim. "Ona göz kulak ol," dedi Tally'ye.

Güzel kız arkadaşım çenesini kaldırarak Laverne'e baktı. "Sen de öyle."

Buster'ın çenesi gerildi ama annesini mahkeme salonuna götürürken başıyla onayladı. Elimi Tally'nin omurgasına bastırarak yaklaşmadan önce tamamen gözden kaybolmalarını izledim.

"İyi misin tatlım?" Başını salladı ve ben de kollarımı omuzlarına doladım. "Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Şu anda çok fazla gibi geldiğini biliyorum ama gerisini sonra halledebiliriz."

Şakağını öptüm ve bunu yapmak bana acı verse de uzaklaştım. Rocco tekrar elini uzattı, böylece ikimizden birinin desteğinden asla yoksun kalmadı. Onun için buradaydık. Hepimiz yanındaydık. Şimdi tek yapmamız gereken bu bokun bitmesini beklemektir.

İçeri girdik, mahkeme salonunun sol tarafında oturduk. Tally Bobbi-June'u çözüp Rocco'ya verdi, o da uyuyan bebeği omzuna koyup uyanmaması için salladı.

Yargıç önündeki dosyayı aldı ve hızla gözden . "Bay Willtot, Bayan Palmer-Passero, Bobbi-June Palmer'ın velayetini kimin alacağına karar vermek için burada olduğumuzu görüyorum." Avukatlar kabul etti ve yargıç başını salladı. "Tamam, devam edin."

Yirmi dakika sonra, mahkeme salonuna atlayıp Brick Willtot'un ağzına bir yumruk atasım geldi. Avukatı Tally'yi bir serseri gibi göstermek için elinden geleni yapıyordu - muhtemelen yirmi beş yaşına gelmeden ateşli bir araba kazasında ölecek olan dengesiz bir adrenalin bağımlısı. Ayrıca Rocco'nun bu dava uğruna sadece vatandaşlık isteyen sahte bir koca olduğunu da öne sürmüştü. Bu bir zamanlar doğru olabilirdi ama şimdi bunu kanıtlamakta iyi şanslar.

Bunu söylediğinde yargıç Rocco'ya kaşlarını kaldırmıştı. "Bu doğru mu Bay Passero?"

Rocco'nun öne doğru eğilişini, gözlerinin tutkuyla parlayışını izledim. "Kesinlikle olmaz. Tally'yi ve Bobbi-June'u seviyorum. Bobbi-June'un geleceği için bir vakıf kurdum. Onu evlat edinmek istiyorum, böylece o da annesi gibi bir Passero olabilecek. Karım gibi sert ve sevgi dolu bir kadın olarak büyümesini izlemek istiyorum." İçini çekti. "Bay Willtot'un agresif taktikleri yüzünden ilişkimizin doğal ilerleyişini hızlandırdık mı? Evet. Ancak bu kaçınılmazdı. Tally'yi ilk gördüğüm andan beri ona vurulmuş durumdayım, bana ilk kez haddimi bildirdiği andan beri."

Çarpık bir sırtıma yaptı, sonra tekrar soldu, gün batımından önce sadece bir parıltı oldu. "Ama sana söz veriyorum, o yargıcın karşısına çıktığımda söylediklerimde ciddiydim. Onu hastalıkta ve sağlıklıta, iyi günde ve kötü günde sevmeye niyetliyim. Sonsuza dek ikisinin de yanında olacağım."

Adamla evli bile değildim -ya da bir sikle ilgilenmiyordum- ve bayılabılırdim. Yargıç sadece başını salladı, notlar alıyordu.

Willtot'un avukatı alay etti. "Kadının başka iki erkekle daha yattığına dair kanıtımız varken bunu nasıl söyleyebilir? Bu size kararlı ve sağlıklı bir ilişki gibi geliyor mu, Sayın Yargıç?" Yargıca bir yığın fotoğraf uzattı ve bunların ne gösterdiğini tahmin etmek için roket bilimci olmaya gerek yoktu.

Serena karşı tarafın avukatının ona uzattığı desteyi aldı. Şok olmamıştı. Bunun için hazırlanmıştı.

Yargıç kaşlarını kaldırarak bize baktı. "Anlıyorum. Bayan Palmer-Passero? Buna ne diyorsunuz?"

Serena öne çıktı. "Sayın Yargıç-"
"Avukat Bey, müvekkilinizle konuşuyordum."

Tally ayağa kalktı. "Efendim, bunun alışılmışın dışında olduğunu biliyorum. Yasaların gözünde ilişkiler uzun bir erkek ve bir kadın arasında yaşanıyor. Ancak sizden ilişkiye ataerkil, gelenekçi bir bakış açısıyla değil, modern zamanları yansıtan açık bir zihniyetle bakmanızı rica ediyorum. Bu üç adamı da seviyorum, Sayın Yargıç. Birbirimizi seviyoruz. Birbirimiz ve Bobbi-June için destek, duygusal ve fiziksel istikrar sağlıyoruz.

"Bobbi-June günün hiçbir anında onun için hayatını ortaya koyacak birinden mahrum kalmıyor. Kaybettiği babasının yerine geçecek tek bir babası olması yerine, onu seven ve koruyan üç erkeği var. Beni sevecek ve koruyacak olan. Kanun önünde sadece bir tanesi benim sevgilim ama kalbimde hepsi benim kocam."

Bruce Willtot öksürerek "*Orospu*" diye mırıldandı ve yargıç sert bir kaşını kaldırarak ona baktı.

Tally, "Bunun alışılmışın dışında olduğunu anlıyorum, ancak günümüzde ve çağımızda, özellikle de burada, Kaliforniya'da duyulmamış bir şey değil," diye yalvardı.

"Aynen öyle. Tamam, devam edin," dedi yargıç ve avukatlara el salladı.

Konuşma devam etti ama bu her şeyden çok ortak bir karakter suikastıydı ve Serena, Brick'in Tally'yi kovdurmak için uyguladığı el altından taktiklerden ve doğum yaptıktan sonra hastanedeki agresif tavırlarından bahsederek karşılık verdi.

Sonunda, yargıç bir karar vermeye hazır olmadan önce yaklaşık beş saat sürdü. "Bu işi daha fazla uzatmamak bebeğin yararına olacaktır. Hem fiziksel hem de duygusal olarak onun iyiliği, bu mahkemenin ilgilendiği tek şeydir. Önümde mutlu, sevilen ve iyi bakılan bir çocuk olduğu açıktır."

Brick Willtot alçak sesle hırladı, vahşi bir sestti.

"Bu mahkeme Bobbi-June Palmer'ın tek velayetini annesi Tally Palmer-Passero'ya vermektedir. Mahkeme ayrıca büyükanne ve büyükbabanın ziyaret hakkı talebini de reddetmiştir." Brick'e baktı. "Oğlunuzun trajik ölümüyle başa çıkmanıza yardımcı olması için terapiye ihtiyacınız var Bay Willtot. Bu çocuk kaybettiğiniz oğlunuzun yerini tutamaz. Sizinle hiçbir ilişkisi yok ve bir annenin hakkı olduğu gibi sizi tanımamaktan dolayı gereksiz yere acı çekmeyecek. Ancak, korkarım ki sizin etkiniz altında acı çekebilir."

Yargıç, tüm vücudu rahatlamış bir şekilde koltuğa yığılmış olan Tally'ye baktı. "Alışılmışın dışında olsa da, kızınız için sevgi dolu ve istikrarlı bir yuva sağladığınıza inanıyorum. Gelecekte, çocuğun büyükanne ve büyükbabasını tanıması yararlı olabilir, ancak bu tamamen sizin takdirinize bağlıdır." Mahkeme stenografına baktı. "Mahkeme sona ermiştir."

Duruşma boyunca çok uslu bir bebek olan Bobbi-June'un başının üstünü öptüm, sürekli üçümüzün arasında dolaştırılmaktan en ufak bir rahatsızlık bile duymamıştı. "Duydun mu bebeğim? Artık sonsuza dek bizimsin. Hadi gidip annene sarılalım."

Rocco Tally'yi çoktan kucağına almıştı ve Tally hızla onun göğsüyle Jesse'ninki arasına sıkışmıştı. Artık gerçekten bir aileydik.

FORTY-ONE

TALLY

Sezonun İLK YARIŞI bu yıl erkendi ama biz hazırдық. Florida hükümeti hem IndyCar hem de Formula 1 yarışlarının bir hafta arayla yapılmasını sağlamıştı ve bu durum yarış dünyasında heyecan yaratıyordu.

Acaba bunun nedeni Rocco'nun iltica etmiş olması ve bazı sıkı Formula 1 hayranlarını Indy'ye çekmeye çalışmaları mıydı? Rocco şimdiden medyanın röportaj talepleri bombardımanına tutulmuştu ve menajeri de bu talepleri kabul etmişti. Bu Rocco için iyiydi, VANT için iyiydi ve ilişkimizi başlatmak için de iyiydi.

Bu aynı zamanda muhtemelen Miami Formula 1 yarışında yürümek zorunda kalacağımız anlamına geliyordu ki bu beni dehşete düşürmüştü. Bu bir defile gibiydi ve ben Brezilyalı bir iç çamaşırı modeli değildim. Sadece hızlı bir arabası ve bebeği olan bir kızdım.

Bu gelecek haftanın sorunuydu. Bu hafta yarış sezonunun açılışıydı ve Rocco ile Mickey'nin ilk yarışını izleyecektim. İnsanlar fotoğraf çekmek için durduğunda ve Antony, VANT ekibinin geri kalanı gibi röportajlar verdiğinde garajların etrafında bir vızıltı vardı. Her yer enerji doluydu ve ben de bunun bir parçasıydım.

Rocco hepimizi özel bir uçakla getirmişti, bu biraz abartılı görünüyordu ama Bobbi-June'un ticari uçuş için hâlâ çok küçük olduğunu savunuyordu. Neredeyse on iki haftalık olduğuna inanmak zordu.

Jesse onu göğsüne bağlamıştı ve dürüst olmak gerekirse, yumurtalıklarına çılgınca bir şey yapıyordu. Sanki yeni taktırdığım RIA'yı çıkarttırmak ve beni şimdiden hamile bırakmasını istiyordum gibi.

Yani, kesinlikle yapmazdım. Zihinsel olarak başka bir bebeğe hazır değildim ama boş bir zeminde pratik yapmaktan çekinmezdim.

"Bebeğim, bana öyle bakmayı bırakmalısın. Bunu izleyemem. sertleşmiş bir şekilde yarışacağız," dedi usulca. "Tribünlerde olacağız, takımımız için tezahürat yapacağız ve sonra hepimiz bu gece düzgün bir şekilde kutlama yapabiliriz."

Noel arifesinde grup seks yapmaya karar verdiğimizde bir canavar yaratmıştık, ama bu ateşli bir canavardı, *Güzel ve Çirkin*'deki Beast gibi ya da bir ejderha gibi. Herkes bir ejderha sikmek isterdi, değil mi?

Beni yanağımdan öperek nazikçe garaja doğru itti. Neyse ki yedek sürücü olduğum için medyanın ilgisini çekmiyordum, bu da harikaydı ve arka tarafta mekaniker ve mühendislerle birlikte saklanabiliyordum. Bu adamların çoğu sıkı spor muhabirleriydi ve Rocco'nun evlenmesi umurlarında bile değildi, özellikle de artık eski bir haber olduğu için.

Eğer benim bir fotoğrafımı çekselerdi, bu sadece müthiş ve biraz da çekişmeli bir Formula 1 pilotu olan Rocco Passero'nun IndyCar'a gelmek için neden takım değiştirdiğine dair makalelerinin en altında atılmış bir satır olurdu. Eski takım arkadaşıyla arasındaki kavgaya, onun haber değeri olmayan eski bir NASCAR sürücüsüyle evlenmesinden çok daha büyük bir haberdirdi.

Perşembe gününden beri buradaydık ve hem Rocco hem de Mickey iyi kalifiye . Rocco üçüncü, Mickey ise biraz daha gerideydi, ancak her ikisi de takımın ilk yarışı için iyi konumdaydı. VANT Racing'in tamamı, sıkı çalışmamızın nihayet meyvesini verdiğine tanıklık etmek üzere bugün için uçakla gelmişti.

Alphonso sırtımı sıvazladı. "Heyecan verici, değil mi?" diye fısıldadı ve ben derin, titrek bir nefes aldım. Daha yarışmıyordum bile ve

Sinirler.

"Sanırım kusacağım. Çok heyecanlıyım."

Alphonso kıkırdadı. "Çöp kutusu orada, evlat. Arabaların üzerine kuma." Gülerek başımı salladım.

Rocco röportajını bitirdi ve garaja geri döndü. Beni görünce yüzünde o küçük sırıtışla yanıma geldi. Tanrım, siyah ve mor VANT kıyafetleri içinde çok güzeldi. Onu bir kötü adam gibi gösteriyordu ve çok seksiydi.

"Beni gözlerinle mi beceriyorsun, yıldızım?" Daha yakına eğildi. "*Baciarmi*. Öp beni, *Stellina*."

Gah. Bana o seksi İtalyanca-İngilizce karışımı bir dilde fısıldadığında, karşı koymak için çaresizdim. Öne doğru eğildim, dudaklarımla tadını kovalarken onu usulca öptüm. Dizlerimin bağını çözen bir ustalıkla öpüyordu. Her yerde özgür düşünen kadınlar için bir tehlike olarak kilit altında tutulmalıydı, çünkü dudakları benimkilere dokunduğunda beynim pelteye döndü.

"Bana şans dile, güzelim."

Başımı salladım. "Şansa ihtiyacın yok, Rocco Passero. Bu insanlara sana Avrupa'da neden *Il Diavolo* dediklerini göster." Çünkü onun önüne geçseniz bile şeytan her zaman ensenizdeydi.

"Çok fazla bakireyi günah işlemeye teşvik ettiğim için mi?" diye sordu hafifçe ve ben de göğsüne bir tokat attım.

"Karınıza bekaretini bozduğunuz saf kadınlardan bahsetmenin uygunsuz bir davranış olduğunu düşünüyorum."

Beni sertçe öptü. "Şu anda önemli olan tek kadın sensin," diye fısıldadı dudaklarıma.

"Passero, gidelim!"

Geri çekilip bana göz kırptı ve ben de birkaç haftadır kaçındığım gerçeği kabul etmek zorunda kaldım. Sahte kocama karşı bir şeyler hissediyordum.

Florida'daki St. Pete yüz turluk bir yarıştı ve bir noktadan sonra sürüşten çok yakıtın korunmasıyla ilgili hale geldi. Bu, çok gergin olmadığı anlamına . Strateji mühendisi

"Yeşil, , yeşil" diye nefes aldık, kazanmak için oradaydık.

Garajda oturmuş, Rocco'nun üçüncü sıradan hemen ikinci sıraya yükselme manevrasını ekranlardan yarışı izliyordum. Takım radyosunu duyabilmek için kulaklığımı takmıştım ve bu kesinlikle heyecan vericiydi. Kükreyerek geçen arabaların tiz sesleri kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyordu. *İnanılmazdı.*

Hayes pit ekibinin bir parçasıydı ve mekanikerler pit duvarındaki zamanlama standındaki performans mühendislerinden emir alarak koşuşturdular. Birkaç tekerlek dokunuşu, ilk şikanlarda iyi bir pozisyon için itişip kakışmalar oldu ama kısa süre sonra gerçek bir yarışa dönüştü. Mickey biraz kendini kaybetti, biri onu dürtünce sekizinci sıraya düştü ama sonra ve dürüst olmak gerekirse bu onun becerisinin bir göstergesiydi.

O kadar hızlı gidiyorlardı ki, yerden birkaç santim yüksekte ve sürücüye o kadar yakındı ki, bu ciddi bir çelik cesareti gerektiriyordu. Bana , yakında taşaklara hiç gerek kalmayacaktı.

Her şeyi nefesimi tutarak izledim; her pası, her takası, radyodan duyduğum her kararı. Rocco'yu pite soktular ama çok uzun sürdü. On nokta altı saniye, kabul edilebilir süreden yaklaşık dört saniye fazla. Rocco yedinci sıraya geriledi ve Mickey'i az da olsa daha iyi bir süre olan yedi nokta sekiz saniyeye düşürdükten sonra takım kederli bir şekilde geri döndü.

Hayes hava aracındaydı ve bu onun hatası değildi ama yine de gözlerindeki kızgınlığı görebiliyordum. Yine de omuzlarını sıvazlamasından ve ekibine bir sonraki pitte daha iyi olacaklarını söylemesinden bunu anlayamazdınız. Hepsini yukarı kaldırdı ve Rocco önce altıncılığa, sonra beşinciliğe, sonra dördüncülüğe tırmanırken, daha iyi olma kararlılığının yüzlerine yerleştiğini görebiliyordum.

Kırk tur daha attılar ve yine biraz erken pite girdiler, Rocco'yu yedi nokta bir saniyede çıkardılar ki bu oldukça iyiydi.

Yumruğumu havaya kaldırarak Rocco'ya gitmesi için bağırdım. İyi bir şekilde geri kaydı ve hepsi ikinci kez pite girerken yarış arasındaki mesafeyi umarak iyi bir pozisyon aldı.

Mickey duvara çarptı, savruldu ve pist sarıya büründü. "Kahretsin," diye nefes aldım ama olan olmuştu. Bugün en az üç sürücünün daha başına gelmişti. Bir grup araba sarı bayrak altında pite girdi ve bu Rocco'yu tekrar öne çıkaracaktı. O zaman hem kendisi hem de VANT için yerini korumak zorunda kalacaktı.

Sonunda yarışın son beş turuna girmiştik ve Rocco ilk üç sıradan biri için destansı bir mücadele veriyordu. Birincilik için it dalaşındaydı ama Powski onu Beytullahim'e giden Meryem gibi sürüyordu.

İkinci. Üçüncü. Tekrar ikinci. İkinci dönüşte geri alınmadan önce bir anlığına birinci oldular. Bitiş çizgisine geldiklerinde nefesimi tuttum, düzlükteki hızları iki-yirmilerin üzerindeydi ve buna inanamadım.

"Ve Rocco Passero ve VANT ilk yarışlarında podyuma çıktı! Passero ve VANT Racing için P2." Spikerin sesi padokta yankılandı ve ben ayağa fırladım.

"Evet! EVET!" En yakındaki sersemlemiş teknisyene doğru zıpladım, kollarımı ona doladım ve aşağı yukarı zıpladım. Hayes diğer teknisyenlerle birlikte pit duvarındaydı, bu yüzden bu adamla yetinmek zorundaydım. "Başardık! İlk turumuzda podyuma çıktık!"

Mickey'nin köşede kederli kederli baktığını gördüm ama buna izin yoktu.

"Buraya gel, Mickey Macguire! Podyum takımının bir parçasısın ve bunu kutlamalısın." Onu yukarı çekerek kollarımı beline doladım ve sıkıca sarıldım. "Kendinle gurur duymalısın. Bugün bir şey başardın."

"Yarışın son anlarında boğulmak ve kaza yapmak mı?" diye sordu somurtkan bir şekilde.

Ergenler, dostum. "İkimiz de Millward'ın arka lastiğine dokunduğunu biliyoruz Mickey. Senin hatan değildi. Bu sadece bir yarış, o koca kafanla bunu biliyorsun. Ekibinle kutlama yap, sonra da bir sonraki yarışta canlarına okuyacağız! O lanet podyumda bir-iki olacağız, sözümü unutma."

Mickey ile özdeşleştirdiğim o şapşal sırtış sonunda yüzünü aydınlattı. "Evet, tamam."

Elini tuttum. "Hadi gidip Zafer Şeridi'ndeki ekibi tebrik edelim, sen de dahil. İyi iş başardın, evlat!"

Rocco'nun ikinci sırada aldığı Zafer Şeridi'ne doğru yarıştık. Duvardan atladım, Antony ve Ari etraflarındaki basın mensuplarına röportaj verirken onları tebrik etmek için durdum. Rocco arabasından çıkmış, pist kenarındaki röportajcıyla konuşuyordu. İlk felaket pitle ilgili soruları, geri ilgili soruları ve Formula 1'le kıyaslandığında nasıl hissettirdiğiyle ilgili soruları yanıtlarken kenarda bekledim.

Beni görür görmez parmağını bana doğru kıvırdı, ben koşarak yanına gittim ve kollarına atladım. Beni dudaklarımdan sertçe öptü ve ben de sırtıarak geri çekildim. "P2, bebeğim!"

Güldü, yüzünün her santimetresinden neşe yayılıyordu.

"Beerberg Takımından Powski ve Millward'ın kutlama için öpüştüklerini göremiyorum, bayanlar ve baylar. Tally Palmer, VANT Racing'in yedek sürücüsü," dedi röportajı yapan kişi gülerek.

Kameramana selam vermek için elimi kaldırdım, biraz kızardım ve röportajı bitirebilmeleri için geri çekildim. Hayes'i görünce yanına gittim ve ona da sarıldım. Kalabalığın sesini bastırarak "Son pit stop'u başardınız," diye bağırdım ve beni döndürürken onu öptüm.

bir boğaz temizlendi. "Affedersiniz. Siz yeni Bayan Passero olmalısınız." Döndüm ve yirmili yaşlarının sonunda ya da belki otuzlu yaşlarının başında bir İtalyan'ın onaylamayan yüz hatlarıyla karşılaştım.

"Uh, Tally Palmer-Passero. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Elimini sıkmak için uzattım, çoğunlukla içgüdüsel olarak.

Adam tek kaşını kaldırdı. "Rafa Passero. Kayınbiraderin."

Beni kardeşi olmayan bir adamla öpüşürken gören bir kayınbirader.
Hay sikeyim.

FORTY-TWO

ROCCO

TALLY bana sessizlik muamelesi yapıyordu ve muhtemelen bunu hak etmiştim. Her ne kadar Rafa'nın ilk yarışma geleceğini bilsem de, mahkeme davası ve testler -ve dürüst olalım, beyin eriten seks-aklımdan çıkmıştı.

Karımı iki erkekle paylaştığımdan Rafa'ya kesinlikle bahsetmemiştim. Bu benim son derece geleneksel ailemin onaylayacağı bir şey değildi.

Otelin restoranında garip bir şekilde oturuyorduk; yorgun numarası yapan ve Bobbi-June'u yukarı çıkarıp uyutmak için gönüllü olan Hayes hariç. Korkaklığı için onu lanetlemek istesem de, eğer seçme şansım olsaydı, ben de tepelere doğru kaçardım.

Neyse ki Jesse her konuda çok rahattı. Aslında Jesse çoğu konuda oldukça rahattı.

Rafa sesini alçalttı. "Karının kendi metresleri olduğunu bana söylemen gerektiğini düşünmedin... metresleri mi? Efendileri mi? Yan parçalar mı? Her neyse işte. Ve hepsi senin çatın altında mı yaşıyor?"

Tally kaşlarını çatı. "Asıl önemli soru şu: 'Karınıza kardeşinizin yarışa geleceğini söylemeniz gerekmez ? Böylece karınız hakkındaki ilk izlenimi onun bir tür aldatan fahişe olduğu yönünde olmazdı ve daha önce iyi bir izlenim bırakma şansı olurdu.

"Çok eşlilik olayını onun üzerine mi yıktın?" Son kelimeleri tıslayarak söyledi.

Jesse sadece güldü. "Dostum, şu anda başın çok büyük belada."

Ona ters ters baktım; şu anda bu kadar eğlenmiş görünmesine gerek yoktu. "Özür dilerim ama... unutmuşum."

Rafa Tally'ye baktı. "Unutmuş."

Tally yavaşça bana doğru göz kırptı. "Sadece unuttun. Tabii ki unuttum. Anlaşılabilir."

Bir daha asla sevişemeyecektim. "Önemli olan artık ikiniz de biliyorsunuz ve tanıştınız. Belki yolumuza devam edebiliriz?" Kulağa çok umutlu geliyordu ve Jesse'yi daha da güldürdü.

"Hayatımıza devam edebilir miyiz?" Rafa yüksek bir sesle beni taklit etti. Çocukken bu beni hep sinirlendirirdi, şimdi de daha az sinirlendirmiyordu. "Hayır, devam *edemeyiz*. Bunu bana açıklaman gerekecek. Bu çok eşlilik olayı nasıl işliyor? Bu dinsiz ülkede popüler mi?"

Jesse garsona hepimizin bir tur daha içkiye ihtiyacı olduğunu belirtti ve her güldüğünde kendini beğenmiş suratını yumruklamak istesem de hiç kimse için bu kadar minnettar olmamıştım.

Tally kızardı ve dikkatle bana baktı. Ben sadece omuz silktim. Bu dörtlü ilişki olayı onun uzmanlık alanıydı. Bana son bir kez ters ters baktıktan sonra yüzünü biraz daha sosyal bir ifadeye . "bir şey değildi ve ülkede popüler bir şey olduğunu bile söyleyemem, ancak daha az tabu haline geliyor." Sertçe yutkundu. "Kimse yanımda Jesse ve Hayes yanımdaydı. Herkes beni dışlarken onlar bana yardım etmek için ellerinden geleni yapan en iyi arkadaşlarımdı. Onların iyiliğinin karşılığını aralarına girerek ödemek istemedim. *Hepimiz* mutlu olmazdı, anlıyor musun?" Gözleri bana kaydı. "Kardeşinin bir iş kararı olması gerekiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Ama o çok sevimli."

"*Ti amo, Stellina,*" diye mırıldandım, elini tuttum ve parmak eklemlerini öptüm.

Rafa öğürür gibi bir ses çıkardı. "Tamam, tamam, bu kadar duygusal saçmalık yeter." Bana bir yabancıymışım gibi baktı. "Sen de *kimsin* be? Sanki vücudun çalınmış gibi."

Theresa'yla tanıştığında da aynı durumda olduğunu söyleme zahmetine girmedim. Onu baldır gözleriyle takip ettiği için haftalarca onunla dalga geçmişim ama belli ki intikam, yanında aşağılanmayla servis edilen en iyi yemektir.

"Anlamamı beklemiyorum, Rafa. Sadece bunun böyle olduğunu kabul etmeni istiyorum." Ona bunu büyütmemesi için yalvardım ve yüzü yumuşadı. Rafa büyürken pek çok şey olmuştu. Konsol kumandalarını çaldığımda beni döven tipik bir ağabey. Bana kesinlikle bir ya da iki nevrozumu veren bir pislikti. Ama tüm bunların ötesinde, beni mutlu edecekse benim için her şeyi yapabilecek bir adamdı.

İçini çekti ve garsonun masaya getirdiği kırmızı şarap bardağını "Sanırım hepimiz bir hemfikiriz. Tanrıya şükür, önerdiğin gibi Theresa'yı ya da annemi getirmedim."

Gökyüzünü selamladım. "*Grazie a Dio.*"

Rafa ile birlikte Tampa'dan Miami'ye uçtuk, ancak Formula 1 takımlarının ve sürücülerinin konakladığı otelde değil sahilde bir tatil köyünde kaldık. Onlardan biraz daha uzak durabilseydim, dururdum.

Bunun yerine, haftayı ailece geçirmek için izin aldık. Yine de arabada istediğim değişiklikler hakkında ekiple birçok video görüşmesi yaptım. Ama aynı zamanda güzel eşimle havuz başında bikinili saatler geçirdim ve Bobbi-June'un aslında yarı deniz kızı olduğunu öğrendim. Küçük *Bambolina*'m suyu çok sevdi ve annesi gibi uzun süre su sıçrattı.

Uykulu bebeği kucağıma almıştım, kardeşim süitimizin balkonundaki gölgeli kabinin altında yanımdaydı ve bana kuşkulu bir ifade verdiğini anlamak için onu görmeme gerek yoktu. "Refah için bir fotoğraf çekmek ister misin kardeşim?"

Rafa güldü. "Kendi gözlerimle görmeseydim asla inanmazdım. Değişmişsin, Rocco. Büyümüşsün."

Tüm bunları Tally'ye ve evliliğimize yükleyemezdim; her şey ondan çok önce, Lucia'ya yardım etmekte çaresiz kaldığımda başlamıştı, çünkü o kendine yardım etmiyordu. Kötü bir oyuncu olarak takımdan atıldığında

takım arkadaşı kötü bir üne sahipti ama Mattias'ın karısını dövdüğü açık bir sırdı. Dünya siyah ve beyaz, doğru ve yanlış, kazanmak ve kaybetmekten oluşan bir ikilemden ibaret değildi. Karmaşıktı ve biraz da boktandı. Pembe gözlüklerim yırtılmış ve gerçekliğin topuğu altında ezilmişti ve bu beni her şeyden çok büyütmüştü.

Tek söylediğim "Aşk, değil mi?" oldu ve o da boğazının arkasından onaylar gibi bir ses çıkardı.

Odada bir hareketlilik vardı, muhtemelen Tally giyinip padokta dolaşmaya hazırlanıyordu. Quali günlerinden kaçınmışım; menajerime göre sadece yarış günü yüzümü göstermek zorundaydım ama yine de bunu dört gözle beklemiyordum.

Rafa olacaktı ve ben de elit şampiyonayı takip eden medyaya Tally'yi eşim olarak tanıtmakta zorlanıyordum. Bu medya, ilişkilerimle Amerikan magazin basınının ilgilendiğinden çok daha fazla ilgileniyordu.

Pist kenarındaki uzmanların çoğu basın çantasıyla dünyayı dolaştı. Lucia ile bir ilişkim olduğunu ima eden insanlardı. Beni kulüplere kadar takip etmişler, rastgele modellerle fotoğrafımı çekmişler ya da sarhoşken yere düşmüşlerdi. Geçtiğimiz on yıl boyunca hakkımda bir fikir oluşturmuşlardı ve yanıldıklarını bile söyleyemezdin. Çok fazla parti yapan, şöhret ve başarının aklımı başımdan almasına izin veren bir erkek fahişesi olmuştum. Tıpkı söyledikleri gibi, neyin önemli olduğunu unutmuştum.

Umarım bu konuyu Tally'nin önünde açmazlar. Onun bu ünü daha önce hiç duymadığını düşünecek kadar aptal değildim; bu tam olarak gizli kapaklı bir şey değildi. Ama ben artık o adam değildim.

Kapı kayarak açıldı ve Jesse oradaydı. "Neredeyse hazır. Junie'yi ben alayım." Yavaşça doğruldum ve sanki küçük, uyuyan bir bebek değil de uranyum dolu bir bavlmuş gibi nazik bir devir teslim yaptık. Gözlerini açmadan bunu yaptığımızda ona zihinsel bir beşlik çakarak ayağa kalktım.

Rafa hâlâ başını sallıyordu. "Bunu aileme anlatmak için sabırsızlanıyorum." Kaşlarını çattı. "Karını ailenle tanıştırmak için eve ne zaman geliyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım bir sonraki sezonda. İtalya'yı sevecekler. Jesse yemeklere, Hayes arabalara bayılacak. Tally de aileyi sevecek, tabii izin verirlerse." Çünkü bizi tamamen reddetme ihtimalleri de vardı. Bundan nefret ederdim ama ailemi mutlu etmek için Tally'nin aramızda seçim yapmasına izin veremezdim.

Rafa gözlerini kıstı. "Çocukların seninle yaşamasına izin vererek Tally'yi mutlu etmeye çalıştığını sanıyordum ama onları gerçekten seviyorsun. Siz gerçek bir küçük aile birimisiniz."

Omzuna bir tokat attım. "Gerçekten . Ben de senin kadar şaşırdım ama en iyi arkadaşlarınla yaşamak ve bir kız arkadaşları olduğunda seni hayal kırıklığına uğratacaklarından endişe etmemek gibi bir şey," dedim gülerek. Hazırlanmayı bitirmem gerekiyordu, Rafa'nın da öyle. "Seninle lobide buluşalım mı?" Başını sallayarak balkondan odasına doğru yürürken ben de sürgülü kapıdan içeri girdim. "Neredeyse bitti mi?" Sütün içine doğru bağırdım ve Tally'nin sesi yatak odasından geri geldi.

"Sadece ayakkabılarımı giyiyorum!"

Vestiyerde asılı duran beyaz keten gömleğimi giydim ve dağınık bir şekilde siyah kot pantolonumun içine soktum. Ya da ustaca, kime sorduğunuza bağlı. İlk defa padokta sürücü olarak değil de misafir olarak yürüyordum, bu yüzden biraz garipti. Bir çift spor ayakkabı giydim ve elimi saçlarımda gezdirdim. Bitmişti.

Tally zıplayarak yatak odasından çıktı ve nefesim boğazımda düğümlendi. Zahmetsizce güzel görünüyordu, krem ve güneş ışığından yapılmış altın bir tanrıça gibiydi. "Bu kıyafet uygun mu? Yüksek modaymışım gibi davranmak istemedim ama seni utandırmak da istemedim," diye şaka yaptı ama gözlerindeki siniri görebiliyordum.

Yüksek belli, zeytin sateninden geniş paçalı bir pantolon giymişti, önündeki küçük inci düğmeli kalın bant tek süslemesiydi. Pantolonu, süt gibi tenini ve karnının üst kısmını gösteren bej renkli küçük bir örgü bluzla kombinlemişti. Şık ve çabasızsız görünüyordu.

Ona doğru bir adım attım ve onu kollarıma çektim. "Giydiğin her şeyin içinde mükemmel görünüyorsun. Çuvalla dışarı çıksan beni utandıramazsın." Onu usulca öptüm ve dudaklarımız ancak bir fırça darbesinden sonra geri çekildi. Normalden birkaç santim daha uzundu,

Bu da muhtemelen o pantolonun altına topuklu ayakkabı giydiği anlamına geliyordu. Ellerimi kışının ipeksi kıvrımlarında gezdirdim. Adamım, bu pantolonu gerçekten sevdim.

Göğsümü hafifçe itti. "Rujumu sürdükten sonra öpersen geç kalırız." Çantasını almak için koştu ve Hayes ile Jesse oturma odasında belirdi. Bebeğe bakmak ve bize bu anı yaşatmak için evde kalıyorlardı.

Tally sırayla her birini öpmek için dans etti. "Muhteşem," diye nefes aldı Hayes ve benim yaptığının aynısını yaparak elini saten pantolonun içindeki kışında gezdirdi. "Sanırım bunlardan daha fazla almamız gerekiyor."

Jesse gülerek onu da öptü. "İyi eğlenceler tatlım. Unutma, sen bir baş belasısın ve o seni seviyor, her ne kadar sevmemeye çalışsa da."

Hafifçe kıkırdadım, çünkü haklıydı. Ondan etkilenmiş olabilirdim ama bu temel bir dürtü, çekici bir kadına karşı bedensel bir tepkiydi. Ancak ona aşık olmak tamamen istemsizdi ve onu sonsuza dek paylaşmak zorunda muhtemelen oldukça rahatsız ediciydi.

Hiç pişmanlığım yoktu. Elimizi uzatarak başımı kapıya doğru eğdim. "Hadi gidelim."

FORTY-THREE

TALLY

Miami'ye vardığımızda bir araba kiralamıştık, yüzden yarış pistine doğru giden trafiğe katıldık. Ön tarafta Rocco ve kardeşi Formula 1 hakkında konuşuyorlardı ve Rocco'nun IndyCar'a gelmiş olmasına rağmen tek gerçek aşkının Formula yarışları olduğunu anlamam için yeterince tutkuluydu. Sanırım o kadar uzun süredir -muhtemelen doğduğundan beri- Formula 1'i yaşamış ve solumuştu ki, IndyCar'da geçirdiği yarım yılın bağlılığını değiştirebileceğini düşünmek delilikti.

Otodroma yaklaştığımızda trafik tıkanmıştı ama neyse ki vale park yeri vardı. Rafa bize kapılardan geçip padoka girmemizi sağlayan misafir kartlarını verdi ve ben gergin görünmemeye çalıştım. Her yerde insanlar ve kameralar vardı. Daytona'nın Milano Moda Haftası'yla buluşması gibiydi; güzel insanlar garajlara doğru yürürken kameramanlar ve basın mensupları yürüyüş yolunun ortasında durmuş, insanlar koşuştururken röportaj yapıyordu.

Rocco uzandı ve elimi kavradı. "Hazır mısın?"

Yok artık. Eve gidip Bobbi-June ile havuzda yüzmek ya da yatakta çocuklarla sarılmak için çok mu geçti?

Yine de bunların hiçbirini söylemedim. "Evet, hazırım!"

Saçmalama der gibi bir kaşını kaldırdı ama elimi sıktı. Rafa diğer tarafımı tuttu ve en kısa sürede

Kameralar bizi fark etti, kalabalığın içinde bir vızıltı yayıldı.

Elinde uzun bir kamera olan biri önümüzde durdu. "Rocco! Seni gördüğüme sevindim. Hızlıca bir fotoğrafını çekebilir miyim?" Rocco sadece çenesini kaldırdı, bir kolunu belime doladı, parmakları kalçamda sahiplenici bir şekilde kıvrıldı. "Bu yeni eşin mi?"

Sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyordu. Ya da Rocco'nun sadece deniz melteminde uçup engellediği şişme bir bebekmişim gibi.

"Ben Tally Palmer-Passero, evet."

Fotoğrafçı birkaç fotoğraf daha çekti ama Rocco beni götürmeye başlamıştı bile. Röportaj veren bir şoförle karşılaşana kadar en az altı kez daha durup poz vermiş olmalıyız.

"...koşullar mükemmel ve deneyeceğiz - lanet olsun, bu Rocco Passero." Sürücü sırttı ve onun İngiliz sürücülerden biri olan Harry Weiss olduğunu fark ettim. "Nasılsın dostum?"

Rocco ona içten bir gülümseme verdi ve kardeşçe sarıldı. "Güzel, güzel."

Harry röportajı yapan adama döndü. "Geçen yarışta podyuma çıkmamın tek nedeni bu adamın ABD'ye iltica etmesiydi. Sonra görüşürüz, tamam mı?" Harry sordu ve Rocco başını salladı.

Pistte ilerlemeye devam ederek garajlara yaklaştık. Takımlar Birliği için çalıştığını öğrendiğim Rafa'nın yanı sıra Rocco ile konuşmak için daha fazla insan geldi. Ben arka plana düşmüştüm ama Rocco beni yakınında tutuyordu. Eğer bana sarılmamışsa, elimi sıkıca tutuyordu. Ben mi ona destek veriyordum yoksa o mu bana destek veriyordu bilmiyordum ama her iki durumda da konuşursak konuşalım birbirimize bağlı kalıyorduk.

Rocco'nun eski takımının olduğu bölgeye gelene kadar her şey yolunda gidiyordu. Bu kısım neredeyse acı vericiydi, çünkü teknisyenler dağınık bir boşanmadaki çocuklar gibi üzgün küçük dalgalar verdiler. Bu insanlar kariyerlerinin büyük bölümünde Rocco'yla birlikte olmuşlardı ve arkadaş olarak gördüğünüz birine sırtınızı dönmek zorunda kalmanın ne kadar garip olduğunu tahmin edebiliyordum. Herkes Hayes kadar sadık değildi, o da eski takımının bana olan davranışları yüzünden istifa etmişti.

Ama öte yandan, Hayes bu makinistlerin her yıl kazandıkları çılgın paraları kazanmıyordu. I

seçimleri için onları sulamadım, ancak bunun onları korkak yaptığını dūřundum.

Rocco'nun çenesi gergindi ve ben sadece ona sarılmak istedim. Ben de öyle yaptım, kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "zür dilerim."

Başımın üstünü öptü. "Ben değilim. Böyle olması gerekiyordu." Rafa aniden yanımızda belirdi, padoktan aşağı bakarken duruşu kaskatı kesilmişti. Kalabalığa baktım ve ben de gerildim.

Mattias ve Lucia Christian padokta geziniyor, Mattias imza dağıtıyor ve bir politikacı gibi gülümsüyordu. Lucia fotoğraflar için poz verdi ama Mattias için güzel bir süs olarak arka plana itildi.

Rafa Rocco'ya İtalyanca sert bir şeyler söyledi ve ona sakın olmasını ve yumruk atmamasını söylediğini anlamak için kurnaz bir dilbilimci olmaya gerek yoktu. Yürümeye devam ettik; gecenin içindeki gemiler gibi geçeceğimizi umuyordum ama daha iyi bilmeliydim.

Çevredeki gazeteciler fırsat bu fırsat deyip ikisinin de adını bağırmaya başladılar. Mattias'ın gözleri yukarı fırladı ve Rocco'yu buldu, bakışları daha sonra kenetlenmiş ellerimize kaydđ ve dudağı kıvrıldı, sonra tekrar genel gülümsemesine döndü. Lucia'yđ belinden yakaladı ve yanımıza getirdi.

Rocco'ya, "Bunu başaracaksın," diye mırıldandım ve destek için elini sıktım. "Sen daha iyi bir adamsın." Bana baktđ ve yüzündeki sevgi ifadesini taklit etmek mümkün değildi.

"Passero. Sizi görmek ne güzel." Mattias Christian, benim doktor muayenehanesinde pap smear testi yaptırmadan önce duyduğum coşkuyla konuşuyordu.

"Christian." Kısa ve kin doluydu ki, diğer adamın düşüp ölmemesi mucizeydi. Rocco Lucia'ya döndü, yüzü hafifçe yumuşamıştı. "Lucia. Çok güzel görünüyorsun."

; Lucia Christian muhteşemdi. Uzun boylu ve kıvrak vücutlu, Akdenizli bir güzellik kraliçesine benziyordu. Saçları sıcak, sıvı çikolata gibi sırtından aşağı dökölüyordu. Gözleri parlayan altın mücevherler gibiydi. Dişleri mükemmeldi. Onun güzelliği karşısında ben önemsizdim.

Ama bu mükemmelliğin ardında, gözlerindeki ölü bakışı görmemek için kör olmak gerekirdi. Rocco'nun abarttığını düşünmüştüm ama insanların Lucia Christian'a bakıp da onun mutlu olduğunu düşünmelerine imkân yoktu. O bir oyuncak bebektir. Güzel bir kupaydı ama muhtemelen kocası tarafından o kadar iyi bakılmamıştı.

"Teşekkür ederim, Rocco." Bana döndü, gözleri hızla üzerimde geziniyor, yüz hatlarını kıskançlık kaplıyordu. "Bu senin karın mı? Sosyal medyada evli olduğunuzu görmüştüm ama şimdiye kadar inandığımdan emin değildim."

Mattias bana değer biçercesine baktı ve elini sıkmam için uzatırken bana yapmacık bir gülümseme verdi. Ya da belki yüzüklerini öpmem için... Aynı derecede buyurgan bir tavrı vardı. "Sizinle tanışmak çok güzel. Çok güzelsiniz. Passero, şanslı bir adamsın."

Kameraların inanılmaz derecede farkında olarak elini hızla sıktım ve avuç içimi saten pantolonuma silme dürtüsüne direndim.

"Tally'nin güzelliği onu tanımlayan özelliklerin en küçüğü. O güçlü ve kendi yetenekli bir yarışçı." Rocco bana sevgiyle baktı ve yüzümün kızardığını hissettim. "En iyisi misafirperverlik çadırlarına gidelim. Bugün harika bir yarış ," dedi hafifçe, ama bu ifadenin karanlık tonlarını fark etmemek için aptal olmak gerekirdi.

Mattias başını salladı. "Teşekkürler. Takım bu yıl çok iyi; yeni arabalar ve taze kanla çok rekabetçi." Zehirli oklar gibi dikenleri fırlattı.

Hayır, .

Ona nazikçe gülümsedim. "İyimserliğinizi seviyorum. Sezona sadece bir ya da iki yarış kaldı ve eminim ki tüm takım son yarışta aldığınız dereceden daha iyi sonuçlar almayı hedefliyordur." Kardeşini savunurken kaşlarını bana doğru kaldırmış olan Rafa'ya baktım. "P9?" Rafa bana başıyla onay verdi ama bir şey söylemedi. "Eminim ayaklarının üzerinde duracaksın. Takım içinde sürücü yeteneklerinde bir değişim olduğunda bunun zor olduğunu hepimiz biliyoruz. Klaus'un P5'i oldukça iyiydi; bu konuda haklısın. Onun daha uzun süre ikinci koltukta kalacağını sanmıyorum."

Evet, Rocco hayatının bu kısmı artık yokmuş gibi davranmak istese de ben dikkat ediyordum. Küçük bir parçam takımının ona yaptıklarından dolayı acı çektiğini görmek istiyordu ve görünüşe göre

Küçük bir iyilik perisi vardı ve tüm dileklerimi gerçekleştiriyordu.

Rocco sırtımayı yüzünden uzak tutmak için çok uğraştı ama gözlerinden uzak tutamadı. "Gitsek iyi olur. Christian. Lucia." Etraflarından dolandı ve biz Paddock Club'a doğru ilerlemeye devam ederken, kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürdü. "Kahretsin, yetişkin adamları sözlü olarak alt ederken çok güzelsin." Beni derinden öptü. "Eve gittiğimizde, bundan ne kadar zevk aldığımı sana göstereceğim. Adımı öyle bir haykırmanı istiyorum ki herkes bana ait olduğunu anlasın."

Ona sııttım. Şimdi ve her zaman onun arkasını kollayacaktım.

FORTY-FOUR

JESSE

TALLY'nin sikimi kavraması beni çıldırtacaktı. Kalçalarını kavradım, vücutlarımızın birleştiği yere baktım, sikimin en iğrenç ASMR gibi içine girip çıkmasını izledim. Karıncalanan tek şeyin, sıkıca yukarı çekilen taşaklarım olması dışında. Patlayacaktım ama bunun bitmesine hazır değildim.

Tırnakları tenimi deldi, bütün gün hissedeceğimi bildiğim çiğ çizgiler çizdi, bu da beni tam da zıpladığı ana geri götürecekti, nefes nefese küçük inlemeleri beni eşiğe ve tekrar geri götürüyordu. Onu hareketsiz tutmak zorundaydım, zevkten derin derin nefes alıyordum, böylece o daha içine boşalarak kendimi utandırmıyordum.

Başparmağımı kalçalarının etrafında ve klitorisinin üzerinde gezdirdim, onun içinde becerirken hızı korumak için birleşik ritmimizi kullandım.

"Siktir, Jesse. Daha fazla. Sadece biraz daha fazlasına ihtiyacım var. Çok *yaklaştım*," nefes aldı ve kalçalarını kavradım ve çılgınca ittim, dilinin arkasında beni tadacak kadar derine inmeyi hedefledim. Biyolojinin böyle işlemediğini biliyordum ama hayatta hepimizin hedeflere ihtiyacı vardı.

Göğüsleri zıplıyor, teri tenini parlatıyordu ve görseller beni uçurumun kenarına getirmeden önce gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bir bisikletin tüm farklı parçalarını saydım, serbest bırakmamı bir iki saniye daha beklettim ve sonra bir saniye daha, ta ki

Etrafımda çırpınıyordu, bir tür güzel tanrıça gibi doruğa ulaşırken adım bir inilti ve çığlık arasında bir yerdeydi.

Sonunda kendimi bırakabildim, sanki aletimle kendimi onun ruhuna gömebilecekmişim gibi sert, derin itişler yaptım, yükümü onun derinliklerine boşaltırken salıverildiğimi inledim. Kız arkadaşımın, hayatımın aşkının içine boşalmanın verdiği o ilkel duyguyu çok sevmiştim. Sikimi kontrol eden arka beynim onu gerçekten hamile anlamıyordu ve neyse ki Tally bana binerken çok fazla yüksek mantık yürütme yoktu.

Göğsümün üzerine yığıldı, ciğerlerine hava çekerken vücudu sarsılıyordu. Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim. "Uh-oh."

Başını kaldırdı. "Uh-oh ne?" "Saate bak."

Sanki bir işaretmiş gibi, Hayes alt kattan ona bağırdı. Bağırان biriydi. Bu, bir grup kız kardeşle birlikte yaşamaktan kaynaklanıyordu - onlarla tanışmıştım ve size söz verebilirim, onların evinde , duyulmayacaktınız.

"Tally, gidelim! Geç kalacağız!"

İçimi çektim ve her iki yanağını da öptüm. "Hayes'etekleri tutuşmadan gel hadi." Elini yüzünü yıkaması için onu banyoya sokarken en sevdiği iş üniformasını seçtim: bir VANT Racing polo ve ellerimin sevdiği gibi kışını kavrayan, iyi yıpranmış koyu renk bir kot pantolon.

Birkaç dakika sonra banyodan çıktığında, az önce onu can havliyle siktiğimi asla tahmin edemezsiniz. O kadar derli toplu görünüyordu ki onu yatağa geri sürükleyip her şeyi yeniden mahvetmek istedim.

"Bana öyle bakmayı kes," diye inledi ve kıyafetlerini giyerken beni öpmek için yanıma geldi. "Eğer yine geç kalırsak Hayes kalp krizi geçirecek."

Surat astım ama itiraz etmedim. Sadece giyinmesini izledim, sanki bu ters bir striptiz gösterisiymiş gibi. Durdu ve bana şüpheyile baktı. "Ne?" dedi.

Omuz silkerek, sanki tamamen sefih düşünceler düşünmüyormuşum gibi tırnaklarımı karıştırdım. "Ben de tam bütün gün döllerimin senden damlayacağını fark ediyordum."

Gelip kucağıma yaslandı ve kalçalarımın üzerine oturdu. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Herkes senin olduğumu bilsin diye beni işaretlemek?"

Hay sikeyim. Eğer hemen durmazsa, saklamak için kendi soğuk duşuma ihtiyaç duyacağım rahatsız edici bir ereksiyona sahip .

Üstünlüğün kendisinde olduğunu bildiği için sırtarak kucağımdan kaydı ve elini uzattı. "Hadi yakışıklı. Gidip diğerlerini bulalım."

Bobbi-June odasında değildi, bu yüzden zaten aşağıda çocuklarla birlikte olduğunu varsaydım. Hayes'in onu kanepede biberonla beslediğini görünce bu düşüncem doğrulandı.

"Sabah dokuzda toplantımız var, o yüzden acele etmemiz gerekecek." Ayağa kalktı, bebeği bana uzatırken hâlâ onu besliyordu. Rocco Bobbi-June'un başını öptü, sonra Tally'ye seyahat kupasında bir kahve ve bir kek uzattı.

"Sabah sonra acıkmış olabileceğini düşündüm," dedi göz kırparak ve ben de kendini beğenmiş bir şekilde sııttım.

Bobbi-June'u omzumun üzerinden atıp geçirerek herkesi kapıya kadar takip ettim. "İyi günler," diye seslendim onlar garaja doğru yürürken ve Rocco'nun Tally'ye ödünç arabasını VANT Racing'e geri verebilmesi için aldığı devasa Lincoln SUV'ye binerken. Birlikte bir yere gitmemiz gerekirse hepimiz rahatlıkla sığabilirdik.

Rocco ayrıca Bobbi-June'la dolaşabilmem için bana bir Volvo almıştı, çünkü bebek için kamyonetinden daha güvenliydi. İtiraz bile etmemiştim, çünkü Bobbi-June'u güvende tutmak için yapmayacağım çok az şey vardı ve bu konuda hem Rocco hem de ben hemfikirdik.

Kendimi saklanmış bir kadın gibi hissettirdi mi? Belki biraz. Ama dürüst olmak gerekirse, kimin umurundaydı ki?

"Pekâlâ evlat, bugün gündemde ne var? Bence önce köpeklerle şu programı izleyelim, sonra kahvaltı edelim, sonra da Palo Alto yakınlarında takla attırmak istediğim bir yere bakmaya gidebiliriz. Sonra da markete gidip Dada Hay-Hay'in akşam yemeği için ev yapımı acı biber için bir şeyler alıp Rocco Baba'nın ne kadar dayanıklı olduğunu görebiliriz. O şey göğsünüzde tüyler bırakacak." Junie mutlulukla guruldadı ve ben güldüm. "Seni küçük baş belası. Bayıldım buna."

Kendime seyahat kupamda bir kahve yaptıktan sonra oturup Avustralya köpekleri hakkında renkli bir program izledik, ardından parlak pembe gömlekli ve tulum giymiş bir kadınla başka bir program izledik. Neredeyse dört aylık olan Bobbi-June'un artık etrafındaki şeylere daha iyi dikkat ettiğini hissediyordum ve bunun gelişmiş olup olmadığından emin değildim ama gelişmiş *hissediyordum*. Birkaç hafta öncesine kadar ağlayan, kakasını yapan ve uyuyan kırılgan bir patatesti. Şimdi bana gülümsüyordu ve bu dünyadaki en güzel duyguydu.

"Sen dünyanın en tatlı bebeğisin, bunu biliyor musun? Eminim biliyorsundur." Onu kaldırıp kollarıma aldım ve sabah bulaşıklarını alıp bulaşık makinesine yerleştirdim. Temizlikçi yarına kadar gelmeyecekti ve temizlik kotasını dört katına çıkarmıştık, bu yüzden en azından biraz yardımcı olmaya çalıştım. "Tamam, hadi giyinip güne devam edelim Junie."

Telefonum çaldığında ona küçük sarı bir elbise, çizgili pembe bir tayt ve bir süveter giydirmiştim. Cebimden çıkardığımda ekranda bilinmeyen bir numaranın yandığını gördüm.

"Alo?"

"Alo, Jesse Banks ile mi görüşüyorum?" diye sordu hattın diğer ucundan resmi bir ses.

Telefonu kulağıma daha sıkı tutabilmek için Bobbi-June'u tek koluma aldım. "Evet, konuşuyor muyuz?"

"Bu o Memur Chrissimos . ve Kızılağaç Şehir Polis Departmanı. Bir kaza oldu."

FORTY-FIVE

TALLY

"Bobbi-June için kreş ya da başka bir şey ayarlamayı düşünmeli miyiz? Haftada bir gün falan, böylece Jesse'nin biraz vakti olur. Dışarı çıkıp yapmayı sevdiği şeyleri yapabilir, belki bisiklete falan ? Onu eve hapsedmişim gibi hissediyorum. Belki de Antony ile haftada bir gün evden çalışma konusunu konuşmalıyım."

Dev Lincoln'ün arkasında oturuyordum ve Rocco'nun kullanmasından memnundum. Bu şey bir tank gibiydi ve park etmek neredeyse imkânsızdı, bunu yüksek sesle itiraf ettiğimden değil.

Rocco omuz silkti. "Hoşuna gidiyor gibi görünüyor. Geçen gün Bobbi-June uyurken onu köpeklerle birlikte çocuk programı izlerken yakaladım."

Hayes yolcu koltuğunda homurdandı. "Oldukça komik. Ama ona her zaman sorabilirsin. Ayrıca, ikimiz de biliyoruz ki sen evde kalıp haftada bir gün Bobbi-June'a bakarsan, Jesse hiçbir yere gezmeye gitmez. Biri binecekse o da sen olacaksın."

Güldüm ama Hayes muhtemelen haklıydı.

"*Bambolina*'ya haftada birkaç gün bakabilirim. Bu bana menajerime hayır demek için iyi bir neden verir. Bundan hoşlanıyorum," dedi Rocco hüzünle. Halkla ilişkiler şirketini kıskanmıyordum. Bazı günler onlara çikolata ve taziye kartı göndersek mi diye düşünüyordum.

Bugün biraz geç başlamıştık ve trafik çılgıncaydı. Otoyolda bir yığılma vardı, bu yüzden Doğu Palo Alto'ya arka yoldan gidiyorduk.

Başımı sallayarak koltuğa geri yaslandım. "Onunla bu gece konuşacağız. Dostum, geç kalacağız. Benim hatam." Aslında pişman değildim, çünkü Jesse'nin diliyle yaptığı o şey buna kesinlikle değerdı.

Rocco, demiryolu geçidinin bomlu kapısı aşağı indiğinde ve karşıya geçemediğimizde küfretti. Antony'ye trafik nedeniyle toplantıya birkaç dakika geç kalacağımızı mesajla bildirdim. Yani trafik bir etkendi. Diğer etken Jesse'nin sikiydi ama bu sosyal olarak çok daha az kabul edilebilir bir bahaneydi.

Trafik arkamızda birikti ve ben iç geçirdim. Miami'yi ve güneşi özlemiştim.

Rocco kaşlarını çatarak aynaya baktı. "Arkamdaki adam tam kışımın dibinde." İtalyanca küfürler mırıldanarak birkaç kez frene bastı. Profesyonel bir şoföre göre Rocco'nun yol öfkesi oldukça fazlaydı. Her zaman bunun İtalyan tutkusundan kaynaklandığını söylerdi ama ben belki de uzun süre şoförlük yaparak bir yerlere gittiğini düşünürdüm.

"Evet, o kıça binmesine izin verilen tek kişi-"

Arkamızdaki kamyon aniden öne fırladı ve o kadar büyük bir güçle bize arkadan çarptı ki emniyet kemerim kilitlenip beni geriye savurmadan önce başım öne düştü. Ayrıca bizi bom kapısından raylara doğru itti, hava yastıkları şiddetli bir hızla açıldı. Sonraki on saniye o kadar yavaş geçti ki korku filmi gibiydi. Açılan hava yastıkları Hayes ve Rocco'yu koltuklarına geri itti ve araba durdu. Tren kornası beynimde bir ölüm yankısı gibi çınılıyordu, sesi o kadar yüksekti ki düşünemiyordum. Hepimiz zaman bilmemize rağmen Hayes dışarı çıkmam için bana bağıırıyordu. Kemer tokamı bile bulamadan trenin tıkırtılı sesi

savrulan bir tren kulak zarımı deliyordu.

Çığlık ama duyamadınız. Sadece metal ve camın çıtırtısı vardı ve kafam cama çarparak her şeyi siyaha boyadı.

Gözlerimi tekrar bağıriş ve çığlıklarla açtım. Camdan bir el uzanırken uzaktan gelen siren sesleri gözlerimi kısmama neden oldu. "O yaşıyor. Onu yardım edin!" diye bağırdı biri ve ben uzaktan başka birinden bahsettiklerini düşündüm.

Kazada başka biri var mıydı? Rocco. Hayes.

"Yardım edin," diye inledim, dünya kenarlarından kararıyordu.

Bir kadının yüzü gözümün önüne geldi. "Hey, sorun yok. Benimle kal." Güzel bir yüzü vardı. Belki de koruyucu bir melekti. Onlardan birine ihtiyacım vardı. Ama en azından Bobbi-June arabada değildi.

"Benim adım Malia. Senin adın ne?" diye sordu melek.

"Tally," diye inledim. Kahretsin, tüm vücudum morarmış gibi hissediyordum. Diğer insanların konuşmalarını duyabiliyordum ama hiçbir sesi tanıımıyordum. "Hayes. Rocco. Onlar iyi mi? Kocam?"

"Herkes iyi olacak, Şekerim. Sen sadece orada bekle ve kıpırdama. Acıyan bir şey var mı?"

NASCAR'da her kaza yaptığımda yaptığım değerlendirmeyi yaptım. Ayak parmaklarımı oynatabiliyor muydum? Evet. Bu iyiydi. Derin bir nefes alabiliyordum ama vücudum hareket etmekte zorlansa da hiçbir yerimde kırık hissetmiyordum. "Sanırım iyiyim. Ağrıyor."

"Eminim ağrın vardır. Her şey girecek. Yardım şimdi geliyor."

Sonunda biri ortaya çıktı ve Malia'yı nazikçe yolundan çekti. "Bayan, benim adım Chadwick ve itfaiyeden geliyorum. Önlem olarak size bu tasmayı takacağım."

"Tamam. Ortaklarımı görebiliyor musun? Hayes? Rocco?" Onlara seslendim ama cevap gelmedi. Korku midemi ekşitti. "**ROCCO! HAYES!**" Daha yüksek sesle bağırdım ama sağlık görevlisi Chadwick beni susturdu.

"Sorun . Meslektaşlarım onlarla ilgileniyor, söz veriyorum. Adın ne senin?"

"Tally. Tally Palmer-Passero."

", Tally. Hangi yılda olduğumuzu biliyor musun?" "2024."

"Peki ya gün?"

"Pazartesi."

Chadwick göğsümü dinledi. "Bu harika. İyi iş, Tally. Ağrın var mı?" Sorularını yanıtladım, ama göğsümün içine bakmaya çalışıyordum.

ön koltuklar. Tek görebildiğim buruşmuş metaldi. "Taramalar için sizi hastaneye göndereceğiz ama son derece şanslısınız."

Birisi arabanın kapılarını açan bir makine çıkardı ve Hayes'i yolcu tarafından dışarı çıkardılar. "Hayes!"

Yüzü kan içindeydi ve boynunda da bir tasma vardı. Gözleri tekrar kapanmadan önce "Tally," diye nefes aldı. Ona gitmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama Chadwick beni geri itti.

"O iyi. Sizinle aynı yere gidiyor ve daha fazlasını öğrendiklerinde size haber verecekler. Şimdi sizi bindirelim ve otobüse bindirelim."

Hâlâ sürücü kapısı üzerinde çalışıyorlardı ve kapıyı gördüğümde kusmak istedim. Tamamen çökmüştü, sanki bir canavar ayağını sokmuş . "Rocco," diye nefes aldım. Ama sonra Chadwick kapıları kapattı ve uzaklaştı.

Hemşireye yüzüncü kez, "Bana kocam Rocco Passero'dan bahsetmelisiniz," dedim.

Elimi okşadı. "Ameliyatta ama iyi gidiyor. Size söz veriyorum Bayan Passero, daha fazlasını öğrenir öğrenmez size haber vereceğim."

Hayes yan odamdaydı, üç kırık kaburgası, kırık bir kaval kemiği ve beyin sarsıntısı vardı. Ama yaşıyordu. İyileşecekti. Onu görmeme izin vermediler ama iyi olduğunu biliyordum.

Koridorlardan bağırışlar duydum ve sonra Jesse odamdaydı. "Efendim, yapamazsınız, efendim, orası yanlış oda!"

Jesse gözlerinde vahşi ve çılgın bir bakışla bana doğru fırladı ve Bobbi-June arabasının koltuğunda kaşlarını çatmış, dudağı ağlamak üzereymiş gibi dışarı fırlamıştı. "Tally," diye nefes aldı, yatağa doğru geldi ve beni sıkıca öptü.

"Bay Banks, sizinle temasa geçtiğimiz kişi bir oda ötede." Kapıda benim değil, sinirli bir hemşire belirdi. Bulanıklaştı ve odaktan çıktı ve ağladığımı fark ettim.

"Bu benim ortağım. Bu da benim bebeğim."

Hemşirem çok şaşkın görünüyordu. "Kocanız ameliyatta." Bana kesinlikle bir bilişsel test daha yapacaktı.

Aklımda.

Başımı salladım ve yan odayı işaret ettim. "Bu doğru. Ve oradaki adam da benim ortağım. Jesse, lütfen gidip Hayes'in iyi olup olmadığını kontrol et. Bilmem gerek."

Bobbi-June'u da yanına alarak yan odaya geçerken başka soru sormadan başıyla onayladı. Onu takip eden acil servis yöneticisi de iç çekerek peşinden gitti.

Hemşirem geldi ve bir kez daha tansiyonumu ölçtü. "Sanırım bunu bana yavaşça açıklamamız gerekecek. Az önce giden adam..."

"Erkek arkadaşım. Bundan daha fazlası. Ortağım. Bu bir kenara atılacak bir şey değil."

"Peki ya adam?"

"Aynı şey. Aynı zamanda Jesse'en iyi arkadaşı, bu yüzden acil durum irtibat kişisi henüz ben değil o. Beklemiyorduk..." Dışarı taşmak isteyen hıçkırığımı bastırdım. "Böyle bir şey beklemiyorduk."

Hemşire elimi okşadı. "Tabii ki hayır. Şimdi, ameliyattaki adam, Rocco Passero, o senin..."

"Yasal olarak evli koca. Onlardan sadece biriyle evlenebilirim, ama eğer yapabilseydim, hepsiyle evlenirdim."

Hemşire her şeyi ayarlayarak başını salladı. "Seni suçlamıyorum," dedi komplocu bir tavırla. "Taramalarınızın bekliyoruz ama her şey yolunda görünüyor."

Hala ne olduğunu bilmiyordum. Bir saniye önce bir trenin geçmesini bekliyorduk ve bir saniye sonra rayların üzerinde yolunun üzerindeydik.

Beynim tamamen temizlendi ve hemşirem beni yan odaya, Hayes'in odasına götürdü ve kurallara aykırı olmasına rağmen bana başka bir sandalye verdi. Benden çok daha kötü görünüyordu, yüzü şişmiş ve bacağı alçıdaydı. Gözyaşlarına boğuldum.

"Siktir, Tally. Siktir. İyi olduğun için çok minnettarım," diye nefes aldı ama yüzü şiştiği için nefesi kesik kesik çıkıyordu. "Buraya gel." Başımı yavaşça onunkinin üzerine koydum, ona çok fazla dokunmamaya ve zaten incinmiş olan canını daha fazla yakmamaya çalıştım. "Rocco hakkında bağırdığını duydum. Bir haber var mı?"

Başımı salladım, göğsümdeki boş acı en kötüsünden korkmama neden oldu. Bobbi-June'u kucağına almış olan Jesse'ye baktım ama bebek hâlâ kaşlarını çatıyordu. Ağlarken yüzünü tekrar tekrar öptüm. Çok yaklaşmıştım. Çok yakındı.

"Seni seviyorum bebeğim. Çok, çok, çok fazla. İkinizi de." Jesse'yi öpmek için yer değiştirdim ve o da dudaklarında korku ve acının tadıyla bana karşılık verdi. Yüz yıl yaşlanmış gibi .

"Onu dışarı çıkarıp besleyeceğim ve Rafa'yı arayacağım. Rocco'nun ailesi ne olduğunu ve ameliyatta olduğunu bilmek isteyecektir."

Başımı salladım ve onu dudaklarından bir kez daha sertçe öptüm. "Will ve Colin'i ara." Ayağa kalktı ve gözümün önünden kaybolacakları düşüncesi bile endişemin boğazıma tırmanmasına neden oldu. "Seni çok seviyorum Jesse," dedim ona. Ona her iki dakikada bir söylüyordum, çünkü bir an için ona bir daha asla söyleyememe ihtimalim vardı.

Tam ayağa kalktığı sırada, iki üniformalı polis kapıyı çaldı. "Tally Palmer-Passero? Hayes Davis?" Başımı salladım. "Size birkaç soru sormak istiyoruz."

FORTY-SIX

ROCCO

Karanlıktan yavaşça dışarı çıktım. Biri üzerimde dua ediyordu ve ben de alışkanlıktan çok zihnimde onu takip ediyordum. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda annem başımda duruyordu, elinde tespih vardı.

"Anne?" Kahretsin, vücudum acıyordu. Belki de ölmüştüm.

Haç . "*Grazie a Dio. Rocco!*" Sanki yeniden küçük bir çocukmuşum gibi yüzümün her yerini öptü. "Çok endişelendim. Uyanacağını söylediler ama sonra hiçbir şey olmadı. uyuyorsun. Hemşireyi çağırayım." Hala Tanrı'ya şükrederek duvardaki düğmeye bastı.

Bir hemşire gülümseyerek göründü. "Sizi uyanık görmek güzel, Mr. Passero."

Bir hastane odasıydım, bu çok açıktı ve her yer çiçeklerle doluydu. Ama Tally yoktu. "Anne, Tally nerede?"

Annem kaşlarını çattı. "Kim?"

Doğrulamaya çalıştım ve acı vücudumda bir kırbaç gibi inip kalktı.

"Tally, anne. Karım. Karım nerede?"

Şimdi, bir aksiyon filmindeki korku sahnesi gibi aklıma geliyordu.

Tren.

Çığlıkları.

Arabanın tavanı çöktü.

Hemşire anneme doğru dudaklarını büzdü. "Sakin olun Bay Passero. Karınız duş almak ve uyumak için eve gitti. Birazdan döner. Başucunuzdan ayrılmadı."

"O iyi mi?"

Hemşire gülümsedi. "O iyi. Yaralanmış ama mucizevi bir şekilde yara almamış. Diğer beyefendi, Hayes..." Pembeleşti. Hayes'in tam bir Amerikalı gibi yakışıklı olduğu açıktı. "Kırık bir bacağı ve birkaç kırık kaburgası var ama o da iyi. Karınız bana evde iyileşmekte olduğunu söyledi."

"Evet, karınızın diğer erkek arkadaşlarının hepsi iyi, *Tesoro Mio.*" *Tekrar komadaymış gibi davranmak için çok mu geç?*

İçimi çektim. "Şimdi olmaz, anne."

Rafa odaya girdi ve beni gözlerimi açmış halde görünce şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Uykundan uyanmanın zamanı gelmişti kardeşim." Yanıma yaklaştı ve her iki yanağımı da öptü. "Orada hepimizin ödünü kopardın."

Titrek bir nefes alarak Tally'ye sarılmak istedim ama muhtemelen en iyisi o geri gelmeden bu işi halletmektir. "Ne oldu?" Vücuduma, kırık ellerime ve alçıdaki bacağıma baktım.

Cevap veren Rafa oldu. "Trenin en ağır darbesini sen aldın. Emniyet kemerini çıkarmıştın, muhtemelen seni kurtaran da bu oldu ama Hayes'in kaburgalarını kıran senin koca kafandı. Hava yastıklarının çoktan açılmış olması da şanstı, çünkü hepinizi biraz tamponlamıştı. Sol elini, bileğini ve sağ bacağını kırmışsın. Boyun kaslarınızın çok iyi olmasının büyük bir şans olduğunu söylediler, yoksa boynunuzu kırabilirmişsiniz. Beyninde biraz şişlik varmış ve iyileşmen için seni uyutmuşlar." Başını iki yana salladı. "Oradan nasıl sağ çıktığınız mucizeden başka bir şey değil."

Annem tekrar teşekkür duası gönderdi.

"Bekliyorduk. Raylara arkadan çarptık." Pusluydu. Çok pusluydu.

Rafa başını salladı. "Polisler birkaç kez geldi ve artık uyandığına göre seninle konuşmak isteyeceklerdir. Tally

Neredeyse tamamı boyunca uyanıktı, bu yüzden kazanın çoğunu onlara anlattı. Sadece doğrulamanız gerekecek."

"Kaza mıydı?"

Çenesi gerildi. "Öyle davranmıyorlar."

Ona göz kırptım. Belki de beynim hâlâ uyuşuktu. "Birinin bizi öldürmeye çalıştığını mı söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Polis bunu kötü niyetli bir olay olarak değerlendiriyor. Tally'nin söylediğine göre, görgü tanıkları bir kamyonun üç araç arkanızdaki bir arabaya arkadan çarptığını söylemiş. Yavaşlamaya ya da durmaya bile çalışmadığını söylediler. Aksine . Arkanızdaki iki araçtaki insanlar da yaralanmış ama sizin kadar kötü değiller."

Tekrar karanlığa doğru sürükleniyordum ve mücadele ettikçe uyanık kalmak daha da zorlaşıyordu.

"Uyu Rocco. İyileş," diye mırıldandı annem ve tıpkı bebekliğimde olduğu gibi, sesi beni yine uykuya gönderdi.

Bir sonraki uyanışımda sesler yükseliyordu.

"Kusura bakmayın Bayan Passero, ama kocamın yanında oturuyorum. Neden otele dönüp dinlenmiyorsun?"

Annem kaba bir ses çıkardı. "Ne yani, işi bitirebilesin diye mi? Onu parası için mi öldüreceksin? Amerikalı kadınlar.... Gece şovlarını izledim."

Bir iç çekiş odanın içinde yankılandı. "Anne, *lütfe*n. Cinayet belgeselleri ile gerçek hayat arasında fark vardır. Benimle otele gel de dinlenelim." Rafa'nın sesi bitkin geliyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, yüzü yara bere içinde olan Tally'nin annemle burun buruna durduğunu gördüm. Aslında annem Tally'den beş santim daha kısaydı ama bunu kişiliğiyle telafi ediyordu.

"Tally," diye mırıldandım ve odadaki her yüz bana doğru döndü.

Tally annemden kaçtı ve bir anda yatağımın başucundaydı. "Rocco." Öne doğru eğildi ve beni usulca öptü. "Çok endişelendim," diye usulca küfretti, muhtemelen annem duymasın diye. "Annen ödümü koparıyor."

Kıkırdadım, çünkü dürüst olmak gerekirse annem benim de ödümü koparmıştı. "Gerçekten iyi misin? Hayes?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Hepimiz iyiyiz."

Yanağını okşamak için elimi kaldırmaya çalıştım ama irkildim. İşte o zaman ne kadar sikik olduğumu hatırladım. "Ama mükemmel değil mi?"

Bu sefer ağladı. Başını göğsüme yasladı ve ağladı.

"*Stellina*, aşkım, ağlama. Her şey yoluna girecek. İyileşeceğim."

Kadınların gözyaşlarına da bayılan Rafa -belki de kalıtsal bir şeydi bu- anne oflarken onun sırtını sıvazladı. "İyileşecek. Ellerini ve bileğini onarması için en iyi cerrahı getirdik. Bacağı sabitlendi ve biraz rehabilitasyonla o da iyi olacak."

Bunu bilmek güzel. Kariyerimin bitmediğine dair rahat bir nefes aldım, gerçi uyandığımda Tally odada yoktu ve kariyerim aklımdaki son şeydi.

Başını salladı, yüzünü göğsümden kaldırmadı. "Anlamıyorsun. Bu benim hatam."

Omuz silkmiş olan Rafa'ya baktım. "Ne demek istiyorsun, Tally?"

Bakışlarıma karşılık verdi, gözlerinin altında ağır, koyu halkalar halinde suçluluk duygusu vardı. "Polisler, kamyonun günün erken saatlerinde bizim bölgemizden çalındığını söylediler. Kamyon otoyolda arkamızdan geliyormuş. Bizi tren raylarına, bir trenin önüne bilerek sıkıştırmış."

Zihnim onun ne söylediği konusunda dönüp duruyordu. Dengesiz bir takipçi miydi? Kızgın bir hayran mı? Terk edilmiş bir eski sevgili mi? Kim böyle bir şey yapar ki?

Ve bunu düşünürken bile, Tally'nin yıkılmış yüzünü gördüğümde, biliyordum. "Hayır. *Yapmaz.*"

Adamı tanı mıyordum, Tally ve Hayes gibi değil, ama ününü biliyordum. O bir ve çizgilerin biraz dışına çıkmayı severdi, ama cinayete başvurmak? Pek olası değil.

Ayağa kalkmak için geri çekilirken başını sallıyordu. "Dedektifler onun yaptığından oldukça emin. Dedektif bana Brick Willtot'un bir çocuğu tuttuğunu, ona NASCAR'da bir koltuk ve bu çocuğun hiç görmediği kadar çok para vaat ettiğini ve ona tek yapması gerekenin bizi bir duvara, köprüden ya da trafiğe çarptırmak olduğunu söylediğini anlattı. Bir kaza, istediği de buydu. Çocuk biraz doğaçlama yaptı.

Treni gördü ve panikleyerek arkadaki bir araca arkadan çarptı ve zincirleme bir reaksiyona yol açarak bizi rayların üzerine çıkardı."

Sertçe yutkundu. "Çocuk onu yakaladıktan sonra polise böyle söylemiş. Brick adamla tanıştığını ya da onu tanıdığını kesinlikle reddediyor."

Başımı salladım, kendimi alacakaranlık kuşağında uyanmış gibi hissediyordum. Beynim halsizdi ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Şimdi kapıya doğru geri geri gidiyordu.

Göğsüm , "*Stellina*, buraya geri gel," diye emrettim. Ama o geriye doğru devam etti.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Brick parmaklıklar ardına girene kadar tüm dünyaya boşanacağımızı söyleyeceğim. O zaman senin peşine düşmek için bir nedeni olmayacak." Dudaklarını yaladı. "Polisler her şeyi çözene kadar Bobbi-Haziran'ı bir süreliğine yanıma alacağım."

"Tally, *hayır*."

"Sonsuza kadar değil, söz veriyorum. Gerçekten . Seni seviyorum." Kelimeleri hıçkırıklara boğarak söyledi. "Ama neredeyse *ölüyordun*, Rocco. Sen neredeyse benim yüzümden *ölüyordun*, Hayes neredeyse benim yüzümden *ölüyordu* ve bu sefer Brick haklı olacaktı, hepsi benim suçum olacaktı." Acı dolu bir nefes verdi. "Dedektifler onu tutuklamak için yeterli delil bulduklarını söyler söylemez geri geleceğim, söz veriyorum."

Odadan kaçtı ve ben de Rafa'ya çaresiz bir bakış fırlattım. " git. Onunla konuşup aklını başına getir!"

Kardeşim başını salladı ve karımın arkasından koridorda kayboldu. O *asla* benim eski karım olmayacaktı.

"Belki de en iyisi budur, *Tesoro Mio*."

Anneme doğru homurdandım. "O benim hayatımın aşkı, anne. Ya onunla yaşamayı öğren ya da eve git." Gözlerimi kapattım, sanki hasarlı bedenimle hiçbir ilgisi olmayan acıyı engelleyebileceğim gibi. "Yorulдум. Uyumaya gidiyorum."

Gözlerimi kapattım ama Tally'nin gidiş zihnimde tekrar tekrar oynadı.

FORTY-SEVEN

TALLY

BEBEK bir koluma asılı ve telefon kulağıma dayalıyken kendimi yorgun hissediyordum. Hem de çok yorgun. "Bunun için tekrar teşekkür ederim," dedim diğer uçtaki kişiye. "Bunun muhtemelen delice görüldüğünü biliyorum ama kimsenin beni bulamayacağı bir yere ihtiyacım vardı, anlıyor musun?"

Charlotte karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hiç stres yapma kızım. Psikopat eski sevgililer hakkında bir şeyler bilen biri varsa o da benim." Ortada bir geçmiş vardı ve normalde bunu bilmek isterdim. Ama şu anda kendi saçmalıklarımla drama kapasitesine ulaşmıştım. "Ayrıca, o daire öylece boş duruyor, yani gerçekten bize iyilik yapıyorsun."

Bana yardım edebileceği umuduyla Charlotte'a bir mesaj göndermiştim, ki şimdi düşününce bunun aptalca olduğunu anlıyorum. Ama işe yaramıştı.

Başımı sallayarak sözlerine geri döndüm. "Şimdi, Pieter kapıcı ve eşyalarını yukarı çıkarmana yardım edecek. Kapıdan içeri girmen için sana şifreyi söyleyeceğim ve bunu unutmamalısın, tamam mı? Ama yazamazsın da; bu pek güvenli değil. Unutursan beni ara, sana hatırlatırım ya da Pieter'le konuş, sana şifreyi sıfırlama konusunda yol gösterir."

Ağlamazdım. Ben .

Rocco'nun sahip olmam için ısrar ettiği devasa koruma Finnegan arkamda iri yarı duruyordu. Adam kırk yaşlarındaydı ama kaslarının üzerinde kasları vardı. Benim için hiçbir şey yapmıyordu, yine de otoparkta üzerine atladığımda onun varlığını takdir ettim.

"Teşekkürler Charlotte. Çocuklara da teşekkür et."

Telefonu kapattım ve şifreyi kapıya yazdım. Sihir gibi açıldı ve rahat bir nefes aldım. Brick Willtot artık bir tehdit olmaktan çıkana kadar bu daireden ayrılmayacaktım. Dedektif bana yakında biteceğini, çürütülemez kanıtlar topladıklarını söylemişti ama omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım.

Finnegan bavulumu yatak odasına koymadan önce daireyi kontrol etti. "Ben gidip arabadan geri kalan eşyaları getireyim. Kapıyı kimseye açma, tamam mı?" Finnegan'la ilgili bir şey bana güvenli hisler veriyordu. Belki de bana tamamen tarafsız bir şekilde bakmasıydı. Bu bakışı daha önce gençken en iyi arkadaşım ile da görmüştüm.

Başımı sallayarak, kanepeye uzanıp Bobbi-June'u taşıyıcısından çıkarmak için onun gitmesini bekledim. Onu minderlere yaslayarak minik ayaklarını öptüm. "Sadece kısa bir süre için bebeğim. Sonra geri dönüp babalarını göreceğiz."

Odada etrafına ışıltılı mavi gözleri bana endişeli bir bakış attı. Belli ki gerçekten endişeli değildi, çünkü biyolojik büyükbabasının beni öldürmeye çalıştığından haberi yoktu. Bu daire son derece kaliteli eşyalarla döşenmişti ve ben şimdiden çeşitli bebek kusmuklarıyla mahvetmekten endişe ediyordum. Ya da geçen ay olduğu gibi hepimizi travmatize eden o kaka patlamalarından biri, Köpek Norton da dahil.

"Sadece , kız kıza bir tatil yapacağız ve en iyisini umacağız. Önce patronumu arayıp kaçtığımı söylemeliyim. olmaz, değil mi? Kesinlikle kovulmayacağım."

Bobbi-June şüpheyle baktı ve yumruğunu emdi.

Antony ikinci zil sesinde cevap verdi. "Tally, iyi misin?"

Boğuk, acı bir kahkaha attım. "Ben iyiyim. Seni bırakıp için üzgünüm, özellikle de zaten bir şoför kaybetmişken, ama biraz zamana ihtiyacım olacak."

Hattın ucunda sessizlik vardı ve Antony'nin ayağa kalkıp ofis kapısını kapattığını duyabiliyordum. "Güvende misin?"

Bu adamın iyiliğini hak etmemiştim. "Ben güvendeyim. Hayes ya da Rocco sana ne söyledi biliyorum-"

"Bana Brick Willtot'un kahrolası aklını kaybettiğini ve senin... onları güvende tutmak için gittiğini söylediler. Bu çok asilce, Tally. Biraz aptalca ama yine de asilce."

Kaba bir ses çıkardım, duygusal çalkantılarım beni aptallaştırıyordu. "Sanki biri Vanessa'yı ya da diğer çocukları tehdit etseydi sen de aynısını yapmazdın."

"Touché, evlat. O kaçık parmaklıklar ardına girdiğinde senin işin burada." Durakladı. "Bana gelmeliydin, bize gelmeliydin. Seni güvende tutardık." Sesi yumuşak ve nazikti ama onları da tehlikeye atma fikri kuma isteği uyandırdı bende.

Titreyen bir nefes çektim. "Rocco bana iri yarı bir koruma tutturdu, o yüzden iyiyim."

"Umarım önümüzdeki hafta sonundan önce dönersin, çünkü yedek sürücümüze ihtiyacımız olacak," dedi düşünceli bir şekilde. "Hiçbir şey için endişelenme, Tally. Sen burada ailenin bir parçasısın ve biz her zaman ailemizin arkasındayız."

Telefonu kapattıktan sonra Finnegan ve kapıcı Pieter bebek eşyalarının geri kalanıyla birlikte geldiler. Bobbi-June artık beşik için çok büyüktü ama her şeyi çözdüğümüz için birkaç hafta daha idare etmesi gerekecekti.

Her şeyi ayarladıktan sonra onu uyuması için yatırdım ve yanındaki yatağa tırmandım. Çok yorgundum ve yakın zamanda düzeleceğini de sanmıyordum.

Üç gün sonra, bambaşka bir nedenden dolayı aklımı kaçıırıyordum. Hala çocuklarla iletişim halindeydim, küçük güncellemeler gönderiyordum, ancak eve dönmeme ilgili herhangi bir konuşmaya girmeyi reddediyordum. Her şey bittiğinde döneceğime söz vermiştim.

Aynı zamanda Willy ile de iletişim halindeydim, o da kendini kaybetmiş bir haldeydi ve beni kovalamak konusunda endişelenmiyordu. Bana aptallık ettiğimi, ya ona nerede olduğumu söyleyeceğimi ya da

Beni şahsen avlamak için. Sonunda pes etmek zorunda kaldım ve beni aramak için tüm kasabayı parçalamadan önce ona nerede olduğumu söyledim.

Willy'nin sevdiği insanlar söz konusu olduğunda sınır kavramı yoktu ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten birine ihtiyacım vardı. Finnegan harikaydı ama buzdolabının harika olduğu gibi. Ya da arada bir yanan lambanın harika olduğu gibi. , işini yapıyordu ama işi beni eğlendirmek değildi. Ben işeyebileyim diye bebeği tutmak da değildi. Bunların hiçbirisi değildi.

Adamlardan birinin gelmesine izin verirsem, sadece sırtına hedef tahtası çizmekle kalmaz, hepsi gelmek isterdi. Ve eğer bu olursa, Rocco'nun malikanesine de gidebilirdim.

Bazı günler Willy'ye ihtiyacım oluyordu. Willy beni, babası bir araba hırsızlığında bıçaklanıp ölen korkmuş küçük bir çocukken tanımişti. Hiç arkadaşı olmayan bir yetim olduğumu fark ettiğimde Willy beni bir arada tutmuştu. Çocuklarımı tüm kalbim ve ruhumla seviyordum ama bazen en iyi arkadaşımın beni bir arada tutmasına ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyaç duyuyordum.

Finnegan pek etkilenmemişti. Ama sonunda, "Ben senin patronum ve ben ne onu yapacaksın" gibi son derece diva bir hareket yaptıktan sonra yumuşadı. Kendimi bir pislik gibi hissettim. Ben öyle biri değildim. Ama şu anda en iyi arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Kapının çalınmasıyla Finnegan silahını çekti ve beni ana yatak odasına yönlendirdi. Gelenin Willy olmasını umuyordum ama her ihtimale karşı Bobbi-June'u kucağıma alıp yatak odasına saklandım.

"*Sen de kimsin lan?*"

Willy'nin çok net bariton sesi beni rahatlattı. Yatak odasından çıkıp oturma odasını boydan boya geçerek ona doğru koştum, bebeğim kollarımdaydı. Finnegan'a bakmaya çalışmaktan tam zamanında dönüp beni yakaladı.

"Ah, Tally." Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Bana her şeyi daha iyi yapabileceğini söylemedi. Sadece beni oturma odasına götürdü ve bana ve Bobbi-June'a sıkıca sarıldı. "Kimmiş o büyük, eşcinsel Goliath?" diye mırıldandı kulağıma, muhtemelen dikkatimi ağırlamaktan uzaklaştırmak için ve itiraf etmeliyim ki işe yaradı. Gözlerim kapandı

Finnegan'a doğru. Şüpheleniyordum ama Willy'nin bunu doğruladığını duymak ilginçti.

Biraz burnumu çekerek geri çekildim. "Özür dilerim. Willy, bu benim geçici korumam Finnegan. Finnegan, bu Will, en iyi arkadaşım."

Bir tür maço çekişmesi içinde birbirlerine bakmaya devam ettiler. Kimin kazandığından tam olarak emin değildim çünkü Willy dikkatini tekrar bana vermişti. "Rocco sana güvenliği mi getirtti?" Başımı salladım. "Güzel. Seni bir trenin önüne atıp yaşam süremi yarıya indirdiği için onu bir gün affedebilirim. Tanrım, seni kaybetme fikri, Tally. Sen benim en iyi arkadaşımsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Tekrar başımı salladım, göğsüne sokuldum ve rahatlığının beni yatıştırmasına izin verdim. Bir süre daha orada rahatlamama izin ve sonunda derin bir iç çekti.

"Bebeğim, bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum, ama sen gidip uzun, sıcak bir duş alırken bebeği bana vermen gerekiyor. *Uzun* bir duştan bahsediyorum. Sana yemek yapacağım ve bu küçük çocuğu besleyeceğim. Eski bir torba Doritos gibi kokuyorsun. Git kendini toparlamak için bir dakikanı ayır."

Güldüm, çünkü bu söylenebilecek en kaltakça şeydi. Willy bunu bana her zaman doğrudan söylerdi.

"Her girecek, değil mi?" Ona usulca sordum, sesim küçük ve acınasıydı.

Bir kolunu omuzlarıma doladı. "Her şey girecek. Söz veriyorum."

FORTY-EIGHT

HAYES

Brick Willtot'un çöküşü neredeyse bir .

Kız arkadaşımı kovaladıktan ve neredeyse hayatıma son sonra Brick, bir Pazar sabahı pijamalarıyla uyurken cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutuklandı. Evi basıldı ve her türlü eşyasına el konuldu.

Hiçbir şey kesin bir delil değildi. Bebek için yapılmış bir tapınak ya da Tally'nin gözleri oyulmuş fotoğrafları ya da buna benzer bir şey yoktu. Buldukları şey bir kullan-at telefondur, telefon rehberindeki tek numara cinayete teşebbüsle suçlanan çocuğun numarasıydı.

Dedektiflere göre, bu konudaki tek iletişim çocuktan gelen ve yapabileceğinden emin olmadığını söyleyen bir mesajdı. Brick en iyi NASCAR sürücülerinin kararlı olduğunu söylemişti. Eğer sözüne sadık kalamıyorsa, bir takıma nasıl sadık kalabilirdi ki?

Hiçbiri *Murder Tally Palmer'in bir iş bulmasını* söylemiyordu, ama onu suçlamak için yeterliydi.

Ancak Brick'in tabutuna çakılan son çivi, özel dedektifin ortaya çıkıp Brick'in kendisine Tally ve Rocco'yu öldürmesi için iki milyon dolar teklif ettiğini söylemesi idi. İki tanığın da doğrulamasıyla Brick için durum hiç de iyi görünmüyordu.

Umarım cehennem çukurlarında .

Basın olayı çabucak öğrenmişti ve topluluğun kapısının önünde park etmiş haber minibüsleri vardı, bu da bir süre burada mahsur kalacağımız anlamına geliyordu. Tally'yi, kaburgalarımıdakinden çok daha kötü olan fiziksel bir ağrıyla özlüyordum. Hepimiz özlüyorduk ve bu bizi huysuz ve hırçın yapıyordu. Jesse'nin uykumuzda ikimizi de boğmamış olması aslında bir mucizeydi.

Yüzümü buruşturarak yataktan kalktım. Kaburgalarım tamamen iyileştiğinde çok mutlu olacaktım. Norton çocuk odasının kapısında oturmuş, usulca mızmızlanıyordu. Eğer uzanıp başını kaşıyabilseydim, bunu yapardım. Ama çizme ve kaburgalar yüzünden ayak parmaklarımla kışını ovmaktan başka bir şey yapamıyordum.

"Merak etme oğlum. Bugün kızlarımızı alacağım."

Ona duyduğum özlemin bir kısmı, nerede olursa olsun güvende olduğunu bilmemden kaynaklanıyordu. Rocco, ona ya da Bobbi-June'a kimsenin yaklaşmamasını sağlamak için eski bir paralı asker tutmuştu.

Oturma odasına girdiğimde Jesse kanepede oturuyordu, televizyon bangır bangır açıktı. *"NASCAR devi Brick Willtot'a yöneltilen suçlamalar motor yarışları dünyasını şoke etti; bazıları adamı desteklerken, birçoğu da yaptıklarını kınadı."*

Ryker, eski patronum, görünüşe göre evinin önünde durdurulmuştu. *"Tüm bu durum korkunç. Brick oğlunun ölümünden bu yana acı çekiyor ve umarım ihtiyacı olan yardımı alır."*

Açık bir kınama değildi ama ben olsam kabul ederdim.

Jesse oflayıp puflayarak televizyonun sesini kıstı. "Sabahtan beri Tally'yi aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor." Yüzünü korku ve şüphe kapladı. "Ya geri dönmezse?"

Başımı salladım. Buna inanmayı reddettim. Artık güvenli olduğu için geri dönecekti. Bizi seviyordu.

Omzunu okşadım. Yaralanmamış olmasına rağmen tüm bu olanlar Rocco ve benim için olduğu kadar onun için de zor olmuştu. Etrafta dolanışından, Tally'nin odasına ya da çocuk odasına özlemle bakışından belliydi.

"Ona başka seçenek bırakmayacağız. Onu ne kadar çok sevdiğimizi göstereceğiz ve o da bize geri dönecek. Gidip Rocco'yu kontrol etsem iyi olacak."

Rocco'nun annesi mutfaktaydı ve açıkçası onun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Oğlunu sevdiği belliydi ama bize sürekli şüpheli bakışlar atıyordu, sanki parasını çalabilmek için onun ameliyat komplikasyonlarından ölmesini bekliyormuşuz gibi.

Tally'ye davranış şeklinden de hoşlanmamıştım. Biraz alışması biliyordum; yaşlıydı, bu yüzden bir kadının birkaç erkekle birlikte olması fikri, müdürü görmek istememek kadar yabancı gelecekti. Ama bu fikre alışmak zorundaydı, hem de çok çabuk, çünkü Tally Rocco'yu seviyordu, ben de Tally'yi seviyordum. Onun mutluluğu benim için her şeyden önemliydi.

"Günaydın, Bayan Passero."

Gözlerini kısmıştı. "Açıklaman gerekiyor."

Tamam, büyük konuştum ama o ses tonunu kullanır kullanmaz, "Evet, hanımefendi" deyip ters yöne koşmak istedim. "Neyi açıklayacaksın?"

"Oğlum ve karısıyla olan bu ilişkiniz."

Eesh. Kaburgalarım o kadar ağrıyordu ki yataktan çıkamıyormuşum gibi davranmak için çok mu geçti? "Belki de bunu Rocco'yla konuşmalısın?"

Bana bir spatula sallayarak başını salladı. Pişirdiği şey her neyse kokuyordu. Bir tabak aldı ve içine biscotti doldurdu, sonra da bir kahve koydu. "Ye." Tekrar ocağa döndü. "Oğluma sorduğumda, 'Bu seni ilgilendirmez anne' diyor. Bu konuda konuşmak istemiyorum anne' diyor." Öfkelendi. "Sanki bebeğimin hayatını nasıl yaşadığını bilmek istemem kötü bir şeymiş gibi! O yüzden bana açıklamak zorundasın."

Pek seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu ve korkunç olduğundan bahsetmiş miydim? "Tam olarak ne bilmek istiyorsun?"

"En iyisi en baştan başlamak, değil mi?"

Bu çok garip. "Tally ile NASCAR sürücüsü olduğu zamanlarda tanışmıştım. Başka bir yarışçıya aşıktı..."

İkinci kapučinomu içmiş ve hamur işleriyle tıka basa dolmuştum ki, hepimizin şu konuda anlaşmaya vardığı bölüme geldim

Bobbi-June'un yanı sıra Tally'nin de her zaman sevildiğinden ve önemsendiğinden emin olacak kadar birbirlerini seviyor ve saygı duyuyorlardı.

Yaşlı kadın kahvesini yudumlarken dalgın görünüyordu. "Evlilik yalnızlık getirebilir. Kimse size dünyaya karşı siz ve o olduğunuzda bunun harika olduğunu söylemiyor. Ama bazen siz de ona karşı olursunuz ve o zaman arkanızı kim kollar? Yalnızsınızdır ve bir zamanlar sıkışıp kalmışsınızdır."

Anlıyormuş gibi başımı salladım ama açıkçası anlayamadım. Yanlış nesilden, yanlış cinsiyetten geliyordum. Kaderin garip bir cilvesi olarak hayatımın pek çok insandan daha kolay olduğunun farkındaydım.

"Hâlâ çok çalışmak gerekiyor, hatta daha da fazla çünkü incinebilecek pek çok duyguya sahip pek çok insan var. Gururunuzu bir kenara bırakmanız gerekiyor."

Başını salladı. "Peki ya bebek?"

Gözlerine baktım, çünkü bir sonraki ifadem ne kadar ciddi olduğunu bilmesini istiyordum. "Bobbi-June bizim. Biyolojik olarak Tally'nin ama aynı zamanda benim, Rocco'nun ve Jesse'nin. Her birimiz o bebeğin babası olmak istiyoruz."

"Peki ya gelecekteki çocuklar?"

"Onlar da bizim olacak. Genetik olarak kime ait oldukları benim için önemli değil. Onları ben büyüteceğim. Ne olursa olsun onların babası olacağım."

Doğruldu ve kırıntıları temizlemek için omzundaki bezi tezgâhın üzerinde gezdirdi. "Tamam. Evet. Hâlâ burada ne yapıyorsun? Git ve gelinimle torunumu getir ki eve gitmek zorunda kalmadan önce onlara biraz sevgi gösterebileyim. Kocam tek başına iyi değil." Bu gerçekten açmak istemediğim yüklü bir ifadeydi. "Yakında muhtemelen açlıktan ölecek ve önce onları tanımak istiyorum."

Başımı sallayarak odadan çıkmaya başlamıştım bile. "Peki, hanımefendi." Kırık bacağımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde topallayarak oradan çıktım.

Jesse beni koridorda buldu, sanki cehennemin köpekleri peşimdeymiş gibi hareket ettiğimi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Özür dilerim. Mutfakta Mamma Passero'ya poliamoriyi açıklarken yakalandım."

Nefesinin altından küfretti. "Duygusal olarak iyi misin?"

Güldüm ama neredeyse histerik bir . "Sanırım öyle. Will'i ara. Ailemi hemen geri istiyorum."

Tally'nin gelmesini beklerken ön fuayede volta atıyordum ve bu kaburgalarımın ağrmasına neden oluyordu. Jesse sanki bana yatağa dönmemi söyleyecekmiş gibi ağzını açıp kapatıyor ama sonra fikrini değiştiriyordu.

Tally benimle gelebilse yatağa geri dönerdim.

Sonunda evin önünde bir SUV durdu ve bu çok fazlaydı. Kapıdan içeri daldım ve ön merdivenlerden topallayarak indim, Jesse öne doğru düşüp çakılları yemem ihtimaline karşı hemen yanımdaydı. Rocco'nun burada değil de hâlâ yatakta olmasının onu öldürdüğünü biliyordum ama yakında onun da sırası .

Arabadan fırladı ve bize doğru koştu, her birimizin boynuna birer kol doladı ve yüzünün ulaşabildiğim her santimini öptüm. Onun tenini süslemek için günlerce sürecektir öpücüklerim vardı.

"Tanrım, senden uzak kalmaktan nefret ediyordum," diye homurdandı bize sıkıca sarılarak. "Sonunda her şey bitti."

Yani, çoğunlukla. Brick kefaletle serbest bırakılmıştı, kaçma riski olduğu düşünülmüyordu ve Kaliforniya'ya iade ediliyordu. Eninde sonunda uzun bir duruşma olacaktı, muhtemelen delirdiğini iddia edecek ve parmaklıklar ardında yeterince uzun kalmayacaktı.

Bu gelecekteki bir sorundu ve nihayet mutlu olma fırsatına sahip olduğumuzda yarının sorununu ödünç almak istemiyordum. Tekrar kollarımdaydı ve kokusunu ciğerlerime çekmek istiyordum. "Seni çok özledim."

Uykulu bir bebek taşıyan Will'in yanı sıra -güvenliği olmalı- kocaman bir adam belirdi. Ellerimi uzattım ve o da bebeği bana verdi. "Short Stack, seni özledim!" Bobbi-June'un tombul yanaklarını öptüm, kalbimdeki ağrıyı iyileştirirken yanımdaki ağrı arka plana itildi.

Jesse ve ben yer değiştirdik ve karımı öpmeye geri döndüm. Çünkü yasal olarak benim olamayabilirdi ama kalbimdeydi,

O benim için sonsuza kadar öyleydi. "Seni seviyorum, Tally Palmer. Bir daha asla ayrı kalmak istemiyorum."

Başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Bir daha asla."

Jesse, Bobbi-June'u göğsüne bastırarak merdivenlerden geri çıktı. "Evine hoş geldin." Kenara çekilerek çenesini merdivenlere doğru kaldırdı. Tally ikinci kata o kadar hızlı çıktı ki, bir basamağı kaçırıp düşecek diye biraz endişelendim. Biz çok daha makul bir hızla arkasından gittik, çünkü merdivenleri çıkmak benim için çok yavaştı.

Jesse benimle yürüdü, beni yumuşacık hissettirdi. "Bunu sana yeterince söylemiyorum dostum ama ben de seni seviyorum. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Bana çarpık bir sırtıma yaparak gözlerini devirdi. "Ölüme yakın bir deneyim yaşadı ve sonunda duygularıyla temasa geçti." Boştaki eliyle sırtıma hafifçe vurdu. "Ben de seni seviyorum, dostum. Hepinizi kaybedeceğimi düşündüğümde..." Ürperdi.

Hayal bile edemezdim. Ambulansta uyandığım o anki panik en kötüsüydü. En azından bana Tally'nin iyi olduğunu söyleyene kadar. Onun aldığı gibi bir telefon almanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdim. Bu beni tamamen mahvederdi.

Sonunda Rocco'nun odasına vardık ve Tally yatakta onun yanındaydı, göğsüne yapışmış onu tekrar tekrar öpüyordu. Mamma Passero'nun oteline dönmüş olmasına sevinmiştim.

"*Non posso vivere senza di te,*" diye mırıldandı ona öpücükler arasında. "Sensiz yaşayamam, Tally Palmer-Passero."

Şimdi usulca ağlıyordu ama gülümsemesi genişti. "Asla zorunda kalmayacaksın."

EPILOGUE

TALLY

"Evet, Frank, Long Beach'te güzel bir gün ve kalabalık IndyCar yarışlarının yapılacağı harika bir gün için heyecanlı görünüyor."

"Bu doğru Steve. Bu sesin bir kısmı da yepyeni VANT Racing takımından kaynaklanıyor. Sürücülerinin etrafında dönen onca kötü olaydan sonra, yıldız sürücüleri en az on iki hafta sahalardan uzak kalacak olsa da, onları burada işlerini yaparken görmek güzel. Ancak Tally Palmer-Passero'nun iyi bir yarış var ve sıralama zamanlarına itiraz edemezsiniz."

Röportajcı bilgece başını salladı. "Rocco Passero zamanları olmayabilir ama IndyCar'a ilk kez katılan bir sürücü için oldukça iyi."

Kulak misafiri olmamaya çalıştım ama tam anlamıyla garajın dışında duruyorlardı.

"Mickey Macguire'ın kendini bulmasıyla, Passero olmasa bile takımın puan alma şansı olabileceğini düşünüyorum. Üç arabalı bir takım haline gelmeleri ne kadar sürer sence Frank?"

"Bu yeteneği desteklememek için deli olmaları gerekir. VANT, kadınları spora teşvik etmesiyle tanınıyor, bu nedenle çok geçmeden çift Passero yarış takımı göreceğimizi düşünüyorum."

Gurur damarlarımda dolaşıyordu. Elemeler çılgıncaydı ve o kadar gergindim ki neredeyse bir böbreğimi kusacaktım, ama hepsi

sonunda iyi.

Yarışa hazırlanırken uzmanları ve onların nazik sözlerini duymazdan geldim. Takım elbisemi giydim, son dakika sponsorlarımın rozetleri göğsümdeydi. Vanessa benim için uğraşmış, bana sponsor olmaları için insanlarla görüşmüştü ve ben de biri VANT Enterprises olmak üzere üç sponsor bulmayı başarmıştım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Dark Storm Rodeo Akademisi ekibinin bana sponsor olduğunu gösteren bir boğa başı logosu da vardı. T.M. Moore bana sponsor oluyordu. New York'taki bir yatırım şirketi de bir diğeri, ancak Tobias Lecter adında bir avukatla sadece sözleşmeleri imzalamak için görüşmüştüm.

"Yine kusacak mısın?" diye sordu ses ve ben Hayes'e gülümsemek için döndüm. Bugün pit ekibimde yer almasına izin verilmiyordu ama isterseniz de onu garajlardan uzak tutamazdınız.

Ona doğru eğildim. "Henüz değil ama çok erken. Buraya döneceğimi kim bilebilirdi ki?" Hafifçe söyledim, sanki midem bulanmamış ve kalbim göğsümden fırlamak üzere değilmiş gibi.

Hayes beni öptü. "Biliyordum bebeğim. Her zamankinden daha iyi bir şekilde buraya döneceğinden hiç şüphem yoktu." Beni usulca öptü. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Başımı salladım, duygularım beni boğuyordu. "Sensiz burada olmazdım, Hayes." İtiraz etmek için ağzını açtı ama parmağımı dudaklarının üzerine koydum. "Hayır, bu doğru. Bir deliğe girip öylece var olabilirdim ama sen olmasaydın hayallerim ölmüş olurdu. Ben kendime inanmazken sen bana inandın. Kaderin benim için yaptığı en iyi şey seni yoluma çıkarmak oldu." Onu sertçe öptüm. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum bebeğim." Kıçıma bir tokat attı. "Şimdi oraya git ve onlara geçen yıl neler kaçırdıklarını göster. Bu iş sende."

Derin bir nefes alarak, marş ve yarış öncesi seremoniler için arabayı yerine götürdükleri sırada garaja girdim. Ari Rome karşımda belirdi, kaşları çatıktı ama sakın bir tavrı vardı. Ari'nin bir gün rüzgâr değiştiğinde kaşlarını çatmış olduğundan ve annemin her zaman söylediği gibi yüzünün öyle kaldığından emindim.

"İyi misin, Palmer?"

Başımı sallayarak kaskımı aldım. "Evet, efendim."

"Kendine güveniyor musun?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Oraya git ve onlara sadece Rocco Passero'nun karısı olmadığını göster. Ya da Buck Willtot'un kız arkadaşı. Sen iyi içgüdüleri olan yetkin bir sürücüsün. Bu iş sende."

Titrek bir nefes aldım. Belki de kusmam gerekiyordu. Açıkçası, az önce kazandığım azıcık saygıyı da kaybedeceğimi düşünmeseydim, gözyaşlarına boğulabilirdim. "Teşekkür ederim, efendim."

Başıyla sert bir selam verdi. "Git kameralara gülümse ve sonra da akşam yemeğinde bu piçleri ye."

Garajdan çıkıp düzlüğe doğru ilerledim. Yoluma çıkan şapkaları imzaladım ve hayranlarımla selfie çektim ve bu baş döndürücü bir deneyimdi.

"Affedersiniz bayan, bebeğimi imzalayabilir misiniz?" Kafamı çevirdiğimde Jesse'nin duvara yakın durduğunu ve Bobbi-June'u göğsüne bağladığını gördüm. Yanında koyu renk güneş gözlükleri ve şapkasıyla Rocco vardı, tamamen gizli moddaydı. Kalabalıktaki herkesin ona yan gözle baktığını düşünürseniz, gerçekten de işe yaramazdı.

Başımı salladım. "Bebeğinizi imzalayamam ama ona bir öpücük verebilirim." Bobbi-June'un tombul yanaklarının her ikisini de öperek sevgi dolu bakışlarını içime çektim. Jesse'yi de öptüm, sonra daha da eğilip Rocco'yu öptüm.

Söz konusu adam kaşlarını çatı. "İlk viraja girerken onları izlemeyi unutma. Geniş açıyla girip seni dışarı itmeyi seviyorlar."

"Biliyorum, Rocco."

"Frenler de erken kilitlenebilir, çünkü soğuk olacaklar. Sadece duvardan uzak tutun ve daha kolay olacaktır."

Yanağını avuçladım. "Ben ."

Yüzünü çevirdi ve avucumu öptü. "Ben pistteyken bu çok daha az stresli oluyor."

Jesse güldü ve sırtını sıvazladı. "Hadi dostum. Gidip yerlerimizi alalım. Bitiş çizgisinde görüşürüz, tatlım."

Pit alanında başlangıç pozisyonuna getirdikten sonra arabamın yanına gittim ve ön tarafta bir kız ulusal marşımızı söyledi

marşı. Sözleri çıkardım ama beynim çoktan önümdeki ve arkamdaki sürücülerini düşünerek pistte koşmaya başlamıştı.

Sonunda bitmişti. Kafamı oyuna verme zamanı gelmişti. Biri kulaklıklarımla çıkageldi, ben de onları taktım. Testleri yaptım ve arabaya bindim, beni bağlamalarına izin verdim.

Antony yanımda belirdi, göz hizama gelecek şekilde çömeldi. "Bunu aldın mı?"

Ona çarpık bir gülümseme verdim. "Ben bunun için doğmuşum."

Baş çorabımı aşağı çekti ve güldü. "Öyle olduğunu biliyorum. Oraya git ve bizi gururlandır, evlat."

O zaman yüzde yüz bir sürücüydim. Listelerimi gözden geçirirken gerginliğim kayboldu. Araç çalıştırıldı ve pit ekipleri güvenli bir yere çekildi. Hız aracının arkasından çıkarken, damarlarımda dolaşan adrenalinin heyecanını hissetmeme izin verdim.

Bu Bobbi-June içindi.

Babam için.

Bana inanan Hayes için. Beni destekleyen Jesse için. Bana meydan okuyan Rocco için. Ama en , bu *benim içindi*.

"Yeşil! Yeşil! Yeşil!" Ses kulaklıklarımdan geliyordu. Yarış zamanı gelmişti.

ABOUT THE AUTHOR

Grace McGinty eklektik biri. ikolataacı, kütüphaneci, adli muhasebeci ve son olarak da yazar olarak çalıştı. Profesyonel kariyeri gibi, yazdığı türler de kaotik ve kontrolden çıkılmış durumda. Çağdaş yeni yetişkinlerden müstehcen ters harem romanlarına kadar her alt türde, eğer hoşunuza gidiyorsa, muhtemelen o yazmıştır.

Karanlık romantizm hariç. O bir lokum ve nasıl oluyorsa kötü adamlar hep tarçınlı rulo oluyor.

Grace, Avustralya'nın kırsal kesiminde çılgın ailesi ve evcil hayvanlarıyla birlikte yaşamaktadır ve bir gün her odayı dolduran dev kitap yığınları altında ezilecektir.

www.gracemcginty.com adresine gidin ve neler üzerinde çalıştığına dair önizlemeler için ve yeni sürümler ve çekilişlerle güncel kalmak için posta listesine katılın!

Hayallerinin peşinden koşan daha fazla belalı kadın ister misiniz? Uçmak için 8 Saniye: Bir Boğa Biniciliği Romantizmi'nin önizlemesi için ters çevirin

8 SECONDS TO FLY

CHAPTER ONE

"Burada olmaman gerekiyor, Nugget."

Parlak pembe Chucks ayakkabılarım toz içindeydi ama botlarım sırt çantamdaydı. Onları giyecek zamanım olup olmadığını merak ediyordum, böylece Branch Watson'ın hayalarına tekme daha çok acırdı.

"Benim adım Nugget değil, göt herif," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak. Branch sırttı, sanki bir katalogdan seçilmiş gibi görünen kusursuz beyaz dişlerini gösterdi. Umarım bir at onun mükemmel suratına bir tekme atar da artık dikkat dağıtacak kadar güzel olmazdı.

Ben ve Branch'ın dişlerinin uzun bir geçmişi vardı. Üçüncü sınıftayken, CJ Dempsey bana kaltak dediği için üstteki iki ön dişini kaybetmişti. Branch bundan hoşlanmamıştı, çünkü görünüşe göre bana pislik yapmasına izin verilen tek kişi oydu. Bu yüzden kavga etmişler ve CJ iyi bir yumruk atmıştı. Bir yıl sonra, ben de onun iki kıcını bir taşla yere serdim.

Tıpkı dişleri gibi, Branch ile benim de doğduğumuzdan beri iç içe geçmiş uzun ve karmaşık bir geçmişimiz vardı.

"Adını biliyorum Tessa, ama bu babanın seni burada yakalarsa sınıra kadar kıcına tekme basacağı gerçeğini değiştirmez. Burası kızlara göre bir yer değil, özellikle de sana."

Spor çantamın yerini değiştirdim ve ters ters baktım. "Siktir git, Branch. Burada olmayı en az senin kadar hak ediyorum. Belki daha fazlasını. Bu," diye elimi olukların arkasındaki alana doğru salladım. "Bu bok benim kanımda var."

"Küfür etmemelisin."

Ona ters ters baktım. "Sikini ye."

Sonunda karşımdaki aptalca yakışıklı çocuk ukala sırtıtışını kaybetti, kaşlarındaki çatıklık o büyüleyici gamzelerini yok etti. "Bu tehlikeli, Nugget."

Yine lakabımı kullanınca iç çektim. Bundan asla kaçamayacaktım. Babam bana çocukluğumdan beri Nugget derdi, çünkü saçlarım belirgin bir altın rengindeydi ve o zamanlar başımın tepesinde zar zor ehlileştirilmiş buklelerden oluşan bir cümbüş halinde dururdu. Güneşte, evet tahmin ettiğiniz gibi, bir altın külçesine benziyordu. Bu yüzden Nugget kalmıştı.

Branch'ın babasıyla benim en iyi arkadaş ve iş ortağı olmamızın bir faydası olmamıştı, bu yüzden bana hep Nugget derdi. Ortaokula kadar umursamamıştım bile, göğüslerim büyümeye başladığında Branch ve arkadaşları onlara tavuk nugget demeye başlamıştı. Ondan ve o muhteşem yüzünden nefret ediyordum.

"Gitmen gerek," diye tekrarladı, sanki ilk üç seferde onu duymamışım gibi.

Çenemi sıktım. "Ve yolumdan çekilmen gerekiyor."

Etrafımızdaki atmosfer öfkemden kaynaklanan kırmızı sisi delmeye başladı. Tozun, terin ve inek bokunun belirgin kokusu o kadar yoğundu ki havadaki tadını alabiliyordunuz. Kalabalığın gürültülü uğultusu ve spikerlerin yavaş sesleri, yanımdaki ağıllarda bulunan binlerce kiloluk hayvanların homurtuları homurdanmaları tarafından bastırılıyordu. Bu sevdiğim bir senfoniydi.

Rodeo. gibi başka bir yer yoktu.

Bu etkinliklerde doğdum ve büyüdüм; ilk adımlarımı bu çamur renkli toprakta attım. İlk evcil hayvanım seksen kiloluk bir boğa buzağısıydı. Babanız rodeo için boğa yetiştirdiğinde sahip olmak o kadar garip bir evcil hayvan değildi. Bir keresinde WBRP'de, yani Dünya Boğa Biniciliği Profesyonelleri dereceye giren bir boğası bile olmuştu. O boğanın adı *Dark Storm*'du ve ringde tam bir canavardı. Ring dışında mı? Tam bir yumuşak başlı. Yine de bazen böyle oluyordu. Bazıları

Hayvanlar sadece performans sergilemek için orada olduklarını biliyorlardı ve Oscar ödüllü aktörler gibi rollerini oynamak için ringe çıktılar.

Dark Storm WBRP'de büyük başarı kazandığında çocuktum. Onu yenmeye değil, sekiz saniye boyunca onunla bir olmaya çalışan adamları izlemiştim. İşte o zaman boğa binicisi olmak istediğimi anlamıştım. Ringin ortasında, sadece ben ve saf kastan başka bir şey olmayan bir canavar.

O zaman dokuz yaşımdaydım.

Şimdi, sekiz yıl sonra, aptal Branch Watson benimle hayalim arasında duruyordu. Etrafından dolandım ama beni belimden yakaladı. "Ring bir kadına göre değil. O sevimli kıcını çevir ve tribünlere geri dön. Sen buraya ait değilsin." Sesi kendini beğenmiş ya da küçümseyici olsaydı taşaklarına dirsek atar, sonra da güzel suratını dağıtırdım. Ama sesi endişe doluydu ve bu benim öfkemi biraz olsun yatıştırdı.

Dişlerimi sıktım ve sertçe geri çekildim ama Branch güçlüydü. Boğa binicisi olmak için öyle olmalıydın. Beni geri çekti ve çukurun duvarına çok da nazik olmayan bir şekilde çarptı, beni sabit tutmak için tüm vücudunu benimkine doğru bastırdı. Benim 17 yaşına karşılık o sadece 18 yaşında ama bende olmayan ham güce sahipti ve bu beni çok ne olayım.

Kızgın olmak, şu anda damarlarımda dolaşan diğer duygulardan daha iyiydi. Karnımda yanan ateşin öfkemle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Branch Watson'ın lezzetli vücudunu benimkine bastırmasıyla ilgiliydi.

Çok daha büyük, çok daha güçlü bir adamın beni tuzağa düşürdüğü gerçeğinden korkmak için Tanrı'nın bana verdiği sağduyuya bile sahip değildim. Çünkü onu da kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Branch birçok şeydi; kibirli, kendini beğenmiş ve bazen biraz kabadayı, ama asla bir kadına, özellikle de bana el kaldırmazdı. Annesi onu herkesin önünde hadım ederdi, kendi babası kıcına tekmeyi basardı ve benimki de işi bitirirdi.

"Eğer babam seni bana bastırırken yakalarsa, binmek istemem aklımdaki son şey olur." Sesim istemeden boğuk çıkmıştı ve Branch'ın gözlerinin kapandığını gördüm. Bu artık Branch değildi, beni etrafta kovalayan boşluklu dişli çocuk

çocukken sopalarla. Hayır, bu adam Branch'tı ve aynı anda adını aldığı ağaç gibi ona tırmanmak ve çılgılık atarak kaçmak istiyordum.

"Branch! Leeroy seni çağırıyor. Neredeyse kalkmak üzeresin," diye bağırdı biri ve ben de kendimi Branch'ın omuzlarının arkasına gizledim. Buraya ata binmek için geldiğimi başka biri bilseydi, Branch'ın bu konudaki fikrini paylaşırdı. Gözleri benimkilerden ayrılmadı, normalde pırıl pırıl olan mavileri şimdi deniz kadar koyu ve uğursuzdu. Bu bakış beni korkutmadı. Ona kaşlarımı çattım ve o da boğazının sinirli bir ses çıkardı.

Sonra beni öptü. Sert, cezalandırıcı bir öpücük. Şefkat yoktu, sadece boktan bir hayal kırıklığı. Çizmelerinin üzerinde dönerek uzaklaştı ve ağılların arasındaki patikadan aşağıya doğru yürüdü. Sudan çıkmış kedi balığı gibi arkasından bakakalmıştım.

Mickey yanımda durup boğazını temizlemeden önce ne kadar süre orada durup onu en son gördüğüm yöne baktığımı bilmiyorum. "Nugget," diye tısladı. "İstediğin şeyi yaptım. *Kara Kasırga*'yı çizdin. Yani, *Kara Kasırga*'yı çizdim."

Sikeyim.

Başımı salladım, o lanet öpücüğün sisini üzerimden attım ve Mickey'ye baktım. Benimle aynı boydaydı ve ot . Büyüme çağına girmek üzere olduğunu biliyordum, aksi takdirde sonsuza dek fasulye sırtığı gibi görünebilirdi.

Elimi arka cebime attım ve yüz dolar çıkardım. Mickey'ye benim yerime kaydolması için para vermiştim çünkü benim sahip iki avantaja sahipti. Birincisi, on sekiz yaşındaydı ve bu etkinlikte yarışmak için on sekiz yaşında olmak gerekiyordu. İkincisi ve beni en çok sinirlendiren ise onun bir erkek olmasıydı. Bu ligi yöneten kadın düşmanı yaşlı piçler *Black Hurricane* gibi bir boğaya kürdan olacak kadar çelimsiz olmasını umursamıyorlardı. Rüzgârda kanat çırpabilen bir dingleberry'si ve kayıt yaptıracak küstahları olduğu sürece sorun yoktu.

"Branch haklı, Tessa May. Bu çok tehlikeli."

Babamın boğaları hayvan römorkuna doğru ilerlerken ona gözlerimi devirdim. ata binmek için ihtiyacım olan her şey vardı. Hazırlanma zamanı gelmişti.

"Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum Mickey. Yürümeye başladığımdan beri boğaların üstünde oturuyorum." Mickey arkamdan geldi ve kekeleyerek itiraz üstüne itiraz etti.

"Sana paranı geri vereceğim, biliyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Mickey'ye gülümseyerek arkamı döndüm çünkü itirazları ne kadar sinir bozucu da bir o kadar da tatlıydı.

"Teşekkürler, ama bir anlaşmamız vardı ve bir Everett asla anlaşmadan caymaz. Sadece eve git ya da saklan Mickey, böylece fark edilmezsin ve tüm bunlar boşa gider."

Mickey daha fazla itiraz etmek ister gibi görünüyordu, ben de gitmesini garantileyecek aklıma gelen tek şeyi yaptım. Soyunmaya başladım. Gömleğimi başımın üzerine çektiğimde Mickey gitmişti.

Mickey'nin bana ödünç verdiği kıyafetleri giydim. Kıçığa çok fazla yapışmayan Ariat kot pantolon ve sıkı sıkıya bağladığım göğüslerimi gizleyen bol bir chambray gömlek. Koruyucu yeleğimin altında onları görmeniz mümkün değildi ama üzülmeğe tedbirli olmak daha iyiydi. Yelek ve kask sayesinde kimsenin Mickey olmadığını anlamayacağını umuyordum.

Çizmeme giymeye çalıştım, kıçımın dibindeki tokaları takmak için simit gibi bükülmek zorunda kaldığımda Mickey'yi bu kadar çabuk göndermemiş olmayı diledim. En sade botlarımı giydim, sonra babamdan çaldığım mahmuzları taktım. En son yeleğimi ve kaskımı giydim.

İpimi römorkun demirine ve sıkıca çektim, böylece onu reçineleyebilirdim. Bunu ahırda saklanarak binlerce kez çalışmıştım. Her adımı önden arkaya biliyordum. Kendimi bildim bileli Branch ve diğer çiftlik çocuklarıyla takılır, genç öküzlerle güreşir ve onlara binerdim. Elimde bu vardı.

Bir nefes çektim. Numaramı, yani Mickey'nin numarasını göğsüme ilıştirdim ve karavandan dışarı çıktım. Arenanın gölgeli alanlarına sıkıştım ve olukların arkasına yöneldim. Başımı öne eğdim, diğer binicilerin bira içmek ve daha sonra barda sevişmekle ilgili konuşmalarına aldırış bile etmedim. Çünkü herkes bir boğa binicisine binmek istiyordu, değil mi?

Boyum o kadar da aykırı değildi, çünkü biniciler genel olarak çok uzun boylu değildi. Genellikle Branch gibi 1.80 ya da altında olurlardı ve ben de bir kıza göre uzundum.

"Sırada yerel bir çocuğumuz var. Branch Watson. Bu çocuğu izlemeliyiz Earl, çünkü eğer profesyonel olmak için bir rakip gördüysem, o da Branch'tır," dedi spiker.

"Katılıyorum Tom. Bu çocuk çocukluğundan beri boğalara biniyor. Boğalara binmek hakkında bilmedikleri muhtemelen bilmeye değmez," diye karşılık verdi Earl.

Sikim olsaydı benim için de böyle derlerdi.

Branch yerleşirken insanlar şutun etrafında koşuşturuyordu, her zaman en az dört kişi vardı. Bir an için karanlık köşemden çıkıp Branch'ın o kas ve acımasızlık yumağının üzerinde oturduğunu görmek zorunda kaldım.

Şapkasını kafasına biraz daha bastırdı ve mandalcıya başıyla işaret etti. Boğa döne döne, hışımla kapıdan dışarı fırladı.

"Vickery," diye bağılıyor biri, ama ben gözlerimi Branch'tan ayırmıyorum, sanki önündeki jetonlu midilliye biniyormuş gibi boğaya biniyor. Ne kadar da doğal bir yetenek. Kahretsin, ondan nefret ediyordum.

Biri yine "Vickery," diye bağılıyor ve bana seslendiğini fark ettiğimde gözlerim tekrar Şut Patronu'na kayıyor. Ben Mickey Vickery'yim, en azından bugünlük.

Elimi kaldırıyorum, kilolu ve stresli olduğu her halinden belli olan adam el sallıyor.

"Boğanız durdu. İpini ona bağla."

Halatımı çoktan tamir etmiştim. Bir besi müteahhidinin kızı olmanın keyfi, bu boğaları, bu dört ayaklı atletleri herkesten iyi olmasa da en az onlar kadar iyi tanımamdı. Kızlar kovboyar için çıldırırken, ben her zaman boğanın performansını değerlendiriyor ve takdir ediyordum. *Black Hurricane* bizimkilerden biriydi, babası *Dark Storm*'du. Onu eğitilirken izlemiştim, hareketlerini biliyordum, nasıl dönmeyi sevdiğini ve bunu hangi yapmaktan hoşlandığını biliyordum.

Bende bu vardı.

Şapkamı eğerek oluklara doğru ilerledim ve kır saçlı yaşlı bir kovboy halatımı *Kara Kasırga'nın* üzerine sabitlememe yardım etti.

Omuzlarından sıkıca çekti. Kasırğa aldırmadı. Henüz zamanı olmadığını biliyordu. Bunu arenaya saklaması gerektiğini kadar uzun süredir buralardaydı.

Kalabalık çılgına dönmüştü ve yardımları için kovboya teşekkür ettim. Branch'ı geri dönerken gördüm, çok güzel yüzünde kuyular kadar derin gamzeleri olan bir sırıtış vardı.

Utanmadan olukların arkasına saklandım. Boğalar oluklarına doğru ilerlerken kalbim kaburgalarımaya sertçe çarpmaya başladı.

İşte bu kadar. Bilinçaltımın küçük, akıllı başında bir parçası bana artık geri çekilmek için çok geç olmadığını söyledi. Kimse ben olduğumu bilmiyordu. İtibarımı kaybetmezdim.

Kaçmak yerine omuzlarımı dikleştirdim ve kaskımı yüzümü kapatacak şekilde kafama geçirdim. Yeleğimi çekiştirerek sıkıca bağlı olup olmadığını kontrol ettim.

Birinci paraşüte yöneldim, sıra bana geliyordu. Kaderim beni bekliyordu ve onu iki tutup başımı dik tutacaktım.

Paraşütün üzerine çıktım, geldiğimi haber vermek için ayağımı Hurricane'in sırtında gezdirdim. Yerime yerleştirdim ve arkamdaki bir el yeleğimi tuttu.

Omzumun üzerinden onlara bakmadım. Boğa çılgınca bir şey yaparsa diye beni tutmak için orada olduklarını biliyordum. Gerekirse ezilmeden önce beni oradan çekip çıkaracaklardı. Kasırğa sanki düşüncelerimin yönünü biliyormuş gibi olukta tekmeler atarak metali test etti. Ayaklarımı tekrar raylara basana kadar eller beni yukarı sürükledi. Kasırğa tekrar yerine yerleşti ve ben de tekrar kaydım, reçineyi ısıtmak için elimi ipin üzerinde gezdirdim. Döngüyü tamamladım ve halatçıya başımla sıkıca çekmesini işaret ettim.

Geldi ve ben de teşekkür etmek için başımı kaldırmak gibi bir hata yaptım. Tanıdık bir çift sıcak viski gözüyle karşılaştım. Beau, Branch'ın uzun zamandır en iyi arkadaşı. Benim arkadaşım. Hay sikeyim.

Farkındalığı onu sarsınca şok içinde geri ve ağzını açarsa boku yiyeceğimi biliyordum.

"Başla!" Kapıdaki adama bağırdım ve sonra uçmak ya da düşmek için sekiz saniyem vardı.

Kasırğa oluklardan dışarı fırladı ve sola doğru döndü. Harekete doğru eğildim, kuyunun içine çekilmemeye çalıştım. Ama babam boğalarını iyi yetiştirirdi ve yerimi almak için mücadele ederken kolumdaki gerginlik deliceydi. İki dönüş sonra *Kasırğa'nın* duracağını ve beni öne atmaya çalışacağını biliyordum. Ama *Kasırğa* bugün doğaçlama yapmaya karar verdi, hızla yön değiştirdi ve beni yandan .

Bir gümbürtüyle yere düştüm, toynaklar başımın etrafında uçuşurken bile rüzgâr benden uzaklaştı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama *Kasırğa* huysuzlanmaya karar verdi ve beni kestirdi. Boğa güreşçilerini görmezden gelerek peşimden koştu ve bana saldırdı. Dev kafası beni kıcımdan yakaladı ve beni bir bez bebek gibi ters çevirdi. Nasıl düşeceğimi biliyordum ama öfkeli bir boğanın sırtından altı metre havaya fırladığımda kalabalığın yüzünü asla unutmuyacağım. Aşağı inerken Beau ve Branch'ın yüzlerini bile gördüm, ciddi şekilde yaralanmak üzere olmasaydım dehşete kapılmış ifadeleri komik olabilirdi.

Vücudumu gevşek bırakarak kuma sertçe indiğimde omzumda hâlâ bir acı hissediyordum. Palyaçolar *Hurricane'i* kapıdan geri çektiler ve sonra Branch ve Beau çitin üzerinden bana doğru koşmaya başladılar.

Orada öylece uzanıp gökyüzüne baktım. . amına koyayım.

Beau ve Branch'ın yüzleri gökyüzünü kapladığında, kalabalığın uğultusuna ve onların seslerine geri döndüm.

"Lanet olsun, Nugget. İyi misin?" Beau sesin üzerine bağırdı. Branch kaskımı kaptı ve çıkardı.

Bok yiyen kocaman sırtışıma görünce yüzü endişeden öfkeye dönüştü. "Delirdin mi sen Tessa May? Ölebilirdin," diye kükredi ve kalabalığın arasından onu duymakta hiç zorlanmadım.

Hâlâ sırtıarak doğruldum. "Evet, sen de öyle. Ne kadar süre yapıştırdım?"

Beau'nun dudakları seğirdi. Branch kadar büyük bir pislik değildi. "Beş-üç. İyi bir yolculuktu."

Branch kafasının arkasına bir tokat attı ve beni ayağa kaldırmak için uzanarak ayağa kalktı. Beni ringin dışına çıkardı ve

Kalabalıktan kimsenin kız olduğumu görmemesini umuyordum. Bunun sürüşümü olumsuz etkilemesini istemedim. Beş saniyeliğine takılmışım.

Arenadan çıktığımda rodeo doktoru oradaydı ve beni tanıdığına yüzündeki ifade çok komikti. Doktoru bebekliğimden beri tanıyordum. "Tessa May, ne yapıyorsun?" diye soluk soluğa bağırdı ve tam iki dakika içinde haberin babama ulaşacağını biliyordum.

"Uçuyordum, Doktor," diye sııttım.

Şaşkın bir endişeyle başını salladı. "Bakalım bu düşünüş senin kafana bir şey sokmuş mu, ne dersin?"

Branch hışımla gitti ama Doktor beni kontrol ederken Beau yanımda durdu. Kapı açılıp kapandığında Beau'nun yüzü soldu ve orada kimin durduğunu anladım. Uh oh.

"Tessa May!" Kükreme sesi camları tıkırdattı ve omzumun üzerinden babama bakıp usulca gülümsedim.

"Beni ata binerken gördün mü? Gördün mü?" Fısıldadım ve yüzü eridi. Beni seviyordu. Beni dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Bana kızgın kalmayacaktı ama bunun için beni ömür boyu cezalandıracaktı.

Başını iki yana salladı. "Gördüm. Bin şu lanet arabaya. Eve gidiyoruz."

Otuz dakika sonra babamın kamyonetinin ön koltuğunda omzuma bastırılmış bir buz torbasıyla oturuyordum. Babamın yüzündeki gök gürültüsünü andıran ifadeye rağmen gülümsemeyi silemiyordum.

"Neden Nugget? Neden beni sınıyorsun? İyi bir baba olamadım mı?"

Yaptığı tiyatroya gözlerimi devirdim. "Sen en iyisisin ve bunu biliyorsun. Ben de binmek istiyorum. Kız olduğum için adil olduğunu düşünmüyorum."

Babam başını salladı. Bu milyonlarca kez yaşadığımız bir tartışmaydı. "Tek neden bu değil Nugget, bunu sen de biliyorsun."

Kaba bir ses çıkardım. "Eğer kızın değil de oğlun olsaydım, şu anda benimle gurur duyuyor olurdun."

Babam homurdandı. "Hiç fark etmezdi. Seninle gurur duyuyorum, Nugget. Hem de çok gurur duyuyorum. Ama yanlış bir tekme atarsam seni de benden alırlar diye ödüm kopuyor." Sesi çatallaştı ve annemi düşündüğünü anladım. Ben bebekken ölmüş. Beyin

anevrizma. Babam bir gün işten eve geldiğinde beni beşiğimde mışıl mışıl uyurken, annemi de kanepede  l  bulmuş, yüzünde bir gülümseme.

Ama bu onu yıkmıştı ve biraz da suçluluk duygusu mutluluğumu yiyip bitirdi. " z r dilerim. Ama yapmak istediğim şey bu. Tüm koruyucu giyeceğim. Erken kaçacağım. Ama baba, o boğanın sırtında? Hayatımda hiç hissetmediğim kadar canlı hissettim."

Babam başını salladı ama dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. " ok inatçı. Pekala, Nugge-"

S yleyeceğ  her şey boğazında düğümlendi. Bir araba bizim şeridimize geçti ve babam arabayı sağa çekti. Araba kamyonumuza çarparken çığlık attım. Araba takla atarken, bunun bir saat önce o boğadan inmeye ne kadar benzediğini düşündüm.

Uçmak ya da ölmek için sekiz saniye.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

